
Norbert Neuhaus
Christian Troll

**Was Katholiken glauben
20 Katechesen
(deutsch-persisch)**

**عقاید کاتولیک در - 20 درس
(آلمانی - فارسی)**

Die Heiligen Bücher:

Altes Testament, Talmud – Koran, Sunna – Neues Testament	4-22
Was ist ein Prophet?	24-28
Scharia und Ethik	30-40
Wie ist Gott?	42-48
Erlösung	50-64
Weltliche Ordnung, Politik und Religion	66-68
Das Bild Gottes	70-73
Wer ist Jesus Christus für mich?	74-78
Warum das Kreuz?	80-88
Maria	90-96
Die Kirche	98-104
Eph 2,10 „...in Jesus Christus geschaffen, in unserem Leben die guten Werke zu tun, die Gott für uns im voraus bereitet hat.“	106-114
Was heißt christliches Leben konkret?	116-128
Christliche Gebetsformen	130-134
Die Grundgebete des katholischen Christen	136-140
Vom Nutzen des Gebets	142-148
Sakramente	150-154
Über die Sünde	156-160
Das Bußsakrament	162-166
Mit Christus eins werden in der Eucharistie	168-178

5-23	کتاب های مقدس: عهد عتیق، تلمود- قرآن، سنت - عهد جدید
25-29	پیامبر کیست؟
31-41	شریعت و اخلاقیات
43-49	خدا چگونه است؟
51-65	نجات
67-69	نظام جهانی، سیاست و دین
71-74	تصویر خدا
75-79	عیسی مسیح برای من کیست؟
81-89	چرا صلیب؟
91-97	مریم
99-105	کلیسا
	افسیان، 2، 10... «آفریده شده در مسیح عیسی برای کارهای نیکو که خدا قبل
107-115	مهیا نمود تا در آنها سلوک نماییم».
117-129	زندگی مسیحی، عملاً به چه معناست؟
131-135	شکل های نیایش در مسیحیت
137-141	نیایش های اصلی مسیحیان کاتولیک
143-149	آیین های فیض بخش
151-155	درباره گناه
157-161	آیین فیض بخش توبه
163-167	درباره فایده های نیایش
169-179	یکی شدن با مسیح در عشای ربانی

Die Heiligen Bücher

Altes Testament, Talmud – Koran, Sunna – Neues Testament

Islamischer Hintergrund:

1:- *Die Muslime gehen davon aus, dass es im Himmel einen Ur-Koran gibt, das eigentliche Original. Alle heiligen Schriften sind mehr oder weniger zuverlässige Kopien dieses Urkorans.*

2:- *Der Koran, die erste Quelle des Islam, wurde Mohammad durch den Engel Gabriel Wort für Wort übermittelt und ist somit wörtliche göttliche Offenbarung*

3:- *Der Koran in jetziger Form, d.h. der offizielle Kodex des Korans, wurde ca. 30 Jahre nach dem Tod Muhammads festgelegt. Abweichende Lesarten wurden schließlich vernichtet, konnten aber nicht vollständig beseitigt werden. In dem Maße, wie sich die arabische Schrift weiterentwickelte, entstand mehr und mehr ein Standardtext.*

4:- *Nach dem Koran ist die Sunna des Propheten die zweite Quelle des Islam. Die Sunna ist die Überlieferung darüber, wie Muhammad als leuchtendes Beispiel den Islam verwirklichte. Diese Überlieferung ist festgehalten in den Hadithen. Diese sind Berichte über Aussprüche, Taten Eigenschaften und stillschweigende Billigung des Propheten. Die Vorschriften, die sich aus der Sunna ergeben, sind für die Muslime ebenso verbindlich wie die koranischen Gebote selbst. Die Aussagen des Korans und der Sunna, interpretiert durch die Rechtsgelehrten, entscheiden allein darüber, was als Gut und als Böse zu gelten hat. Muhammad hat den Islam in perfekter Weise gelebt. Die Hadithe sind das Medium, mit dessen Hilfe das Beispiel des Propheten über die Jahrhunderte für zahllose Muslime zum Vorbild menschlichen Verhaltens wurde.*

Der Verfälschungsvorwurf

5:- *Der Koran wirft den Juden und Christen vor, den Text ihrer jeweiligen heiligen Schriften verändert zu haben. Vers 6 der Sure 61 lässt Jesus z.B. sagen: „O Kinder Israels, ich bin der Gesandte Gottes an euch, um zu bestätigen, was vor mir vorhanden war, und einen Gesandten zu verkünden, der nach mir kommt: sein Name ist Ahmad.“ Die muslimischen Kommentatoren erkennen in diesem Wort „Ahmad“ (=löblicher) Muhammad (=der Gelobte). Gegen die Beteuerung der Christen haben die Apologeten des Islam sich bemüht, einen Text im Evangelium zu finden, der diese Ankündigung enthalten soll. Entweder beschuldigen sie bis in unsere Tage die Christen, den einschlägigen Text aus dem Evangelium entfernt zu haben oder – was häufiger vorkommt – sie berufen sich auf die Verheißung Jesu an seine Jünger, er werde ihnen den Beistand (Parakletos) senden (Evangelium nach Johannes 14,16.26). Parakletos wurde im Sinne von Periklytos (Hochberühmt) gedeutet Darüber hinaus aber wird alles, was dem Koran widerspricht (ich und der Vater sind eins, Vater, Gottessohnschaft, Sündenvergebung durch Apostel und Nachfolger u.a.m.), als von Juden und Christen verfälscht hingestellt. Der Koran sei geoffenbart worden, um von diesen Missverständnissen und Fehldeutungen wieder zur wahren Aussage der Schrift zu führen und diese in gereinigter Form wieder herzustellen.*

6:- *Die praktische Schlussfolgerung ist die Aufforderung an die Muslime, die Bibel nicht zu lesen, da sie eh verfälscht sei. Die heiligen Schriften der Juden und Christen werden auf der einen Seite zwar anerkannt, aber gleichzeitig als unzuverlässig und irreführend dargestellt, und von ihrer Lektüre wird definitiv abgeraten, weil die Bibel, die die Juden und Christen benutzen, nur in die Irre führen kann. Aus diesem Grund wird ein Imam/Mullah einem Rabbi oder Pastor zwar gerne den Koran überreichen, aber das Gegengeschenk einer Bibel empört zurückweisen oder zumindest sich nicht ernstlich damit befassen. Das wahhabitisch ausgerichtete Saudi-Arabien versteht die arabische Halb-*

کتاب های مقدس: عهد عتیق، تلمود- قرآن، سنت - عهد جدید

پیشزمینه اسلامی:

1:- مسلمانان در این اعتقاد هستند. که در نزد خداوند یک قرآن اصل وجود دارد. که تمامی متون مقدس درج شده در قرآن کنونی برداشتی از آن قرآن اصیل میباشد.

2:- قرآن، این نخستین منبع رجوع در اسلام، از سوی ، با وساطت جبرئیل فرشته کلمه به کلمه به انسان ها منتقل شد و به این ترتیب کلام وحی الهی به شمار می رود.

3:- قرآن به شکل کنونی آن، یعنی متن قانونی و رسمی قرآن، در حدود 30 سال پس از مرگ محمد تدوین شد. سرانجام متون تحریفی زوده شدند، اما به طور کامل نابود نشدند. با آن حجمی که خط عربی رو به توسعه داشت، هر روز بیشتر از گذشته، یک متن استاندارد شکل می گرفت.

4:- پس از قرآن، سنت پیامبر دومین منبع در اسلام به شمار می رود. سنت، روایت آن است که محمد در مقام الگویی روشنگر، چگونه اسلام را تحقق بخشیده است. این روایت در احادیث مکتوب شده و پابرجا مانده است. احادیث، گزارش هایی درباره سخنان، رفتار، خصوصیات و فرمانبری های خاموش شخص پیامبر هستند. مقررات و ضوابطی که از سنت سربرمی آورند، از نظر مسلمانان همان اندازه لازم الاجراء هستند که فرامین قرآن. گفته های قرآن و سنت که به دست فقها تفسیر می شوند، به تنهایی در این زمینه تعیین کننده هستند که چه چیز نیک و چه چیز شر به شمار می رود. محمد، اسلام را به شکل کامل و بی عیب و نقص زیسته است. احادیث رسانه هایی هستند که به کمک آنها، پیامبر در مقام یک نمونه در طول سده ها، برای تعداد بی شماری از مسلمانان به الگویی از رفتار انسانی بدل شد.

اتهام جعل

5:- قرآن یهودیان و مسیحیان را متهم می کند، متن نوشته های مقدس خود را تغییر داده اند. برای نمونه در آیه 6 از سوره 61 از قول عیسی چنین آمده است: «من همانا رسول خدا به سوی شما هستم و به حقانیت کتاب تورات که مقابل من است، تصدیق می کنم و نیز شما را مژده می دهم که بعد از من رسول بزرگواری که نامش احمد است، بیاید.» مفسران اسلامی، واژه «احمد» (به معنای «ستوده تر») در اینجا را محمد (به معنای ستوده شده) تفسیر می کنند. مدافعان اسلام به رغم تأکید و تصریح مسیحیان، کوشیده اند، در اناجیل متنی را بیابند که حاوی این بشارت باشد. آنان یا تا به امروز، مسیحیان را متهم می کنند که متن مربوطه در انجیل را حذف کرده اند و یا - آنچه رایج تر است - به وعده عیسی به شاگردانش استناد می کنند که گفت برای آنان تسلی دهنده (فارقلیط/پارکلیت) را می فرستد (انجیل یوحنا، 14، 6 و 26). فارقلیط در اینجا به معنای Periklytos (بسیار ستوده شده) تفسیر شده است. فراتر از این باید گفت که هرآنچه که با قرآن در تضاد باشد (من و پدر یک هستیم، پدر، پسر خدا، بخشایش گناهان به دست حواریون و جانشینان عیسی و نظایر آن) به عنوان مطالبی که مسیحیان و یهودیان آنها را جعل کرده اند، تلقی می شود. از نظر آنان، قرآن به این منظور وحی شده است که انسان ها را از این سوءتفاهم ها و تفاسیر نادرست باردیگر به سوی اظهارات راستین متون مقدس راهنمایی کند و این متون را یکبار دیگر به شکل پاک و منزه شده مقرر دارد.

6:- نتیجه گیری عملی از این امر، این درخواست از مسلمانان است که کتاب مقدس را مطالعه نکنند، چراکه کتابی مجعول است. متون مقدس یهودیان و مسیحیان هرچند از یک سو به رسمیت شناخته می شوند، اما همزمان، غیرقابل اعتماد و گمراه کننده توصیف می گردند و مطالعه آنها اکیداً نهی می شود، زیرا کتاب مقدسی که یهودیان و مسیحیان استفاده می کنند، فقط می تواند انسان را به سوی گمراهی بکشاند. بنا به این دلیل، هرچند یک امام یا روحانی مسلمان، با کمال میل نسخه ای از قرآن را به یک خاخام یا یک کشیش، هدیه می دهد، اما کتاب مقدس آنان را به عنوان هدیه متقابل، با خشم مردود می شمارد یا دستکم آن را جدی نمی گیرد.

Insel als Ganzes als eine Moschee. Selbst Christen, die dort arbeiten und leben, ist der Besitz und Gebrauch der Bibel strikt verboten.

A. Das Alte Testament (AT)

7:- Das Alte Testament ist nicht ein einzelnes Buch, sondern eine Sammlung von Büchern, bestehend aus den 5 Büchern Moses (Thora) und 41 weiteren Schriften (inkl. der Psalmen). Sie entstammen allesamt der jüdischen Tradition.

Es stellt den schriftlichen Niederschlag des Lebens und Glaubens des auserwählten Volkes dar und wurde im Lauf von rund 1000 Jahren von Menschen unter der Inspiration des Hl. Geistes aus der Perspektive des jüdischen Glaubens verfasst und fortgeschrieben. Es handelt sich im Einzelnen um:

- * Priesterschriften (mit einer Vielzahl von Vorschriften)
- * Geschichtsschriften des Lebens des auserwählten Volkes mit Gott (Isra-el = Gott herrscht – das Wortteil „el“ bedeutet Gott)
- * prophetische Schriften
- * Psalmen, Gebete und Lebensweisheiten

8:- „Alle diese so verschiedenartigen, im Verlauf von etwa 1.000 Jahren entstandenen Schriften der Bibel wurden in den letzten Jahrhunderten vor Christus von Priestern und Schriftgelehrten endgültig geordnet und in die heute vorliegende Textform gebracht. So wurden z.B. im babylonischen Exil zahlreiche Aufzeichnungen zu dem sog. Deuteronomistischen Geschichtswerk (Josua, Richter, 1 und 2 Samuel, 1 und 2 Könige) verarbeitet. Nach dem Exil entstand das sog. Chronistische Geschichtswerk (1 und 2 Chronik, Esra, Nehemia). Im 5. Jahrhundert vor Christus erhielten die fünf Bücher des Mose, auch Pentateuch (= Fünf-Rollen-Werk) oder Torah (=Weisung, Lehre) genannt, ihre letzte Gestalt (Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium). Sie enthalten die ältesten Überlieferungen des Volkes und Schriften aus verschiedenen Epochen.

9:- Die meisten Verfasser biblischer Schriften blieben anonym. Im Alten Orient kam dem einzelnen Autor nicht die Bedeutung zu wie heute. Ein schriftliches Werk war gleichsam offen für ein lebendiges Wachstum. Trug es den Namen einer bekannten Persönlichkeit, so wurden ihm gern neue Texte angeschlossen, die dem Geist des ersten Verfassers entsprachen. Beispielsweise wurden neue Rechtsvorschriften dem „Gesetz des Mose“, spätere Psalmen dem „Vater des Psalmengesangs“, dem König David, und Weisheitslehren dem König Salomo zugerechnet. Auch die 16 Prophetenbücher haben in dieser Weise Ergänzungen erfahren. Den Propheten war die mündliche Verkündigung aufgetragen. Sie waren keine Schriftsteller und haben die nach ihnen benannten Bücher – einzelne Abschnitte ausgenommen – nicht selbst verfasst. Die Augen- und Ohrenzeugen der prophetischen Predigt gaben deren Inhalt mündlich weiter; sie machten sich auch Notizen von markanten Aussprüchen, Auszügen von Reden, die dann vor allem im Jüngerkreis gesammelt und ausgetauscht wurden. Solche Spruchsammlungen wurden durch biographische Einfügungen, durch Erläuterungen und Zusätze oder Anhänge ergänzt und zu den heute vorliegenden Büchern zusammengefügt. Da das verkündete Gotteswort lebendige Weisung für alle Zeiten ist, wurde bei dieser „Weitergabe des Glaubens“ der eine oder andere Text auch aktualisiert, auf die neue geschichtliche Situation bezogen.

10:- Mit diesen Problemen befasst sich speziell die biblische Text-, Form-, Literar-, Redaktions- und Überlieferungskritik. Den gläubigen Leser braucht die oft verwirrende Verfasserfrage nicht zu beunruhigen; sie ist keine Glaubensfrage. Er weiß: Wie über dem ganzen Offenbarungsgeschehen am Volk Israel, so waltet auch über dem Entstehungsprozess der Offenbarungsschriften der Bibel Gottes fügender und inspirierender Geist. Inspiration (=Einhauchung, Eingebung) bedeutet nicht, dass Gott den Text etwa wörtlich diktiert habe. Die Untersuchung der Texte zeigt, dass zahllose Verfasser ihre

عربستان با جهت گیری مذهبی و هابی، کل شبه جزیره عربستان را به شکل یک مسجد می بیند. حتی برای مسیحیانی که در این خطه کار و زندگی می کنند، در اختیار داشتن و استفاده از کتاب مقدس به شدت قدغن است.

الف. ع/ع عهد عتیق

7:- نه یک کتاب منفرد، بلکه مجموعه ای از کتاب ها است که از 5 کتاب موسی (تورات) و 41 نوشته دیگر (به انضمام مزامیر) تشکیل شده است. همه این کتاب ها از سنت یهود سرچشمه می گیرند.

این کتاب ها، توصیفی مکتوب از زندگی و ایمان قوم برگزیده هستند و در طول حدود 1000 سال به دست انسان ها و با الهام گیری از سوی روح القدس، از دیدگاه ایمان یهودی تدوین و نگاشته شده اند. بخش های این کتاب ها عبارتند از:

کتاب های پیامبران (شامل مقررات و دستورهای فراوان)
کتاب های تاریخ، از زندگی قوم برگزیده با خدا (اسرائیل در لغت به معنای «خدا حکومت می کند» است؛ el در واژه Israel به معنای «خدا» است)
- کتاب های شریعت
- کتاب های مزامیر، شاعرانه و حکمت

8:- «همه این نوشته های گوناگون کتاب مقدس که در خلال حدود 1000 سال پدید آمده اند، در سده های آخر پیش از میلاد مسیح، به شکل نهایی از سوی کاهنان و کاتبان منظم شدند و به شکلی که امروز در اختیار ما هستند، درآمدند. برای نمونه در زمینه تبعید بابل، یادداشت های متعددی در مجموعه به اصطلاح تاریخی- انتقادی عهد عتیق (شامل کتاب های اشعیاء، داوران، کتاب های اول و دوم سموئیل و کتاب های اول و دوم پادشاهان) تدوین شده است. بعد از تبعید، مجموعه موسوم به مجموعه گاه نگارانه (شامل کتاب های اول و دوم تواریخ، عزرا و نحمیا) پدید آمد. در قرن پنجم پیش از میلاد مسیح، پنج کتاب موسی که Pentateuch (پنج طومار) یا تورات (حکمت و تعالیم) نیز نامیده می شوند، به شکل نهایی خود (شامل پیدایش، خروج، لاویان، اعداد، تثنیه) در آمدند. این کتاب ها شامل کهن ترین روایات قوم برگزیده و نوشته هایی از اعصار گوناگون هستند.

9:- بیشتر مولفان متون کتاب مقدس، ناشناس هستند. در شرق کهن به اندازه امروز برای نگارشگران اهمیت قائل نمی شدند. یک اثر نوشتاری، به نوعی برای رشدی پویا، آماده بود. اگر این اثر، نام شخصیتی مشهور را بر خود داشت، متون جدیدی که با اندیشه مولف اولیه همخوانی داشت، به آن افزوده می شد. برای نمونه، قوانین حقوقی جدیدی به «قانون موسی»، مزامیری که بعدها شکل گرفت، به «پدر زمورسرایبی»، یعنی داوود پادشاه و حکمت ها به سلیمان پادشاه نسبت داده می شوند. 16 کتاب پیامبران نیز به همین شکل، متمم هایی یافتند. بشارت شفاهی به پیامبران تکلیف شده بود. آنان مولف نبودند و کتاب هایی را که به نام ایشان خوانده می شود - به استثنای برخی بخش ها - خود نگارش نکرده اند. شاهدان عینی و بصری موعظه های پیامبران، محتوای آنها را به شکل شفاهی اشاعه می دادند؛ آنان همچنین از گفته ها، نکته ها و سخنان برگزیده، یادداشت برمی داشتند و این نکات بعدها بویژه در جمع شاگردان گردآوری و مبادله می شد. این مجموعه از گزین گویه ها، با اضافات زندگینامه نگارانه، توضیحات و متمم ها یا حواشی، تکمیل شد و به شکل کتاب هایی که امروزه موجود هستند، درآمد. از آنجا که کلام بشارت داده شده خدا به منزله رهنمودی زنده برای همه اعصار است، در خلال این «اشاعه ایمان»، متونی چند نیز به روز شدند و با موقعیت های تاریخی جدید همخوان گشتند.

10:- نقد متن، فرم، سبک ادبی، نگارشی و روایی در کتاب مقدس به این مشکلات می پردازد. خواننده ایماندار، لازم نیست خود را بابت این مسائل پیچیده در تدوین کتاب مقدس نگران سازد؛ اینها مسائلی عقیدتی به شمار نمی آیند. او می داند که روح پیونددهنده و الهام بخش خدا، هم بر کل رخداد وحی بر قوم اسرائیل و هم بر سراسر روند پیدایش متون وحی شده کتاب مقدس استیلا دارد. الهام (به معنای وحی) به این معنا نیست که خدا متن را کلمه به کلمه دیکته کرده است. بررسی متون کتاب مقدس نشان می دهد که مولفان متعددی ناگزیر بوده اند

menschlichen Fähigkeiten und ihren Fleiß einsetzen mussten.“ (zitiert aus Johanna Kopp, Israels Propheten- Gottes Zeugen heute S. 18/19 + 41)

11:- Talmud – nach der Zerstörung des Tempels in Jerusalem im Jahre 70 n.Chr. entstanden, mit einer Vielzahl von Geboten: 365 Verbote und 148 Geboten

12:- Die Juden unterscheiden koscher und nicht koscher und haben eine Vielzahl von Rechtskniffen entwickelt, um die vielen, oft detaillierten Vorschriften praktikierbar zu machen.

B. Das Alte Testament und das Christentum

13:- Die Schriften des Alten Testamentes, wie die Christen die jüdischen Schriften der sogenannten Septuaginta nennen, gehören genauso wie die Schriften des Neuen Testamentes zu den heiligen Schriften der Christen. Was Gott in vorchristlicher Zeit für sein auserwähltes Volk getan und zu ihm gesprochen hat, bleibt von dauerndem Wert, „denn der Alte Bund ist nie widerrufen worden“ (*Katechismus der Katholischen Kirche, KKK 121*). Das Alte Testament dokumentiert die Geschichte Gottes mit dem auserwählten Volk, aus dem schließlich Jesus, der Messias hervorgehen sollte. Die Christen lesen die Texte des Alten Testaments im Licht des Christus-Ereignisses.

14:- Wenn es im NT heißt „gemäß der Schrift“, dann ist das AT gemeint; denn das NT gab es damals ja noch nicht. Auch Jesus, selbst ja Jude, bezieht sich auf die Schrift, d.h. das AT, wenn er sich als den Menschensohn bezeichnet (Dan 7, 13 – Lk 22,69 u.a.) oder als er in Nazareth in der Synagoge lehrte (Lk 4,16-30).

15:- Die katholische Kirche betrachtet die Septuaginta als endgültigen Text des Alten Testamentes. Im letzten Jahrhundert vor unserer Zeitrechnung machten sich 70 jüdische Schriftgelehrte an die Arbeit, die verschiedenen Schriften ins Griechische (die damalige Weltsprache) zu übersetzen, da viele Juden der hebräischen Sprache nicht mehr mächtig waren. Auch waren einige der Schriften direkt in griechischer Sprache verfasst worden. Die protestantischen Bibeln enthalten in der Regel 16:- die Schriften des Alten Testamentes nicht, die auf griechisch geschrieben wurden, weil Luther bewusst auf den hebräischen Text zurückgriff. Luther orientierte sich dabei an dem Beschluss der Führer der aramäisch sprechenden Juden Palästinas auf der sogenannten „Synode“ von Jamnia (Jabne, um 100 n. Chr.), die alle in griechischer Sprache geschriebenen Bücher grundsätzlich für nicht-kanonisch erklärt hatten, obwohl sie bei den Juden außerhalb Palästina (Diasporajuden) im liturgischen Gebrauch waren.. So fehlen Tobit, Judit, 1 / 2 Makabäer, Weisheit Salomos, Jesus Sirach, Baruch (sowie einige Zusätze in Ester und Daniel).

16:- Eine wichtige Methode zum Verständnis des AT ist die sogenannte Typologie. So kann man z.B. im Manna, das Gott seinem Volk Israel in der Wüste zu essen gegeben hat (Ex 16,13-36), ein Bild für die Eucharistie sehen, die Jesus seinen Aposteln reicht (Mk 14,22).

17:- Die Kirche lehrt, dass Gott selbst der Urheber der Heiligen Schrift ist; denn der Heilige Geist inspirierte die Verfasser der alttestamentlichen und ebenso der neutestamentlichen Bücher. Von daher ist es verständlich, dass der Lektor nach Verlesung der Schriften im Gottesdienst jeweils ausruft: „Wort des lebendigen Gottes“. Aber das heißt nicht, dass Gott den verschiedenen Verfassern Wort für Wort diktiert hat, was sie schreiben sollen. Jedes Buch der Heiligen Schrift trägt individuelle Züge, die sich in je eigenen Aussageabsichten, literarischen Gattungen, Denk- und Ausdrucksformen niederschlagen. Göttliche und menschliche Elemente fließen hier zusammen. Dennoch liegt die Federführung bei Gott. Denn er war in den Autoren so wirksam, dass sie nur das überlieferten, was Gott selbst wollte. Daher lehren die heiligen Schriften „sicher, getreu und ohne Irrtum die Wahrheit.“ (*2. Vatikanische Konzil, Dei Verbum 11*)

توانایی های انسانی و تلاش خود را به کار گیرند.» (برگرفته از کتاب «پیامبران اسرائیل - شاهدان امروزی خدا»، نوشته یوهانا کپ، صفحات 18، 19 و 41).

11:- تلمود - که پس از تخریب معبد اورشلیم در سال 70 پس از میلاد مسیح شکل گرفت، شامل تعداد فراوانی از فرامین است: 365 ممنوعیت و 148 فرمان.

12:- یهودیان میان پاک و ناپاک تفاوت قائل هستند و زیر و بم های حقوقی فراوانی را پی ریزی کرده اند تا مقررات فراوان و اغلب جزئی را در عمل قابل اجراء سازند.

عهد عتیق و مسیحیت

13:- متون عهد عتیق، یعنی نامی که مسیحیان به نوشته های یهودی موسوم به هفتادگانی [Septuaginta] می دهند، درست مانند متون عهد جدید، جزئی از متون مقدس مسیحیان هستند. آنچه که خدا در اعصار پیش از مسیحیت، برای قوم برگزیده خود انجام و به او وعده داده است، همچنان دارای ارزشی پایدار است، «زیرا پیمان قدیم هرگز نقض نشده است» (ت.ک.ک./تعالیم کلیسای کاتولیک، 121). عهد عتیق به منزله سند و مدرکی درباره حکایت خدا با قوم برگزیده خود است که مقرر شده بود، عیسی، در مقام مسیح منجی سرآخر از آن سربرآورد. مسیحیان، متون عهد عتیق را در پرتو رخدادهای مربوط به مسیح مطالعه می کنند.

14:- هنگامی که در عهد جدید گفته می شود: «بنا به آنچه مکتوب است»، منظور آنچه است که در عهد عتیق آمده است؛ چرا که در آن زمان هنوز عهد جدید وجود نداشت. عیسی نیز که خود یهودی بود، هنگامی که خود را پسر انسان می خواند (دانیال، 7، 13؛ لوقا، 22، 69 و غیره) یا هنگامی که در ناصره در کنیسه تعلیم می دهد (لوقا، 4، 16-30)، به این نوشته ها یعنی به متون عهد عتیق استناد می کند.

15:- کلیسای کاتولیک متون هفتادگانی را متن نهایی عهد عتیق تلقی می کند. در آخرین سده پیش از گاهشمار ما، 70 کاهن یهود، دست به کار شدند تا متون گوناگونی را به یونانی (زبان جهانی در آن روزگار) ترجمه کنند، چرا که بسیاری یهودیان، دیگر بر زبان عبری مسلط نبودند. برخی از نوشته ها حتی به شکل مستقیم به زبان یونانی تألیف شده بودند. کتاب های مقدس پروتستانی علی القاعده شامل آن متون از عهد عتیق که به یونانی نوشته شده اند، نیستند، زیرا لوتر به عمد از متن عبری استفاده کرده است. همزمان لوتر بنا به تصمیم رهبران یهودیان فلسطین در «شورای» Jamnia (شهر یبنا، حوالی سال 100 بعد از میلاد مسیح) که آرامی زبان بودند، عمل کرد. آنان همگی کتاب های نوشته شده به زبان یونانی را اساساً خارج از کتاب های قانونی اعلام کرده بودند، هرچند که این کتاب ها در میان یهودیان خارج از فلسطین (یهودیان در تبعید) کاربرد نیایشی و آیینی داشتند. به این ترتیب، برای نمونه کتاب های باروخ، کتاب حکمت، کتاب یشوع بن سیرا و کتاب های اول و دوم مکابیان و همچنین کتاب های طوبیا و یهودیت و نیز بخش هایی از کتاب های دانیال و استر (نوشته های موسوم به ثانی یا کتاب های قانونی ثانی) در میان کتاب های پروتستان ها دیده نمی شوند، اما کلیساهای لاتینی و شرق، دستکم از زمان برگزاری شورای استانی هیپو در سال 393 پس از میلاد، همه این متون هفتادگانی را قبول دارند.

16:- یکی از روش های مهم در درک عهد عتیق، روش موسوم به تیپولوژی [دلالت شناسی] است. بر این اساس می توان برای نمونه در متا که خدا در بیابان به قوم اسرائیل داد تا بخورند (خروج، 16، 13-36)، تصویری از مراسم سپاسگزاری یا عشای ربانی را یافت که عیسی به حواریون خود تقدیم می دارد (مرقس، 14، 22).

17:- کلیسا می آموزد که خدا خود خالق متون مقدس است؛ چراکه روح القدس الهام بخش تدوین گران کتاب های عهد عتیق و همچنین عهد جدید بوده است. از این رو، قابل درک است که چرا قرائت کننده متون مقدس در مراسم نیایشی، هر بار اعلام می دارد: «کلام خدای زنده». اما این بدان معنا نیست که خدا، واژه به واژه به مولفان گوناگون دیکته کرده است که چه بنویسند. هر یک از کتاب های متون مقدس، مشخصاتی منحصر به فرد را بر خود دارد که با نیت های مشخصی برای بیان، انواع ادبی و آشکال فکری و بیانی متفاوت نوشته شده است. در اینجا، عناصر الهی و انسانی در هم ادغام می شوند. با این حال، با این حال، صاحب قلم خدا است. زیرا او در مولفان آنچنان تأثیرگذار بوده است که آنان فقط آن چیزی را روایت می کنند که خدا خود می خواسته است. از این رو، آنچه متون مقدس آموزش می دهند، «حقیقت قابل اعتماد، وفادار به کلام و عاری از خطا است» (شورای دوم واتیکان، Dei Verbum 11).

18:- Da die Christen die Schriften des Alten Testamentes von Anfang an als Gottes Wort betrachtet haben, hat sich bereits in den ersten Jahrhunderten die Überzeugung durchgesetzt, dass sie über die wörtliche Bedeutung hinaus eine tiefere Dimension haben. Die Kirchenväter unterscheiden zwischen vier Bedeutungsebenen ein und desselben Textes. Neben der wörtlichen Bedeutung könne einige Aussagen auch allegorisch (sinnbildlich), moralisch oder anagogisch (bezogen auf die himmlischen Dinge) verstanden werden. Wenn beispielsweise das Buch Exodus davon berichtet, dass Mose das Volk Israel aus der Sklaverei Ägyptens durch das Rote Meer dem Gelobten Land entgegenführte, dann lässt sich aus diesen Schilderungen ein Vierfaches lesen:

1. Ein historisches Ereignis (wörtlicher Sinn).
2. Die Rettung Israels als ein Sinnbild für die christliche Taufe, durch die das Volk Gottes aus der Sklaverei der Sünde befreit wird (allegorischer Sinn).
3. Der Tod der Ägypter im Roten Meer als ein warnendes Zeichen für alle, die das Volks Gottes bekämpfen (moralischer Sinn).
4. Das Gelobte Land als Sinnbild für die himmlische Heimat bei Gott (anagogischer Sinn).

C. Der Koran

19:- **2. Der eine Koran, von Gott verfasst, wurde nach muslimischem Glauben Muhammad wörtlich übermittelt. Die Sunna bezeichnet den vorbildlichen Weg des Propheten Muhammad, dessen Hauptaufgabe darin bestand, die göttliche Offenbarung zu verkünden und sie authentisch zu interpretieren. Der Koran bezeichnet Muhammad als Vorbild und Beispiel für die Gläubigen (vgl. Sura 33,21). Er fordert auf: „...Und gehorchet dem Gesandten...“ (Sura 24,56) Denn Muhammads Autorität ist ihm von Gott selbst verliehen (vgl. Sura 4,64). So gilt der Grundsatz: „Wer dem Gesandten gehorcht, gehorcht Gott“ (Sura 4,80). Bei den Sunniten gibt es sechs wichtige Hadith-Sammlungen, unter ihnen nehmen die Sammlungen Bukhari (810-70) und Muslim 817/821-875) den höchsten Rang ein. Koran und Sunna bilden die Grundlage für die Scharia und die Rechtsentscheide (Fatwas) für die Entscheidung darüber, ob eine Verhaltensweise geboten, empfohlen, erlaubt (*halal*), missbilligt oder verboten (*haram*) ist.**

20:- Die *Scharia* ist nicht ein schriftlich vorliegendes, abgeschlossenes Buch, sondern ein alle Aspekte des individuellen und gemeinschaftlichen Lebens der Muslime umfassendes, weiterlebendes und sich weiter entwickelndes Gesetzeswerk, das während der ersten Jahrhunderte durch Rechtsgelehrte vom Koran und von den als zuverlässig qualifizierten Hadithen in Antwort auf jeweils neu entstehende, rechtlich-ethische Fragen abgeleitet wurde. Ausgangspunkt und steter Referenzpunkt der Scharia sind also die als von Gott geoffenbart geglaubten Texte des Korans und der als zuverlässig eingestuften Hadithe. Damit steht die Scharia von ihrem Wesen her in einem Spannungsverhältnis zu westlichen Verfassungen und Rechtsordnungen, wie etwa dem deutschen Grundgesetz, das von einer Verfassungsversammlung formuliert und somit nur menschlich legitimiert ist. Die in der Scharia enthaltenen Ableitungen der frühen Jahrhunderte haben für gläubige Moslems bis heute normativen Charakter. Neue Anfragen werden von Rechtgelehrten durch Rechtsgutachten (Fatwas) beantwortet. Diese haben aber keinen allgemein verbindlichen Charakter.

D. Das Neue Testament (NT)

21:- Das Neue Testament (NT) – bestehend aus 4 Evangelien, der Apostelgeschichte, 21 Briefen, der Apokalypse. Wenn im Evangelium von „der Schrift“ die Rede ist, ist das AT gemeint, nicht das NT! Das Christentum ist keine Buchreligion!

22:- Im Zentrum des Glaubens steht eine Person: Jesus Christus, der Sohn Gottes, die zweite Person der göttlichen Dreifaltigkeit, der für uns Mensch geworden ist, den Sündern ausgeliefert und gekreuzigt wurde und am dritten Tag auferstanden ist (vgl. Lk 24,7), um uns durch und im Heiligen Geist neu zu machen und so zum Vater zurückzuführen (Erlösung). Er ist der von den Propheten des

18- از آنجا که مسیحیان، متون عهد عتیق را از ابتدا به دیده کلام خدا نگریسته اند، از همان سده های نخست، این باور رواج یافته است که این متون فراتر از اهمیت واژگانی خود، جنبه ای ژرف دارند. پدران کلیسا میان چهار سطح معنایی گوناگون در یک متن واحد تفاوت قائل می شوند. در کنار معنای لغوی، برخی اظهارات می توانند از جنبه تمثیلی (نمادین)، اخلاقی یا استعلایی (مربوط به امور آسمانی) درک و دریافت شوند. برای نمونه هنگامی که کتاب خروج از آن گزارش می دهد که موسی، قوم اسرائیل را با عبور از دریای سرخ از اسارت مصر آزاد و به سوی سرزمین موعود هدایت کرد، از این توصیفات، قرائتی چهارگانه حاصل می شود:

1. رخدادی تاریخی (مفهوم واژگانی).
2. نجات اسرائیل در مقام نمادی برای تعمید مسیحی که از راه آن، قوم خدا از اسارت گناه آزاد می شود (مفهوم نمادین).
3. مرگ مصریان در دریای سرخ در مقام نشانی هشداردهنده برای همه کسانی که با قوم خدا می جنگند (مفهوم اخلاقی).
4. سرزمین موعود در مقام نمادی برای موطن آسمانی خدا (معنای استعلایی).

19- 2. قرآن که به دست خدا تدوین شده است، بنا به ایمان مسلمانان، به شکل کلمه به کلمه به محمد نازل شده است. سنت نمایانگر راه الگومانند محمد پیامبر است که وظیفه اصلی او این بود که وحی الهی را بشارت دهد و آن را به شکل موثق تفسیر کند. قرآن، محمد را سرمشق و نمونه ای برای ایمانداران می داند (مقایسه کنید با سوره 33، آیه 21). قرآن چنین می خواهد: «... و رسول ما را اطاعت کنید» (سوره 24، آیه 56). زیرا اقتداری که محمد دارد، از خدا به او داده شده است (مقایسه کنید با سوره 4، آیه 64). به این ترتیب این اصل مصداق دارد: «کسی که از رسول خدا پیروی کند، از خدا پیروی کرده است» (سوره 4، آیه 80). سنن صاحب شش مجموعه مهم از احادیث هستند که در میان آنها مجموعه های بخاری (70-810) و مجموعه مسلم (875-821/817) بالاترین جایگاه را دارند. قرآن و سنت بنیان شریعت و تصمیم گیری های حقوقی (فتاواها) را برای تصمیم گیری ها در این زمینه تشکیل می دهند که آیا رفتاری پسندیده، مورد توصیه، مجاز (حلال)، مکروه یا ممنوع (حرام) است.

شریعت

20- کتابی نهایی که به شکل نوشتاری موجود باشد، نیست، بلکه مجموعه قوانینی است که همه جنبه های زندگی فردی و اجتماعی مسلمانان را دربرمی گیرد و همواره زنده و در حال گسترش و تحول است. این مجموعه در خلال سده نخست، در پاسخ به پرسش های حقوقی و اخلاقی که پیوسته از نو مطرح می شد، از سوی فقها، از قرآن و احادیثی که کیفیت آنها قابل اعتماد تلقی می شد، استخراج شد. بنابراین، مدخل و مرجع همیشگی شریعت، متونی از قرآن و احادیث معتبر است که درباره آنها اعتقاد بر این است که از سوی خدا وحی شده اند. به این ترتیب، شریعت براساس ماهیت اش، در وضعیتی از تنش با قوانین اساسی و نظام های حقوقی غربی، برای نمونه قانون اساسی آلمان، قرار دارد، قانونی که از سوی یک مجمع قانونگزاری تدوین شده و به این ترتیب فقط از جنبه انسانی مشروعیت دارد. استنتاج های موجود در شریعت که به سده های پیشین مربوط می شوند، برای مسلمانان معتقد تا به امروز جنبه معیار به خود داشته اند. به پرسش ها و مطالبات جدید با صدور فتاوی از سوی فقها پاسخ داده می شود. اما این فتاوی جنبه واجب الاجرای همگانی ندارند.

ب. عهد جدید

21- از چهار انجیل، روایت اعمال رسولان، 21 نامه و یک کتاب مکاشفه تشکیل شده است. هنگامی که در انجیل از «کتاب» سخن گفته می شود، منظور عهد عتیق و نه عهد جدید است. مسیحیت دین کتاب نیست!

22- در مرکز ایمان مسیحی، یک فرد قرار دارد: عیسی مسیح، پسر خدا، دومین شخص از تثلیث الهی که برای ما انسان شد، به گناهکاران تحویل داده شد، مصلوب شد و در روز سوم رستاخیز نمود (مقایسه کنید با لوقا، 24، 7). او همان منجی، پادشاه و مسیح است که پیامبران عهد عتیق وعده ظهور او را داده بودند.

Alten Testamentes verheißene Retter, König und Messias. Er ist wahrer Gott und wahrer Mensch zugleich. Er schließt mit dem Volk Gottes einen neuen, ewigen Bund. Er sandte 50 Tage nach seiner Auferstehung den Heiligen Geist, der die Kirche durch die Zeit bis zu seiner Wiederkehr führt.

23:- Mit der Menschwerdung Gottes in Jesus Christus wurde ein neues Kapitel in der Offenbarungsgeschichte aufgeschlagen. Darauf weist der Hebräerbrief in: „Viele Male und auf vielerlei Weise hat Gott einst zu den Vätern gesprochen durch die Propheten; in dieser Endzeit aber hat er zu uns gesprochen durch den Sohn“ (Hebr 1,1-2). Der Prolog des Johannesevangeliums stellt heraus, dass die in Christus erfolgte Selbstmitteilung Gottes nicht mehr zu überbieten ist: „Niemand hat Gott je gesehen. Der Einzige, der Gott ist und am Herzen des Vaters ruht, er hat Kunde gebracht“ (Joh 1,18) (s. *Kirche in Not, Glaubenskompass, Neues Testament*)

24:-Am Anfang steht:

A) der vom Heiligen Geist gewirkte Glaube der Kirche, der sich unter dem Eindruck des Lebens, Leidens, Sterbens, der Auferstehung, Himmelfahrt und Geistsendung gebildet und der Gott als Vater des Messias (Christus) offenbart hat und nun allen Menschen das Heil in Christus anbietet, gemäß den Prophezeiungen der Schrift (AT) sowie des Pfingsterlebnisses und B) die Verkündigung der Apostel im glaubenden Wissen, von Jesus mit der Verkündigung des Glaubens und damit verbunden der Spende der Taufe beauftragt zu sein.

25:- Dieser Glaube wird allmählich schriftlich fixiert, wobei neben dem NT noch weitere Quellen der Tradition lebendig sind in Gebeten, Liturgie, Festen, Schriften der Väter, Entscheidungen von regionalen und allgemeinen Konzilen, bischöflichen und päpstlichen Lehrschreiben sowie einer reichen Literatur der Kirchenväter und Kirchenlehrer, die den Glauben in seiner Fülle und seiner Tiefe ausleuchten und seine Konsequenzen für das praktische Leben aufzeigen. Dabei sind die Evangelien von unschätzbarem Wert für die Christenheit, da sie Worte und Taten Jesu überliefern.

26:- Die Selbstoffenbarung Gottes in den Schriften des Alten und Neuen Testamentes ist zwar schon erfolgt, doch das fortschreitende Verständnis des Wortes Gottes ist noch nicht an sein Ende gelangt. Der Katechismus der Katholischen Kirche vermerkt dazu: „Obwohl die Offenbarung abgeschlossen ist, ist ihr Inhalt nicht vollständig ausgeschöpft; es bleibt Sache des christlichen Glaubens, im Lauf der Jahrhunderte nach und nach ihre ganze Tragweite zu erfassen.“ (KKK 66)

27:- Während im Christentum das Wort Gottes also nicht die Bibel, sondern Jesus Christus ist (Er ist das Wort, das vom Vater ausgeht (Joh 1,1)), nimmt diese absolute Position im Islam der Koran ein. Der Koran ist nicht wie die Bibel Menschenwort, welches Gottes Wort in sich birgt, sondern der Koran ist nach islamischer Auffassung direktes Wort Gottes. Muhammad ist Zeuge und Diener des Korans. Im Christentum gibt das NT das Zeugnis der Apostel wieder. Die einzelnen biblischen Schriften sind Wort Gottes in einem weiteren Sinn, nämlich sofern sie Teil des göttlich inspirierten Zeugnisses der Bibel auf Christus hin (AT) und von Christus her (NT) sind.

28:- Die Rollen sind somit vertauscht. Gottes Wort hier: Jesus Christus – dort: der Koran; der Zeuge für Gott: hier: das Leben und die Lehre der Kirche und die Bibel, dem schriftlich festgehaltenen Teil der apostolischen Überlieferung – dort: Muhammad und nach seinem Tode übergegangen auf die muslimische Gemeinde, die Umma.¹

¹ Vgl. Das Christentum und der Islam – www.karl-leisner-jugend.de

او همزمان، خدای راستین و انسان راستین است. او با قوم خدا، پیمانی جدید و جاودانی منعقد می کند. او 50 روز پس از رستاخیزش، روح القدس را فرستاد که کلیسا را در طول زمان تا زمان بازگشتش هدایت می کند.

23:- با انسان شدن خدا در عیسی مسیح، فصلی جدید در تاریخ وحی آغاز شد. در این زمینه در رساله به عبرانیان چنین می آید: «خدا که در زمان سلف به اقسام متعدد و طریق های مختلف به وساطت انبیا به پدران ما تکلم نمود، در این ایام آخر به ما به وساطت پسر خود متکلم شد» (عبرانیان، 1، 1-2). در پیشگفتار انجیل یوحنا این نکته روشن می شود که تجلی خدا که در شخص مسیح صورت می گیرد، دیگر نظیری نخواهد داشت: «خدا را هرگز کسی ندیده است؛ پسر یگانه ای که در آغوش پدر است، همان او را ظاهر کرد.» (یوحنا، 1، 18) (همچنین مراجعه کنید به کتاب Glaubenskompass, Neues Testament، منتشره از سوی Kirche in Not).

آنچه از ابتدا وجود داشت

24:- الف) ایمان کلیسا، تحت تأثیر روح القدس که با تأثیرپذیری از زندگی، رنج ها، مرگ، رستاخیز و عروج مسیح و همچنین ارسال روح، شکل گرفت، خدا را در مقام پدر مسیح متجلی ساخت و اکنون نجات در مسیح را به همه انسان ها نوید می دهد، یعنی مطابق با پیشگویی عهد عتیق و همچنین تجربه عید پنجاهه

و

ب) نبوت های حواریون همزمان با این باور راسخ که از سوی عیسی دعوت به اعلام ایمان و به این ترتیب تعمید بخشیدن که به آن مربوط است، شده اند.

25:- این ایمان، به تدریج به شکل کتبی تثبیت می شود، در حالی که همزمان در کنار عهد جدید، منابع سنتی دیگر به شکل نیایش ها، مراسم نیایشی، جشن ها، نوشته های پدران، تصمیم گیری های شوراهای محلی و همگانی، رساله های آموزشی اسقفان و پاپ ها و همچنین ادبیاتی غنی از سوی پدران و مربیان کلیسایی، شکل پویا و زنده خود را حفظ می کنند. بانیان این آثار، ایمان را در شکل غنی و سرشار آن و همچنین در عمق آن روشن می سازند و همزمان نشان می دهند که این ایمان برای زندگی عملی انسان ها چه پیامدهایی به دنبال دارد. همزمان باید گفت که اناجیل برای حیات مسیحی، اهمیتی بی حد و مرز دارند، چرا که کلام و کردار عیسی را به آگاهی ما می رسانند.

26:- هرچند خدا خود را در نوشته های عهد قدیم و عهد جدید، متجلی ساخته، اما درک پیشرفته از کلام خدا، هنوز به مرحله نهایی خود نرسیده است. در کتاب تعالیم کلیسای کاتولیک در این زمینه چنین آمده است: «گرچه وحی به طور کامل آمده، به طور کاملاً روشنی تبیین نشده است و این به عهده ایمان مسیحی است که به تدریج و در طول قرن ها، معنای تام آن را به دست آورد.» (ت.ک.ک. 66)

27:- در حالی که در مسیحیت، کلام خدا، نه کتاب مقدس، بلکه شخص عیسی مسیح است (او کلمه است که نزد خداست؛ یوحنا، 1، 1)، این جایگاه مطلق در اسلام، همان قرآن است. قرآن برخلاف کتاب مقدس، کلام انسان ها نیست که کلمه خدا را در خود جای داده باشد، بلکه به باور اسلامی، قرآن به شکل مستقیم، کلام خداست. محمد شاهد و خادم قرآن است. در مسیحیت، عهد جدید، حواریون را در مقام شاهد بازتاب می دهد. هر یک از نوشته های کتاب مقدس، کلام خدا به مفهومی وسیع تر هستند، یعنی بخشی از شهادت الهام گرفته از سوی خداوند و دال بر مسیح (عهد عتیق) و شهادتی از شخص مسیح (عهد جدید).

28:- به این ترتیب، جای نقش ها در اینجا عوض شده است. در اینجا کلام خدا، عیسی مسیح است و در اسلام، قرآن؛ شاهد مثال برای خدا، در اینجا زندگی و تعالیم کلیسا و کتاب مقدس و بخش مکتوب و ثبت شده روایات حواریون و در اسلام، محمد است که پس از مرگ او به جماعت مسلمانان یا همان امت، واگذار شده است.²

² Vgl. Das Christentum und der Islam- www.jar-leisner-jugend.de

	Christentum	Islam
Göttlicher Ursprung	Der Vater	Allah
Gottes Wort in der Welt	Jesus Christus	Der Koran
Zeuge für Gott	Die Kirche und die Bibel	Muhammad und die Umma

29:- **Daher verbietet sich jede Veränderung am Koran, jede zeitgeschichtliche Einordnung und Differenzierung, ja sogar jede Übersetzung ist konservativen Mullahs ein Verrat am Wort Gottes, da jede Übersetzung in Wirklichkeit eine Interpretation der koranischen Aussage ist. Der Koran kann daher gültig und verbindlich nur auf Arabisch gelesen und verstanden werden.**

30:- **Im Christentum ist das fortschreitende Verständnis des Wortes Gottes noch nicht an sein Ende gelangt, im Islam dagegen wurden im 11. Jahrhundert die Rechtsvorschriften abschließend gefasst (das Tor des *idschtihad*, der weiteren rechtlich-theologischen Entwicklung, wurde geschlossen) und seither wird vom Mainstream jegliche weitere Veränderung als häretisch ausgeschlossen.**

Das Wort Evangelium kommt vom griechischen *eu-angelion* = frohe Botschaft oder gute Nachricht. Der Inhalt der frohen Botschaft ist: Die Erlösung von der Sünde, die Gotteskindschaft und Aufnahme in die Familie Gottes

31:- Es gibt vier Evangelien. Sehr bald entstand bei den ersten Christen das Bedürfnis, die Verkündigung der Apostel und ihre Erzählungen von den Taten und Worten Jesu auch schriftlich festzuhalten, damit sie immer wieder nachgelesen, betrachtet und unverändert weitergegeben werden können.

Das erste Evangelium wurde von Markus, einem Mitarbeiter des Apostel Petrus, geschrieben. Es richtet sich in erster Linie an die Römer. Markus hat anscheinend Jesus selbst persönlich gekannt (s. Mk 14, 51).

32:- Das zweite Evangelium stammt aus der Feder des Apostels Matthäus. Als Zöllner von Beruf, gewohnt, Protokolle schnell schriftlich abzufassen, wird er vermutlich über eine umfangreiche Sammlung von Notizen der Worte Jesu verfügt haben. Er nutzt die Vorlage von Markus, ergänzt sie und verweist insbesondere auf Stellen des AT. Er schreibt für Leser aus dem Judentum.

33:- Das dritte der sogenannten synoptischen Evangelien stammt von Lukas, einem griechischen Arzt, der sich wohl auf der 2. Missionsreise des Apostels Paulus diesem angeschlossen hat (Wechsel von „man“ und „er/sie“ zu „wir“, s. Apg 16, 10). Er hat Jesus nicht persönlich gekannt, sondern als akademisch gebildeter Mensch systematisch recherchiert; s. sein Vorwort: Lk 1, 1-4. Er nutzt ebenfalls den dreistufigen Aufbau des Markusevangeliums und ergänzt aus Quellen, die er wohl mit Matthäus gemeinsam hatte. Die Tradition überliefert, dass Lukas eine gewisse Zeit in Ephesus zusammen mit Maria, der Mutter Jesu, gelebt habe. Auf diese Weise erhielt er wohl auch die Informationen über die Kindheit Jesu, die sich in den ersten zwei Kapiteln seines Evangeliums befinden. Diese drei „Synoptiker“ (Zusammenschauer) weisen große Übereinstimmungen aus, weil sie in weiten Teilen die gleichen Quellen benutzt haben, jedes aber für sich hat auch seinen besonderen Reiz, da die Verfasser je nach Leserschaft das ein oder andere Detail stärker hervorgehoben haben, so dass in der Zusammenschau das Bild sich abrundet und in seinen

اسلام	مسیحیت	
الله	پدر	سرمنشاء الهی
قرآن	عیسی مسیح	کلام خدا در جهان
محمد و امت	کلیسا و کتاب مقدس	شاهد برای خدا

29:- از این رو، هر تغییری در قرآن قدغن است. هر تطبیق یا تغییری بنا به روح حاکم بر زمانه و حتی هر ترجمه ای از نظر روحانیون محافظه کار اسلامی، خیانت به کلام خدا به شمار می رود، زیرا هر برگردانی، برآستی به منزله تفسیری از گفته های قرآنی است. از این رو، قرآن را در شکل معتبر و موثق آن، فقط می توان به زبان عربی خواند و درک کرد.

واژه انجیل **Evangelium** از واژه یونانی **eu-angelion** به معنای خبر خوش یا بشارت سرچشمه می گیرد. محتوای این خبر خوش چنین است: رهایی یافتن از گناه، فرزندخواندگی انسان در پیشگاه خدا و پذیرش در خانواده الهی.

30:- در مسیحیت، درک پیشرفته و کامل از کلام خدا، هنوز به پایان خود نرسیده است، اما در نقطه مقابل، در اسلام در سده یازدهم، قواعد حقوقی به شکل نهایی تدوین شدند (دروازه/جتهاد یعنی ادامه تغییرات و توسعه های حقوقی - الهیات شناختی بسته شد) و از آن روز تاکنون، جریان فکری اصلی در اسلام، هرگونه تغییر دیگری را در مقام امری کفرآمیز مردود می شمارد.

31:- چهار انجیل وجود دارد. در میان مسیحیان نخستین، از همان سال های نخست این نیاز پدید آمد که نبوت های حواریون و روایات آنان درباره کردار و گفتار عیسی، همچنین به شکل مکتوب ثبت گردد تا بتوان آنها را بارها و بارها خواند، مدنظر قرار داد و به شکل ثابت و تغییرنیافته به دیگران منتقل کرد. نخستین انجیل به دست مرقس، یکی از همکاران پطرس حواری، نوشته شد. این انجیل در درجه نخست خطاب به رومیان نوشته شده است. ظاهراً مرقس شخصاً عیسی را می شناخت (مراجعه شود به مرقس، 14، 51).

32:- دومین انجیل به قلم متی حواری نوشته شده است. او که با شغل خراج بگیری خود به روش متعارف اش صورت جلسه ها را به سرعت مکتوب می کرد، احتمالاً مجموعه بزرگی از یادداشت های مربوط به کلام عیسی را در اختیار داشت. او از نسخه مرقس استفاده کرد تا نسخه انجیل خود را کامل کند و بویژه به نکاتی در عهد عتیق اشاره کرد. او برای خوانندگان یهودی می نوشت.

33:- انجیل سوم از انجیل موسوم به انجیل همنوا یا نظیر، از لوقا، پزشکی یونانی نشأت می گیرد که بی شک در دومین سفر بشارتی پولس حواری به او پیوست (تغییر زبان انجیل از «افراد» و «او مذکر/او مونث» به «ما»؛ رجوع شود به اعمال رسولان، 16، 10). او شخصاً عیسی را نمی شناخت، بلکه در مقام انسانی فرهیخته و تحصیلکرده، به شکل اصولی مشغول پژوهش و محاسبه بود (رجوع شود به پیشگفتار او در باب 1، آیه های 1 تا 4). او همچنین از ساختار سه مرحله ای انجیل مرقس استفاده کرد و براساس منابعی که بی شک در آنها با متی اشتراک داشت، به تکمیل نسخه خود پرداخت. بنا به روایات آمده است که لوقا برای مدت زمان معینی در افسس همراه با مریم، مادر عیسی، زندگی می کرد. به این ترتیب، او بی شک اطلاعاتی نیز راجع به کودکی عیسی کسب کرده بود که می توان آنها را در دو باب نخست انجیل او یافت. این سه «نظیر» [Synoptiker] یا به شکل تحت الفظی یکسان بینان] با یکدیگر همخوانی های فراوانی دارند، زیرا آنها تا حدود بسیار زیادی از منابع مشابهی استفاده کرده اند، اما اثر هرکدام از آنان جذابیت و کشش خاص خود را دارد، زیرا مولفان آنها بنا به مخاطبان خود، جزئیاتی را بیشتر مورد تأکید قرار داده اند، به طوری که در یک نگرش کلی، تصویری یکپارچه شکل می گیرد که در اظهارات آن جزئیات و نمایه های

Aussagen detail- und facettenreicher wird. Daher wollte die Kirche auf keines der drei verzichten.

34:- Von diesen drei synoptischen Evangelien hebt sich das vierte Evangelium ab, das den Apostel Johannes zum Autor hat. Johannes setzt die übrigen Evangelien als bekannt voraus und berichtet „exklusiv“ von anderen Ereignissen wie z.B. vom nächtlichen Gespräch mit Nikodemus oder der Begegnung Jesu mit der Frau am Jakobsbrunnen oder der Fußwaschung Jesu am Abend vor seinem Leiden. Es enthält Reden Jesu und die Entfaltung der Selbstoffenbarung Jesu, die in den drei anderen Evangelien nicht enthalten sind. Die große Liebe zum Detail verrät, dass hier ein Augenzeuge des Lebens Jesu geschrieben hat. Viele dieser Details wurden zwischenzeitlich durch die archäologischen Studien bestätigt, was die Aussagen noch einmal bekräftigt.

In Joh 21,25 wird klargestellt, dass die Evangelien nicht einen umfassenden Überblick über das Leben und die Taten Jesu zu geben beabsichtigen, sondern eher nur relevante Auszüge.

35:- Entgegen früheren Datierungen kommen neuere Forschungen aufgrund von Papyri-Funden zum Ergebnis, dass alle vier Evangelien bereits vor dem Jahre 70 entstanden sein müssen, also innerhalb der 30 Jahre, die dem Tod, der Auferstehung und der Himmelfahrt Jesu Christi folgen.

36:- Die Evangelien sind von der Art ihrer Entstehung her also eher den Hadithen vergleichbar als dem Koran. Sie wollen dem Leser die Worte und Taten Jesu näher bringen und den Glauben an Jesus Christus wecken. Die zentrale Frage, die sich jeder Christ stellt, ist nämlich: Wer ist Jesus Christus für mich? Ist er nur ein, wenn auch beeindruckender guter Mensch, ein Prophet oder der „Sohn Gottes“ – d.h. wahrer Gott und wahrer Mensch zugleich, die zweite Person der Heiligsten Dreifaltigkeit, Heiland und Erlöser und zugleich Bruder aller Menschen.

37:- Neben den vier kanonischen Evangelien, gibt es eine umfangreiche apokryphe Literatur insbesondere aus dem 2. und 3. Jahrhundert. Einige dieser Schriften nennen sich auch Evangelium, wie z.B. das Kindheitsevangelium des Thomas oder das Proto-Evangelium des Jakobus. Sie enthalten z.T. phantastische Wundergeschichten und nette Anekdoten oder aus der gnostischen Überzeugung heraus, der Mensch könne sich selbst erlösen, leugnen sie etwa den Kreuzestod oder das Leiden des Gottessohnes. Jedenfalls hat die frühe Kirche diese Schriften als nicht authentisch und den Glauben nicht richtig wiedergebend zurückgewiesen. Muhammad war mit diesem Schrifttum auf mündlichem und wohl auch schriftlichem Weg vertraut. Geschichten der altarabischen Tradition vermischt mit genuin biblischen oder apokryphen Erzählungen wurden wohl an den Lagerfeuern der Beduinen erzählt oder auch von Sekten verbreitet. So finden sich einige Spuren oder gar ganze Erzählungen dieser apokryphen Evangelien im Koran wieder. So erinnert z.B. die Erzählung von der an die unter einer Palme gebärende Mutter Jesu in Sura 19,23-26 gerichtete Stimme an die Erzählung von der Flucht Josefs und Marias nach Ägypten im Pseudo-Matthäusevangelium (20,1-2). Über das Vogelwunder, das in Sura 3,39 berichtet wird, berichtet das Kindheitsevangelium des Thomas (2,1-5)

38:- Das so-geannte Barnabas-Evangelium dagegen ist etwa in der Zeit zwischen dem 14. und 16. Jahrhundert n. Chr. entstanden. Es liegt in zwei Manuskripten, auf Spanisch und Italienisch (aber weder auf Griechisch, Lateinisch oder Hebräisch) vor. Es hat für die christliche Welt so gut wie keine Bedeutung erlangt, denn es steht in einer Reihe mit einer Fülle von Evangelienfälschungen, die keinerlei Echtheit beanspruchen können. Wie kann man einen Text als genuines Evangelium akzeptieren, wenn er hinsichtlich sowohl der Heiligen Schriften der Christen als auch des Korans zahlreiche Fehler und Widersprüche enthält und deutlich die Spuren einer Entstehungszeit trägt, die Jahrhunderte nach der Zeit der Entstehung des Neuen Testaments sowie auch nach der Zeit des Kommens des Koran liegt?

غنی تری به چشم می خورد. از این رو بود که کلیسا مایل نبود از هیچ یک از این سه انجیل چشم پوشی کند.

34:- انجیل چهارم که یوحنا ی حواری آن را نگاشته است، از این سه انجیل نظیر متمایز است. یوحنا، انجیل دیگر را به عنوان آثاری شناخته شده، پیش زمینه کار خود قرار می دهد و به شکل «ویژه» رخدادهایی دیگر را روایت می کند، مانند گفت و گوی شبانه با نیکودیموس یا ملاقات عیسی با زنی در کنار چاه یعقوب یا ماجرای شست و شوی پای حواریون توسط عیسی در شب پیش از رنج هایش بر صلیب. این انجیل شامل سخنان عیسی و چگونگی بسط و توسعه تجلی عیسی است که در سه انجیل دیگر دیده نمی شود. علاقه شدید به ذکر جزئیات نشان می دهد که این انجیل را شاهدی عینی از زندگی عیسی نوشته است. بسیاری از این جزئیات در این بین طی پژوهش های باستان شناسی تأیید شده اند، امری که خود، صحت گفته ها را یکبار دیگر به تأیید می رساند.

در آیه 25 از باب 21 در انجیل یوحنا به صراحت آمده است که انجیل در نظر ندارند، دیدی همه جانبه درباره زندگی و کردار عیسی ارائه دهند، بلکه بیشتر درصدد آن هستند که بخش هایی برگزیده و مهم از آنها را بازتاب بخشند.

35:- برخلاف حدسیات قدیمی درباره تواریخ پیدایش انجیل، در پژوهش های جدیدتر در زمینه یافته های پایروسی، این نتیجه حاصل شده است که هر چهار انجیل باید پیش از سال 70 پدید آمد باشند، یعنی در خلال 30 سالی که به دنبال مرگ، رستاخیز و عروج عیسی مسیح به آسمان آمد.

36:- بنابراین، چهار انجیل بنا به شکل پیدایش شان، بیشتر به احادیث اسلامی شبیه هستند تا به قرآن. قصد آنها بر این است که کلام و کردار عیسی را به خواننده نزدیک تر سازند و ایمان به عیسی مسیح را برانگیزند. به عبارتی، پرسش اساسی که هر فرد مسیحی برای خود مطرح می سازد، این است: عیسی مسیح برای شخص من، کیست؟ آیا او در همان حال که انسانی تأثیرگذار و نیک است، فقط یک پیامبر است یا «پسر خدا» - یعنی خدای راستین و انسان راستین به شکل همزمان، دو شخص از تثلیث مقدس، منجی و همزمان برادر همه انسان ها.

37:- علاوه بر چهار انجیل قانونی، تعداد زیادی نوشته های اپیکریف [اسفار مشکوک] بویژه از سده های دوم و سوم بر جای مانده است. برخی از این نوشته ها، نام انجیل را به خود دارند، برای نمونه انجیل مربوط به کودکی توما یا انجیل یعقوب. این نوشته ها، تاحدودی دربرگیرنده حکایات معجزه آمیز افسانه ای و داستان های خواندنی و جالب هستند و یا براساس این باور گنوسی که انسان خود قادر به نجات بخشیدن خویش است، برای نمونه مرگ مسیح بر صلیب و رنج های پسر خدا را انکار می کنند. در هر حال، کلیسای نخستین، این نوشته ها را به عنوان نوشته های غیرموثق که ایمان را به شکل درست بازتاب نمی بخشند، مردود می شمارد. محمد بنا به روش های شفاهی و همچنین کتبی، با این طرز نگارش آشنایی داشت. داستان های مربوط به پیشینه کهن عربی که با روایات اصولاً برخاسته از کتاب مقدس یا اسفار مشکوک به هم آمیخته بود، بی شک در کنار آتش جنب خیمه های بدویان روایت می شد یا فرقه ها آنها را رواج می دادند. به این ترتیب، آثاری از حکایاتی از این انجیل مشکوک یا حتی روایاتی کامل از آنها در قرآن باز یافته می شود. بر این اساس، برای نمونه روایت ندایی که مادر عیسی را در حال زایمان در زیر یک درخت نخل مخاطب قرار می دهد، در آیه های 23 تا 26 از سوره 19 قرآن، یادآور روایت فرار یوسف و مریم به مصر در انجیل نسبت داده شده به متی (باب 20، آیه 1-2) است. درباره معجزه پرنده که در آیه 39 از سوره 3 روایت می شود، در انجیل کودکی توما نیز حکایت شده است (باب 2، آیه های 1-5).

38:- در نقطه مقابل، انجیل موسوم به برنابا، حدوداً در حفاصل زمانی میان سده 14 و 16 پس از میلاد مسیح پدید آمد. این انجیل به دو نسخه، به زبان های اسپانیایی و ایتالیایی (اما نه به یونانی، نه به لاتین و نه به عبری) موجود است. این انجیل برای جهان مسیحی، تقریباً هیچ اهمیتی نداشته است، زیرا با انبوهی از انجیل جعلی که درباره آنها هیچ حقانیتی را نمی توان ثابت کرد، در یک ردیف قرار می گیرد. چگونه می توان متنی را به عنوان انجیل اصل پذیرفت، هنگامی که این متن، هم از لحاظ متون مقدس مسیحیان و هم از دید قرآن، دارای خطاها و تناقض های فراوان است و آشکارا مشخصه های دوران پیدایشی را برخوردار دارد که به سده ها پس از دوران پیدایش عهد جدید و همچنین به پس از دوران ظهور قرآن مربوط می شود.

39:- Die Tatsache, dass es vier Evangelien gibt, wird von Muslimen oft als Beweis für die Verfälschung des Evangeliums gewertet. So wie es nur einen wahren Koran geben kann, so gab es auch zunächst nur ein wahres und unverfälschtes Evangelium, so die These der Muslime. Die Tatsache, dass es vier verschiedene Versionen des einen Evangeliums gibt, gilt Muslimen als Beweis, dass es sich bei diesen nicht um den wahren, unverfälschten Text handeln kann, der von Gott auf Jesus herabgesandt wurde. Die Evangelien sind für die Muslime den Hadithen vergleichbar: von Menschen verfasst, enthalten sie im besten Fall von Gott inspirierte Passagen. Diese aber sind vermischt mit anderen, von Menschen verfälschten. Ein ganze Reihe von Hadith-Sammlungen bieten eine enorme Zahl von Hadithen an, die nach ihrer vermeintlichen zu- oder Unzuverlässigkeit klassifiziert werden. So gibt es im Islam auch verschiedene Hadith-Sammlungen.

40:- Die Evangelien sind nach katholischem Verständnis Berichte, die von Menschen unter der Inspiration des Hl. Geistes verfasst wurden, d.h. mit der Sicherheit, dass hier Wahres geschrieben wurde. Das entbindet jedoch nicht von der Pflicht, zum richtigen Verständnis des Textes auf die Aussageabsicht des Autors, seine Stilmittel und die Ausdrucksweise seiner Zeit zu achten. Ferner muss die Interpretation des Evangeliums bei aller Wertschätzung einzelner Verse immer auch das Ganze der Evangelien im Auge behalten.

41:- Der Evangelist Lukas stellt seinem Evangelium ein Vorwort (Lk 1,1-4) voran, dass das gesagte veranschaulicht: *„Schon viele haben es unternommen, einen Bericht über all das abzufassen, was sich unter uns ereignet und erfüllt hat. Dabei hielten sie sich an die Überlieferung derer, die von Anfang an Augenzeugen und Diener des Wortes waren. Nun habe auch ich mich entschlossen, allem von Grund auf sorgfältig nachzugehen, um es für dich, hochverehrter Theophilus (= Gott Liebender), der Reihe nach aufzuschreiben. So kannst du dich von der Zuverlässigkeit der Lehre überzeugen, in der du unterwiesen wurdest.“* Hier werden die Kriterien benannt: Überlieferung der Augenzeugen (Apostel) und Diener des Wortes (Apostel inkl. der Apostel Paulus und der ersten Jünger), Erfüllung des AT, historische Ereignisse, sorgfältig recherchiert, Zuverlässigkeit der Lehre.

42:- Und das Evangelium des Johannes schließt mit der Schlussbemerkung der Herausgeber des Evangeliums (Joh 21,24-25): *„Dieser Jünger ist es, der all das bezeugt und der es aufgeschrieben hat; und wir wissen, dass sein Zeugnis wahr ist. Es gibt aber noch vieles andere, was Jesus getan hat. Wenn man alles aufschreiben wollte, so könnte, wie ich glaube, die ganze Welt die Bücher nicht fassen, die man schreiben müsste.“*

43:- Die Evangelien enthalten also nicht alle Worte und Taten und Ereignisse des Lebens Jesu in dieser Welt, sondern nur eine eine Auswahl aus ihnen. Allein von daher gesehen, kann es das *Sola Scriptura*-Prinzip, das die Protestanten hochhalten, nicht geben. Die Tradition steht auf einer breiteren Basis. Die Evangelien selbst stellen ‚nur‘ allerdings wesentliche und wichtige Ausschnitte der apostolischen Tradition (Übermittlung) der Kirche dar. Gebete, Hymnen und Glaubensformeln, Feste sowie die Lehre der Apostel und ihrer Nachfolger sind ebenfalls Träger der Tradition und finden sich in einzelnen Passagen des Neuen Testaments auch wieder, wie die Literarkritik anschaulich festgestellt hat.

44:- In den 21 Briefen der Apostel Paulus, Petrus, Johannes, Judas und Jakobus, die die frühe Kirche als den wahren Glauben wiedergebende Schriften in den Kanon der authentischen Schriften aufgenommen hat und die in der gesamten damaligen Kirche (200 – 250 n.Chr.) anerkannt waren, sind wichtige Zeugnisse der Entfaltung der christlichen Glaubenslehre. In ihnen finden sich Glaubenserklärungen, Hinweise für das praktische Leben sowie Richtlinien und Handlungsanweisungen bezüglich der Gemeindeleitung, der Ordnung des Gottesdienstes und der Gemeinden. Etwas aus der Reihe fallen der Philemon- und der Hebräerbrief. Der Brief des Paulus an

39:- این واقعیت که چهار انجیل وجود دارد، اغلب از سوی مسلمانان، به عنوان شاهد مثالی از جعل انجیل ارزیابی می شود. بنا به نظریه حاکم در میان مسلمانان، به همان صورت که فقط یک قرآن راستین می تواند وجود داشته باشد، در ابتدا هم فقط یک انجیل راستین و غیر جعلی وجود داشته است که از سوی خدا به عیسی نازل شده بود. اناجیل برای مسلمانان به احادیث شبیه هستند: آنها که به دست انسان ها تألیف شده اند، در خوشبینانه ترین شکل ممکن، دارای بخش هایی الهام گرفته از خدا هستند. اما احادیث با مواردی دیگری که از سوی انسان ها تحریف شده اند، به هم آمیخته اند. در مجموعه مفصلی از احادیث موجود، تعداد بسیاری احادیث یافت می شوند که به شکل فرضی بر اساس موثق بودن و موثق نبودنشان طبقه بندی شده اند. به همین دلیل، در اسلام هم مجموعه احادیث گوناگونی وجود دارد.

40:- بنا به درک کاتولیکی، اناجیل گزارش هایی هستند که از سوی انسان ها با الهام گیری از روح القدس تدوین شده اند، یعنی با این ضمانت که هرچه در اینجا نوشته شده، حقیقی بوده است. با این حال، این باور، از این تعهد چیزی نمی کاهد که برای درک صحیح متن، به نیت اظهارات نویسنده، ابزار سبکی او و شیوه بیانی زمانه اش توجه شود. از این گذشته، تفسیر انجیل باید به رغم همه ارزش هایی که تک تک آیات دارند، کلیت انجیل را نیز در نظر گیرد.

41:- لوقای انجیل نگار برای انجیل خود پیشگفتاری (لوقا، 1، 1-4) قرار می دهد که آنچه را که گفته شد، به تصویر می کشد: «از آن جهت که بسیاری دست خود را دراز کردند به سوی تألیف حکایت آن اموری که نزد ما به اتمام رسید، چنانچه آنانی که از ابتدا نظارگان و خادمان کلام بودند به ما رسانیدند، من نیز مصلحت چنان دیدم که همه را من البدایه به تدقیق در پی رفته، به ترتیب به تو بنویسم ای تیوفلس (= دوستدار خدا) عزیز، تا صحت آن کلامی را که در آن تعلیم یافته ای دریابی.» در اینجا از معیارها نام برده می شود: روایت از سوی شاهدان عینی (حواریون) و خادمان کلام (حواریون به انضمام پولس حواری و نخستین شاگردان)، تحقق یافتن عهد عتیق، رخدادهای تاریخی در پژوهشی دقیق و همچنین قابل اعتماد بودن تعالیم.

42:- و انجیل یوحنا نیز با این اشاره نهایی از سوی مولف آن به پایان می رسد (یوحنا، 21، 24-25): «و این شاگردی است که به این چیزها شهادت داد و اینها را نوشت و می دانیم که شهادت او راست است. و دیگر کارهای بسیار عیسی بجا آورد که اگر فرداً فرداً نوشته شود، گمان ندارم که جهان هم گنجایش نوشته ها را داشته باشد.»

43:- بنابراین، اناجیل دربرگیرنده همه، کردار و رخدادهای زندگی عیسی در این جهان نیستند، بلکه فقط گزیده ای از آنها به شمار می روند. فقط بر اساس همین دیدگاه هم که شده، اصل *Sola Scriptura* که پروتستان ها اقامه می کنند، نمی تواند مصداق داشته باشد. این پیشینه، بر بنیانی گسترده تر مبتنی است. البته اناجیل به تنهایی، «فقط» بخش های بنیادی و مهم از پیشینه رسولی کلیسا (انتقال) را توصیف می کنند. نیایش ها، سرودها و فرمول های ایمانی، جشن ها و همچنین تعالیم حواریون و جانشینانشان نیز از بنیان های سنت هستند و همان گونه که نقد ادبی نشان داده است، در برخی بخش های عهد جدید نیز خود را نشان می دهند.

44:- در 21 رساله نوشته شده به دست پولس، پطرس، یوحنا، یهودا و یعقوب که کلیسا آنها را به عنوان نوشته هایی که ایمان راستین را بازتاب می دهند، در بطن نوشته های موثق و معتبر پذیرفته است و در کل کلیسای آن زمان (سال های 200 تا 250 پس از میلاد) به رسمیت شناخته شده بودند، مدارک اثبات مهمی از بسط تعالیم ایمانی مسیحی یافت می شود. در این رساله ها، توضیحاتی ایمانی، توصیه هایی برای زندگی عملی و همچنین خط مشی ها و شیوه های رفتاری مربوط به سرپرستی جماعات، ترتیب دادن مراسم نیایشی و شکل دادن به جماعات دیده می شود. رساله های فیلمون و عبرانیان اندکی با بقیه متفاوت هستند. رساله پولس به فیلمون،

Philemon ist sehr persönlich gehalten. Er legt für einen geflohenen Sklaven ein gutes Wort bei seinem Herrn Philemon ein und nennt den Sklaven seinen „geliebten Bruder“. Der Hebräerbrief ist ein Mahnschreiben an Judenchristen. Ein Absender dieses Briefes wird nicht angegeben. Die Briefe: Jakobus, 1. + 2. Petrus, 1,2 + 3. Johannes sowie Judas, nennt man auch Katholische Briefe.

45:- Zu den Schriften der frühen Kirche gehören z.B. auch die Briefe des dritten Nachfolgers des Petrus auf dem Bischofssitz von Rom, Papst Clemens (gest. 97 oder 101). Diese Briefe, wie auch andere, sind zwar rechtgläubig, wurden aber von der frühen Kirche nicht in den Kanon der Schriften aufgenommen, die im Gottesdienst verlesen wurden (d.h. zum NT gezählt wurden), weil sie nicht von einem Apostel stammen, sondern von der nachapostolischen Generation.

46:- Außerdem umfasst das NT die Apostelgeschichte, die Geschichte der Urkirche von der Himmelfahrt Jesu an bis zu den Missionsreisen des Apostel Paulus, die ihn über Kleinasien und Griechenland bis nach Rom führen. Von Petrus, der ja auch in Rom zusammen mit Paulus den Märtyrertod erlitt, ist nur am Anfang die Rede. Die Geschichte der anderen Apostel, die den Glauben nach Armenien, in den Iran, nach Indien und bis nach China gebracht haben, ist hier nicht verzeichnet.

47:- Die Apostelgeschichte bezeugt, wie es die junge Kirche geschafft hat, zwei unterschiedliche Formen des Christseins miteinander zu versöhnen. Die Schrift dokumentiert zunächst die Spannungen, die zwischen Judenchristen und Heidenchristen entstanden. Führende christgläubige Juden waren der Auffassung, dass Heiden bei ihrem Übertritt zum Christentum zugleich auch die jüdischen Frömmigkeitsvorschriften zu beachten hätten, insbesondere das Beschneidungsgebot für die Männer. Paulus aber lehnte eine Doppelkonversion der Heiden zum Christentum und zum Judentum ab. Dies hätte in seinen Augen eine zu große Hürde für die Bekehrung bedeutet. Eine Lösung dieses Konflikts schildert die Apostelgeschichte in Kapitel 15. Danach verständigten sich die Apostel und andere Autoritäten der Jerusalemer Gemeinde darauf, „den Heiden, die sich zu Gott bekehren, keine Lasten aufzubürden“ (Apg 15,19). Paulus hatte sich also mit seiner maßvollen Linie durchgesetzt. (*Kirche in Not, ebenda*)

48:- Das letzte Buch des NT ist die Apokalypse des Johannes, ein Buch mit vielen symbolischen Beschreibungen, das eine Erklärung der Heilsgeschichte des Menschen zum Ziel hat und im Lichte der anderen apokalyptischen Darstellungen im AT gelesen werden muss. Die Lektüre bedarf einer sorgfältigen Anleitung, sonst ist es nur schwer verständlich. Die wesentliche Aussage dieses Buches ist: Das Böse vernichtet sich selbst – Gott hat bereits gewonnen, auch wenn sich das Böse in der Geschichte gegen ihn auflehnt und auch die Gläubigen in Mitleidenschaft zieht. Gott bietet jederzeit sein Heil an und den Standhaften erwartet das himmlische Jerusalem.

49:- Die Bücher der Heiligen Schrift beinhalten nicht nur religiöse Information. Sie sind ein Ort der Begegnung zwischen Gott und dem Menschen. Es empfiehlt sich daher, nicht nur im Gottesdienst, sondern auch privat die Bibel, und vor allem die Evangelien, zu lesen, und sich so von Gott auf eine sehr unmittelbare Weise ansprechen zu lassen.

50:- Wie bei jedem schriftlich niedergelegten Text, zumal wenn der Verfasser bereits verstorben ist und Rückfragen nicht mehr möglich sind, besteht auch bei der Heiligen Schrift die Gefahr, dass sie missverstanden wird. Für das rechte Verständnis der Bibel hat das Zweite Vatikanische Konzil einen Grundsatz formuliert: „Die Heilige Schrift ist in demselben Geist, in dem sie geschrieben wurde, auch zu lesen und auszulegen“ (*Dei Verbum* 12,3). Es ist daher gute Gewohnheit, wenn Teilnehmer von Bibelkreisen zu Beginn ihrer Gespräche zum Heiligen Geist beten und ihn um das rechte Verständnis der Heiligen Schrift bitten. (vgl. *Kirche in Not, Glaubens-Kompass: Altes Testament*)

بسیار خصوصی تلقی می شود. او برای برده ای فراری، در نزد فیلمون شفاعت می کند و این برده را «برادر عزیز» خود می نامد. رساله به عبرانیان، نامه ای هشدارآمیز به مسیحیان یهودی است. از ارسال کننده این رساله نامی برده نمی شود. رساله های یعقوب، اول و دوم پطرس، اول و دوم و سوم یوحنا و همچنین رساله یهودا را نیز رساله های کاتولیکی می نامند.

45:- از جمله نوشته های کلیسای کهن، برای نمونه نامه های سومین جانشین پطرس در کرسی اسقفی رم، یعنی پاپ کلمنس (متوفی به سال 97 یا 101) را باید برشمرد. این نامه ها، نظیر سایر رساله ها، هرچند جزو نامه های معتبر از دیدگاه ایمانی هستند، اما کلیسای نخستین، آنها را در زمره متون قانونی که در مراسم نیایشی قرائت می شدند، (یعنی در زمره عهد جدید به شمار می رفتند) نپذیرفت، زیرا نه یک حواری به شکل مستقیم، بلکه نسلی پس از حواریون آنها را نگاشته است.

46:- از این گذشته، عهد جدید شامل بخش «اعمال رسولان» است، یعنی حکایت کلیسای نخستین از زمان عروج عیسی تا سفرهای بشارتی پولس رسول که طی آنها او آسیای صغیر و یونان تا رم را زیرپا می گذارد. از پطرس که او نیز در رم همراه با پولس به شهادت رسیده است، فقط در ابتدا سخن می رود. روایت حواریون دیگر که ایمان را به ارمنستان، ایران، هند و تا چین اشاعه دادند، در اینجا طرح نمی شود.

47:- اعمال رسولان نشان می دهد که کلیسای جوان چگونه موفق شد دو گونه متفاوت از مسیحی بودن را با هم سازگار سازد. در این نوشته ابتدا شواهدی از تنش هایی یافت می شود که میان مسیحیان یهودی و مسیحیان کافر پدید آمد. یهودیان صاحب نفوذ با ایمان مسیحی، معتقد بودند که کافران با ورود به دین مسیحیت باید همزمان ضوابط ایمانی یهودی، بویژه عرف ختنه شدن برای مردان را نیز رعایت کنند. اما پولس با تغییر کیش دوگانه برای کافران به مسیحیت و سپس به یهودیت مخالف بود. احتمالاً از نظر او این مانع بسیار بزرگی بر سر راه رویکرد به مسیحیت به شمار می رفت. در باب 15 از اعمال رسولان، راه حلی برای این درگیری توصیف شده است. بر این اساس، حواریون و دیگر سران مقتدر در جماعات اورشلیم در این نکته به تفاهم می رسند که «کسانی را که از امت ها به سوی خدا بازگشت می کنند زحمت نرسانیم» (اعمال، 15، 19). بنا بر این پولس توانست خط مشی خود مبنی بر میانه روی را به اجراء بگذارد (Kirche in Not، همان).

48:- آخرین کتاب از عهد جدید، کتاب مکاشفه یوحنا است، کتابی سرشار از توصیف های نمادین که هدف از نگارش آن، توصیف روایت نجات انسان است و باید آن را در پرتو دیگر توصیف های آخرالزمانی مطالعه کرد. برای مطالعه این کتاب، رهنمودهایی دقیق لازم است، در غیر این صورت فهم آن دشوار خواهد بود. نکته اصلی در این کتاب چنین است: شر، خود را از میان می برد؛ خدا پیشاپیش پیروز گشته است، حتی اگر شر در طول تاریخ در مقابل او قد علم کند و ایمانداران را به سوی جبهه خود بکشد. خدا پیوسته نجات خود را ارزانی می دارد و اورشلیم آسمانی در انتظار ثابت قدمان است.

49:- کتاب های تشکیل دهنده کتاب مقدس فقط شامل اطلاعات دینی نیستند. آنها به منزله مکانی برای ملاقات خدا و انسان هستند. از این رو، توصیه می شود که افراد، کتاب مقدس را نه فقط در مراسم نیایشی، بلکه در زندگی خصوصی خود نیز مطالعه کنند و اجازه دهند که خدا به شیوه ای کاملاً مستقیم و بلاواسطه با آنان صحبت کند.

50:- همانطور که درباره هر متن مکتوبی مصداق دارد، بویژه هنگامی که مولف متن در قید حیات نیست و دیگر امکانی برای مطرح کردن پرسش هایی از او وجود ندارد، درباره متون کتاب مقدس نیز این خطر وجود دارد که مورد سوءتفاهم قرار گیرند. برای درک صحیح کتاب مقدس، شورای دوم واتیکان ضابطه ای به این قرار تعیین کرده است: «کتاب مقدس را باید با همان درکی که با آن نوشته شده اند، خواند و تفسیر کرد» (Dei Verbum 12,3). از این رو، این عادت نیکویی است که شرکت کنندگان در محافل انجیل خوانی و تفسیر انجیل، در ابتدای صحبت هایشان به درگاه روح القدس نیایش می کنند و از او برای درک صحیح کتاب مقدس مدد می جویند (ر.ک. به Kirche in Not، Glaubens-Kompass: Altes Testament).

51:- Im Gegensatz zum Judentum und dem Islam kennt das Christentum keine Qualifizierung von Speisen, als *haram* und *halal*, kosher und nicht-koscher, rein oder unrein. Jesus erklärt: Nicht „was durch den Mund in den Menschen hineinkommt, macht ihn unrein, sondern was aus dem Mund des Menschen herauskommt, das macht ihn unrein.“ (Mt 15,11; s. den Kontext in Mt 15,1-20; Mk 7,1-23). So kommt es in der christlichen Lehre nicht auf rituelle Reinheit, sondern auf die Reinheit des Herzens, die ethische Reinheit an. (s.a. Apg 10, 9-16)

52:- Bei aller Gültigkeit des AT als Wort Gottes, gelten die rituellen Vorschriften des AT nicht für die Christen. Dies beruht zum einen auf der Entscheidung des Apostelkonzils (Apg 15,1-29), zum anderen auf der Bergpredigt. Bei Mt 5,17 sagt Jesus: „Denkt nicht, ich sei gekommen, um das Gesetz und die Propheten aufzuheben. Ich bin nicht gekommen, um sie aufzuheben, sondern um zu erfüllen.“ Danach kommen eine Reihe von Ermahnungen. Sie gipfeln schließlich in der goldenen Regel (Mt 7,12) „Alles also, was ihr von anderen erwartet, das tut auch ihnen!“ und dem Nachsatz: „Darin besteht das Gesetz und die Propheten.“ Das heißt: Was zwischen Mt 5,17 und 7,12 gesagt wird, ist von jetzt an der Maßstab für die gültige Auslegung des Alten Testaments (= Gesetz und Propheten).

51:-- مسیحیت در نقطه مقابل یهودیت و اسلام، قائل به طبقه بندی خوراکی ها به حلال و حرام به معنای پاک و ناپاک نیست. عیسی اعلام می کند که «نه آنچه به دهان فرومی رود انسان را نجس می سازد، بلکه آنچه از دهان بیرون می آید انسان را نجس می گرداند» (متی، 15، 11؛ همچنین ر.ک. به متی، 15، 1-20؛ مرقس، 7، 1-23). به این ترتیب، در تعالیم مسیحی آنچه که مطرح است، نه پاکیزگی عُرفی، بلکه پاکی قلب یا به عبارتی پاکی اخلاقی است. (همچنین مراجعه کنید به: اعمال رسولان، 10، 16-9).

52:-- به رغم همه اعتباری که عهد عتیق در مقام کلام خدا دارد، مقررات عُرفی و آیینی در عهد عتیق برای مسیحیان معتبر نیستند. این امر از یک طرف به تصمیم شورای حواریون (اعمال رسولان، 15، 1-29) مربوط می شود و از سوی دیگر به موعظه عیسی روی کوه. در آیه 17 از باب 5 در انجیل متی عیسی چنین می گوید: «گمان میرید که آمده ام تا تورات یا صحف انبیاء را باطل سازم. نیامده ام تا باطل نمایم، بلکه تا تمام کنم.» پس از آن مجموعه ای از هشدارها را می خوانیم. این هشدارها سرانجام با قاعده طلایی (متی، 7، 12) به اوج خود می رسند: «لذا آنچه خواهید که مردم به شما کنند، شما نیز بدیشان همچنان کنید!» و نیز در عبارتی که در پی آن می آید: «زیرا این است تورات و صحف انبیاء.» این یعنی: آنچه در حدفاصل آیه 17 از باب 5 و آیه 7 از باب 12 متی گفته می شود، معیار برای تفسیر معتبر عهد عتیق (= قانون و پیامبران).

Was ist ein Prophet?

Islamischer Hintergrund

1:- *Nach koranischem Verständnis ist der Prophet eine Person, die Gott berufen und damit beauftragt hat, Seine Offenbarungen, die er ihnen zuteilwerden ließ, anderen Menschen weiterzuvermitteln und sie die Art und Weise der gottgewollten Lebensführung zu lehren. Der Prophet zeichnet sich nicht dadurch aus, dass er Ereignisse vorhersagt, sondern dadurch dass er im Namen Gottes die Menschen in Kenntnis setzt über die Eigenschaften Gottes, Seine Willen, das Jenseits und andere den Menschen verborgenen Dinge. Ein wahrer Prophet ist glaubwürdig und verlangt Glauben.*

2:- *Es wird unterschieden zwischen, einerseits, nabi = Prophet im Allgemeinen. Jedes Volk hat seinen Propheten (in diesem Sinne ist auch Buddha ein Prophet, der eben den Indern gesandt wurde) und, andererseits, rasul = Gesandter, d.i. ein Prophet, dem Gott eine hl. Schrift anvertraut hat, wie insbesondere: Moses (Musa), David (Dawud), Jesus (Isa) und zuletzt, als „Siegel der Propheten“ Muhammad. (vgl. Sura 33,40)*

3:- *Aber nur Muhammad ist zu allen Menschen gesandt. Nach Muhammads Ableben ist der muslimischen Gemeinschaft (umma muslima) der Auftrag Allahs an Muhammad übertragen, allen Menschen die Botschaft des Islams zu verkünden, sie einzuladen, Muslime zu werden und den Islam weltweit durch Wort und Tat wirkkräftig und dauerhaft als führende Macht zu etablieren. Gott hat durch Muhammad die Lehre des Islam für die Menschen zum Abschluss gebracht: „Heute habe ich euch eure Religion vollendet und an euch Meine Gnade erfüllt und euch den Islam zum Glauben erwählt.“ (Sura 5,3) Das bedeutet, dass der Islam in der von Muhammad gelehrt Form seine Gültigkeit behalten wird, solange es Menschen gibt.*

4:- *Als Beweis, dass Jesus nur zu Israel gesandt sei, wird von muslimischer Seite Mt. 15, 24 angeführt (Jesus zur Syrophönizierin: „Ich bin nur zu den verlorenen Schafen des Hauses Israel gesandt), der Missionsbefehl Jesu Mt. 28,18-20 dagegen wird als Verfälschung ausgeblendet.*

5:- *Im Koran werden einige Propheten namentlich erwähnt, unter ihnen Adam, Abraham (Ibrahim), Jakob (Yaqub), David (Dawud), Mose (Musa), Salih, Hud, Jesus (Isa), Johannes (Yahya) und Muhammad. Die großen Propheten des Alten Testaments, wie z.B. Jesaja, Jeremia, Ezechiel, Daniel werden im Koran nicht erwähnt, noch werden ihre zentralen Lehren rezipiert. Ebenso fehlen im Koran die im Zwölfprophetenbuch vertretenen Propheten. Die koranischen Propheten Salih und Hud gehören der Welt des vorislamischen Arabien an. Die Unterscheidung zwischen Patriarch und Prophet ist dem Koran fremd.*

6:- *Nach muslimischer Auffassung ist Mohamad im AT als Prophet angekündigt worden. Z. B. wird die Stelle Dtn 18,15.18 auf Muhammad bezogen: „Einen Propheten wie dich will ich ihnen mitten unter ihren Brüdern erstehen lassen. Ich will ihm meine Worte in den Mund legen, und er wird ihnen alles sagen, was ich ihm auftrage.“ Dabei wird vernachlässigt, dass Mohamad kein Jude war und dass nach semitischer Tradition die Araber von Ismael, dem Sohn Abrahams und Hagens abstammen. Jesus kann nach muslimischer Interpretation mit dem in diesem Text des Deuteronomium nicht gemeint sein, da er, im Unterschied zu Muhammad, von Gott nicht mit Gesetzgebung und Staatsgründung beauftragt war.*

7:- **AT:** Propheten im AT sind von Gott erwählte Personen, die Gott zu seinem Volk schickt, um es zu ermahnen, aufzurichten und auf den Messias hinzuweisen. Ihre Verkündigung enthält eine Vielzahl von „wartenden Worten“, die für ihre Hörer unverständlich sind und erst später, insbesondere im Licht des Lebens,

پیامبر کیست؟

پیشزمینه اسلامی

1:- بنا به درک قرآنی، پیامبر فردی است که خدا او را برانگیخته و به این ترتیب به او مأموریت داده است که وحی الهی را که به او رسانیده است، به دیگر انسان ها منتقل کند و شیوه زندگی خداپسندانه را به آنان بیاموزد. مشخصه اصلی پیامبر این نیست که رخدادهای پیشگویی می کند، بلکه این که به نام خدا، مردم را از صفات خدا، اراده او، جهان آخرت و مضامین دیگری که بر انسان ها پوشیده است، آگاه می سازد. یک پیامبر راستین، فردی با اعتبار است که ایمان دیگران را می طلبد.

2:- باید میان «نبی» (به معنی پیغمبر در معنای عام آن. هر قومی پیامبر خودش را دارد؛ به این معنا بودا نیز پیامبری است که برای هندی ها فرستاده شده است) و «رسول» از سوی دیگر به معنای فرستاده، تفاوت قائل شد. رسول پیامبری است که خدا، نوشته ای مقدس را به او سپرده است؛ برای نمونه می توان بویژه از موسی، داوود، عیسی و سرآخر محمد («خاتم الانبیا») نام برد (مقایسه کنید با آیه 40 از سوره 33 قرآن).

3:- اما فقط محمد است که برای همه انسان ها فرستاده شده است. پس از وفات محمد، وظیفه واگذار شده از سوی الله به محمد، به جامعه مسلمانان (امت اسلامی) واگذار شده است. این وظیفه عبارت است از رساندن پیام اسلام به گوش جهانیان، دعوت از همه انسان ها برای گرویدن به دین اسلام و بنیان نهادن دین اسلام در سراسر جهان از راه کلام و کردار به شکل تأثیرگذار، پایدار و به صورت یک قدرت رهبری کننده. خدا از راه محمد، تعالیم اسلام را برای انسان ها به پایان و نهایت رساند: «امروز دین شما را به حد کمال رسانیدم و بر شما نعمتم را تمام کردم و بهترین آیین را که اسلام است برایتان برگزیدم.» (سوره مائده، آیه 3). این بدان معناست که اسلام در شکلی که محمد آن رادریافت کرد، تا زمانی که انسان ها روی زمین وجود دارند، اعتبار خود را حفظ خواهد کرد.

4:- مسلمانان برای اثبات این که عیسی فقط برای قوم اسرائیل فرستاده شده است، به آیه 24 از باب 15 در انجیل متی اشاره می کنند (عیسی خطاب به اهالی صور: «فرستاده نشده ام مگر به جهت گوسفندان گمشده خاندان اسرائیل»؛ در عوض، فرمان بشارت برای عیسی در آیه های 18 تا 20 از باب 28 متی، از جمله جعلیات به شمار می رود و مردود شمرده می شود).

5:- در قرآن نام برخی پیامبران برده می شود، از جمله آدم، ابراهیم، یعقوب، داوود، موسی، صالح، هود، عیسی، یوحنا (یحیی) و محمد. از پیامبران بزرگ عهد عتیق، برای نمونه اشعیاء، ارمیاء، حزقیال و دانیال نه نامی برده شده است و نه از آموزه های اصلی آنان ذکری به میان می آید. همچنین در قرآن، از پیامبرانی که در کتاب «پیامبران کهن» (دوازده رسول) معرفی می شوند نیز خبری نیست. صالح و هود که جزو پیامبران قرآنی هستند نیز به جهان اعراب پیش از اسلام تعلق دارند. تفاوت میان پاتریارخ [آباء کلیسا] و پیامبر از دیدگاه قرآنی بیگانه و ناشناخته است.

6:- بنا به برداشت اسلامی، در عهد عتیق از محمد در مقام پیامبر یاد شده است، برای نمونه آیه های 15 و 18 از باب 18 در کتاب تثنیه به محمد نسبت داده می شود که می گوید: «نبی ای را از میان تو از برادرانت، مثل من برای تو مبعوث خواهد گردانید. و کلام خود را به دهانش خواهم گذاشت و هر آنچه به او امر فرمایم به ایشان خواهد گفت.» در عین حال این امر نادیده گرفته می شود که محمد، یهودی نبود و بنا به سنت سامی، اعراب از اسماعیل، یعنی پسر ابراهیم و هاجر، نشأت می گیرند. بنا به تفسیر اسلامی، در این کلام از کتاب تثنیه، منظور نمی تواند عیسی باشد، چراکه او، برخلاف محمد، از سوی خدا مأمور به قانونگزاری و تشکیل حکومت نشده بود.

7:- ع.ع: پیامبران در عهد عتیق، افرادی هستند که خداوند آنها را برگزیده است و برای قوم خود می فرستد تا به آنان هشدار دهند، آنان را به راه راست هدایت کنند و به آنان ظهور مسیح را یادآور شوند. بشارت های آنان شامل مقادیر فراوانی «کلام انتظار» است که برای شنوندگان قابل درک نیستند و تازه بعدها، بویژه در پرتو زندگی،

Leidens und der Auferstehung Jesu verständlich werden. Sie beziehen sich insbesondere auf die Ankündigung des Messias, des Retters und Erlösers.

8:- Der Begriff Messias (=der Gesalbte) war ein Titel der israelitischen Könige und Hohepriester. Er weist auf die besondere Beziehung des Throninhabers auf Gott hin. Nach dem Verlust der politischen Selbstständigkeit Israels setzte sich die Hoffnung auf einen neuen Messias durch, der das Reich Israel wiederherstellen werde. Im Neuen Testament wird Jesus als dieser neue Messias bekannt, der aber als transzendenter Herrscher des neuen Gottesreiches verstanden wird. Die Juden zur Zeit Jesu warteten mit besonderer Intensität auf den Messias. Sie deuteten die verschiedenen Hinweise, insbesondere bei Daniel (Kap. 9 ff), als Hinweise auf seine baldige Ankunft. Sie erwarteten aber einen Messias, der das Reich Israel in dieser Welt wiederherstellt und die Römer aus dem Lande treibt.

Besonders ausdrucksstarke Prophezeiungen bzgl. Jesu im AT:

Gen 3, 15

Psalm 22

2 Sam 7,16 Dein Thron soll auf ewig Bestand haben....

Jes 7,14 die Jungfrau wird ein Kind empfangen....

Jes 42, 49 , 50, 53 Die Lieder vom Gottesknecht (42,6)

Jes 26,19; 29,18;35,5f; 61,1

Micha 5,1.3

Jer 31, 31-34

Sacharja 12,10-11;13,1

Siehe auch die Jünger von Emmaus: Lk 24,13-35 speziell 27 und 32

9:- **Neutestamentliche Prophetie** ist nicht wie Prophetie im AT Vorhersage zukünftiger Ereignisse nach Ort und Zeit, Vorausverkündigung dessen, was da kommen wird, insbesondere die Erlösung, sondern nach 1 Kor 14,2-3 Erbauung, Ermahnung und Trost.

10:- Nach christlicher Auffassung sind mit und in Jesus Christus die Prophezeiungen des AT erfüllt; der Messias ist gekommen und hat die Zeitenwende herbeigeführt. Ja, in Jesus ist Gott selbst gekommen. Es braucht also keine Propheten mehr. Jetzt ist die Zeit der Nachfolge Jesu, die Zeit der Glaubenszeugen und der Heiligen, die durch ihr Leben Jesus in ihrer Zeit bezeugen und wirkkünftig präsent machen.

11:- Die Heiligen zeigen in ihrem Leben, wie man der göttlichen Berufung und Gnade entsprechen und die Tugenden und die Christusnachfolge konsequent und glaubwürdig und leben kann. Sie sind spirituelle Leuchttürme, wobei jeder Heilige bestimmte Aspekte der christlichen Berufung in Antwort auf die spezifischen Herausforderungen einer gegebenen Epoche besonders betont.

رنج های عیسی بر صلیب و رستاخیز او قابل درک می شوند. آنان بشارت های خود را به شکل ویژه ای به اعلام ظهور مسیح، منجی و رهایی دهنده انسان ها ارتباط می دهند.

8- اصطلاح «مسیح» (= مسح شده) عنوانی برای پادشاهان و کاهنان اعظم در اسرائیل بود. این اصطلاح به رابطه ای ویژه میان فرد صاحب تاج و تخت و خدا اشاره دارد. به دنبال از دست رفتن استقلال سیاسی اسرائیل، امید به ظهور یک مسیحی جدید که پادشاهی اسرائیل را از نو برپا سازد، پا گرفت. در عهد جدید، عیسی به عنوان این مسیح جدید شهرت می یابد که البته او را حاکم فرازمینی برای ملکوت جدید الهی قلمداد می کنند. یهودیان در زمان عیسی، با شور و شوق ویژه ای در انتظار مسیح هستند. آنان به اشاره های گوناگونی در این زمینه استناد می کنند، برای نمونه در کتاب دانیال (باب 9 و ادامه) که آن را اشاره ای به ظهور قریب الوقوع او می دانند. اما آنان در انتظار مسیحی هستند که پادشاهی اسرائیل را بار دیگر در این جهان برقرار می سازد و رومیان را از این سرزمین بیرون می راند.

پیشگویی های برجسته مربوط به عیسی در عهد عتیق به قرار ذیل هستند:

پیدایش، 3، 15

مزامیر، 22

2 سموئیل، 7، 16، و سلطنت تو به حضورت تا به ابد پایدار خواهد شد...

اشعیاء، 7، 14، اینک باکره حامله شده...

اشعیاء، 42، 49، 50، 53، سرود بنده خدا (42، 6)

اشعیاء، 26، 19، 29؛ 18، 35؛ 5 و ادامه؛ 61، 1

میکاء، 5، 1 و 3

ارمیا، 31، 31-34

زکریا 10، 12-11، 13

همچنین مراجعه کنید به شاگردان اهل عموآس: لوقا، 24، 13-35، بویژه آیه های 27 و 32.

9- پیشگویی های عهد جدید برخلاف پیشگویی ها در عهد عتیق، پیش بینی رخدادهای آینده بنا به مکان و زمان یا اعلام پیشاپیش آنچه که خواهد آمد، بویژه نجات، نیستند، بلکه بنا به آنچه در 1 قرننیان، 14، 2-3 آمده است، سعادت بخشی، هشدار و تسلا به شمار می روند.

10- بنا به برداشت مسیحی، با ظهور عیسی مسیح، پیشگویی های عهد عتیق به تحقق و کمال رسیده است؛ مسیح آمده است و گاهشمار جدیدی را آغاز کرده است. آری، در وجود عیسی، خود خدا به روی زمین آمده است. بنابراین دیگر به پیامبری نیاز نیست. اکنون زمانه، زمانه جانشینان عیسی، زمانه شاهدان ایمان و قدیسانی است که با زندگی خود در زمانه خود، شاهدان عیسی هستند و وجود او را به نحو تأثیرگذاری به ما عرضه می کنند.

11- قدیسان در زندگی خود نشان می دهند که چگونه می توان مطابق با دعوت و مرحمت الهی، فضایل و جانشینی مسیح را به شکل مستمر و باورپذیر زندگی کرد. آنان فانوس های معنوی هستند، به گونه ای که هر قدیسی، جنبه ای ویژه از دعوت مسیح را در پاسخ به چالش های ویژه عصر حاضر به تأکید می گذارد.

12:- Bekanntlich hat Muhammad während der Zeit seines öffentlichen Wirkens in Mekka, der sogenannten mekkanischen Periode (610-622), seine Landsleute vor dem bald hereinbrechenden Zorn und Gericht Gottes gewarnt. Sie sollten umkehren und von ihrem bösen Wandel ablassen. Sie sollten sich mit ungeteiltem Herzen Gott als dem einzigen Schöpfer der Welt und dem einzigen Richter der Menschen gläubig unterwerfen. Es gibt keine anderen Gottheiten und Mächte neben diesem einen und einzigen Gott. Die Hauptinhalte der Predigt Muhammads in dieser Periode sind also die Warnung vor dem nahen Gericht Gottes, der Aufruf zur Besserung des Lebenswandels, die Reform des verdorbenen gesellschaftlichen Lebens und der Glaube an den einen, einzigen Gott. Man kann nur mutmaßen, was geworden wäre, wenn Muhammad es bei der gewaltlosen Verkündigung dieser Botschaft belassen und sich mit der Aufgabe des Predigers und Verkünders begnügt hätte. Die allermeisten Muslime sind jedoch der festen Überzeugung, dass Muhammad nach Gottes Willen handelte, als er die Einladung der arabischen Stämme Yathrib's (=Medinas) annahm, unter seiner Führung den Islam dort auch politisch umzusetzen, d.h. den Islam als von Gottes nach und nach geoffenbarte Gesetzesordnung und als politisches Gebilde mit den ihm zur Verfügung stehenden Mitteln der Predigt, Gesetzgebung, Diplomatie und mit militärischer Gewalt als ein politisches Gebilde wirkkünftig etablieren. Die politische Dimension der islamischen Religion, die sich in Medina herausbildete, steht in Kontrast zum Selbstverständnis und zum öffentlichen Wirken Jesu von Nazareth. Dieser sagt unmissverständlich: „Mein Reich ist nicht von dieser Welt“ (Joh 18,36). Jesu Verkündigung begann mit dem Ruf zur Umkehr zu Gott und seinem Messias = Gesalbten und zu seinem Reich, das nahe gekommen ist (Mt 4, 17). Dieses Reich ist jedoch nicht von dieser Welt (vgl. Joh 18,36).

12: بر همگان روشن است که محمد در خلال دوران فعالیت های علنی خود در مکه، یعنی در دوره موسوم به دوره مکی (610-622)، مردم خود را نسبت به خشم و داوری قریب الوقوع الهی هشدار می داد. آنان باید به اسلام ایمان می آوردند و دست از شیوه زندگی شرورانه خود می کشیدند. آنان می بایست همراه با ایمانی راسخ و با قلبی یکپارچه، از خدا در مقام خالق واحد جهان و تنها داور بشریت، فرمانبری می کردند. در کنار این خالق یکتا و واحد، خدایان و یا قدرت های دیگری یافت نمی شود. بنابراین، محتوای اصلی موعظه های محمد در این دوره، هشدار بابت داوری قریب الوقوع خدا، دعوت به بهبود بخشیدن به شیوه زندگی، اصلاح کردن زندگی اجتماعی رو به ویرانی و ایمان به خدای یکتا و واحد است. در این زمینه فقط می توان به حدسیات متوسل شد که اگر محمد کار خود را به بشارت عاری از خشونت این پیام، محدود و به وظیفه یک موعظه گر و بشارت دهنده برای خود اکتفا می کرد، چه رخ می داد. با این حال، بیشتر مسلمانان بر این باور هستند که محمد، هنگامی که دعوت قبایل عرب در شهر یثرب (مدینه) را پذیرفت تا با رهبری خود، اسلام را در این شهر به شکل سیاسی نیز به اجراء گذارد، بنا به اراده خدا عمل کرد. این یعنی تأسیس قاطعانه اسلام در مقام یک نظام قانونی به تدریج وحی شده از سوی خدا و همچنین در مقام تشکیلاتی سیاسی همراه با ابزار متعلق به آن نظیر موعظه، قانونگزاری، دیپلماسی و خشونت نظامی. بُعد سیاسی دین اسلام که در مدینه شکل گرفت، با درکی که عیسی از خود داشت و همچنین با عملکردهای علنی او در ناصره آشکارا در تضاد است. عیسی به گونه ای که جای هیچ سوءتفاهم باقی نمی گذارد، چنین می گوید: «پادشاهی من از این جهان نیست» (یوحنا، 18، 36). بشارت عیسی با ندای دعوت به بازگشت به سوی خدا و مسیح (یعنی فرد مسح شده او) و همچنین ملکوت او که نزدیک شده است (متی، 4، 17) آغاز شد. اما این ملکوت، پدیده ای این جهانی نیست (مقایسه کنید با یوحنا، 18، 36).

Scharia und Ethik

Islamischer Hintergrund

1:- *„Die Moral bezieht sich auf die Normen des Guten. Was aber gut und was böse ist, so lehren die Ash‘ariten als Vertreter der islamischen Orthodoxie, erkennt man nicht an einer inneren Qualität der menschlichen Handlung oder durch die Heranziehung einer irgendwie gearteten objektiven, der Vernunft des Menschen einsichtigen Norm, sondern durch die Befragung des Willens Gottes. Denn Gott setzt in seiner unbedingten, nicht hinterfragbaren Freiheit die Normen des Guten fest. Die Vernunft hat dabei nur die Aufgabe, durch Erforschung der koranischen Offenbarung und ihrer offiziellen Interpretation in der legitimen Tradition den Willen Gottes und seine positiven Dekrete festzustellen, sie zu beschreiben und ihre praktischen Konsequenzen deutlich zu machen. Die Moral ist somit, wie die anderen positiven Bestimmungen des Islams, ein Teil des Gesetzes. Die Verantwortung des Menschen besteht vor allen darin, sich dem Willen Gottes in unbedingtem Gehorsam zu unterwerfen.“* (A. Th. Houry, *Der Islam. Herder TB 1602, 1988, S. 149*). *Gott ist Ursache von Gut und Böse. Da der göttliche Wille unbedingt, absolut frei in der Festsetzung seiner Gebote und Verbote bleibt, ist keine Schlussfolgerung über seine Natur zuverlässig und zulässig. Der Islam ist somit nicht ein Zugang zur Gotteserkenntnis, sondern ein Weg für den Menschen, ein Weg der rechten Praxis. „In seiner Mitte ist der Islam doch die Religion des göttlichen Voluntarismus und der Unterwerfung des Menschen unter den unbedingten Willen Gottes.“* (A. Th. Houry, *„Ist Gott ein absoluter, ungebundener Wille?“ in Benedikt XVI, Glaube, Vernunft. Die Regensburger Vorlesung kommentiert von G. Schwan, A.Th. Houry und Kardinal K. Lehmann. (Herder, 2006), S.96.*

2:- *Die Menschen können an der Schöpfung erkennen, dass Gott existiert und dass er barmherzig ist, denn er lässt seine Güte in der Schöpfung und seine Großzügigkeit und Freigiebigkeit in der Natur erscheinen. Gott ist Schöpfer und Erhalter der Welt! Ein besonderer Beweis seiner Barmherzigkeit findet seinen Niederschlag in der Tatsache, dass er den Menschen den Koran gesandt und damit seine Gesetze (seinen Willen) geoffenbart hat. Trotz der von Gott dem Menschen verliehenen Gabe der Vernunft, kann der Mensch nicht wissen, wie er im Einzelnen leben soll, um Gottes Willen zu entsprechen. Er bedarf also der göttlichen Rechtleitung, die ihm die von Koran und Sunna abgeleitete Scharia vermittelt.*

3:- *Der Islam kennt also nicht die christliche Lehre von Gut und Böse als eingeschrieben in das natürliche Sittengesetz, sondern für ihn gibt es nur das positive göttliche Gesetz, wonach alle menschlichen Handlungen in fünf Kategorien eingeteilt sind: obligatorisch, erforderlich; geächtet oder verboten; empfohlen, löblich aber nicht obligatorisch; unerwünscht oder verhasst; erlaubt, aber moralisch gleichgültig.*

4:- *Muhammad ist das „Siegel der Propheten (Sura 33,41)“ und bestätigt durch seine Sendung unter anderem auch die Botschaften seiner Vorgänger, die sämtlich nichts anderes als den Islam verkündet haben (Sura 2,136-137; 42,14). Muhammad ist „makellos; er gebietet das Gute und verbietet das Böse, er erlaubt die guten Dinge und verwehrt die schlechten, er nimmt die Fesseln weg, die auf den Menschen lagen und verheißt denen, die seinem Licht folgen, Erfolg und Heil.“* (Muhammad S. Abdullah, *Islam – für das Gespräch mit Christen (Altenberge, 1988), S. 26*) *Muhammad ist das „schöne Modell für jeden, der auf Gott und den Jüngsten Tag hofft und Gottes viel gedenkt.“* (Sura 33,21) *So wie er gelebt hat, ist es Gott wohlgefällig. Daher die Bedeutung der Hadithe und der Fatwas = Rechtsentscheidungen, die ja auf dem Text des Korans und der als zuverlässig eingestuften Hadithe basieren. So wissen sich die Muslime verpflichtet, mit Hilfe ihrer Rechtsgelehrten die von Koran und Sunna abgeleiteten Vorschriften, die die Scharia ausmachen, in ihrem heutigen Leben umzusetzen.*

شریعت و اخلاقیات

پیشزمینه اسلامی

1:- «اخلاقیات به معیارهای نیکی دلالت می کنند. اما بنا به تعالیم اشاعره، به عنوان نمایندگان راست دینی اسلامی، این را که خوب و بد کدام هستند، از روی کیفیت باطنی عملکرد انسانی یا از روی یک معیاربندی عینی بنا به عقل تک بعدی بشری، در نمی یابیم، بلکه آن را بنا به مصلحت جویی از اراده الهی درمی یابیم. زیرا خدا با آزادی بی قید و شرط خود که جای پرسش باقی نمی گذارد، معیارهای نیکی را مشخص کرده است. عقل در این میان، فقط وظیفه دارد، با پژوهش در وحی قرآنی و تفسیر رسمی آن طی یک سنت مشروعیت دار، اراده الهی و فرامین مثبت او را مشخص نماید، توصیف کند و پیامدهای عملی آن را آشکار سازد. به این ترتیب، اخلاقیات نیز همانند دیگر فرامین مثبت اسلام، بخشی از قانون هستند. مسئولیت انسان پیش از هر چیز این است که خود را به شکل بی قید و شرط، مقید و مطیع اراده الهی سازد.» (عادل تئودور خوری، «اسلام»، انتشارات هریر، کتاب جیبی 1602، سال نشر: 1988، 149 صفحه).

خدا سرمنشاء نیکی و شر است. از آنجا که اراده الهی در تبیین امر و نهی هایش، به شکل بی قید و شرط و مطلق، آزاد است، هیچ گونه نتیجه گیری درباره سرشت او قابل اعتماد و مجاز نیست. به این ترتیب، اسلام نه به منزله راه دستیابی به شناخت خدا، بلکه راهی برای انسان ها است، راهی به سوی عملکرد راستین. «اسلام در هسته اصلی خود، دین اراده باوری الهی و اطاعت انسان در مقابل اراده مطلق الهی است.» (عادل تئودور خوری، «آیا خدا، اراده ای مطلق و مستقل است؟»، در «بندیکت شانزدهم، ایمان و عقل»، کنفرانس رگنزیبورگ، به تفسیر از سوی گ. شوان، ع.ت. خوری و کاردینال ک. لمان (هریر، 2006، صفحه 96).

2:- انسان ها از روی خلقت می توانند به این شناخت برسند که خدا وجود دارد و بخشنده و مهربان است، چرا که اجازه می دهد، نیکی اش در خلقت و بزرگواری و بخشندگی اش در طبیعت، خود را بنمایاند. خدا خالق و نگاهدارنده جهان است! مدرک اثبات ویژه ای از بخشندگی او را می توان در این نکته یافت که او قرآن را برای انسان ها فرستاده و به این ترتیب، قوانین (یعنی درواقع اراده خود را) آشکار کرده است. انسان به رغم عطیه عقل که از سوی خدا به او به ودیعه سپرده شده است، نمی تواند بداند که در جزئیات چگونه باید زندگی کند که مطابق اراده خدا باشد. بنابراین او به خط مش های قانونی و الهی شریعت که برگرفته از قرآن و سنت است، نیاز دارد.

3:- به این ترتیب، باید گفت که اسلام باور مسیحی نیک و شر را به عنوان امری درج شده در قانون طبیعی اخلاق، به رسمیت نمی شناسد، بلکه از نظر اسلام، فقط قانون مثبت الهی وجود دارد که براساس آن، همه عملکردهای انسانی به پنج دسته تقسیم می شوند: واجب، حرام، مستحب، مکروه، مباح. پیشنهاد می شود ستوده شده اما نه اجباری. ناخواسته یا منفور: مجاز. اما از نظر اخلاقی بی عیب

4:- محمد «خاتم الانبیا» (سوره 33، آیه 41) است و رسالت او، از جمله پیام های پیشینیان خود را هم تأیید می کند که همگی خبر از چیزی جز اسلام نداده اند (سوره 2، آیه 136-137؛ سوره 42، آیه 14). محمد «معصوم» [عاری از گناه] است؛ او نیکی را مقرر و بدی را قدغن می سازد، او امور نیک را مجاز می سازد و بدی ها را مردود می شمارد، او زنجیرهایی را که بر انسان پیچیده شده اند، برمی دارد و به آنانی که نور او را دنبال می کنند، موفقیت در نجات را نوید می دهد.» (محمد س. عبدالله، اسلام - در حمایت از گفت و گو با مسیحیان، آلتن برگ، 1988، صفحه 26). محمد «الگوی زیبا برای همه کسانی است که به خدا و روز قیامت امید دارند و خدا را همیشه مد نظر دارند.» (سوره 33، آیه 21). شیوه زندگی محمد، شیوه ای خداپسندانه است. از این رو است که احادیث و فتاوی که بر متن قرآن و احادیث موثق بنیان دارند، اهمیت فراوانی می یابند. بر این اساس، مسلمانان خود را موظف می دانند، به کمک فقهای خود، ضوابط و مقررات برگرفته از قرآن و سنت را که روی هم رفته شریعت را می سازند، در زندگی روزمره خود به اجراء بگذارند.

5:- Die Christen unterscheiden zwischen einer natürlichen und einer übernatürlichen Offenbarung Gottes. Beide Ordnungen der Offenbarung können sich nicht widersprechen. Sie sind prinzipiell der menschlichen Vernunft zugänglich.

6:- Die menschliche Vernunft kann, in dem sie die Werke Gottes (**natürliche Offenbarung**) studiert, aus dem Wesen der Schöpfung Rückschlüsse nicht nur auf die Existenz Gottes, sondern auch auf das Wesen und die Absicht Gottes ziehen. Alles was ist, ist auch gleichzeitig gut, schön, wahr (Lehre von den Transzendentalien) und spiegelt die Güte Gottes wider. Das Gute ist das Seinsgemäße! Gerecht handeln heißt „sachgerecht sein“, jedem das Seine zuerkennen. Die Gerechtigkeit ist das Mindestmaß der Liebe! Es gibt also nach christlicher Auffassung eine Natur der Dinge, aus der sich Rechte und Pflichten ergeben, die ein ethisches Verhalten bestimmen. So ergibt sich aus der Elternschaft das Recht der Eltern auf Ehre, Respekt und Unterstützung im Alter durch die Kinder und gleichzeitig die Pflicht, die Kinder zu lieben, zu erziehen und, wenn sie noch nicht selbständig leben können, zu ernähren.

7:- Die christliche Ethik spricht hier vom Naturrecht und von natürlichen Sittengesetz, das jedem Menschen ins Herz geschrieben ist; denn jeder weiß intuitiv, was gut ist und was böse; was der Gerechtigkeit und Liebe entspricht und was nicht. Er braucht hierfür nicht ein spezielles positives Gebot. Ja, die positiven Gesetze sind nur legitim, wenn sie dem Naturrecht und dem Sittengesetz entsprechen. Der Mensch ist in seinem Gewissen nicht an ungerechte Gesetze, die ein Gesetzgeber erlassen hat, gebunden, ja er ist sogar zum Widerstand gegen derartige ungerechte Gesetze verpflichtet.

Die 10 Gebote sind Ausdruck des Naturrechts. Sie können auch als Wertekatalog gelesen werden, die es in einem gelungenen Leben zu verwirklichen gilt.

8:- Auch die Gültigkeit fundamentalen Menschenrechte gründet nicht in der positiven internationalen Übereinkunft der Vereinten Nationen, sondern diese fundamentalen Menschenrechte sind sozusagen vorstaatlich, nämlich eingeschrieben in der Natur des Menschen. Daher spricht man von der Verkündung der Menschenrechte, englisch „Declaration of Human Rights“. Die Menschenrechte werden verkündet und nicht, wie das bei den üblichen Gesetzen der Fall ist, beschlossen.

9:- Neben der natürlichen Offenbarung (den Werken Gottes) gibt es eine **übernatürliche Offenbarung** Gottes (das Wort Gottes), eine Offenbarung, in der sich Gott den Menschen kundtut und in dem er seinen Heilwillen offenbart. Natürliche Offenbarung und übernatürliche Offenbarung können sich nicht widersprechen. Gott kann nicht unlogisch sein, er kann sich nicht widersprechen. Gott ist nicht willkürlich!

10:- Gegenstand der übernatürlichen Offenbarung sind Wahrheiten, die sich der natürlichen menschlichen Erkenntnis entziehen. Wir können zwar Gott als Schöpfer erkennen, nicht jedoch von uns aus Gott als Vater erkennen. Dies ist eine beziehungsmaßige Größe, die nur Gott uns offenbaren und anbieten kann, die wir aber nicht von uns aus postulieren können. Auch die Dreifaltigkeit Gottes übersteigt unsere Erkenntnismöglichkeit, ebenso etwa auch die Großtaten Gottes der Heilsgeschichte (die *magnalia Dei*) wie etwa die Menschwerdung des Wortes (*logos*) in Jesus, aus der Jungfrau Maria; die Erlösung der sündigen Menschen durch sein Leiden und seinen Tod, seine Auferstehung, Himmelfahrt und die Sendung des Heiligen Geistes. Einmal offenbart, erschließt sich unserem Denken die Vernünftigkeit und Logik des göttlichen Tuns und der daraus folgenden Maximen für unser gläubiges Handeln. Dagegen gibt es im Wort Gottes auch vieles, was wir auch mit rein natürlicher Vernunft erkennen können. Die 10 Gebote, die Gott dem Mose für das Volk Israel gegeben hat, sind das beste Beispiel hierfür. Sie geben der menschlichen Spekulation eine Sicherheit und ermöglichen es, auch ungebildeten Menschen mit Sicherheit das Gute zu erkennen.

5:- مسیحیان میان وحی طبیعی و فراطبیعی خدا تفاوت قائل می شوند. این دو نظام وحی با یکدیگر در تضاد نیستند و در اصل با عقل بشر قابل درک و دریافت هستند.

6:- عقل انسان می تواند با مطالعه کردن در دستاوردهای خدا (وحی طبیعی)، براساس ماهیت خلقت، نه فقط نسبت به وجود خدا، بلکه همچنین نسبت به ماهیت و نیت خدا، نتیجه گیری هایی نماید. همزمان هر آنچه که هست، نیک، زیبا و حقیقی (اصل استعلایی) است و نیکی خدا را بازتاب می بخشد. نیکی، مترادف و موافق اوست. به شکل عادلانه رفتار کردن یعنی برای شناخت ماهیت هر چیز «کاردان» بودن. عدالت، حداقل عشق است. بنابراین بنا به درک مسیحی، ذاتی برای چیزها وجود دارد که قوانین و وظایفی که رفتارهای اخلاقی را تبیین می کنند، از آن نشأت می گیرد. به این ترتیب، از سرشت پدر و مادر شدن، حق والدین برای دریافت ارج، احترام و حمایت در سالخوردگی از سوی فرزندان و همزمان وظیفه دوست داشتن فرزندان، تربیت آنان و فراهم کردن خورد و خوراکشان تا زمانی که مستقل زندگی نمی کنند، برمی آید.

7:- اخلاقیات مسیحی در اینجا از حق طبیعی و قانون طبیعی اخلاق صحبت می کند که در باطن هر انسانی حک شده است؛ زیرا هر کسی باطناً و براساس غریزه خود می داند که چه چیز نیک و چه چیز شر است؛ چه چیز با عدالت و عشق همخوانی دارد و چه چیز ندارد. او در این زمینه به یک فرمان مشخصاً مثبت نیاز ندارد. بلکه قوانین مثبت تنها زمانی مشروع هستند که با قانون طبیعی و قانون عرفی مطابقت داشته باشند. انسان در وجدان خود به قوانین ناعادلانه ای که یک قانونگذار معین کرده است، پایبند نیست. او حتی موظف به مقاومت رویاروی این نوع قوانین ناعادلانه است.

ده فرمان، بیانی از قانون اخلاقی طبیعی هستند. آنها را می توان به عنوان فهرستی از ارزش ها نیز قلمداد کرد که در یک زندگی موفق باید به اجراء گذاشته شوند.

8:- اعتبار حقوق بنیادی بشر هم ریشه در یک تفاهم بین المللی مثبت در سازمان ملل ندارد، بلکه این حقوق بنیادی بشر، به اصطلاح ماقبل حکومتی هستند، یعنی در طبیعت بشر نوشته شده اند. به همین دلیل، از «اعلامیه» حقوق بشر - به زبان انگلیسی Declaration of Human Rights - سخن گفته می شود. حقوق بشر اعلام می شود، نه این که مانند آنچه درباره قوانین متعارف، صدق می کند، منعقد شود.

9:- در کنار وحی طبیعی خدا (دستآورد خدا)، یک وحی فراطبیعی خدا (کلام خدا) وجود دارد، وحی که طی آن، خدا خود را بر انسان ها می نمایاند و از اراده خود برای نجات بشر پرده برمی دارد. وحی طبیعی و وحی فراطبیعی نمی توانند ناقض یکدیگر باشند. خدا نمی تواند غیرمنطقی و ناقض خودش باشد. خدا خودکامه نیست!

10:- مضمون وحی فراطبیعی، حقایقی هستند که از شناخت طبیعی بشر نشأت می گیرند. ما هرچند که قادر هستیم خدا را در مقام خالق بشناسیم، اما نمی توانیم او را به خودی خود در مقام پدر بشناسیم. این امر چنان حجم گسترده ای را به خود اختصاص می دهد که فقط خدا می تواند آن را بر ما متجلی سازد و به ما ارزانی دارد، اما ما قادر نیستیم آن را از خودمان توقع داشته باشیم. تثلیث خدا نیز از حد امکانات شناخت ما فراتر است و همچنین کارهای بزرگ خدا در تاریخ نجات (magnalia Dei)، برای نمونه انسان شدن کلمه (logos) در عیسی، زاده شده از مریم باکره، رهایی انسان های گناهکار از راه رنج و مرگ او، رستاخیزش، صعودش به آسمان و فرستادن روح القدس. تنها یک وحی برای آن کافی است که تعقل و منطق عملکرد الهی و اصول برآمده از آن برای عملکرد همراه با تقوای ما بر اندیشه ما آشکار گردد. در عین حال، در کلام خدا نیز موارد بسیاری هست که ما فقط با تعقل صرفاً طبیعی خود می توانیم درک کنیم. ده فرمانی که خدا برای قوم اسرائیل به موسی اعلام کرد، بهترین نمونه برای این امر هستند: آنها به حدسیات و فرضیات بشری ایمنی می بخشند و این را امکان پذیر می سازند که حتی انسان های عامی نیز بتوانند با قطعیت، نیکی را بشناسند.

11:- In der Geschichte gibt es Beispiele von Grenzüberschreitungen, so z.B. der Fall des Galileo Galilei: Galileo behauptete, dass die Erde um die Sonne kreise, konnte aber dies selbst nicht beweisen. Dies erfolgte erst später durch Newton. Die Kirche verlangte daher von ihm, diese These als Hypothese zu bezeichnen. Was er aber nicht tat. Auf der anderen Seite überinterpretierten die befassten Theologen eine Stelle aus dem AT, wo es hieß: „die Sonne blieb stehen“, indem sie eine Stelle wörtlich nahmen, die aber eher analog oder gar allegorisch zu verstehen ist, so wie wir manchmal den Eindruck haben, dass die Zeit stehen bleibt.

12:- Dort wo sich anscheinend Widersprüche zwischen der natürlichen und übernatürlichen Offenbarung auftun, bedarf es daher einer genaueren, tieferen Untersuchung; denn der Widerspruch beruht auf mangelnder Einsicht des Menschen. Gott kann sich nicht widersprechen, noch ist er willkürlich.

13:- In diesem Zusammenhang ist wichtig, den Begriff der **Wahrheit** zu klären. Wahrheit ist nach der klassischen Definition „die Übereinstimmung menschlicher Erkenntnis mit dem objektiven Sachverhalt“. Damit gilt jede Wahrheit absolut. Eine relative Wahrheit gibt es nicht, denn das hieße: für mich ist es so, für dich aber nicht. Man kann eben nicht ein bisschen schwanger sein. Der Satz vom Widerspruch stellt klar: zwei einander widersprechende Aussagen können nicht zugleich zutreffen, bzw. eine Sache kann nicht unter demselben Blickwinkel sein und nicht sein!

14:- Absolut ist also jede Wahrheit. Landläufig wird jedoch häufig „absolut“ mit „total“ verwechselt. Dies ist eine fatale Verwechslung. Die Dinge der Welt sind zusammengesetzt, d.h. man kann unter verschiedenen Hinblicknahmen viele Wahrheiten über ein und denselben Gegenstand ausdrücken und finden. Ein Beispiel: zeigt man einem Menschen die eine Seite eines Geldstücks, wird er eine Zahl erkennen; zeigt man einem anderen die andere Seite, so wird er sagen: Ich sehe ein Wappen. Wer hat nun Recht? Beide haben eine absolute Wahrheit zum Ausdruck gebracht, lediglich der Blickpunkt ist ein anderer, der eine guckt von rechts auf die Münze und der andere von links. Jetzt können sich die beiden in die Haare bekommen oder aber, jeder wechselt seine Hinblicknahme und stellt fest, ja aus deiner Sicht hast du recht! Damit ist nicht die Aussage relativ, sondern die Wahrheitserkenntnis hat sich vergrößert, es gibt jetzt zwei Wahrheiten über einen Sachverhalt, die gleichermaßen gelten, ohne sich zu widersprechen, da man ein und dieselbe Sache unter verschiedenen Gesichtspunkten betrachten kann. Dies macht den Reichtum der menschlichen Erkenntnis aus. Dies macht menschliche Kommunikation so spannend, weil sie – wenn auf Wahrheit und nicht auf Manipulation ausgerichtet – unsere Wirklichkeitserkenntnis erweitert. Und man kann noch weitere Wahrheiten über diese Münze aussagen: Metallart, Gewicht, ja selbst die Geschichte der Münze, Prägeort usw. alles absolute Wahrheiten, wenn unsere Erkenntnis mit dem Sachverhalt übereinstimmt.

15:- Jesus bezeichnet den Teufel als Vater der Lüge. Die Lüge, d.h. das bewusste Sagen der Unwahrheit, ist ein schwerer Verstoß gegen die Liebe, weil sie die Kommunikation beeinträchtigt. Wir Menschen sind in vielerlei Hinsicht auf Kommunikation angewiesen, um unsere Umwelt besser zu verstehen, um als Persönlichkeit zu wachsen, um uns mitzuteilen und mit anderen zu teilen. Die Lüge zerstört oder beschädigt den Erkenntnisgewinn und führt den Menschen in die Irre; sie zerstört Vertrauen, führt zur Vereinsamung des Menschen und beschädigt Gemeinschaft, manipuliert den Menschen und veranlasst ihn zu falschen Haltungen und Handlungen. Die Lüge und ihre gemeinschaftlichen Formen, die Indoktrination, die Propaganda oder die Political Correctness, können das gesunde Empfinden der Menschen, was gut und was böse ist, kräftig durcheinanderbringen und den Menschen orientierungslos werden lassen.

16:- Das Erkennen der Wahrheit kann mühsam sein; der Mensch, der durch die Sünde geschwächt ist, kann irren, aber er kann auch einen falschen Willen haben, wenn das Sich-Durchsetzen, die eigene Macht, der eigene Stolz, wichtiger wird, als das demütige Hören auf die Wahrheit und das Eingeständnis, vielleicht doch geirrt zu haben.

11:- در تاریخ، نمونه هایی از مرزشکنی ها وجود دارد، برای نمونه، حکایت گالیله؛ گالیله مدعی بود که زمین به دور خورشید می چرخد، اما نمی توانست آن را ثابت کند. تازه بعدها، نیوتن موفق به اثبات این قضیه شد. به همین دلیل، کلیسا از او خواست، این نظریه را در مقام فرضیه برای خود نگاه دارد. که البته او چنین نکرد. از سوی دیگر، الهیات شناسان درباره بخشی از عهد عتیق که می گوید «خورشید از حرکت باز ایستاد»، تفسیری متفاوت ارائه دادند، به این ترتیب که بخشی را که بیشتر به شکل قیاسی و حتی تمثیلی قابل درک بود - درست مثل آن که گاه می گوئیم، زمان از حرکت باز ایستاده است - نه به شکل استعاری، بلکه به شکل سطحی تفسیر کردند.

12:- به همین دلیل، در آنجا که به ظاهر تضادهایی میان وحی طبیعی و فراطبیعی ظاهر می شود، به بررسی عمیق تر و دقیق تر نیاز است؛ زیرا تضاد، بر کمبود بصیرت انسان ها دلالت دارد. خدا نه خودش را نقض می کند و نه خودکامه است.

13:- در این زمینه، اهمیت دارد که مفهوم **حقیقت** را توضیح دهیم. حقیقت بنا به تعریف کلاسیک آن، «همخوانی شناخت انسانی با امر عینی» است. به این ترتیب، هر حقیقتی، مطلق به شمار می رود. حقیقت نسبی وجود ندارد، زیرا اگر که وجود می داشت، به این معنا می بود: این امر برای من اینطور است، اما برای تو اینطور نیست. برای نمونه نمی توان کمی باردار بود! این عبارت دارای تناقض، یک نکته را روشن می سازد: دو اظهار نظر ناقص یکدیگر نمی توانند همزمان مصداق داشته باشند، یا به عبارتی، یک چیز نمی تواند از یک دیدگاه واحد، هم باشد و هم نباشد!

14:- بنابراین هر حقیقتی، مطلق است. اما معمولاً واژه «مطلق» با «کامل» اشتباه گرفته می شود. این خطایی سنگین است. چیزها در جهان در کنار هم نهاده شده اند، یعنی می توان با طرز نگاه های متفاوت، حقایق متعددی را درباره یک امر واحد را به بیان درآورد و یافت. یک نمونه می آوریم: اگر یک طرف یک سکه را به یک نفر نشان دهیم، آنچه او می بیند یک عدد است؛ اگر سوی دیگر سکه را به انسان دیگری نشان بدهیم، او خواهد گفت که یک نشان می بیند. حال، حق با کدامیک است؟ هر دو حقیقت مطلق را به بیان درآورده اند. فقط زاویه دید فرق می کند. یکی روی سکه و دیگری پشت آن را می بیند. حال این دو نفر می توانند با یکدیگر به جنگ و جدل بپردازند یا زاویه دید خود را عوض کنند و برایشان مسلم شود که هر یک بنا به دیدگاه خودشان، حق دارند. به این ترتیب، این به یک اظهار نظر نسبی تبدیل نمی شود، بلکه شناخت حقیقت دامنه گسترده تری به خود گرفته است. اکنون دو حقیقت درباره یک امر واحد وجود دارد که هر دو همزمان مصداق دارند، بدون آن که نقیض یکدیگر باشند، چرا که انسان می تواند یک امر واحد را از دیدگاه های گوناگون بنگرد. همین موضوع است که از شناخت بشری، یک گنجینه می سازد. این موضوع، ارتباطات بشری را هیجان انگیز می سازد، زیرا اگر این ارتباطات بر حقیقت و نه بر فریبکاری مبتنی باشند، گستره شناخت ما از واقعیت ها را وسیع تر می سازند. درباره همین سکه می توان حقایق دیگری را نیز ادا کرد: نوع فلز آن، وزن آن و حتی تاریخچه این سکه، محل ضرب آن و غیره. همه اینها اگر شناخت ما با امر موجود همخوانی داشته باشد، حقایقی مطلق را می سازند.

15:- عیسی شیطان را پدر دروغ می خواند. دروغ، یعنی ادای آگاهانه امری که حقیقت ندارد، یکی از موارد سنگین نقض محبت است، زیرا بر ارتباط ها تأثیر می گذارد. ما انسان ها از بسیاری لحاظ، وابسته به ارتباط ها هستیم تا بتوانیم محیط زندگی خود را بهتر درک کنیم، تا به رشد فردی برسیم، تا بتوانیم خود را بخشی از دیگران و دیگران را بخشی از خود سازیم. دروغ، شناخت را نابود یا تخریب می کند و انسان ها را به گمراهی می کشاند؛ دروغ، اعتماد را از میان می برد، به انزوای انسان می انجامد، به جامعه زیان می رساند، انسان ها را به فریب می کشاند و به سوی رفتار و کردار نادرست سوق می دهد. دروغ و شکل های نظیر آن، مانند القانات فکری، تبلیغ ها و بازی های کلامی سیاسی می توانند درک سلیم بشری را از این که چه چیز خوب و چه چیز بد است، به شدت مخدوش سازند و انسان ها را از جهت گیری صحیح در زندگی خود بازدارند.

16:- شناخت حقیقت می تواند دشوار باشد؛ انسانی که به دلیل گناه، تضعیف شده است، ممکن است اشتباه کند، اما امکان هم دارد که او زمانی که بخواهد حرف خود را پیش ببرد و قدرت و غرور برایش مهم تر از گوش سپردن خاضعانه به حقیقت و اعتراف به احتمال خطا گردد، اراده نادرستی را از خود بروز دهد.

Auch ist jede Wahrheit objektiv - denn der erkannte Sachverhalt entspricht der Wirklichkeit – und nicht subjektiv, wenn auch es immer ein Subjekt ist, das eine Wahrheit erkennt und insofern auch ein subjektives Element vorhanden ist. Dadurch wird aber Wahrheit nicht etwas Subjektives: für mich ist es wahr, für dich aber nicht. Das wäre wieder ein Relativismus.

17:- Etwas anderes dagegen ist die Frage nach der Relevanz. Muss ich eine bestimmte Wahrheit wissen, um richtig zu entscheiden? Muss ich als Ingenieur die letzten Kenntnisse der Atomphysik besitzen, um zu wissen – Erfahrungswissen vielleicht nur –, dass zum Bau einer Brücke, die eine Last von x Tonnen aufnehmen soll, eine bestimmte Menge an Eisen als Armierung und ein Beton einer speziellen Güte benötigt wird. Die letzten Kenntnisse der Atomphysik sind zwar interessant, aber nicht unbedingt relevant für die Beständigkeit der zu bauenden Brücke.

18:- Abschätzungen und Einschätzungen dagegen können nicht ohne weiteres den Anspruch der Wahrheit für sich erheben, sie hängen von Intuition, Erfahrung usw. ab. Ob beispielsweise ein Konjunkturprogramm von 2 oder 5 Mrd. Euro notwendig wird, um die Wirtschaft wieder flott zu machen, das kann man im Voraus nicht mit Wahrheitsanspruch sagen. Hierzu bedarf es der Erfahrung, und auch die kann irren.

19:- Ein zweites lässt sich zum Thema Wahrheit sagen: Die Wirklichkeit, inklusive der Materie, ist von Geist durchflutet. Sie ist nicht opak. Man kann in ihr die Ideen lesen, die von einem anderen hineingelegt wurden. Ein Beispiel: Zu Zeiten der Sowjetunion stellten die amerikanischen Radare fest, dass die Sowjets über ein sehr schnelles Flugzeug verfügten. Die Amerikaner wollten wissen, wieso dieses Flugzeug so schnell fliegen kann. Alle Bemühungen, über Spionage an diese Information zu kommen, waren erfolglos, bis eines Tages ein russischer Pilot mit einer solchen Maschine nach Japan floh. Sofort analysierten die amerikanischen Ingenieure das Flugzeug. Wenn sie nun richtig geforscht haben, haben sie auf ihren Reißbrettern genau die Konstruktionen gezeichnet, die ihre sowjetischen Kollegen entworfen haben und nach denen das Flugzeug gebaut wurde. Die Amerikaner haben also in dem konkreten Flugzeug die Ideen ihrer sowjetischen Kollegen gelesen. Und genau das machen wir, wenn wir uns um naturwissenschaftliche, aber auch soziologische oder philosophische Wahrheiten bemühen: Wir lesen in der Wirklichkeit der Schöpfung die Ideen Gottes.

20:- Das Denken Gottes (das Wort: z.B. und Gott sprach, es werde Licht) schafft Sein (= ontologische Wahrheit). Wir sehen die Wirklichkeit und erkennen sie (= Erkenntniswahrheit). Wir erkennen, was richtig ist, und sprechen es aus bzw. tun es (= sittliche Wahrheit oder Wahrhaftigkeit unseres Tuns = Übereinstimmung unseres Erkennens, Redens und Tuns)

21:- Diese Überlegungen zur Offenbarung und zur Wahrheit haben unmittelbare Konsequenzen für die Ethik. Ethisch gut ist, das zu tun, was dem Willen Gottes entspricht. Ja! Aber der Wille Gottes ist nicht willkürlich. Er erschließt sich uns natürlich aus der Schöpfungsordnung und dem dort eingesenkten natürlichen Sittengesetz und gleichzeitig übernatürlich aus dem Wort Gottes. Beides steht in einer perfekten Harmonie zueinander. Wenn wir meinen, einen Widerspruch zu entdecken, müssen wir genauer hingucken. Entweder haben wir das Wort Gottes falsch verstanden oder aber unsere Wirklichkeitserkenntnis hat bestimmte Aspekte übersehen bzw. wir haben einfach geirrt. Aber es war schon der Irrtum des Sokrates, der meinte, wenn wir das Gute erkannt haben, werden wir automatisch auch das Gute tun. Dies ist leider nicht der Fall. Als von der Erbsünde gezeichnete Menschen sind wir immer wieder dazu geneigt, aus bestimmten Gründen des Interesses oder der Nachlässigkeit, des Stolzes, der Faulheit oder der Begierde das erkannte Gute eben nicht zu tun. Dies nennen wir sündigen. Hier zeigt sich die negative Seite der Freiheit des Menschen: er kann auch etwas Schlechtes tun. Hier zeigt sich auch die Verantwortung des Menschen. Dafür hat Gott dem Menschen das Gewissen gegeben, und er lebt in der Zeit, d.h. er kann das Getane nicht ungeschehen machen, aber er kann es bereuen, Buße tun und versuchen, es wieder gut zu machen.

هر حقیقتی، عینی هم هست، زیرا امر شناخته شده، با واقعیت منطبق است. حقیقت ذهنی نیست، حتی اگر همواره یک امر ذهنی باشد که حقیقت را می شناساند و به سبب آن، یک عنصر ذهنی هم دست اندر کار می گردد. اما به این سبب، حقیقت به امری ذهنی بدل نمی شود که بتوان گفت این امر برای من حقیقت دارد، اما نه برای تو. این می تواند یکبار دیگر نسبیت باوری باشد.

17:- مسأله درجه اهمیت مضامین، مسأله ای متفاوت است. آیا من باید از حقیقتی مشخص اطلاع داشته باشم تا بتوانم درست تصمیم گیری کنم؟ آیا من در مقام یک مهندس باید از آخرین دانسته های فیزیک اتمی باخبر باشم تا بدانم - شاید فقط براساس دانسته تجربی - برای ساخت یک پل که قرار است باری معادل x تن را تحمل کند، میزان مشخصی از آهن برای پایه ریزی و بتونی با کیفیت ویژه لازم است. آخرین دانش فیزیک اتمی هرچند جالب است، اما الزاماً برای مقاومت پلی که قرار است ساخته شود، مهم نیست.

18:- در نقطه مقابل، حدسیات و فرضیات نمی توانند به شکل بی عیب و نقص الزاماً به ادعای رسیدن به حقیقت منجر شوند. آنها به الهام، تجربه و نظیر آن بستگی دارند. این را نمی توان پیشاپیش با ادعای تکیه بر واقعیت اقامه کرد که آیا برای نمونه یک طرح تجاری با هزینه معادل 2 یا 5 میلیارد یورو لازم است تا اقتصاد بار دیگر رو به رواج گذارد. در اینجا به تجربه نیاز است و حتی تجربه نیز ممکن است راه خطا را طی کند.

19:- نکته دوم که درباره مضمون حقیقت می توان گفت، چنین است: واقعیت، همراه با مسائل مادی، تحت تأثیر روح است. واقعیت امری مبهم نیست. در آن می توان عقایدی را خواند که از سوی یک شخص دیگر به اجراء گذاشته شده اند. یک نمونه می آوریم: در زمان شوروی، رادارهای امریکایی بر اساس تجسس خود دریافته اند که نیروی هوایی شوروی، یک نوع هواپیمای بسیار تندرو در اختیار دارد. امریکایی ها می خواستند بدانند، به چه دلیل این هواپیما می تواند با این سرعت بالا پرواز کند. همه تلاش ها برای این که از راه جاسوسی، اطلاعاتی در این زمینه کسب شود، بی نتیجه بود، تا این که یک روز یک خلبان روس، با یکی از این هواپیماها به ژاپن فرار کرد. مهندسان امریکایی بی درنگ به تجزیه و تحلیل هواپیمای مذکور برخاستند. حال اگر آنها به درستی تحقیق می کردند، می توانستند روی تخته رسم های خود، دقیقاً طرح هایی را ترسیم کنند که همکاران روس آنان طراحی کرده و براساس آن، هواپیمای مورد نظر را ساخته بودند. پس امریکایی ها توانستند در آن هواپیمای مشخص، ایده های همکاران روس خود را بخوانند. ما هم هنگامی که در تلاش برای کسب حقایق مربوط به علوم طبیعی و همچنین حقایق اجتماعی یا فلسفی برمی آیم، درست همین کار را می کنیم: ما در واقع در واقعیت آفرینش، ایده های خدا را می خوانیم.

20:- اندیشه خدا (در کلمه برای نمونه: و خدا گفت، نور شود...)، هستی را ایجاد می کند (= حقیقت هستی شناسانه). ما واقعیت را می بینیم و آن را می شناسیم (= شناخت حقیقت). ما این را تشخیص می دهیم که چه چیز درست است و آن را به زبان نیز می آوریم و همچنین انجامش می دهیم (= حقیقت اخلاقی یا حقانیت عملکرد ما = توافق شناخت، کلام و کردار ما).

21:- این اندیشه های مربوط به وحی و حقیقت، پیامدهایی مستقیم برای اخلاق دارند. از نظر اخلاقی، انجام آن کاری نیک به شمار می آید که با اراده خدا همسازی داشته باشد. آری! اما اراده خدا، خودکامانه نیست. او طبیعتاً خود را از داخل نظام خلقت و قوانین اخلاقی طبیعی ریشه دار در آن و همزمان به شکل فراطبیعی از راه کلام، به ما می شناساند. هر دو مورد، در یک هماهنگی فوق العاده با هم به سر می برند. اگر تصور کنیم که در این زمینه، تناقضی وجود دارد، باید دقیق تر نگاه کنیم. یا ما کلام خدا را درست درک نکرده ایم یا شناخت ما از واقعیت، جنبه هایی ویژه را نادیده گرفته است و یا به سادگی اشتباه کرده ایم. اما این خطای سقراط بود که معتقد بود، اگر ما نیکی را بشناسیم، خود به خود دست به کردار نیک نیز خواهیم زد. متأسفانه این درست نیست. ما در مقام انسان هایی که گناه نخستین را در خود حمل می کنیم، پیوسته به این سو تمایل داریم که بنا به دلایلی خاص مربوط به علایق یا سبک سری، غرور، تنبلی یا طمع، امر نیک شناخته شده را به عمل درنیاوریم. به این کار گناه کردن می گویند. در اینجا است که جنبه منفی آزادی انسان، خود را نشان می دهد: او می تواند دست به کار بد هم بزند. در اینجا، مسئولیت بشری هم خود را نشان می دهد. خدا بنا به همین دلیل، به انسان ها وجدان بخشیده است و انسان در زمان زیست می کند، یعنی نمی تواند امر انجام شده را خنثی سازد، اما می تواند آن پشیمان گردد، توبه کند و بکوشد آن را جبران کند.

22:- Aber auch Atheisten können ethisch gut handeln, wenn sie sich an die in der Natur eingeschriebene Ordnung halten, die sie mit ihrer Vernunft (wahr) erkennen können, und sachgerecht handeln. Letztlich schadet der Mensch sich durch schlechtes Verhalten selbst. Nicht nur, dass er Gott zurückweist und nicht in Gemeinschaft mit ihm lebt und leben wird (in den Himmel kommen) – ein Atheist weist ja bereits die Idee Gottes weit von sich –, sondern auch sein Leben gerät in Unordnung, seine Umwelt gerät in Unordnung, in Streit, in Leid. Wenn ich z.B. jemanden hasse, selbst wenn mir meine gute Erziehung es verbietet, dies offen zu zeigen, dann schade ich mir doch selbst; ich verliere menschlich gesprochen die vielfältigen *win-win*-Möglichkeiten in der Interaktion mit dieser Person, die ich hasse. Ich begrenze also mich selbst. Oder, wenn ich mit Gewalt mir Eigentum verschaffe, dann muss ich mit der Rache des Geschädigten rechnen, ich muss immer um den Verlust des ungerecht Angeeigneten fürchten. Es kommt Unruhe in mein Leben.

23:- Im Christentum gibt es keine rituellen Reinheitsgebote. Sünden sind auch nicht nur Handlungen, die gegen ein positives Gesetz Gottes, eine Verordnung Gottes etwa im Sinne der Scharia verstoßen. Wenn wir von einem positiven Gesetz im Christentum sprechen, das Jesus uns gegeben hat, dann ist es das doppelte oder besser dreifache Gebot der Liebe: Wir sollen Gott lieben aus ganzem Herzen und unseren Nächsten wie uns selbst.

24:- Wenn Jesus sagt, „gebt dem Kaiser, was des Kaisers ist, und Gott, was Gottes ist,“ oder in Bezug auf die Ehe: „was Gott verbunden hat, soll der Mensch nicht trennen“, so sind diese „Gebote“ nur Ausfluss und Konkretisierung der Sachgerechtigkeit und Liebe, aber keine positiven Gesetze, die wir uns anderweitig nicht erschließen können.

25:- „Wer liebt, dem ist alles erlaubt“, sagt der Kirchenvater Augustinus; denn er wird nichts tun, was dem Geliebten missfällt. Daher gibt es im Christentum keine rituellen Reinheitsgebote, nichts was *halal* oder *haram* wäre; denn alles was Gott geschaffen hat, ist gut – auch wenn es nicht immer gut ist für den Menschen (z.B. giftige Pilze essen); aber das ist keine ethische Kategorie. Siehe Apg. 10,9-16. Nicht das, was der Mensch isst, macht ihn unrein, sondern es sind die schlechten Gedanken und Absichten, die aus seinem Herzen kommen, die machen ihn unrein. Diese verstoßen gegen die Gerechtigkeit und Liebe. Siehe Mt 15,1-20; Mk 7,1-23. Siehe dazu auch den letzten Absatz der ersten Einheit.

Das Verhältnis von Offenbarung und Kultur

26:- *Das Wort katholisch heißt eigentlich „allgemein“. Und allgemein ist eine Religion dann, wenn sie nicht einem bestimmten Kulturkreis zuzuordnen ist. Im Gegensatz dazu ist der jüdische Glaube oder war auch die römische oder griechische Religion an einen Kulturraum gebunden. Natürlich hat eine Religion, die Werte und Moralvorstellungen enthält, einen prägenden Einfluss auf jede Kultur in ihrer Weise; aber die Frage ist: müssen sich die Kulturen grundlegend verändern oder gar sich auflösen, wenn ein Volk die betreffende Religion annimmt? Lässt sich also die neue Religion inkulturieren, oder muss sich das Volk exkulturieren?*

27:- *Hier unterscheiden sich Christentum und Islam grundlegend. Während die christliche Offenbarung – wenn auch manchmal mit Reibungen – sich in allen Kulturen leben lässt, verabsolutiert der Islam eine Kultur. Die Annahme des Islams schließt automatisch die Annahme der Scharia (der islamischen Rechtsordnung) ein. Das Heil ist nach christlicher Auffassung ein Zustand des Menschen (in der Gnade Gottes sein, Gotteskindschaft), während es im Islam ein Verhalten ist (von Gott in seinem Tun rechtgeleitet zu sein und somit Gott-wohlgefällig handeln).*

22:- اما حتی خداناباوران هم اگر خود را مقید به رعایت نظام طبیعی کنند، نظامی که قادر هستند آن را با عقل خود (به شکل حقیقی) بشناسند، می توانند به گونه ای اخلاقی و از روی آگاهی رفتار کنند. سرآخر باید گفت که خود انسان است که با رفتار نادرست خود، به خود صدمه می زند. نه فقط بنا به آن که به خدا دست رد می زند و نه به دلیل آن که در اشتراک با او زندگی نمی کند و نخواهد کرد (به ملکوت خدا دست نخواهد یافت) - چرا که فردی که به خدا اعتقاد ندارد، اندیشه حقانیت خدا را پیشاپیش مردود می شمارد -، بلکه زندگی اش هم دستخوش بی نظمی می شود، محیط پیرامون او دچار بی نظمی می شود و دچار درگیری و رنج می گردد. برای نمونه، هنگامی که من از فردی منتظر باشم، حتی اگر تربیت مثبت من، مرا از آن بازدارد که این موضوع را به صراحت نشان دهم، باز به خود زیان وارد آورده ام؛ به بیان انسانی، من معادله پرسود و چندجانبه «سود دوجانبه» را در تعامل با این فردی که از او تنفر دارم، از دست می دهم. بنابراین من درواقع خودم را محدود می کنم. یا وقتی با رفتاری خشونت بار برای خودم ثروتی فراهم می کنم، باید پیش بینی انتقام از سوی کسانی را هم که به آنان صدمه زده ام، بکنم و همیشه باید بابت از دست دادن چیزی که به ناحق کسب کرده ام، دچار هراس و وحشت باشم. در این حالت است که ناآرامی به زندگی ام هجوم می آورد.

23:- در مسیحیت، مراسمی برای کسب پاکدامنی و عفت وجود ندارد. گناهان نیز فقط کردارهایی به شمار نمی آیند که قانونی مثبت از سوی خداوند یا ضابطه ای مقرر شده از سوی خدا به شکل شریعت را خدشه دار می کنند. هنگامی که از قانونی مثبت در مسیحیت سخن می گوئیم که عیسی به ما عطیه کرده است، این همان فرمان دوگانه، یا بهتر بگوئیم سه گانه محبت است: باید خدا را از صمیم قلب دوست بداریم و همچنین هم نوع خود را مانند خودمان.

24:- هنگامی که عیسی می گوید: «آنچه را که به قیصر تعلق دارد به قیصر و آنچه را که به خدا تعلق دارد به خدا بدهید» یا درباره زناشویی: «پس آنچه خدا پیوست، انسان آن را جدا نکند»، اینها تبعات و تجلی عینی بخشیدن به عدالت و محبت است، اما فرامین مثبتی نیستند که نتوانیم در جای دیگر درباره آنها عمیقاً فکر کنیم.

25:- آگوستین، از پدران کلیسا، چنین می گوید: «آن که عشق می ورزد، برای او همه چیز مجاز است». علت آن است که او کاری نخواهد کرد که به زیان معشوق باشد. از این رو، در مسیحیت فرامینی برای برگزاری آیینی برای عفت و پاکدامنی وجود ندارد و حلال و حرام نیز یافت نمی شود؛ زیرا هر آنچه خدا آفریده، نیک است - حتی اگر همیشه برای انسان خوب نباشد (مانند خوردن قارچ های سمی)؛ اما این یک مقوله اخلاقی نیست. (رجوع شود به اعمال، 10، 9-6). آن چیزی که انسان می خورد، او را ناپاک نمی سازد، بلکه اندیشه ها و نیت های ناراست که از قلب او برمی آیند، او را ناپاک می سازند. اینها نقض کننده عدالت و محبت هستند. (رجوع شود به متی، 15، 1-20؛ مرقس، 7، 1-23 و همچنین رجوع شود به آخرین بند از بخش یک در این نوشته).

رابطه میان وحی و فرهنگ

26:- واژه کاتولیک درواقع به معنای «همگانی» است. و یک دین، زمانی همگانی است که به یک فضای فرهنگی خاص تعلق نداشته باشد. در نقطه مقابل این امر، ایمان یهودی و در زمان گذشته نیز دین رومی یا یونانی، به فضای فرهنگی ویژه ای وابسته بودند. شکی نیست که دینی که حاوی ارزش ها و اندیشه های اخلاقی باشد، به شیوه خود بر هر فرهنگی تأثیری درخور توجه می گذارد؛ اما پرسش این است: هنگامی که ملتی، دین مزبور را برمی گزیند، آیا فرهنگ ها باید به شکل اساسی دگرگون یا اصلاً برچیده شوند؟ بنابراین باید پرسید که آیا دین جدید، فرهنگ جدید را به خود می پذیرد یا این ملت است که باید با فرهنگ خود وداع کند.

27:- در این مورد، مسیحیت و اسلام دارای تفاوت های بنیادی هستند. در حالی که وحی مسیحی - به رغم برخی تنش ها - در همه فرهنگ ها قابلیت سکونت را یافته است، اسلام تنها به یک فرهنگ واحد منحصر مانده است. پذیرش اسلام، به شکل خود به خودی به معنای پذیرش شریعت (نظام حقوقی اسلام) است. بنا به برداشت مسیحی، نجات به منزله وضعیتی برای بشر (به سر بردن در مرحمت الهی و فرزندی خدا) است، در حالی که نجات، در اسلام، یک رفتار است (از سوی خدا در عملکرد خود به راه راست هدایت شدن و به این ترتیب، خداپسندانه عمل کردن).

*Die Folge hiervon ist, dass Religion im Christentum spirituell verstanden wird, während im Islam der normativ/juristische Aspekt im Vordergrund steht.*³

	Christentum	Islam
Das Verhältnis von Offenbarung und Kultur ist:	Alle Kulturen umfassend	Eine Kultur verabsolutierend
... denn das Verhältnis von Heil und Mensch ist:	Das Heil ist ein <i>Zustand</i> des Menschen	Das Heil ist ein <i>Verhalten</i> des Menschen
... deshalb ist das Verhältnis von Religion zum Menschen	spirituell	normativ/juristisch

28:- *Während das Christentum bereits in den Anfängen geprägt wird durch die mühevolle Unterscheidung zwischen kulturbedingten (also menschlichen) Erscheinungen und dem glaubensbedingten (also göttlichen) Wahrheiten – ein prominentes Beispiel ist der Konflikt zwischen Judenchristen und Heidenchristen bezüglich der Beschneidung und dem Halten des mosaischen Gesetzes (Apostelkonzil), ist der Islam grundsätzlich (theoretisch) auf eine bestimmte Kultur festgelegt und verlangt deren Einführung in Gesellschaft, Wirtschaft, Politik und Rechtsprechung.*

Die Gebote

29:- *Im Sinai-Bund, einem Vertrag zwischen Gott und seinem Volk, enthält die Bundesurkunde die Leistungen, die Gott seinem Volk erbringen will – und die das Volk als Gegenleistung für Gott erbringt. Der letzte Teil – die Bundesleistung des Volkes – wurde in Form der 10 Gebote in der Bundeslade, im Bundeszelt und schließlich im Tempel in Jerusalem aufbewahrt. Betrachtet man allerdings die Gebote unter der Erwartung, dort seien die Leistungen des Volkes an Gott aufgeführt, so ist man überrascht, dass die Gebote in erster Linie Selbstverpflichtung des Menschen sind: Gott sucht nicht sein eigenes Glück – Gott will, dass der Mensch gut ist und anderen hilft, gut zu bleiben. Die 10 Gebote als Bundesleistung sind daher weniger als staatsgründender Vertrag zu sehen, sondern wurden bereits im Judentum eher mit einem Ehevertrag verglichen: „Weil ich dich liebe, will ich, dass auch du gut auf dich achtest und gut zu dir bist.“*

30:- *Im Islam sind die Gebote weniger Verpflichtung zur inneren Heilung als vielmehr Grenzziehungen durch Allah; Gesetze sollen eingehalten werden und dienen so der Ordnung in der Gesellschaft. Einem Staat ist es eigentlich egal, was seine Bürger denken – Hauptsache, sie verhalten sich ordentlich. Das Verständnis der Gebote als Eheversprechen denkt tiefer: Ein Ehepartner will nicht nur das richtige Verhalten seines Geliebten, sondern eine ehrliche und vollendende Beziehung.*⁴

³ Das Christentum und der Islam – www.karl-leisner-jugend.de

⁴ Das Christentum und der Islam – www.karl-leisner-jugend.de

نتیجه این امر این است که دین را باید در مسیحیت، امری روحانی درک کرد، در حالی که در اسلام، جنبه معیارساز/حقوقی آن در اولویت قرار دارد.⁵

اسلام	مسیحیت	
انحصار به یک فرهنگ	دربریگیرنده همه فرهنگ ها	رابطه میان وحی و فرهنگ:
نجات معادل رفتاری از سوی انسان	نجات، معادل وضعیتی از انسان	رابطه میان نجات و انسان:
معیارساز/حقوقی	روحانی	رابطه میان دین و انسان

28:- در حالی که مسیحیت از همان ابتدا در سرآغاز هایش، با تفاوت گذاری پردر دسر میان پدیده های فرهنگی (یعنی بشری) و حقایق ایمانی (یعنی الهی) - نمونه بارز آن، درگیری میان مسیحیان در اصل یهودی و مسیحیان در اصل کافر در زمینه ختنه و حفظ قانون موسی (شورای رسولان) - خود را نشان داد، اسلام اصولاً (به شکل نظری) بر یک فرهنگ ویژه تمرکز کرده و خواستار اجرای آن در جامعه، اقتصاد، سیاست و حقوق است.

فرمان ها

29:- در پیمان صحرای سینا، یعنی قراردادی میان خدا و قومش، سند این پیمان شامل خدماتی است که خدا به قوم خود ارائه می دهد و قوم نیز درازای آن باید برای خدا به انجام برساند. قسمت دوم، یعنی خدمات قوم به شکل ده فرمان در صندوقچه عهد، در چادر عهد و سرانجام در معبد اورشلیم نگهداری می شد. البته اگر این فرمان ها را با این انتظار مدنظر بگیریم که طی آن خدمات قوم نسبت به خدا، به اجرا گذاشته شده است، از این نکته غافلگیر می شویم که فرمان ها در درجه نخست، تعهداتی برای انسان ها در قبال خودشان است: خدا در جست و جوی سعادت خود نیست. خدا می خواهد که انسان نیک باشد و به دیگران یاری کند که نیک بمانند. از این رو، این ده فرمان به عنوان خدماتی که مفاد یک پیمان هستند، کمتر به مثابه قراردادی حکومت ساز هستند، بلکه پیش از این در اورشلیم بیشتر با یک قرارداد ازدواج مقایسه شده اند: «از آنجا که تو را دوست دارم، می خواهم که تو نیز به خود خوب توجه نشان دهی و با خود نیک باشی.»

30:- در اسلام، فرمان ها کمتر به منزله تعهداتی برای شفای باطنی هستند تا مرزبندی هایی از سوی الله؛ قوانین باید رعایت شوند و به این ترتیب به کار برقراری نظم در جامعه می آیند. از نظر یک حکومت، در واقع تفاوتی نمی کند که شهروندان چه فکر می کنند. موضوع اصلی این است که آنها بنا به نظم و قانون رفتار کنند. درک مربوط به فرمان ها به عنوان تعهدی در ازدواج، درکی ژرف تر است. همسر، نه فقط خواستار رفتار صحیح معشوق خود است، بلکه همچنین یک رابطه صادقانه و تکامل بخش را می طلبد.⁶

¹ . مسیحیت و اسلام www.karl-leisner-jugend.de

² . مسیحیت و اسلام- www.karl-leisner-jugend.de

Wie ist Gott?

Islamischer Hintergrund

1:- *Der Islam betont die absolute Einheit und Einzigkeit Gottes. Vielgötterei ist ihm ein Graus; auch die christliche Lehre von der Dreifaltigkeit wird als eine Form der Vielgötterei strikt abgelehnt.*

Gott ist absolute Transzendenz und Erhabenheit. Er ist der ganz andere.

2:- *In der islamischen Lehre und Praxis spielen die „99 schönsten Namen Gottes“ eine bedeutende Rolle. Sie sind allesamt prägnante Wiedergabe verschiedenen Eigenschaften Gottes wie sie sich aus den koranischen Satzaussagen ergeben. Allerdings sind diese Namen und die koranischen Aussagen, deren Quintessenz sie in einzelnen Namen wiedergeben, nicht ein wirklicher Ausdruck seines Wesens, da dieses sich den Blicken des Menschen völlig entzieht. In dieser Auflistung der Namen stehen Qualifizierungen wie: „der Rache nimmt“ unvermittelt neben „der Erbarmer, der Barmherzige; „der Schaden schickt“ neben „der, der Nutzen schickt“, ohne erklären zu können, wie dies zusammengebracht werden kann. Gott ist absolut souverän. Der Mensch wird in totaler Abhängigkeit gesehen. Gott ist absolut frei in dem Sinn, dass er als der Richter unberechenbar und unvorhersehbar ist in seinen Rechtsentscheiden.*

3:- *Gott offenbart seinen Willen, nicht sein Wesen. Er teilt seinen Willen mit, nicht sich selbst. Auch als offenbarer Gott bleibt er den Blicken und dem Verstand des Menschen entzogen. Die Vorstellung eines Gottes, der Liebe und damit Beziehung ist, und der sich liebend auf sein Geschöpf bezieht, ist für den Islam unannehmbar, ja gotteslästerlich, weil dies den Menschen auf die gleiche Ebene wie Gott stellen würde. Das ist für den Islam undenkbar. Allerdings sprechen die Sufis von der Erfahrung der Vereinigung, ja, der Einheit mit Gott. Solche Aussagen werden aber seitens der islamischen Orthodoxie seit den Anfängen des Islam abgelehnt, verurteilt und bestraft.*

4:- *Gott ist willkürlicher, absoluter und ungebundener Wille. Nichts ist denkbar, was nicht von seinem Willen abhängt. Gut und Böse sind keine objektiven Qualitäten einer Tat und nicht an objektiven Normen erkennbar, sondern positive Festsetzungen des göttlichen Willens. Die Verfügungen Gottes sind die einzigen Quellen von Gut und Böse. Er ist somit die Letzt-Ursache von Gutem wie von Bösem. Dieser unbedingte und unbeschränkte Wille (Sure 68,18) flößt vielen Muslimen Angst ein, da Heil und Verdammnis unvorhersehbare, freie Entscheidungen seines souveränen Willens sind.*

5:- *Auf der anderen Seite gibt es auch Stellen im Koran, die Gott nicht als willkürlichen Despoten darstellen, sondern als jemanden der sich dem Menschen zuwendet und ihr Leben mit Barmherzigkeit und Wohlwollen begleitet. Die Schöpfung und die Rechtleitung sind Ausdruck seiner Barmherzigkeit und seiner Zuneigung.*

6:- *Man kann zusammenfassend sagen: der Islam, jedenfalls die Grund- und Hauptrichtung des Islam, ist die Religion des göttlichen Voluntarismus und der Unterwerfung des Menschen unter den unbedingten Willen Gottes. Er ist und möchte an erster Stelle ein Weg der rechten Praxis für den Menschen, der Rechtleitung sein, nicht ein Weg zu einer tieferen Erkenntnis des Wesens Gottes selbst. Dies bleibt dem Menschen verborgen. Es geht um Gehorsam gegenüber Gott nicht darum ihn tiefer in seinem Wesen zu erkennen.*

7:-Impassibilität und Verletzung Gottes

Der Islam lehnt die Leidensfähigkeit Gottes grundlegend ab; daher auch die Ablehnung, dass der Messias oder gar ein anderer Prophet Gottes gekreuzigt werden kann.

خدا چگونه است؟

پیشزمینه اسلامی

1:- اسلام بر وحدانیت و یگانگی خدا تأکید کامل دارد. از نظر اسلام، چنخدایی امری خوفناک است؛ اصل مسیحی تثلیث نیز به عنوان شکلی از چنخدایی به شدت مردود شمرده می شود.

خدا یک امر استعلایی مطلق است. او همانی است که به کل متفاوت است.

2:- در تعالیم و عملکردهای اسلامی، «99 اسم از زیباترین اسامی خداوند» نقش مهمی بازی می کنند. آنها همگی صفات گوناگون خدا را آن گونه که از عبارات قرآنی برمی آیند، بازتاب می دهند. البته این اسامی و اصطلاحات قرآنی و حتی شیوه نام بردن از تک تک اسامی، بیان واقعی ذات الهی به شمار نمی رود، زیرا دید انسانی به کل از درک و دریافت سرشت الهی قاصر است. در این فهرست از اسامی الهی، خصوصیت هایی نظیر «انتقام گیرنده» درست در کنار «رحمان و رحیم» و «زیان رساننده» در کنار «فایده رساننده» قرار دارند، بدون این که بتوان توضیح داد که چگونه می توان این صفات را در کنار هم آورد. خدا به شکل مطلق، مستقل است. انسان موجودی کاملاً وابسته تلقی می شود. خدا به این معنا مطلقاً آزاد است که در مقام داور، در تصمیم های حقوقی خود غیرقابل محاسبه و غیرقابل پیش بینی است.

3:- خدا نه ماهیت خود، بلکه خواست خود را به شکل وحی به گوش انسان ها می رساند. او نه خود، بلکه اراده خود را به اطلاع انسان ها می رساند. او حتی در مقام خدای آشکارسازنده، از دید و درک انسانی دور می ماند. تصور خدایی که محبت و به همین دلیل، رابطه است و با بذل محبت به مخلوق خود رو می آورد، از نظر اسلام غیرقابل قبول و حتی کفر است، زیرا این کار انسان ها را در مرتبه ای همسان با خدا می نشاند. این موضوع در اسلام، قابل تصور هم نیست. البته صوفیان از تجربه اتحاد، و درواقع اتحاد با خدا، سخن می گویند. اما تندروهای اسلامی از سال های نخستین رشد و توسعه اسلام، این گونه اظهارات را مردود و محکوم می سازند و برای آن مجازات تعیین می کنند.

4:- خدا اراده ای خودکامه، مطلق و مستقل است. چیزی که وابسته به اراده او نباشد، قابل تصور نیست. نیک و شر، ویژگی هایی عینی برای یک عمل نیستند و از روی معیارهای عینی نیز نمی توان آنها را تشخیص داد، بلکه به منزله تحقق اراده الهی هستند. احکام الهی تنها سرچشمه های نیک و شر هستند. به این ترتیب او، سرمنشاء نهایی نیکی و شر است. این اراده بی قیدو شرط و بی حد و مرز (سوره 68، آیه 18) باعث برانگیخته شدن وحشت در میان بسیاری مسلمانان است، چرا که نجات یا هلاکت، به منزله تصمیم های غیرقابل پیش بینی و آزادانه اتخاذ شده از سوی اراده مستقل الهی هستند.

5:- از سوی دیگر، بخش هایی در قرآن وجود دارد که در آنها خدا نه به شکل مستبدی خودکامه، بلکه به عنوان کسی معرفی شده است که به انسان ها رو می آورد و زندگی آنها را با رحمت و حسن نیت خود همراهی می کند. آفرینش و راهنمایی های او بیانگر رحمت او نسبت به انسان ها و گرایش او نسبت به آنها هستند.

6:- به طور خلاصه می توان چنین گفت: اسلام یا در هر صورت، جهت گیری اساسی و اصولی اسلام، دین اراده گرایی الهی و اطاعت انسان از اراده بی قید و شرط الهی است. او در درجه اول می خواهد راهی برای کردار صحیح انسان ها و هدایت آنها باشد و نه راهی برای شناختن عمق تر ماهیت خودش و چنین هم هست. شناخت عمیق تر خداوند، برای انسان ها امری پوشیده و پنهان باقی می ماند. آنچه در اینجا مطرح است، فرمانبری از خدا است و نه شناخت دقیق تر ماهیت او.

7:- احساسات ناپذیری خدا و صدمه دیدن او اسلام، توان رنج کشیدن برای خدا را به طور اساسی مردود می شمارد؛ از این رو، این نکته را هم رد می کند که مسیح یا حتی پیامبری دیگر از سوی خدا، می تواند به صلیب کشیده شود.

8:- Auch aus christlicher Sicht wird Gott von unserer Sünde nicht im Kern berührt. Durch die Sünde verletzt der Mensch nur sich selbst und entfernt sich von Gott, aber Gott ist die Sünde des Menschen nicht gleichgültig, da er jeden Menschen liebt.

Der christliche Glaube dagegen macht eine klare Aussage darüber, was das Wesen Gottes ausmacht: die Liebe, wie sie im gewaltlos sich für das Heil der Menschen hingebenden Gottessohn, Jesus Christus, sichtbar geworden ist.

9:- Der christliche Glaube dagegen macht eine klare Aussage darüber, was das Wesen Gottes ausmacht: die Liebe, wie sie im gewaltlos sich für das Heil der Menschen hingebenden Gottessohn, Jesus Christus, sichtbar geworden ist.

10:- Gott ist das Leben an sich, und dieses Leben ist reine Liebe. Liebe in ihrer reinsten Form ist die völlige Hingabe an den Geliebten⁷. Aber wie kann Gott sich selbst lieben? – das wäre ja Egoismus und eben nicht Liebe! Liebe kann nicht vorgestellt werden ohne Bezug. Ein Gott, der quasi wie eine mathematische Eins gedacht wird, kann nicht Liebe sein; er wäre zutiefst einsam. Es muss daher eine differenzierte Einheit sein, die in sich Beziehungen nicht ausschließt.

11:- Wer ist nun der „Geliebte“ Gottes? Ist es die Schöpfung? Sind es die Menschen? Bei genauerer Betrachtung kommen wir zum Ergebnis, ja auch wenn Gott die Schöpfung und speziell uns Menschen aus Liebe geschaffen hat, sind wir als endliche Wesen nicht das adäquate Gegenüber der unendlichen göttlichen Liebe. Lassen wir es in einem Bild sagen. Wenn die Liebe Gottes das Wasser ist, das aus der göttlichen Quelle strömt und den Wasserfall hinunterfällt, wären wir, jeder von uns, nur wie eine Tasse oder ein Glas, das sofort gefüllt wäre; das Wasser/die göttliche Liebe würde also – wenn wir der letzte Gegenstand der göttlichen Liebe wären – regelrecht verpuffen, weil wir nur eine begrenzte Menge aufnehmen könnten. Nein, es bedarf eines unendlichen Sees, der in der Lage ist, die unendliche Liebe Gottes aufzunehmen und zu erwidern. Das ist der Sohn, der Empfangende, der das Wasser (die Liebe = der Hl. Geist) dem Vater (der Quellgrund) zurückgibt. So ergibt sich innerhalb der Einheit Gottes ein Kreislauf des Gebens und Empfangens, des Annehmens und Zurückgebens der Liebe, das wir Christen Dreifaltigkeit nennen: ein Gott in drei Dimensionen als Gebender (Quellgrund – der Vater), als Empfangender (See – der Sohn) und die Liebe (Wasser – der Heilige Geist), und dies alles in einer Unendlichkeit, Reinheit und Fülle, die unser Denken unendlich übersteigt. Aber dies heißt nicht, dass dieses Geschehen unserer Erkenntnis völlig entzogen ist, wir können es erahnen, nachdem wir von Jesus Christus hiervon erfahren haben.

12:- Folgende Schriftstellen geben Hinweise auf die dreifaltige, beziehungsweise die dreieine Natur Gottes: Lk 3,21-22; Lk 9,28-36; Joh 14; Joh 20,22. Der Dogmatiker Otto Hermann Pesch rät in diesem Zusammenhang: „Unbeirrbar die Wege der Schrift gehen, die vor dieses Geheimnis führen, also vom Vater, vom Sohn und vom Geist *gleichrangig* reden (vgl. Mt 28,19; 2Kor 13,13), zum Vater, zum Sohn und zum Heiligen Geist *beten*. Wir tun es bei jedem Kreuzzeichen, bei jedem „Ehre sei dem Vater...“. Auch das Glaubensbekenntnis ist so aufgebaut: Das Wort ‚dreifaltiger Gott‘ kommt darin nicht vor. Aber wir bekennen ‚gleichrangig‘ unseren Glauben an ‚Gott den allmächtigen Vater ... und an Jesus Christus, seinen eingeborenen Sohn ... und an den Heiligen Geist‘“. (Kleines katholisches Glaubensbuch. Topos Taschenbücher 539, S. 45)

⁷ Um den Begriff der Liebe besser zu klären, kann auch dieses Beispiel helfen: Ein Freund war im Examen, und er hatte eine Freundin. Ich fragte ihn daraufhin einmal: „Sag mal, ist deine Freundin an dir interessiert oder interessiert sie sich für dich?“ „Wie meinst du das?“ antwortete er. „Ja, hat deine Freundin dich je in diesen Monaten der Examensvorbereitung aufgefordert, hinter deinen Büchern sitzen zu bleiben und zu lernen?“ Er wurde ganz rot und verneinte. „Siehst du, sie ist an dir interessiert, aber interessiert sich nicht wirklich für dich.“ Wirkliche Liebe interessiert sich für den anderen! Will seine Entfaltung als Persönlichkeit, das Beste für den Geliebten.

8: - از دید مسیحی، خدا در بنیان اصلی خود به واسطه گناه ما لطمه ای نمی بیند. از راه گناه، انسان فقط به خود ضربه می زند و خود را از خدا دور می کند، اما خدا نسبت به گناه انسان بی تفاوت نیست، چرا که تک تک انسان ها را دوست دارد.

9: - در نقطه مقابل ایمان مسیحی این موضوع را واضح تر میسازد، آنچه به ذات خدا مربوط می باشد. عشق است؛ طوری که بدون خشونت برای نجات انسانها خود فداکاری میکند پسر خدا. ظهور عیسی مسیح می باشد.

10: - خدا به خودی خود زندگی است و این زندگی، محبت پاک و صادقانه است. محبت به پاک ترین شکل خود، اینار کامل در مقابل محبوب است.⁸ اما خدا چطور می تواند خود را دوست بدارد؟ این که خودخواهی و نه عشق خواهد بود! عشق بدون مخاطب به تصور در نمی آید. خدایی که به نوعی به شکل عدد «یک» در ریاضی فرض می شود، نمی تواند عشق و محبت باشد؛ در این صورت او به غایت تنها می بود. از این رو، این باید یک یگانگی متفاوت باشد که برقراری رابطه را خود به خود نمی کند.

11: - پس باید پرسید، این «معشوق» خدا چه کسی است؟ یا آفرینش اوست؟ آیا انسان ها هستند؟ در نگاهی دقیق تر به این نتیجه می رسیم که حتی اگر خدا، مخلوقات و بویژه ما انسان ها را از روی محبت و عشق آفریده است، ما در مقام موجوداتی نهایی، مخاطب مناسبی برای محبت بی پایان الهی نیستیم. بهتر است این نکته را با یک تمثیل روشن کنیم. اگر عشق خدا، آبی باشد که از چشمه الهی سرچشمه می گیرد و در یک آبشار به پایین می ریزد، هر یک از ما، تنها به منزله فنجان یا لیوانی هستیم که به سرعت پر می شود؛ به این ترتیب، آب یا همان محبت الهی - اگر ما واپسین مرجع محبت الهی می بودیم - برآستی هدر می رفت، چرا که ما فقط می توانستیم میزان محدودی از آن را در خود جای دهیم. خیر، به یک دریای بی پایان نیاز است که قادر باشد، عشق بی پایان خداوند را بپذیرد و پاسخگو باشد. این همان پسر، این دریافت کننده است که آب (محبت = روح القدس) را به پدر (سرچشمه) بازپس می دهد. به این ترتیب، همزمان با یگانگی خدا، چرخه ای از دادن و گرفتن، پذیرفتن و پس دادن محبت به جریان می افتد که ما مسیحیان به آن تثلیث می گوئیم: یک خدا در سه بُعد، در مقام عطاکننده (سرچشمه- پدر)، در مقام دریافت کننده (دریا- پسر) و محبت (آب- روح القدس) و همه اینها در حجمی بی پایان، در پاکی و آن حجم بی پایانی که از حد اندیشه ما فراتر است. اما این بدان معنا نیست که این رخداد، به طور کامل از شناخت ما دریغ شده است. بعد از آن که عیسی مسیح در این زمینه ما را آگاه کرد، می توانیم درکی از آن داشته باشیم.

12: - در بخش های زیر از کتاب مقدس، اشاراتی به خدای سه گانه یا به عبارتی به سرشت سه گانه خدا آمده است: لوقا، 3، 21-22؛ لوقا، 9، 28-36؛ یوحنا، 14؛ یوحنا 20، 22. در این زمینه، اتو هرمان پش، کارشناس اصول اعتقادی مسیحی چنین توصیه می کند: «بهتر است به شکل خطاناپذیری، راه های کتاب مقدس را طی کنیم که ما را در این راز راهنمایی می کنند، یعنی از پدر، پسر و روح به شکل همطراز سخن می گویند (مقایسه کنید با متی، 28، 19؛ 2 قرننیان، 13، 13) و نیایش در آنها به سوی پدر، پسر و روح القدس اقامه شده است. ما نیز در هر نشان صلیب که بر خود می کشیم و در «جلال باد بر پدر...» چنین می کنیم. اقرارنامه ایمان هم چنین تنظیم شده است: در اینجا از «خدای سه گانه» نامی برده نشده است. اما ما ایمان خود را به شکل «همطراز» اقرار می داریم، به خدای پدر قادر مطلق... و به عیسی مسیح، پسر زاده شده او... و به روح القدس» (کتابچه ایمان کاتولیکی. کتاب جیبی 539 از انتشارات توپوس، صفحه 45).

⁸ برای این که مفهوم محبت را بهتر روشن کرده باشیم، این مثال می تواند کمک کند: یک دوست در حال گذراندن امتحاناتش بود و یک دوست دختر هم داشت. من بعد از امتحان ها یک بار از او پرسیدم: «بگو ببینم، آیا دوست دخترت به تو علاقه دارد یا خوبی تو را می خواهد؟» او جواب داد: «منظورت چیست؟» «آیا دوست دخترت در روزهایی که خود را برای امتحان ها آماده می کردی، از تو خواست کتاب به دست بمانی و درس بخوانی؟» او سرخ شد و جواب منفی داد. «می بینی؟ دوست دخترت به تو علاقه دارد، اما واقعاً خوبی تو را نمی خواهد.» عشق واقعی، خوبی دیگری را می خواهد، خواستار تکامل شخصیتی او است و برای معشوق، بهترین ها را می خواهد.

13:- Der große Kirchenlehrer Augustinus, der im 5. Jahrhundert lebte, ging einmal entlang des Strandes in der Nähe von Tunis, und dachte über das Geheimnis der Dreifaltigkeit nach. Da sah er einen kleinen Jungen, der im Strand ein Loch gebuddelt hatte und mit seinem Eimerchen ständig zwischen dem Meer und dem Loch hin- und herlief, um es mit Wasser zu füllen. „Was machst Du da?“ fragte Augustinus. „Ich schöpfe das Meer leer!“ erklärte der Junge. „Aber, bemerkte Augustinus, das Meer ist doch viel größer als das Loch, das du gegraben hast. Da passt das ganze Wasser des Meeres doch gar nicht rein.“ „Und dein Kopf ist auch kleiner als die unendliche Dreifaltigkeit“ gab der Junge zur Antwort.

14:- So wie wir den Begriff Zimmer oder Raum immer in drei Dimensionen denken (Länge – Breite – Höhe) und nie daran zweifeln, dass es ein Zimmer, ein Raum ist und nicht verschiedene Räume, so denken wir Gott immer dreifaltig in der Einheit seines göttlichen Wesens.

Warum sollten wir wissen, dass Gott dreifaltig ist?

15:- Wir sind und leben nicht aus uns selbst, sondern sind geschaffen und sind berufen, am Leben Gottes teilzuhaben. Das Leben Gottes ist aber reine Liebe. Damit erschließt sich für uns der tiefere Sinn und die rechte Ausrichtung unseres Lebens, ein Wissen, das durch die vielfältigen Sünden und die Begrenztheiten verdunkelt ist und leicht von uns aus den Augen verloren wird. Wir sind 'geschaffen im Sohn' (Joh 1, 3.10.16; Eph 2,10a), die gesamte Schöpfung ist Ausdruck des Überflusses der Liebe des Vaters zum Sohn, und als Krönung der Schöpfung ist der Mensch (der in sich die Welt der Materie und die Welt des Geistigen vereinigt) aufgerufen, so wie der Sohn, die empfangende Liebe dem Vater zurückzugeben, in Dankbarkeit, Lob, Gehorsamkeit gegenüber dem Willen des Vaters.

16:- Papst Benedikt weist in seiner Enzyklika *Caritas in veritate* (s. bes. Nr. 38-39) auf das Prinzip der Unentgeltlichkeit hin: wir haben alles geschenkt bekommen: unsere Existenz, unser Leben, unsere Talente, die natürliche Umwelt mit ihren Reichtümern, die wir durch Arbeit uns aneignen, umwandeln und vervollkommen können – aus Natur Kultur machen können. Aber unsere Mühe, Arbeit und Erfindungsfähigkeit darf uns nicht darüber hinwegtäuschen, dass alles im Grunde Geschenk ist. Von daher sollte unsere Grundhaltung die des (Zurück-)Schenkens sein und nicht die fordernde Haltung des „Habenwollens“. Und was ist das Schenken anderes als Ausdruck tief empfundener Liebe!

17:- Das Eigentumsrecht ist daher nur ein sekundäres Recht, das der friedlichen Ordnung einer komplexen Gesellschaft im Sinne der Gerechtigkeit – das was dein und das was mein ist – dient und ein geordnetes Wirtschaften und damit eine materielle Entfaltung der menschlichen Zivilisation erst möglich macht. Primär ist jedoch die schenkende Liebe z.B. der Mutter eines Kleinkindes. Das führt uns zu dem grundlegenden Dreieck der Liebe:

13:- آگوستین، این آموزگار بزرگ کلیسایی که در سده پنجم زندگی می کرد، روزی در ساحل نزدیکی شهر تونس قدم می زد و درباره راز سه گانگی تعمق می کرد. در این هنگام، پسر جوانی را دید که در ساحل، گودالی کنده بود و با سطل کوچک خود مدام بین دریا و این گودال در رفت و آمد بود تا آن را با آب پر کند. آگوستین پرسید: «چکار می کنی؟» پسرک جواب داد: «دارم آب دریا را خالی می کنم.» آگوستین به او چنین گوشزد کرد: «اما دریا به مراتب بزرگ تر از گودالی است که تو کنده ای. همه آب دریا که در آن جا نمی شود.» و پسرک چنین جواب داد: «و سر تو هم کوچک تر از سه گانگی بی پایان خدا است.»

14:- همانطور که مفهوم اتاق یا فضا، همیشه به شکل سه بعدی قابل تصور است (طول، عرض و ارتفاع) و هرگز در این زمینه شکی نبوده است که یک اتاق، فقط به منزله یک فضا است و نه چندین فضای گوناگون، به همین ترتیب هم ما خدا را سه گانه در وحدت یک هستی واحد الهی تصور می کنیم.

چرا باید بدانیم که خدا سه گانه است؟

15:- ما نه به خودی خود وجود داریم و نه به خودی خود زندگی می کنیم، بلکه آفریده شده و دعوت شده ایم که در زندگی خدا مشارکت کنیم. اما زندگی خدا، محبت خالص است. به این ترتیب است که معنا و مفهومی عمیق تر و یک جهت گیری صحیح در زندگی برای ما میسر می شود، این همان آگاهی است که به دلیل گناهان و محدودیت های متعدد، تیرگی یافته و به سادگی از مدنظر ما ناپدید شده است. ما «در پسر زاده شدیم» (یوحنا، 1، 3 و 10 و 16؛ افسسیان، 2، 10 الف). سراسر آفرینش، بیان سرریز محبت پدر به پسر است و در سرلوحه آفرینش، انسان (که در خود، جهان مادیات و جهان معنویات را یکجا دارد) فراخوانده شده است تا مانند پسر، محبتی را که دریافت می کند به پدر بازگرداند، با سپاسگزاری، ستایش و فرمانبری در قبال اراده پدر.

16:- پاپ بندیکت در رساله خود به نام Caritas in veritate (در ذیل شماره های 38-39) به اصل جبران ناپذیری اشاره می کند: ما همه چیز را به شکل هدیه دریافت کرده ایم: حیاطمان را، زندگی مان را، استعدادهایمان را، محیط زیست طبیعی همراه با ثروت های طبیعی آن که با کار کردن روی آن از آن بهره می بریم و می توانیم آن را تغییر دهیم و در آن کاستی هایی ایجاد کنیم - یا به عبارتی از طبیعت فرهنگ بسازیم. اما تلاش های ما، کار کردن های ما و قدرت ما در اختراع و ابداع نباید ما را از این اصل دور سازد که همه چیز برای ما به منزله یک هدیه است. از این رو، رفتار بنیادی ما باید هدیه کردن متقابل باشد و نه رفتار همراه با توقع برای «همه چیز خواهی». و مگر هدیه کردن چه چیزی جز بیان محبتی است که در عمق وجود خود دریافت می کنیم؟

17:- به همین دلیل، حق مالکیت، فقط از حقوق فرعی انسان است که در خدمت نظامی صلح آمیز برای یک جامعه پیچیده در قالب عدالت قرار دارد: آنچه از آن تو و آنچه از آن من است. و همین است که کارایی منظم نظام اقتصادی و به این ترتیب توسعه مادی در تمدن بشری را امکان پذیر می سازد. با این حال، آنچه در ارجحیت قرار دارد، محبت اهدا شده برای نمونه از سوی مادر به فرزند خردسالش است.

18:- Gott liebt jeden von uns. Jeder von uns muss daher Gott zurücklieben, aber auch lieben, was Gott liebt: also sich selbst und den Nächsten (zumindest wie sich selbst); denn ich liebe Gott nur dann wirklich, wenn ich auch alles das liebe, was Gott liebt. Dabei ist aber zu beachten: die Liebe zwischen den Geschöpfen ist wie eine Autobahn; d.h. zwischen den beiden Richtungen ist ein Grünstreifen mit Leitplanken – jeder muss seine Spur in Ordnung halten, nicht die des anderen. Wenn er nun unter der Unordnung der Spur des anderen leidet, bleibt nur der Weg über Gott, mit der Bitte, dem anderen zu helfen, damit er seine Fahrbahn wieder in Ordnung bringt.

19:- Gott ist die Liebe, das ist nicht nur ein so daher gesagter Satz, nicht einfach ein Wort – schnell daher gesagt -, sondern eine grundlegende Wirklichkeit. Gott gibt sich selbst, teilt sich in seiner Liebe selbst mit. Diese Selbstmitteilung geht bis zur Menschwerdung Gottes in der Person Jesu Christi.

20:- Eine tiefere Reflexion dieses grundlegenden Tatbestandes der Liebe Gottes wirft ein besonderes Licht auf die Sünde. Sie ist nicht einfach hin eine Übertretung irgendeines Gebotes, sondern sie ist zu allererst eine Störung der personalen Beziehung zu Gott und zu den anderen Geschöpfen. Sie ist eine Zurückweisung der Liebe Gottes.

21:- Gott hat den Menschen als freies Wesen geschaffen. Er verfügt über einen freien Willen. Und diese Tatsache schafft eine Art „Verwundbarkeit“ Gottes in dem Sinne, wie die Eltern leiden, wenn sie sehen, wie ihr Kind Dinge tut, von dem sie aus ihrer Erfahrung und Einsicht wissen, dass sich ihr Kind damit selbst schadet, aber nichts tun können, weil ihr Kind frei ist zu handeln. Wenn Sie aber eine Möglichkeit sehen, ihr Kind vor Schaden zu bewahren, stellen sie sich schützend vor es hin, selbst wenn sie selbst dabei mit Verwundungen, ja mit dem Tod rechnen müssen.

22:- Im Alten Testament kommt die Einzigkeit und Einzigartigkeit des Verhältnisses Jahwes zu seinem Volk vor allem in den überraschenden Texten der Bibel zu Sprache, die von der unbegreiflichen Liebe Gottes reden, von seiner Neigung, seinem Liebeswerben, seiner Eifersucht und Enttäuschung, seinem Zorn und seiner Reue, etwa in Jer 2 und 3. Israel ist Jahwes Braut und Erwählte (Jes 62,4f). Schließlich wird die väterlich-mütterliche Zärtlichkeit zur Ausdrucksgestalt der einzigartigen Zuwendung Jahwes zu Israel (Hos 11,1 und 4).

23:- Die Sünde ist also eine Störung der (Liebes-)Beziehung des Menschen zu Gott. Sie aufzuheben bedeutet eine 100% Umkehr (s. a. Das Gleichnis vom verlorenen Sohn (Lk 15,11-32), oder die Predigt und Taufe des Johannes (Mt 3,1-12)). Es geht also bei Gott im Jüngsten Gericht nicht zu, wie auf dem Bazar, indem nur die guten und schlechten Taten gegeneinander aufgewogen werden. Entscheidend ist nicht, ob die Waage sich zugunsten der guten Werke neigt, sondern dass durch Reue und Umkehr die Beziehung zu Gott wieder 100% hergestellt wird. Das Gute ist (leider) nur das 100%-ige; 95 % gut ist nicht schlecht, aber es fehlen 5 % zum Guten. Die Sünde wird ja definiert als „Mangel an Gutem“!

24:- Mein Mathematiklehrer pflegte zu sagen, wenn der Rechengang zwar richtig, aber sich ein Rechenfehler eingeschlichen hatte, so dass das Ergebnis schließlich falsch war: „Die Brücke wäre eingestürzt!“

25:- Im Christentum geht es um die Wiederherstellung der getrüben oder gar zerstörten Beziehung zwischen dem Menschen und Gott. Gott verzeiht immer, wenn der Mensch um Verzeihung bittet; ja, das Kreuz ist der Garant und das Zeichen dafür, dass unabhängig, wie groß und schwer die Sünde war, wenn der Mensch Gott aus ganzem Herzen um Verzeihung bittet, die Verzeihung bereits gewährt ist. Dies zeigt uns das Beispiel des „guten“ Schächers am Kreuz von Golgota (aber dazu später).

18:- این نکته ما را به سوی مثلث بنیادی محبت رهنمون می‌شود:

خدا تک تک ما را دوست دارد. پس تک تک ما باید خدا را به شکل متقابل دوست بداریم، اما هرآنچه را هم که خدا دوست دارد، دوست بداریم: یعنی خود و هم‌نوع خود را (دستکم مانند خود)؛ زیرا من خدا را زمانی به شکل واقعی دوست دارم که همه آنچه را هم که خدا دوست دارد، دوست داشته باشم. اما هم‌زمان باید به یک نکته دقت کرد: محبت میان مخلوقات، شبیه به یک اتوبان است؛ این یعنی، در حد فاصل میان دو مسیر رفت و برگشت، یک راه سبز با جانپناه‌های کنار آن قرار دارد - همه باید به درستی در مسیر حرکت خود باقی بمانند و به مسیر حرکت دیگری تعدی نکنند. بنابراین اگر یک نفر از بی‌نظمی در مسیر حرکت دیگری در عذاب باشد، تنها راه حل این معضل از طریق خدا حاصل می‌شود، با خواهش و تمنا برای آن که خدا به آن دیگری کمک رساند تا او دوباره بتواند در مسیر خود به درستی و با نظم حرکت کند.

19:- خدا محبت است؛ این فقط یک عبارت نیست که به بیان در آمده باشد و به سادگی فقط یک کلام نیست که بتوان به سرعت ادا کرد و از آن گذشت، بلکه واقعیتی بنیادی است. خدا خود را می‌دهد، خود را در محبت خود تقسیم می‌کند. این خود را ارزانی داشتن تا آنجا پیش می‌رود که خدا در شخص عیسی مسیح، انسان می‌شود.

20:- تعمق بیشتر در واقعیت محبت خدا، مسأله گناه را روشن تر می‌سازد. گناه به سادگی فقط با رعایت نکردن یک فرمان ایجاد نشده، بلکه پیش از هر چیز اخلال در رابطه شخصی با خدا و دیگر مخلوقات است. گناه به معنی دست زد زدن به محبت خدا است.

21:- خدا، انسان‌ها را در مقام موجوداتی آزاد آفریده است. انسان از اراده‌ای آزاد برخوردار است. و این واقعیت، نوعی «آسیب‌پذیری» برای خدا ایجاد می‌کند، به همان صورت که والدین رنج می‌برند، هنگامی که می‌بینند فرزندشان دست به کارهایی می‌زند که آنان بنا به تجربه و بصیرت خود می‌دانند که به او لطمه می‌زند، اما قادر نیستند در مقابله با آن کاری انجام دهند، زیرا فرزندشان از آزادی عمل برخوردار است. اما هنگامی که آنها امکانی برای آن می‌بینند که فرزندشان را از صدمات در امان بدارند، دست به حمایت و حافظت از او می‌زنند، حتی اگر خود با این کار جراحات و حتی خطر مرگ خود را به جان بخرند.

22:- در عهد عتیق رابطه ویژه و منحصر به فرد یهوه با قومش، بویژه در آن متن‌های غافلگیرکننده از کتاب مقدس به بیان می‌آید که در آنها از محبت درک ناشدنی خدا، گرایش‌های او، ترویج محبت او، حسادت و یأس او، خشم او و پشیمانی‌اش، بویژه در باب‌های 2 و 3 ارمیاء سخن گفته می‌شود. اسرائیل برای یهوه، عروس و منتخب است (اشعیاء، 62، 4 و ادامه). سرآخر، لطافت رفتار پدری و مادری، به شیوه بیان رویکرد فوق‌العاده یهوه به اسرائیل (هوشع، 11، 1 و 4) درمی‌آید.

23:- بنابراین، گناه به منزله اخلالی در رابطه محبت‌آمیز انسان با خدا است. برطرف کردن گناه، به معنی یک توبه کامل و صد در صد است (همچنین نگاه کنید به تمثیل پسر گمشده در لوقا، 15، 11-32 یا موعظه و تعمید یوحنا در متی 3، 1-12). بنابراین، در روز قیامت صحنه حضور در نزد خدا به بازار شباهتی ندارد که در آن کردارهای خوب و بد درمقابل یکدیگر روی ترازو گذاشته می‌شوند. امر سرنوشت‌ساز این نیست که ترازو از سمت کردار نیک سنگین می‌گردد، بلکه این که از راه پیشیمانی و توبه رابطه صد در صدی با خدا از نو برقرار می‌شود. نیکی (متأسفانه) فقط صد در صد است. نیکی نود و پنج درصد، بد نیست، اما در آن با نیکی، 5 درصد فاصله هست. برآستی گناه را می‌توان «کمبود نیکی» تعریف کرد.

24:- معلم ریاضیات ما هنگامی که هرچند روش محاسبه درست بود، اما یک اشتباه محاسباتی پیدا می‌شد، به طوری که سرآخر حاصل محاسبه اشتباه بود، برحسب عادتش می‌گفت: «انگار که پل خراب شده باشد!»

25:- در مسیحیت آنچه مطرح است، برقراری مجدد رابطه تیره و تار یا حتی ویران شده میان انسان با خدا است. هر زمان که انسان طلب بخشش کند، خدا او را می‌بخشد. بله، صلیب تضمین و نشانه‌ای از این امر است که بدون در نظر گرفتن این که گناه تا چه اندازه بزرگ و سنگین بوده است، اگر انسان از صمیم قلب از خدا طلب بخشش کند، بخشودگی او پیشاپیش تضمین شده است. مثال تبهکار مصلوب با عیسی در جلجتا، این نکته را نشان می‌دهد (اما در این مورد بعداً توضیح می‌دهیم).

Erlösung

Adam und Eva – Sündenfall

Altes Testament, Buch Genesis Kapitel 3

1:- Diese Schilderung ist kein historischer Tatsachenbericht, sondern die Darstellung eines fundamentalen Geschehens, das das menschliche Leben zutiefst berührt; nämlich die Versuchung des Menschen, selber wie Gott zu sein; selber festlegen zu können, was gut und was böse ist.

Aber gehen wir Schritt für Schritt voran.

2:- Gott hat das Universum geschaffen und alles, was in ihm ist. Im Genesisbericht wird der Schöpfungsakt in Tage aufgeteilt. Dies ist nicht wörtlich zu nehmen, sondern weist auf eine Ordnung der Schöpfung hin; denn die Zeit wird ja erst am 4. Tag geschaffen „Lichter am Himmelsgewölbe ... um Tag und Nacht zu scheiden ...zur Bestimmung von Festzeiten, von Tagen und Jahren ...“. Und es heißt immer wieder: „Gott sah, das es gut war.“

3:- „Dann sprach Gott: Lasst uns Menschen machen als unser Abbild, uns ähnlich. Sie sollen herrschen über die Fische des Meeres, über die Vögel des Himmels, über das Vieh, über die ganze Erde und über alle Kriechtiere auf dem Land. Gott schuf also den Menschen als sein Abbild; als Abbild Gottes schuf er ihn. Als Mann und Frau schuf er sie. Gott sah alles an, was er gemacht hatte: Es war sehr gut.“ (Gen 1,26.27.31)

4:- Alles, was Gott gemacht hat und macht, ist gut. Gott kann nichts Schlechtes machen! Ist Gott also doch nicht allmächtig? Könnte man fragen, wenn er etwas nicht machen kann.

Das verlangt von uns, etwas intensiver über das nachzudenken, was das Böse ist: Das Böse als solches existiert nämlich nicht. Das Böse ist immer ein Mangel an Gutem; ein Mangel an Sein; es fehlt etwas.

5:- Demgegenüber ist Gott das Sein an sich. Wir Menschen und die gesamte Schöpfung haben nur Anteil an diesem Sein. Wir Menschen sind nur ein Abbild des göttlichen Seins, nicht das Sein selbst. Gott hält uns in seiner liebenden Güte im Sein, will, dass wir an seinem Sein teilhaben, an seinem Leben teilhaben. „Ich bin der Weg, die Wahrheit und das Leben“ sagt Jesus (Joh 14,6); und Gott hat das Leben in Fülle! (Joh 10,10b) „Gott ist das Licht, und keine Finsternis ist in ihm“ (1.Joh 1,5). „Denn es ist der Wille meines Vaters, dass alle, die den Sohn sehen und an ihn glauben, das ewige Leben haben und dass ich sie auferwecke am Letzten Tag.“ (Joh 6,40)

6:- Die klassische Philosophie spricht in diesem Zusammenhang von den Transzendentalien, also Eigenschaften, die jedem Seienden zukommen: Wenn es ist (Sein hat), dann ist es auch gut und auch wahr und auch schön und es ist auch etwas, hat ein Wesen.

7:- Das Böse, dagegen ist ein Nicht-Sein, ein Mangel an Sein, und daher nicht gut, nicht wahr und nicht schön und auch nicht ein Etwas, ein Nichts, es hat ein (Un-)Wesen, Nicht-Wesen. Unsere Sprache kommt hier an ihre Grenzen, da wir nur bezeichnen können, was etwas ist. Aber die Ungerechtigkeit ist eben der Mangel an Gerechtigkeit, die Handlung existiert, aber sie hat eine negative Eigenschaft, sie ist ungerecht, hat die Gerechtigkeit nicht in sich; die Lüge ist eine Aussage (die als Aussage existiert), aber die nicht wahr ist; usw..

8:- Die Sünde ist also ein Mangel an Übereinstimmung mit dem Sein, ein Verstoß gegen die Liebe, die von Gott kommt, eine Zurückweisung der Liebe Gottes, eine Missachtung der Seinsordnung wie Gott sie geschaffen hat und nicht nur ein Übertreten eines (willkürlich) gesetzten Gebotes. (s.a. 3. Einheit Scharia und Ethik: das Zusammenspiel von natürlicher und übernatürlicher Offenbarung)

نجات

آدم و حوا - هبوط باب اول از کتاب پیدایش

1:- توضیحاتی که در اینجا می آید، گزارشی تاریخی از یک واقعه نیست، بلکه تشریح رخدادی بنیادی است که زندگی انسان را عمیقاً تحت تأثیر قرار می دهد؛ این واقعه، همان وسوسه انسان برای آن است که شبیه خدا شود و خود تشخیص بدهد که خوب و بد چیست.

اما بیایید قدم به قدم پیش برویم.

2:- خدا، جهان و همه آن چیزهایی را که در آن است، آفرید. در روایتی که از آفرینش می خوانیم، خلقت به شکل تناوبی روزانه تقسیم بندی شده است. این را باید به شکل نمادین درک کنیم که اشاره به نظام خلقت دارد؛ زیرا زمان، تازه در روز نخست پدید می آید. «نیر ها در در فلک آمد و شب از روز جدا شد». زمان مشخص شد روزها و سالها، و مرتب چنین می آید: «و خدا دید که نیکوست».

3:- «و خدا گفت: «آدم را به صورت ما و موافق و شبیه ما بسازیم تا بر ماهیان دریا و پرندگان آسمان و بهایم و بر تمامی زمین و همه حشراتی که بر زمین می خزند، حکومت نماید. پس خدا آدم را به صورت خود آفرید. او را به صورت خدا آفرید. ایشان را نر و ماده آفرید... و خدا هرچه ساخته بود، دید و همانا بسیار نیکو بود» (پیدایش، 1، 26، 27، 31).

4:- همه آنچه خدا ساخته بود و می سازد، نیک است. خدا اصلاً نمی تواند دست به شر زند! اما اگر خدا نمی تواند کاری را انجام دهد، می توان پرسید، مگر خدا، قادر مطلق نیست؟

این پرسش باعث می شود که کمی ژرف تر بیاندیشیم که شر چیست. به عبارتی باید گفت که شر به عنوان شر، اصلاً وجود خارجی ندارد. شر، همیشه کمبود نیکی است؛ اختلالی در هستی؛ یعنی چیزی کم است.

5:- در عوض باید گفت که خدا، به خودی خود حیات است. ما انسان ها و سراسر آفرینش، فقط در این حیات سهم داریم. ما انسان ها، فقط صورتی از حیات الهی هستیم و نه خود حیات. خدا ما را با نیکی پرمهر خود حیات می بخشد و می خواهد که در حیات و در زندگی او سهم باشیم. عیسی می گوید: «من راه و راستی و حیات هستم» (یوحنا، 14، 6)؛ و «تا ایشان حیات یابند و آن را زیادتراً حاصل کنند» (یوحنا، 10، 10ب). «و خدا نور است و هیچ ظلمت در وی هرگز نیست» (اول یوحنا، 1، 5). «و اراده فرستنده من این است که هر که پسر را دید و بدو ایمان آورد، حیات جاودانی داشته باشد و من در روز بازپسین او را خواهم برخیزانید» (یوحنا، 6، 40).

6:- فلسفه در شکل کلاسیک اش در این زمینه از «امور استعلایی» سخن می گوید، یعنی ویژگی هایی که برای هر موجودی مطرح است: اگر این موجود، «موجود است»، پس نیک، حقیقی و زیبا است و در واقع چیزی است که هستی دارد.

7:- شر، در نقطه مقابل، نیستی است، کمبود هستی و از این رو بد است، حقیقی و زیبا نیست و چیزی نیست که هستی داشته باشد، بلکه هیچ است و «نا» موجود یا «غیر» موجود است. در اینجا زبان ما به حد و مرزهایش می رسد، زیرا ما فقط می توانیم آن چیزی را تشریح کنیم که هست. اما بی عدالتی، همان کمبود عدالت است؛ یک کردار وجود دارد، اما دارای یک ویژگی منفی است، این، کرداری است منفی و عدالتی در خود ندارد؛ دروغ، گفته ای است که به زبان می آید (این «گفته» وجود خارجی دارد)، اما حقیقی نیست، و به همین نسبت، می توان از صفات منفی دیگر سخن گفت.

8:- پس، گناه، عدم هماهنگی با هستی و نقض محبتی است که از خدا می آید، مردود شمردن محبت خدا، عدم توجه به نظام هستی، آن گونه که خدا خلق کرده است و نه فقط پایمال کردن یک قانون (خودکامه). (همچنین بنگرید به بخش سوم، شریعت و اخلاقیات: هم آبی وحی طبیعی و فراطبیعی)

9:- „Gott, der Herr, nahm also den Menschen und setzte ihn in den Garten von Eden, damit er ihn bebaue und hüte.“ (Gen 2,15)

10:- Der Mensch lebte also ursprünglich in Harmonie mit Gott und der gesamten Schöpfung. In dem Garten des Paradieses. „Der Mensch gab Namen allem Vieh, den Vögeln des Himmels und allen Tieren des Feldes.“ (Gen 2,20) und „Beide, Adam und seine Frau, waren nackt, aber sie schämten sich nicht voreinander.“ Scham ist also ein Produkt der Sünde. Wer ohne Sünde ist, braucht sich nicht zu schämen, er kann alles zeigen. Nackt ist hier nicht (nur) körperlich zu verstehen.

11:- Diese ursprüngliche Harmonie von Mensch, Schöpfung und Gott wird gestört durch das Auftreten des Teufels. Wer ist der Teufel? Jesus nennt ihn den „Vater der Lüge“ und „Mörder von Anfang an“ (s. Joh 8,44). Der Teufel ist ein gefallener Engel, ja Satan ist sogar der höchste Engel, der Luzifer = Lichtbringer.

12:- Gott hat eine Hierarchie von Seienden geschaffen, von der unbelebten Materie bis hin zu reinen Geistern, den Engeln. Der Mensch ist nicht das höchste Wesen der Schöpfung, das sind die Engel! Aber der Mensch ist die Krone der Schöpfung, da er in sich die materielle Welt und die geistige Welt vereint. Er ist das höchste Geschöpf der materiellen Welt und das niedrigste der geistigen Welt. So lebt er in einem Körper, in Raum und Zeit, und hat doch Anteil an der Ewigkeit. Er ist Abbild Gottes in seiner Geistigkeit; er hat daher Freiheit, einen freien Willen, Erkenntnisfähigkeit und ist für seine Handlungen verantwortlich. Über dem Menschen stehen die Engel, reine Geistwesen, von Gott geschaffen, ihm zur Ehre und – so sagt der Psalm 91 – dem Menschen zu Dienste und zum Schutz (Schutzengel: „Denn er befiehlt seinen Engeln, dich zu behüten auf all deinen Wegen. Sie tragen dich auf ihren Händen, damit dein Fuß nicht an einen Stein stößt“ Ps 91,11f und Mt 18,10: „Hütet euch davor, einen von diesen Kleinen zu verachten! Denn ich sage euch: Ihre Engel im Himmel sehen stets das Angesicht meines himmlischen Vaters.“) die Engel sind dazu berufen, an der Heilsgeschichte des Menschen mitzuwirken - „vor allem in jenen Augenblicken, die vom Plan der Göttlichen Vorsehung besonders festgesetzt sind“ (Johannes Paul II).

13:- Dagegen haben sich Satan und andere Engel aufgelehnt. Sie wollten nicht dem Menschen zu Dienste sein und lehnten den Heilsplan Gottes mit den Menschen ab. „Da entbrannte im Himmel ein Kampf; Michael (= wer ist wie Gott) und seine Engel erhoben sich, um mit dem Drachen zu kämpfen. Der Drache und seine Engel kämpften, aber sie konnten sich nicht halten, und sie verloren ihren Platz im Himmel. Er wurde gestürzt, der große Drache, die alte Schlange, die Teufel oder Satan heißt und die ganze Welt verführt; der Drache wurde auf die Erde gestürzt, und mit ihm wurden seine Engel hinabgeworfen.“ (Off 12,7-9)

14:- Nun, dieser Satan, „der Ankläger unserer Brüder“ (Off 12,10), versucht nun, anstatt den Menschen zu Diensten zu sein, die Herrschaft über möglichst viele Menschen zu bekommen und den göttlichen Plan zu durchkreuzen. „Weh aber euch, Land und Meer! Denn der Teufel ist zu euch hinabgekommen; seine Wut ist groß, weil er weiß, dass ihm nur noch eine kurze Frist bleibt.“ (Off 12,12)

15:- Der Teufel packt nun Eva mit einer List und lenkt ihren Blick auf ein vermeintlich Gutes: „Hat Gott wirklich gesagt: Ihr dürft von keinem Baum des Gartens essen? Die Frau entgegnete der Schlange: Von den Früchten der Bäume im Garten dürfen wir essen; nur von den Früchten des Baumes, der in der Mitte des Gartens steht, hat Gott gesagt: Davon dürft ihr nicht essen, und daran dürft ihr nicht rühren, sonst werdet ihr sterben. Darauf sagte die Schlange zur Frau: Nein, ihr werdet nicht sterben. Gott weiß vielmehr: Sobald ihr davon esst, gehen euch die Augen auf; ihr werdet wie Gott und erkennt Gut und Böse. Da sah die Frau, dass es köstlich wäre, von dem Baum zu essen, dass der Baum eine Augenweide war und dazu verlockte, klug zu werden. Sie nahm von seinen Früchten und aß; sie gab auch ihrem Mann, der bei ihr war, und auch er aß.“

9:- «پس خداوند خدا آدم را گرفت و او را در باغ عدن گذاشت تا کار آن را بکند و آن را محافظت نماید» (پیدایش، 2، 15).

10:- انسان ابتدا در هماهنگی با خدا و کل آفرینش در باغ عدن زندگی می کرد. «پس آدم همه بهایم و پرندگان آسمان و همه حیوانات صحرا را نام نهاد. لیکن برای آدم معاونی موافق وی یافت نشد» (پیدایش، 2، 20) و «هر دو»، یعنی آدم و همسرش، برهنه بودند، اما از یکدیگر شرم نداشتند. بنابراین، شرم، دستاورد گناه است. کسی که گناهی نداشته باشد، نیازی به شرم ندارد و می تواند همه چیز را نشان بدهد. در اینجا برهنگی را نباید فقط به شکل برهنگی بدنی برداشت کرد.

11:- این هماهنگی اولیه انسان، آفرینش و خدا، با ظهور شیطان، برهم می ریزد. شیطان کیست؟ عیسی او را «پدر دروغگویان» و «از اول، قاتل» (رجوع کنید به یوحنا، باب 8، آیه 44) می نامد. شیطان، فرشته ای است که سقوط کرده است، بله، شیطان حتی والاترین فرشته، یعنی همان لوسیفر (=آورنده نور) است.

12:- خدا برای موجودات، سلسله مراتبی تعیین کرده است، از ماده بی جان تا روح های پاک، یعنی فرشتگان. انسان، والاترین موجود در آفرینش نیست. والاترین موجود، فرشته است. اما انسان، تاج آفرینش است، زیرا در وجود خود، جهان مادی و معنوی را با هم پیوند می دهد. او والاترین موجود در جهان مادیات و حقیرترین موجود در جهان معنویات است. به این ترتیب، او با یک بدن و در زمان و مکان زندگی می کند و به رغم همه اینها در جاودانگی سهیم است. او در معنویت خود، صورتی از خداست؛ از این رو، دارای آزادی، اراده ای آزاد، قدرت تشخیص و برای کردار خود مسئول است. فراتر از انسان، فرشتگان قرار دارند، موجوداتی سراسر روحانی، آفریده شده به دست خداوند، در ستایش خداوند و بنا به آنچه در مزمور 91 می خوانیم، در خدمت و در حفاظت از انسان (در مزمور 91، 11 و دنباله آن درباره فرشته های محافظ چنین آمده است: «زیرا که فرشتگان خود را درباره تو امر خواهد فرمود تا در تمامی راه هایت تو را حفظ نمایند. تو را بر دست های خود بر خواهند داشت، مبادا پای خود را به سنگ بزنی». و بنا به متی، 18، 10: «زنهار یکی از این صغار را حقیر شمارید، زیرا شما را می گویم که ملائکه ایشان را دائماً در آسمان روی پدر مرا که در آسمان است می بینند). فرشتگان فراخوانده شده اند که در روایت نجات انسان سهیم باشند. «بویژه در لحظاتی که تقدیر الهی پیشاپیش مقرر کرده است» (بنا به گفته ژان پل دوم).

13:- شیطان و فرشتگان دیگر علیه این اصل قدم علم کردند. آنها نمی خواستند در خدمت انسان باشند و نقشه نجات خدا برای انسان ها را رد کردند. «و در آسمان جنگ شد: میکائیل و فرشتگانش با اژدها جنگ کردند و اژدها و فرشتگانش جنگ کردند، ولی غلبه نیافتند بلکه جای ایشان دیگر در آسمان یافت نشد و اژدهای بزرگ انداخته شد، یعنی آن مار قدیمی که به ابلیس و شیطان مسمی است که تمام ربع مسکون را می فریبد. او بر زمین انداخته شد و فرشتگانش با وی انداخته شدند» (مکاشفه، 12، 7-9).

14:- اکنون، این شیطان، یا همان «مدعی برادران ما»، می کوشد، به جای این که به خدمت انسان ها درآید، تا آنجا که میسر است بر تعداد بیشتری از انسان ها حاکم گردد و بر نقشه الهی خط بطلان بکشد. «وای بر زمین و دریا زیرا که ابلیس به نزد شما فرود شده است با خشم عظیم، چون می داند که زمانی قلیل دارد» (مکاشفه، 12، 12).

15:- اکنون شیطان بر حوا غلبه می کند و نگاه او را به چیزی که به ظاهر نیک است، متوجه می سازد: «آیا خدا حقیقتاً گفته است که از همه درختان باغ نخورید؟ زن به مار گفت: از میوه درختان باغ می خوریم، لکن از میوه درختی که در وسط باغ است، خدا گفت از آن نخورید و آن را لمس نکنید، مبادا بمیرید. مار به زن گفت: هر آینه نخواهید مرد، بلکه خدا می داند در روزی که از آن بخورید، چشمان شما باز شود و مانند خدا عارف نیک و بد خواهید بود. و چون زن دید آن درخت برای خوراک نیکوست و به نظر خوشنما و درختی دلپذیر و دانش افزا، پس از میوه اش گرفته، بخورد و به شوهر خود نیز داد و او خورد.» (پیدایش 3، 1-6).

16:- Der Teufel hat zurecht gesagt: „Nein, ihr werdet nicht sterben.“ Denn als Wesen mit Geistseele sind auch die Menschen unsterblich, d.h. auf Ewigkeit angelegt, aber als in der materiellen Welt, in Raum und Zeit verhaftet, kann der Mensch sterben. Die Versuchung des Menschen ist also, wie Gott zu sein, selbst zu bestimmen, was Gut und was Böse ist; sich an die Stelle Gottes zu stellen, nicht als Verwalter der Welt zu handeln, sondern als Herrscher aus eigener Machtvollkommenheit.
„Da gingen beiden die Augen auf, und sie erkannten, dass sie nackt waren.“

17:- Sie versteckten sich, als sie Gott kommen hörten. Gott aber ruft: „Wo bist du“, Adam? Gott ruft den Menschen. Gott will den Menschen bei sich haben. Und Adam sagte „weil ich nackt bin, versteckte ich mich.“ Also die Scham folgt auf den Ungehorsam. Es ist der Mensch, der sich Gott entzieht durch die Sünde. Gott sagte darauf – etwas frei und locker formuliert - : Ok, wenn ihr Gott spielen wollt, bitte; aber nicht in meinem Paradies! und „*vertrieb den Menschen*“ aber nicht ohne im Vers Gen 3,15 einen Retter, einen Messias anzukündigen – jedenfalls wurde dieser Vers auch bereits von den Juden vor Christus so verstanden: „*Feindschaft setze ich zwischen dich und die Frau, zwischen deinen Nachwuchs (Singular) und ihren Nachwuchs. Er trifft dich am Kopf, und du triffst ihn an der Ferse.*“

18:- Warum beschäftigen wir uns so ausführlich mit dieser Erzählung? Sie sagt uns Grundlegendes über das Warum des Leidens und Sterbens, der Ungerechtigkeiten in unserer Welt und in unserem Leben. Das Leid kommt in die Welt, weil jeder einzelne von uns den Tropfen Gift (Benedikt XVI) mitbekommen hat, der darin besteht, selbst bestimmen zu wollen, was gut und was böse ist. Wenn die Gutheit davon abhängt, was ich will und entscheide, dann komme ich sogleich in Konflikt mit dem anderen, der etwas anderes will und dies mit demselben Anspruch, wie ich, durchsetzen will.

19:- Die Konsequenz ist: Streit, Kampf bis hin zu Mord und Totschlag und Krieg. Das Buch Genesis erzählt daher auch die Geschichte von Kain und Abel als die nächste Weiterung des Verlustes des Paradieses.

20:- Der Mensch hat durch sein Verhalten die Vertrautheit mit Gott zerstört. Dies betrifft nicht nur den einzelnen Menschen, sondern die gesamte Menschheit. Auch dies will die Geschichte von Adam und Eva zum Ausdruck bringen. Der Mensch hat Gott zurückgewiesen und damit durch die Sünde des Stolzes „Sein wie Gott“ sich selbst von der Quelle des Lebens, der Liebe und des Glücks abgeschnitten. So ist ein Graben entstanden zwischen Gott und den Menschen, der gesamten Menschheit, den der Mensch aus eigener Kraft nicht zuschütten kann.

Wir stehen hier vor zwei Phänomenen:

1. Dem Phänomen der – wie es die katholische Kirche nennt – Erbsünde
2. Dem Phänomen von Schuld, Reue und Verzeihung.

ad 1) Erbsünde

21:- Der Mensch als in Raum und Zeit verhaftetes Wesen ist nicht nur ein Individuum, sondern auch ein gesellschaftliches Wesen, Person. Die Handlungen eines Menschen haben nicht nur Rückwirkungen auf ihn selbst, sondern auch auf seine Umgebung und durch die Zeit auf die nachfolgenden Generationen. Das sei an einem Beispiel veranschaulicht:

22:- In meiner Schulklasse waren zwei Kameraden, die eng befreundet waren. Auch die Väter waren enge Freunde. Der eine war Sohn eines Arbeiters, der andere Sohn eines Millionärs. Die Väter hatten kurz nach dem Krieg gemeinsam ein Unternehmen gegründet, um Bimssteine zu produzieren. Das Geschäft gestaltete sich anfangs sehr schwierig, obwohl doch das Land zerstört war und Baumaterial gebraucht wurde,

16:- شیطان حق داشت که گفت شما نخواهید مُرد. زیرا انسان ها نیز به عنوان موجوداتی صاحب روح، نامیرا هستند، یعنی برای جاودانگی در نظر گرفته شده اند، اما انسان در مقام موجودی که درگیر جهان مادی، یعنی زندانی زمان و مکان است، با مرگ مواجه است. پس وسوسه انسان این است که شبیه خدا شود و خود تعیین کند که چه چیز نیک و چه چیز بد است؛ خود را جای خدا قرار بدهد و نه در مقام مدیر او در جهان، بلکه در مقام حاکم صاحب قدرت مطلق.

«آنگاه چشمان هر دو ایشان باز شد و فهمیدند که عریانند» (پیدایش، 3، 7).

17:- هنگامی که آنها می شنوند که خدا می آید، خود را پنهان می کنند. خدا ندا می دهد: «کجایی ای آدم؟» خدا انسان را ندا می دهد. خدا می خواهد انسان را نزد خود نگه دارد. و آدم می گوید: «زیرا که عریانم، پس خود را پنهان کردم.» پس، شرم و حیا به دنبال نافرمانی می آید. این انسان است که با گناه کردن، از خدا روی برمی گرداند. به دنبال آن، خدا، به زبان خودمانی و ساده، می گوید: بسیار خب، اگر می خواهید، نقش خدا را بازی کنید، بفرمایید! اما نه در بهشت من! و «آدم را بیرون کرد»، اما نه بدون آن که بشارت یک منجی یا مسیحا را بدهد که در آیه 15 از باب سوم کتاب پیدایش از آن نام می برد. در هر حال، این آیه پیش از آن، از سوی یهودیان پیش از مسیحیت، چنین درک می شد: «و عداوت در میان تو و زن و در میان ذریت تو (مفرد) و ذریت وی می گذارم؛ او سر تو را خواهد کوبید و تو پاشنه وی را خواهی کوبید.»

18:- چرا با این تفصیل به این حکایت می پردازیم؟ این حکایت، نکته ای بنیادی را راجع به چرایی درد و رنج، مرگ و بی عدالتی ها در جهان و زندگی ما به ما نشان می دهد. رنج از آن رو به جهان می آید که تک تک ما (به گفته بندیکت شانزدهم) قطره ای از زهری را دریافت کرده ایم که همان میل به تعیین خوب و بد از سوی ماست. اگر نیکی وابسته به آن چیزی باشد که من می خواهم و تصمیم می گیرم، پس من بی درنگ با دیگرانی که چیز دیگری می خواهند و با سرسختی مشابه سرسختی من، می خواهند آن را به اجراء بگذارند، درگیر می شوم.

19:- حاصل چیزی نیست جز جدل، نبرد تا سرحد قتل و آدمکشی و جنگ. از این رو، کتاب پیدایش، داستان هابیل و قابیل را نیز به عنوان آنچه پس از رانده شدن از بهشت رخ می دهد، روایت می کند.

20:- انسان با رفتارش، به حس آشتی و اعتماد خود با خدا لطمه زده است. این نه تنها تک تک انسان ها، بلکه کل بشریت را دربرمی گیرد. داستان آدم و حوا نیز می خواهد همین را به بیان درآورد. انسان، به خدا دست زد است و به این ترتیب از راه گناه حاصل از غرور «مثل خدا بودن»، خود را از سرچشمه حیات، محبت و سعادت دور کرده است. به این ترتیب، میان خدا و انسان ها، یعنی کل بشریت، گودالی ایجاد شده است که انسان به قوای خود قادر به پرکردن آن نیست.

در اینجا ما با دو پدیده رودررو می شویم:

1. پدیده ای که کلیسای کاتولیک آن را گناه نخستین می نامد.
2. پدیده گناه، ندامت و بخشودگی.

1. گناه نخستین

21:- انسان در مقام موجودی محصور در زمان و مکان، نه فقط یک فرد، بلکه موجود یا به عبارتی شخصی اجتماعی است. عملکردهای انسان، نه فقط بر شخص او، بلکه بر محیط پیرامونش و با گذر زمان همچنین بر نسل های بعدی او نیز تأثیرهایی بر جای می گذارد.

22:- این نکته با ذکر یک مثال، روشن تر می شود:

من (نوربرت نوی هاوس) در دوران مدرسه، دو همشاگردی داشتم که با هم بسیار رفیق بودند. پدرهای این دو دوست هم با هم رفیق بودند. یکی از آنها پسر یک کارگر و دیگری پسر یک میلیونر بود. پدرها، مدت کمی بعد از جنگ با همدیگر شرکتی برای تولید سنگ های ساختمانی تأسیس کرده بودند. به رغم آن که کشور ویران بود و نیاز به مصالح ساختمانی به خوبی احساس می شد،

aber es fehlte an Geld. Schließlich entschied sich einer der Väter, aus dem Geschäft auszusteigen, als in der Stadt ein Stahlwalzwerk seine Tätigkeit wiederaufnahm. Er zog es vor, ein regelmäßiges, wenn auch bescheidenes Einkommen zu haben, um seiner Familie ein sicheres Auskommen zu ermöglichen, als ständig das Hoffen und Bangen zu erleiden, ob denn das Geld für die ausgelieferte Ware auch kommt oder nicht. Der andere sah die langfristigen Chancen und verblieb im Unternehmen und führte es allein weiter; mit Erfolg, wie sich herausstellte. Er wurde Millionär. Diese Entscheidung hatte also nicht nur Konsequenzen für die Väter, sondern beeinflusst auch die Lebenssituationen der Söhne und wahrscheinlich weiterer Generationen.

23:- So ist es auch mit unseren Sünden. Sie sind nicht strikt persönlich, sondern haben auch - mehr oder weniger – soziale Auswirkungen in der Zeit. Der Mensch ist ein geschichtliches Wesen. Da jeder Mensch auf den Schultern vergangener Generationen steht, leidet er unter den Konsequenzen der Handlungen seiner Vorfahren. Alle seine Handlungen oder Unterlassungen haben Auswirkungen auf die Geschichte. Geschichte ist ein fundamentales Geschehnis, dem alle und jeder unterworfen sind. Dies wird sehr anschaulich in dem Film „Lola rennt“ dargestellt. Hier wird die eine Handlungsgeschichte viermal wiederholt, allerdings wird jeweils ein einziges kleines Detail verändert, und die Geschichte nimmt jeweils einen anderen Verlauf.

24:- Auch die Volksweisheit nimmt darauf Bezug in Sprüchen wie: „Der Apfel fällt nicht weit vom Stamm“. Neben der genetischen Abhängigkeit hat die Psychologie auch die intergenerative Weitergabe von Verhaltensweisen durch das Unterbewusstsein nachgewiesen.

25:- *dein Gott, bin ein eifersüchtiger Gott: Bei denen die mir feind sind, verfolge ich die Schuld der Väter an den Söhnen und an der dritten und vierten Generation; bei denen, die mich lieben und auf meine Gebote achten, erweise ich Tausenden meine Huld.*“ (Deut 5,9-10) Sünden und sündhaftes Tun haben also Auswirkungen auf die nächsten Generationen.

26:- Die Christen nennen dies „Ersünde“. Es ist keine persönlich zu verantwortende Schuld, sondern ein unheilvoller Zustand der Menschheit, in den der Einzelne hineingeboren wird. Jeder von uns hat einen Tropfen dieses Giftes in sich, selbst entscheiden zu wollen, was gut und böse ist, autonom zu sein.

27:- Die erste Sünde unserer Vorfahren bestand in der Zurückweisung Gottes. Sie wollten selber sein wie Gott. Damit war das Band zerrissen, der Graben aufgetan, den der Mensch nicht aus eigener Kraft wieder zuschütten kann. Der Tropfen Gift ist so in jeden von uns gelangt. Wir erleben dies ja auch schon bei kleinen Kindern, sobald sie in die Trotzphase kommen.

Ad 2) Schuld, Reue und Verzeihung

28:- Das führt uns zum zweiten Phänomen. Wenn ich mich schuldig gemacht habe gegenüber einem anderen, kann ich das bereuen. Ich kann um Verzeihung bitten – was schon vielen schwer genug fällt, da sie den Eigenstolz überwinden müssen. Aber alles Bitten um Verzeihung nützt nichts, wenn der andere nicht bereit ist zu verzeihen. Es hängt von ihm ab, Reue und Verzeihungsbitten vorausgesetzt, ob es zur Verzeihung kommt und die Beziehung wiederhergestellt wird. Er wurde in ungerechter Weise in seinen Rechten verletzt. Es gibt keinen Rechtsanspruch auf Verzeihung.

Verzeihung gewähren ist um ein Vielfaches schwieriger, als um Verzeihung bitten. Das Wort „Entschuldigung“ ist schnell gesagt und häufig gar nicht wirklich ernst gemeint.

Auch hier zur Veranschaulichung ein Beispiel:

در ابتدا کار شرکت با دشواری های فراوانی پیش می رفت. پولی در بساط نبود. سرانجام، هنگامی که یک شرکت تولید فولاد در شهر کار خودش را از سرگرفت، یکی از پدرها تصمیم گرفت، از شرکت کنار بکشد. او ترجیح می داد، برای تأمین مایحتاج خانواده اش درآمدی منظم و محدود داشته باشد و نه این که مرتب در بیم و امید به سر ببرد که آیا برای کالاهای ارسالی پولی می رسد یا خیر. آن دیگری که ذهن خود را متوجه امکانات درازمدت کرده بود، در شرکت ماند و به تنهایی کارها را پیش برد. بعدها آنطور که معلوم شد، او موفق هم بود. او میلیونر شد. بنابراین، این تصمیم، نه فقط بر پدرها تأثیرگذار بود، بلکه بر وضعیت زندگی پسرها و احتمالاً نسل های بعدی نیز تأثیر گذاشت.

23:- در زمینه گناهان ما هم همینطور است. آنها فقط گناهانی کاملاً شخصی نیستند، بلکه - کمابیش - تأثیرهایی اجتماعی هم در طول زمان به دنبال دارند. انسان موجودی تاریخی است. از آنجا که هر انسانی در واقع بر شانه های نسل پیشین خود تکیه می زند، در معرض پیامدهای عملکردهای پیشینیان خود نیز قرار دارد. همه عملکردها و دستاوردهای به جای مانده از او، بازتاب هایی بر تاریخ دارند. تاریخ، رخدادی بنیادی است که تک تک انسان ها در معرض آن قرار دارند. این موضوع در فیلم «لولا می دود» به خوبی به تصویر کشیده می شود. در اینجا روایتی از یک ماجرا به چهار صورت نمایش داده می شود، البته هر بار یک جزء کوچک از آن تغییر می یابد و به این ترتیب، داستان شکل دیگری به خود می گیرد.

24:- در این زمینه حکمت های ملل هم ضرب المثل هایی را نظیر این می شناسد: «از کوزه همان برون تراود که در اوست». روانشناسی ثابت کرده است که علاوه بر وابستگی های ژنتیکی، رفتارهای انسان از راه ناخودآگاه هم از نسلی به نسل دیگر منتقل می شود.

25:- در کتاب تثنیه در زمینه ده فرمان چنین آمده است: «زیرا من که یهوه خدای تو هستم، خدای غیورم و گناه پدران را بر پسران تا پشت سوم و چهارم از آنانی که مرا دشمن دارند، می رسانم و رحمت می کنم تا هزار پشت بر آنانی که مرا دوست دارند و احکام مرا نگاه دارند» (تثنیه، 5، 9-11). پس گناه و عملکردهای گناه آلود، تأثیرهایی بر نسل های بعدی دارند.

26:- مسیحیان این امر را «گناه نخستین» می نامند. این، گناهی با مسئولیت شخصی نیست، بلکه وضعیتی غیرقابل درمان برای بشریت است که تک تک افراد در آن به دنیا می آیند. هرکدام از ما یک قطره از این زهر را در خود دارد که می خواهد خود تصمیم بگیرد که نیک و بد چیست و می خواهد خودمختار باشد.

27:- این نخستین گناه پیشینیان ما، همان مردودشردن خدا بوده است. آنها می خواستند خودشان خدا باشند. به این ترتیب، عهد شکسته و حفره ای ایجاد شد که آدمی با قوای خودش قادر به پر کردن آن نیست. این قطره زهر در وجود هر یک از ما قرار دارد. این را حتی زمانی که بچه های کوچک به مرحله لجبازی می رسند، به خوبی در آنها می یابیم.

2. گناه، ندامت، بخشودگی

28:- این نکته ما را به سمت پدیده دوم رهنمون می شود. اگر من در قبال دیگران گناه کرده باشم، می توانم اظهار پشیمانی کنم. می توانم تقاضای بخشش کنم، کاری که برای عده بسیاری دشوار است، چرا که باید طی آن پا روی غرور شخصی خود بگذارند. اما تا زمانی که دیگری حاضر به بخشودگی نباشد، هر گونه تقاضا و خواهش و تمنایی به جایی نمی رسد. در صورتی که پشیمانی و تقاضای بخشودگی موجود باشد، همه چیز به فرد دوم بستگی دارد که آیا حاضر به بخشودگی هست و آیا رابطه از نو برقرار خواهد شد یا خیر. حقوق او ناعادلانه پایمال شده است. هیچ قانونی نیست که بخشودن افراد را الزامی سازد. تضمین بخشودگی، چندین برابر دشوارتر از تقاضای بخشش کردن است. واژه «معذرت می خواهم» به سادگی به زبان می آید، اما در بیشتر اوقات جدی نیست.

29:- Nehmen wir einmal an, jemand verleumdet aus Neid oder vielleicht nur aus Wichtigtuerei seinen Kollegen. Das Gerücht macht die Runde in der Firma, gelangt an das Ohr des Chefs, und der Betroffene verliert daraufhin ungerechtfertigter Weise seinen Job. Er erleidet einen Karriereknick und steht vor dem Nichts. All seine Anstrengungen, Hoffnungen auf ein erfolgreiches Leben für sich und seine Familie sind auf einmal verflogen.

30:- Dies erfährt der Verleumder. Er erschrickt ob der Konsequenzen seiner Tat, bereut und bittet seinen Ex-Kollegen um Verzeihung. Aber, der Geschädigte, dem die Ungerechtigkeit zugefügt wurde und darunter vielleicht ein Leben lang leidet, ist frei, die Verzeihung zu versagen oder sie zu gewähren. Der verleumdet hat, kann darum bitten, kann betteln, aber erzwingen kann er die Verzeihung nicht. Er ist also auf die Barmherzigkeit, den guten Willen, auf die Vergebungsbereitschaft des Geschädigten angewiesen. Er kann seinerseits seine Reue zeigen, Opfer bringen, versuchen, auf irgendeine Weise Wiedergutmachung zu leisten - wobei er den Schaden nicht wiedergutmachen kann: der Job ist weg und der Ruf ramponiert - und vieles mehr, aber er ist darauf angewiesen, dass der Geschädigte von sich aus verzeiht und zwar nicht nur so einfachhin mit einem Wort; denn die Verleumdung war ja ein Erleiden, ein ungerechtes Erleiden, das sich tief in die Erinnerung des Verleumdeten eingestrichelt hat, die Beziehung zum Verleumder belastet und schnell wieder ins Bewusstsein des Geschädigten kommt. Ja, es ist gar nicht so leicht, einen derartigen Vorgang zu vergessen. Dies ist eine Last der Erinnerung, die der Geschädigte mit sich herum-schleppt, von der er sich selbst auch erst einmal befreien muss, will er wieder unbeschwert in die Zukunft gucken; denn die Verleumdung mit ihren Konsequenzen hat sein Leben nachhaltig verändert.

31:- Er kann versuchen, es zu vergessen oder zu verdrängen. Er kann Sühne und Genugtuung vom Verleumder verlangen. Aber wirklich befreien kann er sich nur, wenn er aus ganzem Herzen verzeiht und diese Verzeihung selbst durch ein großzügiges Geschenk an den Verleumder oder stellvertretend an einen Dritten unterstreicht. Das Geschenk ist wie ein Opfer. Er übergibt sich selbst und sein erlittenes Leid in diesem Geschenk und schließt ab. Damit sagt er Ja, zu der Situation, in der er nun ist; schüttelt die Vergangenheit ab und blickt nunmehr ohne Gram und wieder frei in die Zukunft.

Kommen wir zurück zu unserer Fragestellung. Wie sieht es nun mit der Beziehung zwischen dem Menschen und Gott aus?

32:- Der Mensch hat Gott, seinen Schöpfer, beleidigt; er hat ihn zurückgestoßen. Er will selbst bestimmen, was Gut und was Böse ist, er will selbst wie Gott sein. Das ist der Inhalt der Geschichte des Sündenfalles im Paradies (Gen 3,1-24).

33:- Diese beiden Beispiele zeigen, dass wir Menschen zutiefst verstrickt sind in Schuld, absichtliches und unbeabsichtigtes Fehlverhalten, das Leid verursacht, (gewalttätige) Gegenreaktionen hervorruft. Auch wenn wir es wollen, so können wir uns diesen Unvollkommenheiten nicht entziehen. Wir bedürfen also der Erlösung aus der Schuldverstrickung. Dies haben die gottesfürchtigen Menschen des Alten Testaments gespürt und den Tag des Messias herbeigesehnt. Diese Erlösung aus der Schuld, die Gewissheit der Verzeihung durch Gott, kann nur durch Gott selbst gegeben werden.

34:- Gott hat aber nicht nur den Messias angekündigt (Gen 3,15), sondern immer wieder dem Menschen seinen Bund angeboten, seine Bereitschaft zu verzeihen deutlich gemacht. Gott wollte die durch die Sünde der Menschen zerstörte Brücke zwischen ihm und der Welt wiederherstellen, aber der menschliche Pfeiler brach immer wieder weg. Gott blieb treu und stand zu seinen Versprechen.

29:- در اینجا هم موضوع را با یک مثال روشن می کنیم:

فرض کنیم، یک نفر از روی حسادت و شاید فقط به خاطر مهم جلوه دادن خودش، به همکاریش افتزایی ناروا میزند. شایعه ها در شرکت پخش می شوند و به گوش رئیس می رسند و فرد مورد نظر به دنبال آن به شیوه ای ناجوانمردانه، کار خود را از دست می دهد. او در شغل خود بدنام شده و هیچ آینده ای پیش رو ندارد. همه تلاش ها و امیدهایش برای یک زندگی موفق برای خود و خانواده اش یکباره به باد رفته است.

30:- شخصی که به او افترا زده است، از این موضوع باخبر می شود. او از عواقب کار خودش وحشت می کند، اظهار ندامت و از همکاری سابق خودش طلب بخشش می کند. اما، فرد متضرری که در حق او یک بی عدالتی روا رفته است و به سبب آن شاید ناگزیر باشد یک عمر متحمل سختی شود، آزاد است، به طلب بخشش او دست رد بزند یا آن را بپذیرد. فرد افترازن می تواند آن را بطلبد و یا تمنا کند، اما نمی تواند به زور بخشش را بخواهد. پس او وابسته به بخشودگی، حسن نیت و آمادگی بخشش فرد متضرر است. او می تواند به نوبه خودش، پشیمانی خود را نشان دهد، دست به کارهای برای جبران آن زند و بکوشد به روش هایی، کار خود را جبران کند و البته همزمان نمی تواند ضررهای وارده را جبران کند. فرد متضرر کار خود را از دست داده و به حیثیت او لطمه خورده است و حتی زیان های بیشتری به او وارد آمده است. اما فرد زیان زننده وابسته به آن است که فرد متضرر او را ببخشد و آن هم نه فقط به سادگی با ذکر یک کلام؛ زیرا افترا برای او به منزله رنج و عذاب بوده است، رنجی ناجوانمردانه که در عمق وجود فرد متضرر جای گرفته است، رنجی که رابطه با افترازننده را مختل کرده و مرتب و به سرعت به یاد او می آید. بله، به هیچ وجه ساده نیست که فردی بتواند یک چنین رفتاری را به سادگی فراموش کند. این به منزله باری در ذهن فرد متضرر است که آن را با خود می کشد، باری که اگر بخواهد دوباره بدون دشواری به آینده بنگرد، باید از آن خلاصی یابد؛ زیرا افترا با همه عواقبش، زندگی او را برای مدت های طولانی تغییر داده است.

31:- او می تواند بکوشد آن را فراموش کند یا فکر آن را از خود دور کند. او می تواند طلب کند که فرد افترازننده مجازات شود و جبران مافات کند. اما او تنها زمانی می تواند احساس رهایی کند که از صمیم قلب ببخشد و این بخشودگی را حتی با هدیه ای دست و دل بازانه به فرد افترازننده یا به شخص سومی در مقام نماینده او، برجسته سازد. هدیه مانند یک قربانی است. او در این هدیه، خود و رنجی را که متحمل شده است، واگذار می کند. به این ترتیب او به وضعیتی که در آن قرار دارد، آری می گوید؛ آینده را دور می ریزد و از اکنون به بعد بدون ناراحتی و از نو به شکل آزادانه به آینده می نگرد.

به سوال خودمان بازگردیم: اکنون تکلیف رابطه میان انسان با خدا چه می شود؟

32:- انسان به آفریننده خود، خدا توهین کرده است؛ به او دست زد است. او می خواهد خود تصمیم بگیرد که چه چیز خوب و چه چیز بد است و می خواهد شبیه خدا باشد. این، محتوای داستان هبوط انسان در بهشت است (پیدایش، 3، 1-24).

33:- این دو مثال نشان می دهند که ما انسان ها در ژرفنای گناه و رفتار نادرست عمدی و غیر عمدی که باعث ایجاد رنج می شود و عمل های متقابل (خشونت آمیز) را به دنبال می آورد، درگیر شده ایم. حتی ما اگر بخواهیم هم نمی توانیم از این نقص بگریزیم. بنابراین ما به نجات از این دام نیاز داریم. انسان های خداترس در عهد عتیق، این را احساس کرده بودند و در حسرت رسیدن روز ظهور مسیح بودند. این نجات از گناه و اطمینان از بخشودگی از سوی خداوند، فقط از سوی شخص او می تواند سرزند.

34:- اما خدا نه فقط بشارت مسیح را داده است (پیدایش، 3، 15)، بلکه عهد خود را مرتب با انسان تجدید کرده و آمادگی بخشودگی خود را بر او روشن کرده است. خدا می خواست، پلی را که به واسطه گناه انسان میان او و جهان شکسته شده بود، از نو بسازد، اما پایه های انسانی این پل پیوسته شکسته می شد. خدا وفادار ماند و به وعده هایش عمل کرد.

* Die Genesis erzählt uns von Noah und der Sintflut und dem Regenbogen als Zeichen des Bundes, aber die Menschen antworteten mit dem Turmbau zu Babel.

35:-* Gott erwählte Abraham und versprach ihm, dem alten Mann, dreimal, ihm so viele Nachkommen wie Sterne am Himmel zu geben. Aber er lachte darüber bzw. seine Frau Sarah gab ihm eine junge Magd, da sie selbst über die Jahre gekommen war. Aber Gottes Prophezeiung verwirklichte sich an Sarah, und Isaak wurde geboren.(Gen 12,2; 13,16; 15,5; 17,5.17-19; 18,9-15; 22); mit dem Opfer Isaaks zeigt Abraham, dass er gelernt hatte, aber der Pfeiler der Brücke war brüchig geworden.

36:- * Gott erwählte Mose, wirkte durch ihn viele Wunder und Zeichen, führte das Volk Israel aus der ägyptischen Sklaverei in die Freiheit. Aber letztlich zweifelte auch Mose an der Macht Gottes in Meriba und durfte daher zwar das Gelobte Land sehen, aber nicht betreten (Num 20,12).

* Ganz Israel bekräftigte am Sinai den Bundesschluss mit Jahwe, aber kaum ist Mose eine längere Zeit auf dem Berg, gießen sie sich ein Goldenes Kalb (Ex 19 ff; 34) und brechen so den Bund, kaum dass er geschlossen war.

37:- * David erhält die Verheißung, dass sein Haus und sein Königtum auf ewig bestehen bleiben (2 Sam 7,16), verstrickt sich aber aufgrund einer Frauengeschichte in Schuld: dem Ehebruch folgt ein Mord (2 Sam 11ff). Er bereut und tut Buße, aber der Pfeiler ist eingebrochen.

* Die Nachfolger Davids verstricken sich weiter in Schuld, so dass rund 400 Jahre später Gott durch den Propheten Jeremia verkünden lässt, dass er einen neuen Bund schließen wird, der ewig hält (Jer 31,31-34).

38:- Damit dieser Bund ewig hält, kann Gott sich nicht auf Menschen stützen; er kommt selbst, wird in Jesus Christus Mensch. Aber auch Jesus, als Mensch, wird zweimal vom Teufel versucht: einmal nach der Taufe im Jordan, wo er sich in die Wüste zu 40 tägigem Fasten zurückzieht (Lk 4, 1-13) und ein zweites Mal in Gethsemane, unmittelbar vor seiner Verhaftung, als er Blut schwitzt und sich zum Ja, „aber nicht wie ich will, sondern wie du willst“ (Mt 26,36-48) durchringt. Der Mensch Jesu hat Angst vor den Schmerzen und dem Leiden, sagt aber ja zu dem, was dann kommt: Verurteilung, Geißelung, Kreuzweg, Tod am Kreuz. Er fügt sich nicht einfach in sein Schicksal, sondern er geht frei hinein. Insofern ist die kleine Episode, die Johannes berichtet, von großer Bedeutung: Jesus fragt die Soldaten, wen wollt ihr festnehmen. Sie antworten Jesus von Nazareth. Jesus: Ich bin es, und in diesem Augenblick fielen alle hin. (Joh 18,6) Jesus übergibt sich also freiwillig in die Hände seiner Schächer.

39:- Und auch in dem Augenblick, als der erste römische Soldat seine Geißel, die mit ihren Widerhaken ganze Fleischstücke aus der Haut Jesu herausreißen wird, erhob, hätte er sagen können: Stop, ich wollte euch mit Gott versöhnen, aber ihr wollt ja nicht. Ich gehe! Bleibt also in der Gottesferne! Nein, er nimmt das Kreuz auf sich bis zum bitteren Ende. Vorher hatte er Pilatus gesagt: „Mein Königtum ist nicht von dieser Welt. Wenn es von dieser Welt wäre, würden meine Leute kämpfen.....“ (Joh 18,36)

Aber wieso musste Jesus am Kreuz sterben? Braucht Gott, der doch der Gott der Liebe ist, derartig grausame Opfer? Was ist das für ein Gott?

40:- Hier hilft uns vielleicht der Gedanke an die Eltern, die ihr Kind Dinge machen sehen, wovon sie wissen, dass es ihm zum Schaden gereicht, sie aber nichts machen können – oder wenn sie doch etwas machen können, sind sie bereit, sich schützend vor das Kind zu stellen und selbst Verletzungen auf sich zu nehmen, nur damit das Kind wieder auf den richtigen Weg kommt und unbeschadet bleibt.

• کتاب پیدایش برایمان از نوح و طوفان و همچنین از رنگین کمان به عنوان نشانه پیمان خدا حکایت می کند، اما انسان با ساخت برج بابل به خدا پاسخ می دهد.

35:-- • خدا ابراهیم را برگزید و به او که مردی سالخورده بود، سه بار وعده داد، به اندازه ستارگان آسمان به او فرزندان و نوادگانی ببخشد. اما او به این وعده خندید و همسرش ساره نیز به او خدمتکار جوانی را هدیه داد، چرا که سن او بالا رفته بود. اما پیشگویی خدا درباره ساره به واقعیت پیوست و اسحاق بدنیا آمد (پیدایش، 12، 2؛ 13، 16؛ 15، 17؛ 5 و 17-19؛ 18، 9-15؛ 22)؛ ابراهیم با قربانی کردن اسحاق نشان داد که درس عبرت آموخته است، اما پل میان او و خدا دیگر شکننده شده بود.

36:-- • خدا موسی را برگزید، از طریق او معجزه ها و نشانه های فراوانی را به ظهور رساند، قوم اسرائیل را از بردگی مصر بیرون راند و به آزادی رساند. اما سرآخر موسی هم به قدرت خدا در مریبه شک کرد و هرچند اجازه یافت سرزمین موعود را ببیند، اما اجازه ورود به آن را نیافت (اعداد، 20، 12).

• کل قوم اسرائیل در صحرای سینا، عهد با یهوه را مستحکم ساخت، اما اندکی پس از آن، زمانی که موسی برای مدتی بر کوه به سر می برد، قوم برای خودش یک گوساله طلایی درست می کند (خروج، 19، و دنباله در 34) و به این ترتیب، پیمان شکنی می کند، در حالی که تازه پیمان را منعقد کرده است.

37:-- • داوود این وعده را دریافت می کند که خانه و سلطنتش تا به ابد پابرجا خواهد بود (2 سموئیل، 7، 16)، اما به سبب داستانی با یک زن، به گناه می افتد: به دنبال زنا، قتل صورت می گیرد (2 سموئیل، 11 و ادامه). او پشیمان می شود و توبه می کند، اما ستون این پل نیز سست شده است.

• جانشینان داوود نیز به همین نسبت به گناه می افتند، به نحوی که حدود 400 سال بعد، خدا از طریق پیامبر خود ارمیاء اعلام می دارد که پیمان جدیدی منعقد خواهد کرد که جاودانی خواهد بود (ارمیاء، 31، 31-34).

38:-- برای این که این پیمان تا ابد پایدار بماند، خدا نمی تواند بر انسان ها تکیه زند؛ او خود بر زمین می آید و در قالب عیسی مسیح، انسان می شود. اما حتی عیسی در مقام انسان نیز دو بار از سوی شیطان وسوسه می شود: یکبار بعد از تعمید گرفتن در رود اردن، هنگامی که برای روزه ای 40 روزه در بیابان گوشه نشینی می کند (لوقا، 4، 1-13) و بار دوم در باغ جتسمانی، درست پیش از دستگیری اش، هنگامی که عرق خون می ریزد و خود را مجاب به پاسخ آری، «لیکن نه به خواهش من، بلکه به اراده تو» (متی، 26، 36-48) می کند. عیسی در مقام یک انسان، از دردها و رنج ها، وحشت دارد، اما به آنچه به سویش می آید، آری می گوید: محکومیت، شلاق، به صلیب کشیده شدن، مرگ روی صلیب. او به سادگی تن به سرنوشت خودش نمی سپارد، بلکه خود آزادانه به سوی آن می رود. بر این اساس، بخش کوچکی که یوحنا گزارش می دهد، اهمیت بسیار دارد: عیسی از سربازان می پرسد، می خواهند چه کسی را دستگیر کنند. آنها می گویند عیسی ناصری. عیسی می گوید: من هستم و در این لحظه است که همه به سوی او حمله ور می شوند (یوحنا، 8، 6). پس عیسی داوطلبانه خود را به دست جلادانش می سپارد.

39:-- و در زمانی هم که اولین سرباز رومی شلاق خود را بلند می کند و می خواهد با قلاب سر آن گوشت را از زیر پوست عیسی بیرون بکشد، او می توانست بگوید: صبر کن، من می خواستم شما را با خدا آشتی بدهم، اما شما نمی خواستید. پس من می روم! پس در دوری از خدا بمانید. خیر. او صلیب را تا پایان تلخ آن، به دوش می کشد. پیش از آن، او به پیلاتس چنین گفته بود: «پادشاهی من از این جهان نیست. اگر پادشاهی من از این جهان می بود، خدام من جنگ می کردند تا به یهود تسلیم نشوم.» (یوحنا، 18، 36).

اما چرا باید عیسی بر صلیب جان می باخت؟ آیا خدا که خدای محبت است، به یک چنین قربانی خشونت باری نیاز دارد؟ این چه خدایی است؟

40:-- در اینجا شاید متوجه کردن فکر به سمت والدین به ما کمک کند. والدین می بینند که بچه هایشان دست به کارهایی می زنند که والدین می دانند، این کارها به زیان آنهاست، اما کاری از دستشان ساخته نیست و یا اگر می خواهند کاری انجام بدهند، حاضر هستند از فرزند خود حمایت کنند و حتی زیان هایی را به جان خود بخرند، فقط برای این که فرزندشان بار دیگر به راه راست هدایت شود و ضرری متوجه او نشود.

41:- So analog auch Gott. Er stellt sich vor den Menschen und durchleidet an seiner Stelle die Tiefen und Abgründe der menschlichen Bosheit, aus Liebe, um den Menschen wieder auf den rechten Weg zu bringen: Ich bin der Weg, die Wahrheit und das Leben, sagt Jesus und die Engel erinnern nach der Auferstehung die Frauen an das, was Jesus ihnen schon in Galiläa gesagt hatte: „Der Menschensohn muss den Sündern ausgeliefert und gekreuzigt werden und am dritten Tage auferstehen.“ (Lk 24,7)

42:- Gott nimmt sein Angebot der Verzeihung nicht zurück, auch nicht angesichts der Bosheit seiner Feinde und der zu erwartenden Qual. Das Geschenk, womit er seine Vergebung unterstreicht, bleibt gültig; selbst wenn die Menschen es ausschlagen und ihn ans Kreuz heften. Er überwindet das Böse durch die Liebe. Er wendet selbst den Feinden seine Liebe zu, als er dem Soldaten Malchus, dem von Petrus bei der Festnahme mit dem Schwert das Ohr abgeschlagen wird (Joh 18,10), das Ohr wieder heilt (Lk 22,50-51). Ein ganz praktisches Beispiel der Feindesliebe. (s.a. Mt 5,9; 5,43-48)

43:- Jesus betet am Kreuz den Messianischen Psalm 22: „*Mein Gott, mein Gott, warum hast du mich verlassen*“..... der Abgrund des Todes und der Sünde, der Gottverlassenheit und Gottesferne ... um dann später zu enden „*Vom Herrn wird man dem künftigen Geschlecht erzählen, seine Heilstat verkündet man dem kommenden Volk; denn er hat das Werk getan.*“

44:- Auch hier wiederum ein wichtiges Detail, das uns Hoffnung gibt: Lukas erwähnt den Dialog der beiden Schächer am Kreuz: Der eine stimmt in die Verspottungen der Pharisäer und Hohen Priester ein und fordert Jesus auf, sich und ihm zu helfen..... während der andere ihn tadelt und Reue zeigt: Wir haben diesen Tod am Kreuz verdient, aber dieser hier ist unschuldig. „*Jesus, denk an mich, wenn du in dein Reich kommst.*“ Und die Antwort Jesu kommt unvermittelt: „*Heute noch wirst du mit mir im Paradiese sein.*“ (Lk 23,32-43)

45:- Das Kreuz ist nicht Zeichen eines christlichen Masochismus, der die Schwachheit verklärt, sondern das Zeichen der Vergebung Gottes: Egal wie groß die Sünde ist, die wir begangen haben, wenn wir sie bereuen, ist sie uns schon vergeben. Dafür steht das Kreuz! Daher hängt das Kreuz in unseren Wohnungen und Kirchen, ja auch in den öffentlichen Gebäuden.

46:- ***Wieso hat Jesus Judas Iskariot zum Apostel gemacht? Er wusste doch als Gott, dass dieser ihn verraten wird? Oder, Warum hat Gott es zugelassen, dass sein Sohn diesen schrecklichen Tod am Kreuz stirbt; er hätte das doch verhindern können? Diese und ähnliche Fragen werden häufiger gestellt. Sie rühren einmal an das Geheimnis von göttlichem Vorwissen und menschlicher Freiheit.***

Als Antworten eignet sich der Verweis auf das oben Gesagte. Ergänzt werden kann:

47:- ***Jesus hat den Aposteln dreimal sein Leiden angekündigt. Ob Jesus vor seiner Auferstehung in göttlicher Weise alles und detailliert vorausgewusst hat, was auf ihn zukommen würde, können wir nicht mit Bestimmtheit sagen. Seine Leidensankündigungen besagen jedenfalls, dass Jesus als Mensch eine klare Vorahnung von Leiden und Tod hatte, die auf ihn zukommen sollten.***

48:- ***Entscheidend ist nicht der Verrat an sich, sondern wie der Verräter reagiert. Petrus weinte bitterlich, Judas wollte das Geld den Hohepriestern zurückgeben und erhängte sich schließlich. Der eine vertraute auf die Verzeihung Gottes, der andere verzweifelte.***

41:- درباره خدا هم شبیه این موضوع حاکم است. او خود را پیش روی انسان نگه می دارد و به جای او از فراز و فرودهای شرارت بشری رنج می برد، از سر عشق برای این که انسان را بار دیگر به راه راست آورد. عیسی می گوید: من راه و راستی و حیات هستم و فرشتگان بعد از رستاخیز به یاد زنان می آورند که عیسی در جلجتا چه گفته بود: «ضروری است که پسر انسان به دست مردم گناهکار تسلیم شده، مصلوب گردد و روز سوم برخیزد» (لوقا، 24، 7).

42:- خدا، پیشنهاد بخشودگی اش را پس نمی گیرد، حتی با توجه به شرارت دشمنانش و رنجی که در انتظار اوست. هدیه ای که او با آن بخشودگی خود را به تأیید می گذارد، اعتبار خود را حفظ می کند، حتی هنگامی که انسان ها به آن دست رد می زنند و او را به صلیب می کوبند. او با محبت، بر شرارت پیروز می شود. او محبت خود را حتی به دشمنانش عرضه می کند، یعنی زمانی که گوش سربازی به نام ملخوس را که پطرس بعد از دستگیری با شمشیر مجروح می کند (یوحنا، 18، 10) از نو بهبود می بخشد (لوقا، 22، 50-51). این نمونه ای کاملاً مشهود از محبت به دشمن است (همچنین بنگرید به متی، 5، 9؛ 5، 43-4).

43:- مسیح بر صلیب مزمور مسیحایی شماره 22 را به عنوان نیایش بر زبان می آورد: «ای خدای من، ای خدای من، چرا مرا ترک کرده ای» ... ورطه هلاکت و گناه، ترک کردن خدا و دوری از خدا... تا این که بعد از آن، دعای خود را چنین به پایان ببرد: «و درباره خداوند طبقه بعد را اخبار خواهند نمود، ایشان خواهند آمد و از عدالت او خیر خواهند داد قومی را که متولد خواهند شد که او این کار کرده است.»

44:- در اینجا هم یک نکته جزئی مهم مطرح است که به ما امید می بخشد: لوقا گفت و گوی دو خطاکار در کنار صلیب عیسی را می آورد: یکی از آنها با حالت تمسخر فریسیان و کاهنان اعظم هم‌نوا می شود و از عیسی می خواهد اگر می تواند به خودش و به او کمک کند. در حالی که دیگری، او را سرزنش می کند و از خود پشیمانی نشان می دهد: ما مستحق این مرگ بر صلیب بوده ایم، اما این شخص در همین جا بی گناه است: «ای خداوند، مرا به یاد آور هنگامی که به ملکوت خود آیی» و پاسخ عیسی به شکل مستقیم چنین است: «هر آینه به تو می گویم امروز با من در فردوس خواهی بود» (لوقا، 23، 32-43).

45:- صلیب نشانی از یک مازوخسیم مسیحی نیست که تجلی ضعف و ناتوانی باشد، بلکه نشانه بخشودگی خدا است: اگر از گناه پشیمان شده باشیم، هیچ فرقی نمی کند که گناهی که ما مرتکب شده ایم، تا چه حد بزرگ بوده است، چرا که آن گناه بر ما بخشیده شده است. صلیب برای همین است! به همین خاطر است که در خانه ها و کلیساهای ما و حتی در ساختمان های عمومی، صلیب بر دیوار نصب می شود.

46:- به چه دلیل عیسی یهودای اسخریوطی را نیز جزو رسولان خود برگزید؟ او که در مقام خدا می دانست، این شخص به او خیانت خواهد کرد؟ یا این که به چه دلیل خدا اجازه داد، پسرش با یک چنین مرگ خوفناکی برصلیب جان دهد؛ او که می توانست مانع آن شود؟

این پرسش و پرسش های مشابه اغلب مطرح می شوند. این پرسش ها به حیطة از پیش دانی خدا و آزادی بشر نزدیک می شوند.

به عنوان پاسخ می توان به آنچه در بالا گفته شد، اشاره کرد و در تکمیل آن چنین افزود:

47:- عیسی سه بار مسأله رنج هایش را به رسولان اعلام کرد. ما به قطعیت نمی توانیم بگوییم که آیا عیسی پیش از رستاخیزش همه چیز را با جزئیات آن درباره آنچه بر سر او می آمد، به شیوه ای الهی می دانست یا خیر. در هر حال، اعلان رنج ها از سوی او این نکته را فاش می سازند که عیسی در مقام انسان، به وضوح از رنج ها و مرگی که به سراغش می آمد، باخبر بود.

48:- آنچه نقش تعیین کننده دارد، خود عمل خیانت نیست، بلکه این که خائن چطور واکنش نشان می دهد. پطرس به تلخی می گریست، یهودا می خواست پول را به کاهنان اعظم پس دهد و سرآخر هم خود را دار زد. یکی به بخشندگی خدا اعتماد می کند و دیگری تردید دارد.

49:- Gott ist wie ein großer Maler, der an einem Werk arbeitet. Sein kleiner Sohn sitzt neben ihm und malt mit, oder besser: kleckst in das Bild. Und Gott nimmt die Kleckse auf und integriert sie so ins Bild, dass der Betrachter meint, das hat von Anfang an so sein müssen.

Das Angebot Gottes meint es ernst mit uns. Er nimmt die Verzeihung trotz des Widerstandes nicht zurück. „Er kam in sein Eigentum, aber die Seinen nahmen ihn nicht auf.“ (Joh 1,11)

50:- Wir sind geschaffen im Sohn (Eph 2,10a, Joh 1,10), d.h. wir sind wie der göttliche Sohn Empfangende der Liebe Gottes. Als Empfänger seiner Liebe sind wir aufgefordert, in Freiheit, diese Liebe dem göttlichen Vater zurückzugeben, so wie es der Sohn ja auch tut. Durch die Sünde verweigert sich der Mensch jedoch, die Liebe zurückzugeben. Der Sohn, Mensch geworden, tut dies sozusagen stellvertretend für uns sündige Menschen, indem er die schrecklichen Konsequenzen der Sünde auf sich nimmt, sie durchträgt und überwindet. Er hat uns Menschen den Weg zu Gott wieder eröffnet, die Brücke gebaut. Der menschliche Pfeiler bleibt von nunmehr bestehen und knickt nicht mehr ein. Ja, er wird sogar noch verstärkt durch Maria, die als neue Eva nicht sündigte und damit zeigte, dass mit der Gnade Gottes es möglich ist, die persönlichen Sünden zu vermeiden.

51:- Wir können die Verzeihung Gottes von uns aus nicht erzwingen; wir können sie erbitten und erhalten sie in dem Maße, wie Jesus Christus und der hl. Geist in uns lebt. Der Hl. Geist ist es, der uns in der Sünde erstorbenen Menschen wieder lebendig macht. Jesus hat uns in seinem Leben gezeigt, wie wir die Liebe Gott zurückgeben. Der hl. Papst Johannes Paul II betonte immer wieder mit den Worten des II. Vatikanischen Konzils: In Jesus Christus hat Gott dem Menschen den Menschen gezeigt. Wir müssen den Weg jetzt nur noch gehen, indem wir Christus nachfolgen und die Liebe Gottes erwidern und dem Satan widersagen. Es gilt, seinen Verlockungen zu widerstehen und die Liebe Gottes, die wir empfangen haben, zu erwidern, indem wir Gott und alle, die Gott liebt (den Nächsten und die Schöpfung), lieben und so im Kreislauf der Liebe Gottes leben, uns vom Heiligen Geist durchfluten lassen.

52:- Gott der Vater sucht in unserem Herzen das Antlitz seines Sohnes. Wir sollen also wie ein Rohr sein, das in den Wasserfall gehalten wird, um das Bild aus Einheit 4 „Wie ist Gott“ aufzugreifen. Wenn es senkrecht gehalten wird, dann sieht der Vater in uns und durch uns hindurch den Sohn. Wenn wir es aber schräg oder gar quer halten, dann kommt nur wenig oder gar kein Wasser (Liebe) durch.

53:- Durch die Menschwerdung Christi und erst recht durch die Auferstehung und Himmelfahrt ist die Menschheit in die Gottheit aufgenommen. Die frohe Botschaft des Christentums, das eu-angelion ist, dass wir Kinder Gottes sind (Joh 1,12), in die Familie Gottes aufgenommen worden sind. Ja bereits jetzt schon, wenn auch nur unvollkommen, erst im Himmel wird es voll offenbar, im Angesicht Gottes leben.

54:- Daher sollen unsere Gottesdienste und unsere Kirchen schön ausgestaltet sein, sie sind quasi ein Vorhof des Himmels⁹. Sie sollen uns erhebende Momente bereiten, wenn wir den Herrn in Form der Hostie zu uns nehmen und uns mit ihm vereinen.

⁹ Dieser Gedanke liegt insbesondere den Barock-Kirchen zugrunde.

49:- خدا به یک نقاش بزرگ شبیه است که روی اثری کار می کند. پسر کوچک او کنارش نشسته است و همراه او نقاشی می کند، یا بهتر بگوییم: لکه هایی روی تصویر ایجاد می کند. و خدا این لکه ها را به کار می گیرد و چنان با نقاشی ترکیب می کند که بیننده تصور می کند، این نقاشی از ابتدا آنطور بوده است. پیشنهادی که خدا به ما می دهد، جدی است. او به رغم مقاومت هایی که می شود، بخشودگی خود را پس نمی گیرد. «به نزد خاصان خود آمد و خاصانش او را نپذیرفتند» (یوحنا، 1، 11).

50:- ما در پسر آفریده شده ایم (افسیان، 2، 10آ، یوحنا، 1، 10)، این یعنی ما مانند پسر الهی، دریافت کنندگان محبت خدا هستیم. از ما در مقام دریافت کنندگان محبت او، خواسته شده است، در آزادی، این محبت را به خدای پدر بازپس دهیم، همان گونه که پسر نیز می کند. اما انسان به سبب گناه از بازپس دادن محبت خودداری می کند. پسر که انسان شده است، این را به اصطلاح به نیابت از جانب ما انسان های گناهکار انجام می دهد، به این ترتیب که پیامدهای هراسناک گناه را به خود می گیرد، آنها را پشت سر می گذارد و بر آنها غلبه می کند. او راه رسیدن به خدا را بار دیگر به روی ما انسان ها باز کرده و پل ارتباط با او را از نو ساخته است. از این به بعد پایه های انسانی این پل پابرجا خواهد بود و دیگر شکاف برنخواهد داشت. این پایه، حتی به سبب وجود مریم قدرتمندتر نیز می شود که در مقام حوای نوین، مرتکب گناهی نشد و به این ترتیب نشان داد که با لطف خدا این امکان وجود دارد که انسان از گناه پرهیز کند.

51:- ما نمی توانیم به زور از خدا بخواهیم ما را ببخشد؛ می توانیم تمنای آن را داشته باشیم و آن را بنا به آن میزانی که عیسی مسیح و روح القدس در ما می زیند، دریافت داریم. این روح القدس است که ما انسان های مُرده در گناه را از نو زنده می سازد. عیسی در زندگی اش به ما نشان داده است که چطور می توانیم محبت خدا را بازپس دهیم. پاپ ژان پل دوم همیشه با ذکر کلام ادا شده در شورای دوم واتیکان، بر این امر تأکید می کرد: خدا در وجود عیسی مسیح، انسان را به انسان نشان داد. اکنون ما باید فقط با پیروی کردن از مسیح، پاسخ دادن به محبت خدا و پاسخ رد به شیطان، این راه را طی کنیم. آنچه مهم است این است که بر وسوسه های شیطان غلبه کنیم و محبت خدا را که دریافت داشته ایم، پاسخ دهیم، آن هم به این ترتیب که خدا و همه آنانی را که خدا دوست می دارد (همنوعان و آفریده های او را) دوست بداریم و به این ترتیب در چرخه محبت خدا زندگی کنیم و اجازه دهیم روح القدس در ما جاری شود.

52:- خدای پدر در قلب ما چهره پسرش را می جوید. پس ما باید مانند لوله ای باشیم که داخل آبشار قرار می گیرد تا تصویری را که در بخش چهار درباره «خدا چگونه است» آوردیم، دریافت داریم. اگر این لوله عمود و صاف نگه داشته شده باشد، پدر در ما و از طریق ما، پسر را می بیند. اما اگر آن را کج یا افقی نگه داشته باشیم، فقط میزان کمی آب (محبت) از آن رد می شود یا هیچ آبی از آن رد نمی شود.

53:- بشریت از راه انسان شدن مسیح و بویژه از راه رستاخیز و صعود او به آسمان، در الوهیت پذیرفته شده است. پیام شادمانه مسیحیت یا همان انجیل این است که ما فرزندان خدا هستیم (یوحنا، 1، 12) که در خانواده الهی پذیرفته شده ایم. آری و از همین حالا، حتی اگر به شکل ناکامل؛ و در آسمان است که این امر همراه با رویت چهره خدا به طور کامل علنی می شود.

54:- به همین دلیل است که مراسم نیایشی و کلیساهای ما باید به زیبایی تزئین شده باشند، چرا که آنها پیش درآمدهایی برای آسمان هستند.¹⁰ هنگامی که ما خدا را به شکل نان مقدس تناول می کنیم و خود را با او یکپارچه می سازیم، نیایش و کلیسا باید برایمان تجلی لحظه هایی متعالی باشند.

10 1. این اندیشه بویژه پایه و اساس کلیساهای باروک را تشکیل می دهد.

Weltliche Ordnung, Politik und Religion

1:- Die Juden zur Zeit Jesu erwarteten einen politischen Messias, der die Römer aus dem Land jagt und das Reich Israel, wie es unter David und Salomon mächtig und reich war, wiederherstellt. Ja auch die Jünger Jesu waren von dieser Idee erfasst. Noch nach der Auferstehung fragten die Apostel Jesu: „Herr, stellst du in dieser Zeit das Reich Israel wieder her?“ (Apg 1,6). Die Emmaus-Jünger gingen traurig von Jerusalem weg, trotz der Nachricht von der Auferstehung, weil sie an eine innerweltliche, politische Befreiungsmision des Messias glaubten. Erst die Begegnung mit dem auferstandenen Jesus und seiner Eröffnung des Sinns der Schrift, entzündete ihr Herz und öffnete schließlich beim Brotbrechen auch ihre Augen. (s. Lk 24, 13-35)

2:- Das Leiden Jesu ist auch eine Konsequenz der Reaktion der Menschen. Sie sehen in Jesus einen politischen Konkurrenten oder zumindest eine politische Gefahr. „Es ist besser für euch, wenn ein einziger Mensch für das Volk stirbt, als das ganze Volk zugrunde geht“ ...“Wenn wir ihn gewähren lassen, werden alle an ihn glauben. Dann werden die Römer kommen und uns die heilige Stätte (d.h. inkl. der Einnahmen) und das Volk nehmen.“ (Joh 11,45-53)

3:- Wenn Jesus von dem Reich Gottes spricht, das nahe ist, meint er aber etwas ganz anderes. Er spricht von der Umkehr der Herzen. Mein Reich ist nicht von dieser Welt, sagt er zu Pilatus. Er entzieht sich nach der wunderbaren Brotvermehrung dem Versuch des Volkes, ihn zum König zu machen. Er zieht in Jerusalem ein auf einem Esel. Das ist das Zeichen Davids, aber es geht ihm nicht um die Ausrufung eines jesuanischen Staates. „Gebt dem Kaiser, was des Kaisers ist und Gott, was Gottes ist.“ (Mt 22,21 par) Das Reich Gottes ist nicht ein weltliches Reich, ein Kalifat oder ein sonst wie auch immer gestalteter idealer weltlicher Staat, sondern das Reich Gottes muss in den Herzen der Menschen Platz finden. Das Reich Gottes ist ein Reich der Liebe!

4:- Aber auch im Judentum gab es immer auch eine Richtung, die den Messias nicht politisch, innerweltlich gesehen hat. Sie gehen aus von der Verlorenheit der Menschen durch die Sünde. Die Gottesknechtslieder bei Jesaias viele Jahrhunderte vor Jesu zeugen davon und sprechen von einem Gottesknecht, der sein Leben hingibt für die vielen (Jes 53,4ff).

5:- Aber Jesus ist nicht einfach unpolitisch. Er steht mitten im Leben seiner Zeit. Er spielt in seinen Gleichnissen auf aktuelle politische Gegebenheiten an (z.B. Lk 19,12-14), um aber dann eine andere, übernatürliche Botschaft zu vermitteln. Ihm geht es nicht um eine ideale zeitliche Gesellschaft oder eine besondere Staatsordnung. Es geht ihm nicht um Macht und um Zulauf der Menge, sondern um das Heil jedes einzelnen Menschen. Das zeigt sich auch in seinem Umgang mit dem einzelnen, z.B. der Frau, die am Blutfluss litt: Viele drängten sich an ihn heran, schubsten ihn, aber der Glaube der Frau – es ging eine Kraft aus von mir – führte Jesus zu dem ganz persönlichen Gespräch mit dieser Frau in der großen Menge. Er hat eine Botschaft für jeden einzelnen von uns, für Zachäus, für den reichen Jüngling, für Natanaël, für den Rabbiner usw.

نظام جهانی، سیاست و دین

1:- یهودیان در زمان عیسی، در انتظار مسیحی سیاسی بودند که رومیان را از سرزمینشان بیرون کند و پادشاهی اسرائیل را همان گونه که در زمان داوود و سلیمان قدرت و ثروت داشت، از نو برقرار سازد. حتی شاگردان عیسی هم نسبت به این ایده متقاعد شده بودند. تازه بعد از رستاخیز عیسی بود که حواریون از عیسی پرسیدند: «خداوند، آیا در این وقت ملکوت را بر اسرائیل باز قرار خواهی داشت؟» (اعمال، 1، 6). شاگردان اهل عمواس، به رغم شنیدن خبر رستاخیز، غمگینانه اورشلیم را ترک کردند، چرا که به یک عملیات نجات بخش دنیوی و سیاسی امید داشتند. تازه ملاقات با عیسی رستاخیز کرده و افشای معنا و مفهوم واقعی متون مقدس بود که قلب های آنان از شور و شوق مشتعل شد و سر آخر با تقسیم نان مقدس چشمانشان باز شد (مراجعه کنید به لوقا، 24، 13-35).

2:- رنج های عیسی هم پیامد واکنش انسان ها است. آنان در وجود عیسی، رقیبی سیاسی یا دستکم خطری سیاسی می بینند. «مفید است که یک شخص در راه قوم بمیرد و تمامی طائفه هلاک نگردند... اگر او را چنین واگذاریم، همه به او ایمان خواهند آورد و رومیان آمده، جا و قوم ما را خواهند گرفت» (یوحنا، 11، 45-53) و این «جا» همزمان برای آنان به معنای درآمد هایشان بود.

3:- اما هنگامی که عیسی از ملکوت خدا سخن می گوید که نزدیک است، منظور او چیز دیگری است. او از بازگشت و توبه قلب ها سخن می گوید. او به پیلطس می گوید که ملکوت او این جهانی نیست. او بعد از تکثیر معجزه آسای نان، از وسوسه قوم برای این که او را پادشاه خود نمایند، می گریزد. او سوار بر یک قاطر وارد اورشلیم می شود. این نشانه داوود است، اما آنچه او مدنظر دارد، برپایی یک حکومت یسوعی نیست. «مال قیصر را به قیصر ادا کنید و مال خدا را به خدا» (متی، 22، 21 و مشابه آن در اناجیل نظیر). ملکوت خدا، حکومتی جهانی، خلیفه گری یا حکومتی دنیوی که به شکلی آرمانی شکل گرفته است، نیست، بلکه ملکوت خدا باید در قلب های انسان ها جایی را به خود اختصاص دهد. ملکوت خدا، حکومت محبت است!

4:- اما در یهودیت هم همیشه یک جهت گیری وجود داشت که مسیح را به شکل سیاسی یا جهانی نمی دید. طرفداران این جهت گیری بنیان را بر سرگشتگی انسان به واسطه گناه می گذاشتند. ترانه های خادم خدا در نزد اشعیاء در دوره و زمانه پیش از عیسی، نشانه هایی از آن هستند و سخن از یک خادم خدا دارند که زندگی اش را برای عده بسیاری فدا می کند (اشعیاء، 53، 4 و ادامه).

5:- اما نمی توان گفت که عیسی به سادگی شخصیتی غیرسیاسی است. او در میانه زندگی در زمانه خود ایستاده است. او در تمثیل های خود به واقعیت های سیاسی موجود و رایج در زمانه خود اشاره می کند (برای نمونه در لوقا، 19، 12-14) البته برای این که بعد از آن پیامی فراطبیعی را ابلاغ کند. آنچه برای او اهمیت دارد، جامعه ای آرمانی در یک زمانه خاص یا یک نظام حکومتی خاص نیست. آنچه برای او مطرح است، قدرت و موفقیت توده انسان ها نیست، بلکه نجات تک تک انسان ها برای او مطرح است. این موضوع در رفتار او با تک تک افراد نیز نمود می یابد، برای نمونه زنی که مبتلا به خونریزی بود. عده بسیاری به سوی عیسی هجوم می آوردند و او را هل می دادند، اما ایمان این زن - که معتقد بود نیروی عظیمی از او خارج می شود - عیسی را به گفت و گویی کاملاً شخصی با این زن در میان توده بزرگ مردم کشاند. او برای تک تک ما پیامی دارد، برای زکا، برای جوان ثروتمند، برای ناتانائیل، برای خاخام های یهود و دیگران.

Dies unterscheidet das Christentum vom Islam.

6:- Der Islam ist eine politische Religion. Er beinhaltet eine Gesellschaftsordnung. Diese wird bestimmt von den Vorschriften der Scharia. Die Scharia umfasst sämtliche durch die islamische Offenbarung direkt oder indirekt gegebenen rechtlichen, islamisch begründeten Regelungen für alle Lebensbereiche. Sie meint die Gesamtheit der Gebote Allahs, so wie sie im Koran und der islamischen Überlieferung niedergelegt und von maßgeblichen Theologen interpretiert wurden. Sie stellt ein Regelwerk für alles dar, was sich im Leben eines Menschen ereignen kann, für all sein Verhalten und seine gesamte Lebensweise. Die erste Quelle der Scharia ist der Koran; alle seine rechtlichen Regelungen sind Bestandteil der Scharia. Die zweite Quelle der Scharia ist die islamische Überlieferung (d.h. die Erzählungen über Muhammad und seine Gefährten). Die dritte Quelle sind die weitgehend als normativ anerkannten Auslegungen frühislamischer Juristen und Theologen, insbesondere bis zum 10. Jahrhundert n.Chr. In Rechtsfragen hat die Überlieferung ebenso große Autorität wie der Korantext selbst. Das Erbrecht z.B. ist bis in die Details in den Vorschriften der Scharia geregelt. Demgegenüber sagt Jesus, wer hat mich zum Erbrichter über euch gesetzt? (Lk 12,13-15) Somit gibt es kein spezifisch christliches Erbrecht.

7:- Medina gilt als die Verwirklichung eines idealen muslimischen Staates. Viele der Islamisten sind davon überzeugt, dass sozusagen das Paradies auf Erden beginnen würde wenn eine islamisch-politische Ordnung errichtet würde, die genau den Bestimmungen der Scharia und des Korans entspricht. Es handelt sich um einen totalitären Anspruch, in dessen Namen auch Blut vergossen wird. Im Namen Gottes kämpfen diese Islamisten für die Durchsetzung der Macht und Herrschaft Gottes und seines Rechts, der Scharia, gegebenenfalls auch mit Gewalt.

8:- Natürlich sollen Christen, aus dem Geist christlicher Liebe heraus, sich um die Gestaltung der Gesellschaft und Politik kümmern. Sie sollen durch ihre Arbeit mit beruflicher Kompetenz zur Verbesserung der Welt beitragen. Hier gilt der Auftrag Christi insbesondere für die christlichen Laien, Sauerteig mitten in der Welt zu sein. Durch ihre gut gemachte Arbeit sich zu heiligen und die anderen zu heiligen. Alles mit Liebe zu tun und auf diese Art und Weise die Liebe Gottes in der Welt aufscheinen zu lassen.

9:- Die katholische Kirche hat insbesondere in den letzten 150 Jahren eine Soziallehre für unsere moderne Wirtschafts- und Gesellschaftsordnung entwickelt. Aber diese ist nicht eine festgefügte Ordnung mit Gültigkeitsanspruch aus göttlicher Weisung, sondern ihre Aussagen resultieren aus dem Nachdenken von Christen im Licht des katholischen Glaubens über die Würde des Menschen und die Voraussetzungen und Prinzipien einer gerechteren Wirtschafts- und Gesellschaftsordnung. (Naturrecht = natürliche Offenbarung aus den Taten Gottes, der Schöpfung). Die katholische Soziallehre formuliert allgemeine Prinzipien, wie z.B. das Freiheitsprinzip, das Subsidiaritäts- und Solidaritätsprinzip, die Gemeinwohlpflichtigkeit des Eigentums usw. und sieht den Menschen als Person mit seiner dreifachen Natur, der Individualnatur, der Sozialnatur und der transzendenten Natur. Wie diese Prinzipien angewendet werden, hängt von den Umständen und Möglichkeiten der jeweiligen Zeit, der technischen Möglichkeiten und der kulturellen Einsichten ab. Da sich die christliche Soziallehre auf das Naturrecht und die Vernunft gründet, können sich auch Nicht-Gläubige mit diesen Prinzipien und Grundsätzen identifizieren.

تفاوت مسیحیت و اسلام

6:- اسلام، دینی سیاسی است. این دین صاحب یک نظام اجتماعی است. این نظام را قوانین شریعت معین می کنند. شریعت دربرگیرنده همه قوانین مربوط به حیطه زندگی بشر است که از راه وحی در اسلام در حوزه حقوقی و اسلامی به شکل مستقیم یا غیرمستقیم مقرر شده اند. منظور کل فرامین الله به همان شکلی است که در اسلام و روایات اسلامی آمده و از سوی الهیات شناس صاحب نام تفسیر شده است. این نظام، ساز و کاری را برای هر آنچه که ممکن است در زندگی انسان رخ بدهد، برای کل رفتار او و برای کل شیوه زندگی اش، معین می کند. نخستین منبع شریعت، قرآن است. همه قوانین حقوقی آن، بخش هایی از شریعت هستند. دومین منبع شریعت، روایات اسلامی (یعنی حکایاتی راجع به محمد و یارانش) است. سومین منبع، تفسیرهای حقوق دانان و الهیات شناسان صدر اسلام، بویژه تا سده دهم پس از میلاد مسیح هستند که از سوی اکثریت به عنوان معیار به رسمیت شناخته می شوند. در مسائل حقوقی، روایات نیز از اعتباری مانند متن قرآن برخوردار هستند. برای نمونه قانون ارث با همه جزئیات آن در مقررات شریعت تبیین و تعریف شده است. در نقطه مقابل، عیسی می پرسد که چه کسی مرا بر شما داور یا مقسم قرار داده است (لوقا، 12، 13-15). به این ترتیب، یک قانون ارث مشخصاً مسیحی وجود ندارد.

7:- مدینه، تجلی یک حکومت اسلامی آرمانی به شمار می رود. بسیاری از اسلام گرایان معتقد هستند که امر موسوم به بهشت روی زمین، زمانی تحقق خواهد یافت که آن نظام سیاسی اسلامی برقرار شود که درست منطبق با مقررات شریعت و قرآن باشد. در اینجا یک ادعای تمامت طلبانه مطرح می شود که تحت لوای آن، خون ها ریخته می شود. این اسلامگرایان برای به کار گرفتن قدرت و در اختیار گرفتن حکومت خدا و قوانین او، یعنی شریعت، تحت لوای نام خدا، حتی با به کار گرفتن خشونت به نبرد می پردازند.

8:- بدیهی است که مسیحیان باید جامعه و سیاست را برخاسته از روح محبت مسیحی شکل دهند. آنان باید با کار کردن خود همراه با صلاحیت های شغلی شان، به بهبود جهان کمک کنند. در اینجا بویژه سفارش مسیح برای غیرروحانیون مسیحی این است که برای جهان به منزله خیرمایه باشند. این که با کار خود که به نیکی انجام می دهند، خود و دیگران را قداست بخشند، هر کاری را با محبت انجام دهند و به به این ترتیب اجازه دهند که محبت خدا در جهان پرتوافشانی کند.

9:- کلیسای کاتولیک، بویژه در 150 سال اخیر، تعلیماتی اجتماعی را برای نظام اقتصادی و اجتماعی مدرن تدوین کرده است. اما این نظامی جزمی با اعتباری ناشی از اشارات الهی نیست، بلکه بیاناتی که در اینجا می آید نتیجه تعمق مسیحیان در پرتو ایمان کاتولیکی درباره منزلت انسان و شرایط و معیارهای یک نظام اجتماعی و اقتصادی عادلانه است. (حقوق طبیعی = وحی طبیعی برگرفته از کردار خدا یا همان خلقت). البته تعلیمات اجتماعی کاتولیکی اصولی را نیز تدوین می کند، نظیر اصل آزادی، اصل اختیار تصمیم گیری، و اصل همبستگی، اصل رفاه عمومی برای مالکیت و نظیر آن. در این تعلیمات، انسان به عنوانی فردی صاحب سه سرشت نگریسته می شود: سرشت فردی، سرشت اجتماعی و سرشت استعلایی. این که این اصول چگونه به کار گرفته شوند، به شرایط و امکانات زمانه، امکانات فنی و دیدگاه های فرهنگی بستگی دارد. از آنجا که تعالیم اجتماعی مسیحی بر حقوق طبیعی و عقل بنیان دارند، افرادی هم که صاحب ایمان مسیحی نیستند، قادرند این اصول و مقررات را به رسمیت بشناسند.

Das Bild Gottes

1:- „Früher hat die Kirche die Bilder verteidigt, heute verteidigen die Bilder die Kirche!“ Auf diesen kurzen Nenner bringt der Journalist Paul Badde seine Recherchen zu den drei nicht von Menschenhand geschaffenen Bildern: dem Leichentuch von Turin/Italien, dem Volto Santo in Manoppello/Italien und dem Bild der Muttergottes von Guadalupe in Mexiko.

2:- In der Tat gibt es im Alten Testament das Verbot, sich ein Bild von Gott zu machen. Auch der Islam ist in dieser Hinsicht strikt. Es gibt auch keine Darstellung von Mohammad, bzw. wenn er dargestellt wird, fehlt das Gesicht. Bis vor wenigen Jahren wehrten sich fromme Muslime aus religiösen Gründen dagegen, fotografiert zu werden. Heute dagegen im Zeitalter des Bildes von Fernsehen und Internet klingt dies selbst in islamischen Ländern anachronistisch.

3:- Auch in der Kirchengeschichte gab es eine heftige Auseinandersetzung über das Bilderverbot. Die Ostkirche kennt insbesondere die Ikonen; die Westkirche hat eine Tradition der Statuen. Auch hier gab es Bilderstürmer, wie z.B. im 8. Jahrhundert in Byzanz, die sogenannten Ikonoklasten, die in der Verehrung der Heiligen in ihren Ikonen einen Götzendienst sahen. Mit dem Aufkommen des Protestantismus kam es zum sogenannten Bildersturm, im Laufe dessen viele Fresken und andere bildlichen und figürlichen Darstellungen der biblischen Geschichte und der Heiligen in den Kirchen Deutschlands zerstört wurden.

4:- Die Kirche hat aber die Bilder immer verteidigt. Dadurch, dass Gott in der Person Jesu Christi Mensch geworden ist, hat Gott ein Gesicht gezeigt; ist er für den Menschen sichtbar und berührbar geworden. Wir beten ja nicht das Holz des Kreuzes an, sondern das Kreuz steht für das Erlösungswerk Christi. Wir verehren ja nicht die Marienstatue, sondern Maria, weil sie die Mutter Jesu ist und durch ihr freies Ja das Wort Fleisch werden konnte.

5:- Viele Katholiken haben sich angewöhnt, das Kreuz, die Marienbilder und auch die Darstellungen der Heiligen zu grüßen. Diese Darstellungen sind Wecker, um die übernatürliche Wirklichkeit, die dahinter steckt, wirksam ins Bewusstsein zu heben und uns daran zu erinnern. Anbeten tun wir nur Gott, z.B. in der eucharistischen Anbetung, in der Verehrungszeremonie des Kreuzes an Karfreitag; Maria, die Heiligen und auch unsere Schutzengel verehren wir. Sie sind uns Fürsprecher bei Gott. Sie gehören zur göttlichen Familie wie auch wir, nur haben sie ihren Lauf bereits vollendet und leben in der Anschauung Gottes. Es gehört zum guten Ton einer jeden Familie, dass man füreinander da ist, sich umeinander sorgt und füreinander betet. Das gilt ebenso für die übernatürliche Familie, die Kirche.

6:- Was nun die drei nicht von Menschenhand geschaffenen Bildern: dem Leichentuch von Turin/Italien, dem Volto Santo in Manoppello/Italien und dem Bild der Muttergottes von Guadalupe in Mexiko angeht, so hat sich die Kirche in Gestalt des Lehramtes nicht dazu geäußert. Jedem Christen ist es anheimgestellt, was er davon denkt. Dennoch sprechen die Fakten für sich:

7:- Das Leichentuch von Turin ist wohl das am besten untersuchte Textil der Welt. Die Tradition verehrte es als das Leichentuch Christi. Aber als es zum ersten Mal fotografiert wurde, da tat sich im Negativ etwas auf, das mit bloßen Auge bis dato nicht so gesehen werden konnte.

Das Volto Santo, das Gesicht Jesu mit offenen, warmen Augen, ein Tuch aus Muschelseide, das überhaupt keine Farbe annehmen kann und trotzdem zeigt das weiße Tuch das Gesicht. Die Vera Icona (Veronika)! Im Übrigen passt sie genau zum Gesicht des Turiner Grabtuches.

8:- Das Bild der Muttergottes von Guadalupe, das beim Öffnen des groben Ponchos des hl. Diegos erschien, als er dem Bischof die Rosen zeigen wollte, die er auf dem Berg mitten im Winter auf Geheiß der Dame, die ihm erschienen war, gepflückt hatte.

تصویر خدا

1:- «پیش از این، کلیسا از تصاویر دفاع می کرد، در حال حاضر تصاویر از کلیسا دفاع می کنند!» پاول باده، روزنامه نگار، پژوهش های خود در زمینه سه تصویری را که به دست انسان ترسیم نشده اند، با این کلام به نتیجه گیری می رساند. این سه تصویر عبارتند از: کفن عیسی در تورین/ایتالیا، Volto Santo [چهره مقدس] در ناپل/ایتالیا و تصویر مادر خدا در گوادولوپ در مکزیک.

2:- در واقعیت امر، در عهد عتیق قدغن شده است که تصویری از خدا ترسیم شود. در این زمینه، اسلام نیز دیدگاه سرسختانه ای دارد. از محمد هم تصویری وجود ندارد یا زمانی که او را ترسیم می کنند، چهره ای برای او ترسیم نمی شود. تا چند سال پیش، مسلمانان مومن بنا به دلایل مذهبی اجازه نمی دادند از آنان عکسی گرفته شود. این روزها در نقطه مقابل، در عصر تصاویر در تلویزیون تا اینترنت، این برداشت حتی در کشورهای اسلامی ناهمخوان با زمانه می نماید.

3:- در تاریخ کلیسا هم جدل شدیدی درباره ممنوعیت تصاویر حاکم بود. در کلیساهای شرق، آنچه بویژه رواج دارد، شمایل هستند. کلیساهای شرق دارای سنت مجسمه سازی هستند. اما در فرهنگ غربی هم تصویرسنتیزی وجود داشتند؛ برای نمونه در سده هشتم در بیزانس که عده ای موسوم به تصویرشکن، تجلیل قدیسین در قالب شمایل را نوعی بت پرستی تلقی می کردند. با ظهور نهضت پروتستانی، کار به به اصطلاح تصویرسنتیزی کشید که در خلال آن، بسیاری نقاشی های دیواری و همچنین دیگر تصاویر و مجسمه های توصیف کننده تاریخ کتاب مقدس و قدیسین در کلیساهای آلمانی نابود شدند.

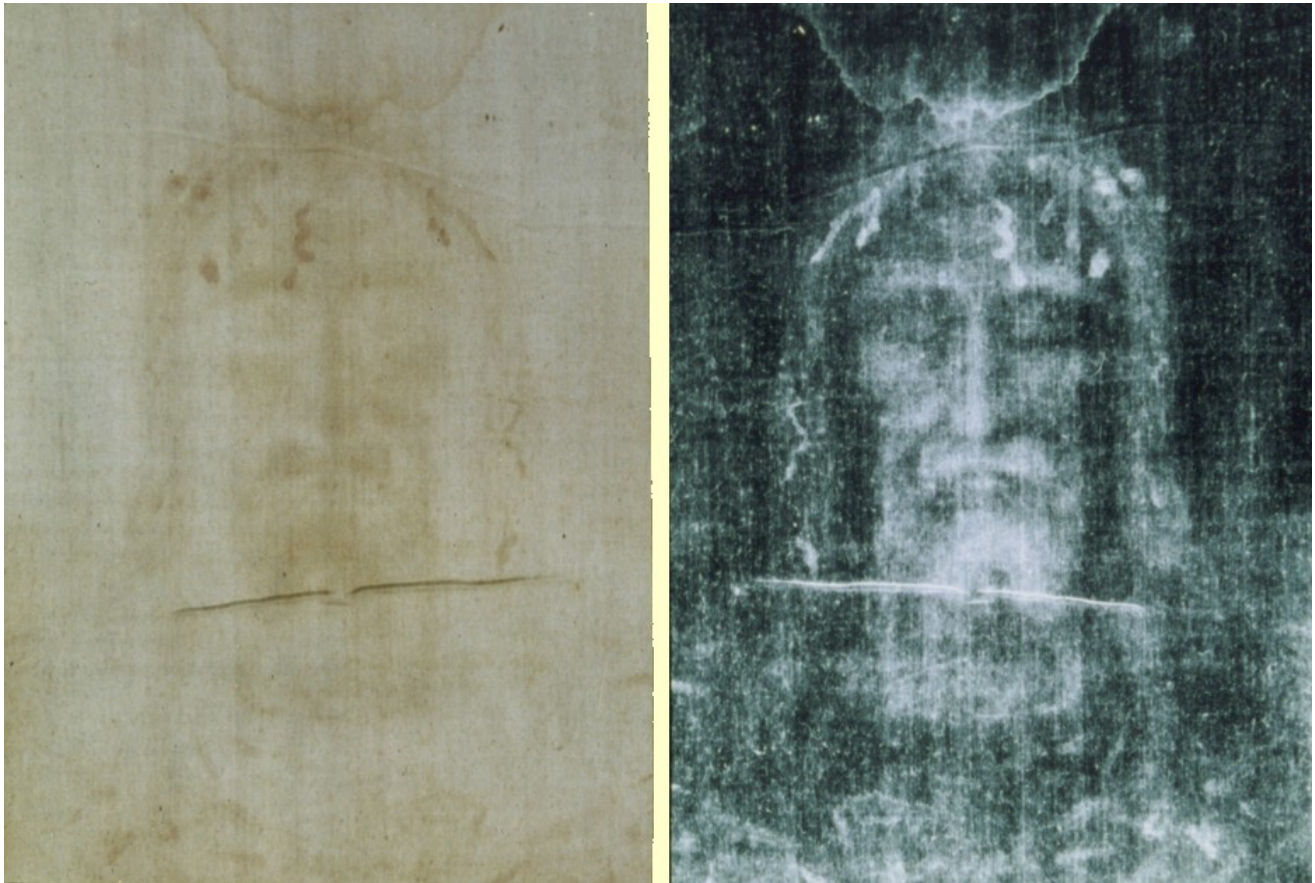
4:- اما کلیسا همیشه از تصاویر دفاع کرده است. خدا به این صورت که در شخص عیسی مسیح، انسان شده، چهره خود را به ما نشان داده، برای ما انسان ها قابل رویت و لمس شده است. ما چوب صلیب را پرستش نمی کنیم، بلکه صلیب برای ما نشان کارکرد نجات مسیح است. ما مجسمه های مریم را تجلیل نمی کنیم، بلکه شخص مریم را، از آن رو که مادر عیسی است و با پاسخ مثبت او به خدا بود که کلمه توانست جسم شود.

5:- بسیاری از کاتولیک ها عادت کرده اند که به صلیب، تصاویر مریم و همچنین تصاویر قدیسین ادای احترام کنند. این تصاویر به منزله ساعت های شماطه داری هستند، برای این که چشمان ما بر واقعیت فراطبیعی که در پس آنها نهفته است، باز شود و آن را به خودآگاه ما بکشانند. ما فقط خدا را پرستش می کنیم، برای نمونه در پرستش قربان مقدس یا در مراسم تجلیل صلیب در جمعه مقدس، ما همچنین مریم، قدیسین و فرشتگان محافظ خود را نیز جلال می دهیم. اینان همگی شفاعت کنندگان ما در نزد خدا هستند. آنان مانند ما، به خانواده الهی تعلق دارند، فقط مسیر خود را به طور کامل سیر کرده اند و در مرحله رویت خدا به سر می برند. این جزو نکات مثبت در هر خانواده ای است که افراد در آن برای یکدیگر حاضر باشند، مراقب یکدیگر باشند و برای همدیگر دعا کنند. این امر همچنین برای خانواده فراطبیعی، یعنی کلیسا مصداق دارد.

6:- درباره آنچه به سه تصویر ترسیم نشده به دست بشر، یعنی کفن عیسی، چهره مقدس و تصویر مادر خدا مربوط می شود، باید گفت که مقام تعلیمی کلیسا درباره آنها اظهار نظری نکرده است. این در اختیار هر فرد مسیحی گذاشته شده است که هر چه می خواهد درباره آنها فکر کند. اما حقایق، خود گویا هستند:

7:- تصویر کفن عیسی در تورین، اولین بافته در جهان است که به بهترین وجه مورد بررسی و آزمایش قرار گرفته است. سنت، از این پارچه به عنوان کفن مسیح تجلیل می کند. اما هنگامی که برای نخستین بار از این کفن عکس برداری شد، در نگاتیوهای عکس، چیزی ظاهر شد که تا به امروز با چشمان غیر مسلح قابل رویت نبوده است. Volto Santo، تصویر چهره عیسی با چشمان باز و صمیمانه است که پارچه ای بافته شده از ابریشم حاصل از صدف است. این پارچه به هیچ وجه نمی تواند رنگی به خود بگیرد، به رغم آن، همین پارچه سفید، تصویر چهره را نشان می دهد. این همان Vera Icona (ورونیکا!) است! از آن گذشته، این تصویر با تصویر چهره در تورین انطباق کامل دارد.

8:- تصویر مادر خدا در گوادولوپ با کنار رفتن ردای خشن دیگوی قدیس، ظاهر شد و این در هنگامی بود که او می خواست گل های سرخی را که به فرمان مادر خدا که به او ظاهر شده بود، در وسط زمستان روی کوه کاشته بود، به اسقف نشان دهد.

Das Grabtuch von Turin – links, was mit bloßem Auge erkennbar ist; rechts, das Positiv

پارچه کفن تورین – طرف چپ، که تنها با چشم قابل تشخیص است؛ عکس سمت راست، حالت ثابت عکس

Volto Santo von Manopello
ولتو سانتو منوپيلو

Unsere Liebe Frau von Guadeloupe, Mexiko
عكس مريم مقدس گواديلوپ. مكزيكو

Wer ist Jesus Christus für mich?

1:- Dies ist die zentrale Frage für jeden von uns. Wie halte ich es mit Jesus Christus? Ist er nur ein großartiger Mensch? Ist er ein Prophet, wie der Islam lehrt? Oder ist er die zweite Person der Heiligsten Dreifaltigkeit, der Sohn oder das Wort Gottes?

2:- Für den Islam ist die christliche Lehre zutiefst gotteslästerlich. Der Koran wirft den Christen vor, Jesus vergöttlicht zu haben und damit der Sünde der Vielgötterei verfallen zu sein. Der Koran erkennt Jesus als einen der großen Propheten an, als nicht mehr und nicht weniger. Allerdings wurde er nicht zur gesamten Menschheit gesandt, wie Muhammad, sondern nur ‚zu seinem Volk‘, ‚den Kindern Israels‘. Auch ist Jesus nicht am Kreuz gestorben. In einer polemischen Passage legt der Koran den Juden die Behauptung in den Mund: „Wir haben Jesus Christus, Jesus, den Sohn Marias, den Gesandten Gottes getötet.“ Und kommentiert dann: „Sie haben ihn aber nicht getötet, und sie haben ihn nicht gekreuzigt, sondern es erschien ihnen eine ihm ähnliche Gestalt... Und sie haben ihn nicht mit Gewissheit getötet, sondern Gott hat ihn zu sich erhoben...“ (Sura 4,157f.) Die der Ahmadiyya Bewegung angehörenden Muslime behaupten gar, Jesus habe später in Kashmir gelebt und sei dort auch gestorben. Sein Grab befinde sich in Srinagar. Für die Muslime ist das Kreuz ebenso ein Skandal wie für die Juden.

3:- *Andererseits fällt auf, dass im Koran sehr viel häufiger von Jesus die Rede ist als von Muhammad. Eine Sure des Korans ist nach Maria, der Mutter Jesu benannt, die im Koran eine bedeutende Rolle spielt. Dagegen wird die Mutter Muhammads im Koran mit keinem Wort erwähnt. Vieles spricht dafür, dass der Wurzelgrund des Korans in jüden-christlichen Vorstellungen zu suchen ist. Dies kommt in der Übernahme von einigen Stellen aus apokryphen Evangelien zum Ausdruck sowie in Erzählungen, die eher aus jüdischen Quellen zu stammen scheinen.*

4:- Die Jünger und Apostel Jesu hatten als jüdische Gläubige dieselben Probleme mit dem Anspruch des Jesus von Nazareth wie später der Koran und die muslimischen Gläubigen. Sie kamen aus einer streng monotheistischen Tradition. Sie erwarten den Messias, hatten aber keine wirklich klaren Vorstellungen von dem, was der Messias ist. Sie hatten Verbindung zu Johannes dem Täufer, einige waren Zeloten, d.h. Eiferer.

5:- Als Jesus vorbeiging, sagte Johannes, „seht, das Lamm Gottes, ...“. Und sie folgten ihm. Als er sich umblickte, fragten sie ihn (vielleicht etwas verlegen), „Meister, wo wohnst du?Und sie blieben jenen Tag bei ihm.“

Ihren Freunden sagen sie: „Wir haben den Messias gefunden ...“ (Joh, 1,35-51)

Sie gingen mit Jesus und sahen seine Werke, seine Wunder, Heilungen und Austreibungen böser Geister, sogar Totenerweckungen.

6:- Als Johannes der Täufer, bereits im Gefängnis, Jesus fragen ließ: Bist du derjenige, oder sollen wir auf einen anderen warten, antwortet Jesu mit einer Aussage aus den Prophezeiungen des AT über die Zeit des Messias: Blinde sehen, Lahme gehen, Aussätzige werden rein....(s. Lk 7,18-23).

7:- Die Evangelien sind nun voll von Stellen, wo die Gottheit Christi aufscheint, wo bildhaft das neue Leben mit Macht aufleuchtet. Johannes sagt ja ausdrücklich in dem Epilog zu seinem Evangelium, dass das, was aufgeschrieben ist, dazu dient, dass wir glauben, dass Jesus der Messias, der Sohn Gottes ist (20,30-31). Hier eine kleine Auswahl:

عیسی مسیح برای من کیست؟

1:- این پرسشی اساسی برای هر یک از ماست. دیدگاه من نسبت به عیسی مسیح چیست؟ آیا او فقط انسانی فوق العاده است؟ آیا او پیامبری نظیر آن چیزی است که اسلام درباره او روایت می کند؟ و یا او دومین شخص از سه گانگی مقدس، یعنی پسر یا کلام خداست؟

2:- از نظر اسلام، اصول مسیحی، کفر محض هستند. قرآن مسیحیان را متهم می کند که عیسی را به درجه خدایی رسانده اند و به این ترتیب، به گناه پرستش چندخدا دچار شده اند. قرآن، عیسی را در مقام یکی از پیامبران بزرگ به رسمیت می شناسد، نه بیشتر و نه کمتر. البته او برخلاف محمد، برای کل بشریت فرستاده نشده است، بلکه «برای قوم خود، فرزندان اسرائیل». عیسی همچنین بر صلیب جان ن داده است. قرآن در بخشی بحث برانگیز، این ادعا را از زبان یهودیان مطرح می کند: «ما مسیح عیسی ابن مریم رسول خدا را کشتیم» و در تفسیر آن می آید: «در صورتی که او را نکشتند و نه به دار کشیدند.. بلکه خدا او را به سوی خود بالا برد...» (سوره النساء، آیه 157 و ادامه). مسلمانان فرقه احمدیه مدعی هستند که عیسی بعدها در کشمیر زندگی می کرد و در آنجا نیز از دنیا رفته است. گور او در سرینگر واقع شده است. از نظر مسلمانان، صلیب همان اندازه جنجال برانگیز است که برای یهودیان.

3:- از سوی دیگر، این نکته چشمگیر است که در قرآن بیشتر از این که از محمد سخن گفته شده باشد، از عیسی سخن رفته است. یکی از سوره های قرآن به نام مریم، مادر عیسی، نامگذاری شده است که در قرآن نقشی مهم ایفا می کند. در نقطه مقابل، در قرآن از مادر محمد، کلامی سخن گفته نشده است. اشارات بسیاری دال بر آن است که ریشه های قرآن را باید در اندیشه های یهودی - مسیحی جست. این نکته در پذیرش برخی قسمت های اناجیل تحریفی از سوی مسلمانان، خود را می نمایاند، برای نمونه در روایاتی که به نظر می رسد بیشتر از سرچشمه های یهودی نشأت گرفته اند.

4:- حواریون و رسولان عیسی، در مقام ایمانداران یهود، با ادعای عیسی ناصری همان مشکلی را داشتند که بعدها قرآن و ایمانداران مسلمانان به آن دچار شدند. آنها از سنتی به شدت توحیدی سربرآورده بودند. آنان در انتظار مسیح بودند، اما تصور روشنی از آن نداشتند که مسیح کیست. آنان با یوحنا تعمید دهنده ارتباط داشتند و برخی زیلوت، یعنی متعصب بودند.

5:- هنگامی که عیسی پیشاپیش راه می رفت، یوحنا چنین گفت: «بنگرید، اینک بره خدا...» و آنها از او پیروی کردند. هنگامی که او به اطراف خود نگریست، (شاید با اندکی سرگستگی) از او پرسیدند: «استاد، تو در کجا زندگی می کنی؟...» و آن روز را با او ماندند.

آنان به دوستانشان گفتند: «ما مسیح را یافته ایم...» (یوحنا، 1، 35-51).

آنان با عیسی می روند و کارهایش، معجزه هایش، شفاهایش و طرد ارواح خبیث و حتی زنده کردن مردگان از طرف او را می بینند.

6:- هنگامی که یوحنا تعمیددهنده از داخل زندان می سپرد که از عیسی بپرسند که آیا تو همانی و یا باید منتظر آن دیگری باشیم، عیسی با گفته ای از پیشگویی های عهد عتیق درباره زمانه مسیح به او پاسخ می دهد: کوران بینا می شوند، افلیجان راه می روند و جزامیان پاک می شوند... (رجوع کنید به لوقا، 7، 18-23).

7:- اناجیل انباشته از بخش هایی هستند که در آنها الوهیت مسیح ظاهر می شود و زندگی نوین به شکل تمثیلی، قدرتمندانه سربرمی آورد. یوحنا نیز آشکارا در پیشگفتار انجیل خود می گوید که آنچه نگاشته شده است، در خدمت آن است که ایمان آوریم که عیسی مسیح، پسر خداست (20، 30-31). در اینجا نمونه های کوتاهی را می آوریم:

8:- Da ist die Heilung des Gelähmten (Lk 5,17 -26). Seine Freunde decken das Dach auf, um ihren Freund unmittelbar vor Jesus hinunterzulassen. Welch ein Glaube! Und Jesus sagt: Deine Sünden sind dir vergeben. Welch eine Anmaßung denken die Pharisäer und Schriftgelehrten, denn Sünden vergeben kann nur Gott! Aber um zu unterstreichen, dass dies nicht einfach anmaßende, leere Worte sind, sagt Jesus: „Steh auf, nimm deine Tragbahre, und geh nach Hause“.

9:- Oder das allererste Wunder: die Wandlung von Wasser in Wein bei der Hochzeit zu Kana, und dies in einer Überfülle. Der Überfluss an neuem, guten Wein, immerhin rund 600 l und das, wo die Hochzeit schon fast vorbei war. Im AT wird der Wein als Sinnbild der göttlichen Gnade verstanden. d.h. Das Reich Gottes ist da und zwar mit Macht und Fülle!

10:- Und der rätselhafte Dialog zwischen Jesus und seiner Mutter: im Originaltext: Was ist dir und was mir. Übersetzt: Meine Stunde ist noch nicht gekommen. Ich verstehe diese Stelle eher so: Maria achtet auf die kleinen Nöte der Menschen – Jesus sieht sie im Zusammenhang der Heilsgeschichte und seiner Sendung.

Die beiden Brotvermehrungen. Ebenfalls ein Sinnbild der Überfülle – man sammelt zum Schluss mehr Reste ein als ursprünglich an Broten und Fischen zur Verfügung stand und alle wurden satt.

Die Austreibung böser Geister – „Ich weiß, wer du bist, der Heilige Gottes.“, schreit einer von ihnen Jesus an (Mk 1,24).

Die Verklärung auf dem Berg Tabor. (Mt 17,1-9)

11:- Die Totenerweckungen des Jünglings von Naim (Lk 7,11-17), der Tochter des Synagogenvorstehers (Mt 9,18-28) und dann die des Lazarus (Joh 11, 1-44) mit dem Glauben an die Auferstehung seitens Martas und dem Selbstzeugnis Jesu: „Ich bin die Auferstehung und das Leben“

Die Heilung des Blindgeborenen (Joh 9,1-41) „Solange ich in der Welt bin, bin ich das Licht der Welt.“.... „glaubst du an den Menschensohn? Du siehst ihn vor dir; er, der mit dir redet, ist es.“

12:- Und dann die Frage Jesu selbst an die Apostel (Mt. 16,13 ff): „Für halten die Leute den Menschensohn?“ Allein der selbstgewählte Titel verweist auf Daniel 7,13 und den Anspruch, der damit verbunden ist.

13:- Herausgehoben ist auch die eucharistische Rede: „Denn es ist der Wille meines Vater, dass alle, die den Sohn sehen und an ihn glauben, das ewige Leben haben und dass ich sie auferwecke am Letzten Tag.“ (Joh 6,40) „Niemand hat den Vater gesehen, außer dem, der von Gott ist; nur er hat den Vater gesehen.“ (Joh 6,46). „Ich bin das lebendige Brot, das vom Himmel herabgekommen ist. 13:- Wer von diesem Brot isst, wird in Ewigkeit leben. Das Brot, das ich geben werde, ist mein Fleisch, (ich gebe es hin) für das Leben der Welt.“ (Joh 6,51) und schließlich die Frage: „wollt auch ihr weggehen?“ ... und die Antwort des Petrus: „Du hast Worte des ewigen Lebens.“(Joh 6,67-68) Aber auch unter den Jüngern ist es noch nicht klar. Selbst im Abendmahlsaal fragt noch Philippus: „zeig uns den Vater“ (Joh 14,1-14)

8:- این است شفای افلیح (لوقا، 5، 17-26). دوستان او سقف را باز می کنند تا دوست خود را مستقیماً به نزد عیسی بفرستند. چه ایمانی! و عیسی می گوید: گناهانت بر تو بخشیده شد. فریسیان و کاهنان با خود فکر می کنند، چه وقاحتی! زیرا فقط خداست که قادر است گناهان را ببخشد. اما عیسی برای این که این شناخت را ایجاد کند که این کلام، کلامی توخالی و صرفاً پرطمطراق نیست، می گوید: «تو را می گویم، برخیز و بستر خود را برداشته، به خانه خود برو».

9:- یا نخستین معجزه: تبدیل کردن آب به شراب در عروسی قانا، آن هم شراب به وفور. میزانی انبوه از شراب تازه و خوب در حدود 600 لیتر، آن هم زمانی که عروسی تقریباً به پایان رسیده است. در عهد عتیق، شراب نماد لطف خدا تلقی می شود. این یعنی، ملکوت خدا حاضر است، آن هم با قدرت و به وفور!

10:- و همچنین دقت کنیم به گفت و گوی رمزآلود میان عیسی و مادرش. در متن اصلی می آید: آنچه بر تو می رود و آنچه بر من می رود که ترجمه آن چنین است: ساعت من هنوز فرانسیده است. من این بخش را بیشتر به این شکل برداشت می کنم: مریم بیشتر به نیازهای کوچک تر مردم توجه دارد. عیسی آنها را در ارتباط با روایت نجات انسان و رسالت خود می بیند.

دو مورد از تکثیر نان. اینها هم نمادهایی از وفور هستند. سرآخر میزان باقیمانده نان که جمع آوری می کنند، بیشتر از ذخیره نان و ماهی است که از ابتدا در اختیار بود و همه نیز سیر شدند.

بیرون راندن ارواح خبیث - یکی از آنان خطاب به عیسی چنین فریاد می زند: «تو را می شناسم کیستی، ای قدوس خدا!» (مرقس، 1، 24).

یا مورد تبدیل هیأت عیسی بر کوه تابور (متی، 17، 9-1).

11:- برخیزاندن جوان اهل نائین از مرگ (لوقا، 7، 11-17)، دختر سرکرده دیر (متی، 9، 18-28) و سپس زنده کردن ایلغاز (یوحنا، 11، 44-1)، در حالی که مرتا به رستاخیز ایمان داشت و عیسی خود چنین گواهی داد: «من قیامت و حیات هستم».

شفای کور مادرزاد (یوحنا، 9، 1-41). «مادامی که در جهان هستم، نور جهانم... آیا تو به پسر خدا ایمان داری؟ ... و آنکه با تو تکلم می کند، همان است.»

12:- و سپس، سوال شخص عیسی از رسولان (متی، 16، 13 و ادامه): «مردم مرا که پسر انسانم چه شخص می گویند؟» فقط همین لقب که عیسی در اینجا به خود نسبت می دهد، اشاره به آیه 13 از باب 7 در کتاب دانیال و ادعای مربوط به آن دارد.

13:- سخنان او در حین اجرای عشای ربانی نیز شایان توجه است: «و اراده فرستنده من این است که هر که پسر را دید و بدو ایمان آورد، حیات جاودانی داشته باشد و من در روز بازپسین او را خواهم برخیزانید» (یوحنا 6، 40). «نه اینکه کسی پدر را دیده باشد، جز آن کسی که از جانب خداست، او پدر را دیده است» (یوحنا، 6، 46). «من هستم آن نان زنده که از آسمان نازل شد. اگر کسی از این نان بخورد تا به ابد زنده خواهد ماند و نانی که من عطا می کنم جسم من است که آن را به جهت حیات جهان می بخشم» (یوحنا، 6، 51) و سرانجام این پرسش: «آیا شما نیز می خواهید بروید؟» و سپس پاسخ پطرس: «کلمات حیات جاودانی نزد تو است» (یوحنا، 6، 67-68). اما در میان حواریون هم هنوز موضوع به طور کامل روشن نیست. حتی در بالاخانه شام آخر، فیلیپس می پرسد: «پدر را به ما نشان ده» (یوحنا، 14، 1-14).

14:- Erst mit der Auferstehung und den Erscheinungen Jesu danach wird den Aposteln die gesamte Tragweite der Person Jesu klarer. Trotzdem gibt es auch Zweifler, selbst bei den Erscheinungen nach der Auferstehung, die das Ganze nicht fassen konnten. (Mt 28,17)

s.a. die Emmaus-Jünger, Thomas. Zu tief ist die Vorstellung von der Einzigkeit Gottes in den Jüngern als gläubige Juden verwurzelt, als dass sich dieses Geheimnis der Dreifaltigkeit Gottes, des einen Gottes in drei Personen, ihnen unmittelbar und selbstverständlich erschließt.

15:- Aber auch die Menschheit Christi. Gegen diejenigen, die Christus mit einem Scheinleib versehen wollten und der daher nicht wirklich leiden konnte, weil er ja Gott ist, schreibt Johannes in seinen Briefen „was wir mit unseren Augen gesehen, was wir geschaut und was unsere Hände angefasst haben, ..“ (1 Joh 1,1) Das ist der Antichrist, „sie bekennen nicht, dass Jesus Christus im Fleisch gekommen ist.“ (2 Joh 7). Und Johannes stand als einziger der Apostel unter dem Kreuz und wird sicherlich dabei geholfen haben, den toten Jesu vom Kreuz abzunehmen. Eine authentischere Quelle kann es nicht geben, als diese.

16:- Aber auch in den Evangelien finden sich viele sehr menschliche Szenen. Jesus schläft vor Erschöpfung, das selbst ein Sturm ihn nicht aufweckt, sondern erst die Jünger (Mt 8,24; Lk 8,24; Mk 4,38). Er hat Hunger und sucht am Feigenbaum eine Frucht, findet aber keine. (Mt 21,18-22) Die Ablehnung Jesu in seiner Heimat „Ist das nicht der Sohn des Zimmermanns?“ (Mt 13,54-58); und nicht zuletzt im Augenblick der Entscheidung im Garten Gethsemane, wo er Blut schwitzte und sich der Mensch Jesu trotz der zu erwartenden Schmerzen sich zum Ja im Gehorsam zum Willen des Vaters durchrang, sich der Herausforderung des Bösen stellt und den Weg über Geißelung, Dornenkrönung, Kreuzweg bis nach Golgota ging und schließlich am Kreuz verstarb.

17:- Gott hält sein Wort, auch gegen die größten Widerstände des Bösen, durch. Er nimmt sein Geschenk nicht zurück, das uns die Überwindung des Bösen und dadurch die Versöhnung mit Gott, den Neuen Bund, bringt.

18:- Leo der Große (gest. 461) hat zur Frage des Zusammenspiels von Menschheit und Gottheit in Jesus Christus im Jahr 449 eine klare Abhandlung in Form eines Briefes mit dem Titel: „Über die Menschwerdung Christi“ geschrieben. Dabei sind insbesondere die Kapitel 3 und 4 lesenswert.

19:- In der ersten seiner zahlreichen Weihnachtspredigten legt Leo der Große dar: „Die Fülle der Zeit ist gekommen, die Gottes unerforschlicher Ratschluss festgesetzt hat: Der Sohn Gottes hat die Natur des Menschengeschlechts angenommen, um sie mit ihrem Schöpfer zu versöhnen und den Urheber des Todes, den Teufel, durch eben jene Natur zu besiegen, durch die er einst gesiegt hat.“ Und in der Weihnachtspredigt Nr. 21 heißt es: „Unsichtbar und unfassbar als Gott, wird er sichtbar und fassbar als Mensch. Vor aller Zeit in ewig bleibendem Sein, will er einen Anfang nehmen in der Zeit. Der Herr des Weltalls nimmt Knechtsgestalt an und verhüllt die Würde seiner Herrlichkeit, Gott, der keinem Leiden unterworfen ist, nimmt die Natur des leidensfähigen Menschen an. Der Unsterbliche unterwirft sich den Gesetzen des Todes.“ (Lektionar des Stundengebets, Heft 1, 2. Jahresreihe, S. 135; 162)

20:- Wie muss man sich dann das Zusammenwirken von menschlicher Natur und göttlichem Wesen vorstellen. In der Einheit der Person Jesu Christi stehen die göttliche Natur und die menschliche Natur nebeneinander. Als Mensch hat er Leib und Seele, die sich im Tod trennen, aber durch ihre jeweilige Verknüpfung mit der göttlichen Natur nicht verwesen (Körper), sondern in der Auferstehung wieder zusammengeführt werden.

14:- تازه پس از رستاخیز و ظهور عیسی است که گستره شخص عیسی بر رسولان روشن می شود. به رغم آن، باز هم افرادی مردد هستند که از کل ماجرا سردر نمی آورند، حتی پس از ظهور نشانه هایی در این زمینه (متی، 28، 17).

برای نمونه توما، این حواری اهل عموآس را در نظر بگیریم. تصور یگانگی خدا در نزد این حواریون در مقام یهودیان ایماندار، آنقدر ریشه دوانده است که این راز سه گانگی خدا، یعنی یک خدا در سه شخص، نمی تواند برای آنان قابل درک و بدیهی باشد.

15:- اما مسأله انسان شدن مسیح نیز مطرح است. یوحنا در رد نظر آنانی که می خواهند مسیح را فقط صاحب یک کالبد ظاهری بدانند و معتقد هستند که او به همین دلیل نمی توانست برآستی رنج ببرد، چرا که خدا است، در رساله هایش می نویسد: «آنچه به چشم خود دیده، آنچه بر آن نگرستیم و دست های ما را لمس کرد...» (1 یوحنا، 1، 1). این دجال است. «که عیسی مسیح ظاهر شده در جسم را اقرار نمی کنند» (2 یوحنا، 7). و یوحنا تنها حواری بود که زیر صلیب ایستاد و بدون شک در پایین آوردن جسم بی جان عیسی از صلیب کمک کرد. منبعی موثق تر از او نمی توانست وجود داشته باشد.

16:- اما در اناجیل نیز صحنه های بسیار انسانی دیده می شود. عیسی به دنبال خستگی، می خوابد، آن هم چنان عمیق که حتی طوفان او را بیدار نمی کند، بلکه حواریون او را بیدار می کنند (متی، 8، 24؛ لوقا، 8، 24، مرقس، 4، 38). او گرسنه می شود و روی درخت انجیر به دنبال میوه ای می گردد، اما چیزی پیدا نمی کند (متی، 21، 18-22). عیسی را در زادگاهش طرد می کنند: «آیا این پسر نجار نمی باشد؟» (متی، 13، 54-58)؛ و بویژه در لحظه تصمیم گیری در باغ جتسیمانی که به جای عرق خون از بدن او جاری می شود، زمانی که عیسی انسان، به رغم دردهایی که انتظارش را داشت، خود را به پاسخ مثبت در فرمانبری از اراده پدر ناگزیر می سازد، با جنگ و جدال شر رودرو می شود، مسیر شلاق خوردن، تاج خار بر سر گذاشتن و راه صلیب را تا رسیدن به جلجتا می پیماید و سرآخر بر صلیب جان می بازد.

17:- خدا، حتی رویاروی شدیدترین مقاومت های شر، به کلام خود عمل می کند. او هدیه خود را بازپس نمی گیرد، هدیه ای که غلبه بر شر و به همین نسبت آشتی با خدا، یعنی عهد جدید را با خود دارد.

18:- لئوی کبیر (متوفی به سال 461) در سال 449 در پاسخ به پرسش درباره همنشینی انسانیت و الوهیت در وجود عیسی مسیح، رساله ای کاملاً روشن به شکل نامه و با عنوان «درباره انسان شدن مسیح» نگاشته است. در این رساله، بویژه فصل های 3 و 4 خواندنی هستند.

19:- لئوی کبیر در اولین موعظه از موعظه های فراوان خود به مناسبت جشن میلاد مسیح چنین تشریح می کند: «انبوه زمان فرارسیده است، انبوهی که اراده پژوهش ناپذیر خدا را می نمایاند: پسر خدا، سرشت انسانی به خود گرفته است تا این سرشت را با خالق اش آشتی دهد و بانی مرگ، یعنی شیطان را با همان سرشتی شکست دهد که از راه آن زمانی پیروز شده بود.» و در موعظه جشن میلاد شماره 21 چنین می گوید: «همان که در مقام خدا، نادیدنی و درک ناشدنی است، در مقام انسان، قابل رویت و قابل درک می شود. هستی که از ازل تا ابد باقی است، می خواهد در زمان، آغازی بیابد. خداوندگار عالم هستی، شکل خادم را به خود می گیرد؛ منزلت شکوه پر جلال خود را که همان منزلت خدایی است، پنهان می دارد که مطیع هیچ رنجی نمی شود و سرشت انسانی را به خود می گیرد که قادر به رنج کشیدن است. آن نامیرا، پذیرای قوانین مرگ می شود» (کتاب قرائت های ساعتی، دفتر 1، سال دوم، صفحه 135 و 162).

20:- همنشینی سرشت انسانی و الهی را چگونه باید تصور کرد؟ در وحدت شخص عیسی مسیح، سرشت الهی و انسانی در کنار هم قرار گرفته اند. او در مقام انسان صاحب روح و جسمی است که در مرگ از یکدیگر جدا می شوند، اما بنا به آن که هر یک با سرشت الهی پیوند خورده اند، نابودی نمی یابند (جسم)، بلکه در رستاخیز، دوباره در کنار یکدیگر قرار می گیرند.

Warum das Kreuz?

Das Kreuz – das Zeichen unserer Erlösung

1:- **Das Kreuz ist das Zeichen der Christen, den Heiden eine Torheit und den Juden ein empörendes Ärgernis (1 Kor 1,23), wie der Apostel Paulus schreibt. Und in der Tat war es in der Antike vielleicht noch schwieriger als heute zu erklären, dass derjenige, der wie ein Verbrecher den schändlichsten aller Tode starb, Gott selbst gewesen sein soll. Ja, die Führer der Juden drängten ganz bewusst darauf, dass Jesus am Kreuze stirbt; denn es heißt in der Schrift: Verflucht ist der, der am Pfahle hängt (Gal 3,13 mit Bezug auf Dtn 27,26 und 21,23). Damit wollten die Schriftgelehrten sicher gehen, dass Jesus eben nicht als Messias angesehen werden kann. Doch Gottes Logik ist größer als Menschenlogik! Die Auferstehung Christi änderte die gesamte Perspektive der Auslegung der Schrift.**

2:- Das Kreuzzeichen ist das kürzeste christliche Glaubensbekenntnis und leitet normalerweise das christliche Gebet ein. Aber nicht nur die Worte und das Handzeichen, sondern auch der liebevolle Blick auf ein Kreuz, das in vielen Zimmern christlicher Familien hängt, nährt bereits den Glauben. Es gibt uns die Gewissheit, dass so groß auch unsere Sünden sein mögen, wir immer Verzeihung bei Gott finden werden, ja, dass Gott uns bereits verziehen hat, wenn wir nur bereuen und um Verzeihung bitten ... und: unseren Schuldigern verzeihen; denn so heißt es im Vater unser: Gott „verzeihe uns unsere Sünden, wie auch wir (also in dem Maße, wie auch wir) verzeihen unseren Schuldigern“.

3:- Wie ist das nun zu verstehen? Christus ist am Kreuz gestorben, um uns mit Gott zu versöhnen! Braucht Gott ein so grausames Menschenopfer, um zu verzeihen? Ist also der christliche Gott gar nicht der liebevolle Gott, sondern ein strafender, rachsüchtiger, ja blutrünstiger Gott?

4:- Das Wort Gottes, die zweite Person der Heiligsten Dreifaltigkeit, der Sohn Gottes ist in der Person Jesu Christi in diese Welt gekommen und wahrhaft Mensch geworden; nicht in einem Scheinleib mythologischer Erscheinungen, wie z.B. die griechischen Göttersagen Zeus in Gestalt eines Stieres die Jungfrau Europa entführen lässt, sondern als wirklicher Mensch mit Leib und Seele. 5:- Jesus Christus ist voller Mensch und voller Gott in der Einheit der Person (theologischer Fachbegriff: Hypostatische Union). Ein tiefes Geheimnis der göttlichen Vorsehung, was unser Denken und Verstehen übersteigt und nur im Glauben angenommen werden kann. In den vier Evangelien scheint bei vielen Begebenheiten hinter der Menschheit Jesu immer wieder seine Gottheit auf. Daher ist ein aufmerksame und miterlebende Lektüre der Evangelien wichtig, damit jeder für sich die Glaubensfrage beantworten kann: Wer ist Jesus Christus für mich?

5:- Die Aufgabe Jesu Christi ist es, das Reich Gottes zu errichten, d.h. die Brücke zwischen den Menschen bzw. der „Welt“ auf der einen Seite und Gott auf der anderen Seite wieder zu errichten, die der Mensch durch die Sünde Adams und seine eigenen persönlichen Sünden zerstört hat. Damit öffnet er dem Menschen wieder die Perspektive, sich mit Gott auszusöhnen und ins Paradies zu gelangen. Mit Paradies ist nicht irgendein Garten gemeint, in dem Milch und Honig fließt, und wo man sich ein gemütliches, genussreiches Leben einrichten kann – bei vielen Muslimen herrschen solche Vorstellungen. Das Paradies als Lohn und die Hölle als Strafe sind bildliche Begriffe zum besseren Verständnis eines Zustandes, der jenseits unseres irdischen Denkvermögens liegt; Paradies meint: bei Gott zu sein, die Güte und Herrlichkeit Gottes von Ewigkeit zu Ewigkeit zu genießen; denn nur Gott befriedigt die Sehnsucht des Menschen vollständig und dauerhaft. Um dies besser zu verstehen, sollten wir eine Zwischenüberlegung aus unserer Erfahrungswelt anstellen:

1:- آن گونه که پولس حواری می گوید، صلیب برای مسیحیان یک نشان، برای کافران، جهالت و برای یهودیان لغزش (1 قرنیتیان، 1، 23) است. در حقیقت، شاید در روزگاران قدیم به مانند امروز دشوار نبوده باشد که بخواهیم توضیح دهیم، آن که مقرر شد، مانند یک تبهکار، به شرم آورترین مرگ ها بمیرد، شخص خدا است. بله، سران یهود کاملاً آگاهانه اصرار داشتند که عیسی بر صلیب جان دهد؛ چرا که در کتاب مقدس چنین آمده است: ملعون است هر که بر دار آویخته شود (غلاطیان، 3، 13 با اشاره به تثنیه، 27، 26 و 21، 23). کاهنان یهود دقیقاً با این کار می خواستند این اطمینان را ایجاد کنند که عیسی را نمی توان به چشم مسیح نگاه کرد. اما منطقی که خدا به کار می بندد، ژرف تر از منطق انسانی است! رستاخیز مسیح، کل عرصه تفسیر کتاب مقدس را دگرگون کرد.

2:- نشان صلیب، مختصرترین و کوچک ترین شکل از اقرار ایمان مسیحی است و معمولاً نیایش به شیوه مسیحی را سمت و سو می بخشد. اما نه فقط کلام و صلیب کشیدن با دست، بلکه نگاه محبت آمیز به صلیب هم که در بسیاری خانه های خانواده های مسیحی بر دیوار نصب است، ایمان مسیحی را برکت می دهد و پربار می سازد. این نشان به ما این اطمینان خاطر را می دهد که هرچقدر هم که گناهان ما بزرگ باشند، اگر از انجام آنها پیشیمان شویم و درخواست عفو نماییم، همیشه می توانیم در معرض بخشودگی از سوی خداوند قرار بگیریم... و در دعای پدر ما نیز چنین می آید: ببخشای گناهان ما را، چنان که ما نیز می بخشیم مدیونان خود را؛ که به معنای بخشودگی همه گناهان برای همه است.

3:- اکنون این را چگونه باید برداشت کرد؟ مسیح بر صلیب جان داد تا ما را با خدا آشتی دهد! آیا خدا به یک چنین قربانی خوفناک انسانی نیاز دارد تا بتواند ببخشاید؟ پس آیا خدای مسیحی اصلاً خدای مهرورز نیست، بلکه خدایی است که مجازات می کند، انتقام می گیرد و حتی خونخوار است؟

4:- کلام خدا، شخص دوم در سه گانگی مقدس، یعنی پسر خدا در شخص عیسی مسیح، به این جهان آمده و براستی انسان شده است؛ نه در یک کالبد ظاهری به صورت و شمایی اسطوره ای، برای نمونه نظیر زئوس خدای یونانیان که در افسانه های یونانی به شکل یک گاو نر، ائورویه، این بانوی باکره را اغوا کرد، بلکه به عنوان انسانی واقعی صاحب جسم و روح. عیسی مسیح، انسان کامل و خدای کامل به شکل یکپارچه در وجود یک شخص است (اصطلاح تخصصی الهیات شناسی آن «وحدت اقنومی» است). این یک راز ژرف در حوزه پیش دانی خدا است که از حد اندیشه و درک ما فراتر می رود و فقط با ایمان می توان آن را قبول کرد. در چهار انجیل، در بسیاری از موقعیت هایی که تشریح می شود، در پس عیسی انسان، مرتب الوهیتی ظاهر می شود. به همین دلیل، خواندن دقیق و بصیرتمندانه اناجیل، بسیار مهم است تا هر کس بتواند برای خودش، این پرسش ایمانی را پاسخ دهد که عیسی مسیح برای من کیست؟

5:- وظیفه عیسی مسیح این است که ملکوت خدا را قابل دسترسی سازد، یعنی پل میان انسان و «جهان» از یک سو و خدا از سوی دیگر را که انسان به سبب گناه آدم و گناهان شخص خود، ویران کرده است، از نو بنا سازد. به این ترتیب، او بار دیگر چشم انداز آشتی با خدا و دستیابی بهشت را به روی انسان می گشاید. منظور از بهشت در اینجا، باغی نیست که در آن شیر و عسل جاری است و یا جایی که می توان در آن یک زندگی آسوده و پر لذت را تجربه کرد. این تصویری است که بسیاری مسلمانان از بهشت دارند. بهشت به عنوان پاداش و جهنم به عنوان مجازات، مفاهیمی تمثیلی برای درک بهتر وضعیتی هستند که فراسوی امکان درک زمینی ما حاکم است. منظور از بهشت این است: نزد خدا بودن و نیکی و جلال خدا را از ازل تا ابد به کام چشیدن؛ زیرا فقط خدا است که عطش انسان را به طور کامل و دائمی برطرف می کند. برای درک بهتر این امر، بهتر است نمونه ای را از تجربیات خود در اینجا بیاوریم:

6:- Nehmen wir einmal an, jemand verleumdet aus Neid oder vielleicht nur aus Wichtigtuerei seinen Kollegen. Das Gerücht macht die Runde in der Firma, gelangt an das Ohr des Chefs, und der Betroffene verliert daraufhin ungerechtfertigterweise seinen Job. Er erleidet einen Karriereknick und steht vor dem Nichts. All seine Anstrengungen, Hoffnungen auf ein erfolgreiches Leben für sich und seine Familie sind auf einmal verfliegen.

7:- Dies erfährt der Verleumder. Er erschrickt ob der Konsequenzen seiner Tat, bereut und bittet seinen Ex-Kollegen um Verzeihung. Aber, der Geschädigte, dem die Ungerechtigkeit zugefügt wurde und darunter vielleicht ein Leben lang leidet, ist frei, die Verzeihung zu versagen oder sie zu gewähren. Der verleumdet hat, kann darum bitten, kann betteln, aber erzwingen kann er die Verzeihung nicht. Er ist also auf die Barmherzigkeit, den guten Willen, auf die Vergebungsbereitschaft des Geschädigten angewiesen. Er kann seinerseits seine Reue zeigen, Opfer bringen, versuchen, auf irgendeine Weise Wiedergutmachung zu leisten - wobei er den Schaden nicht wiedergutmachen kann: der Job ist weg und der Ruf ramponiert - und vieles mehr, aber er ist darauf angewiesen, dass der Geschädigte von sich aus verzeiht und zwar nicht nur so einfachhin mit einem Wort; denn die Verleumdung war ja ein Erleiden, ein ungerechtes Erleiden, das sich tief in die Erinnerung des Verleumdeten eingenistet hat, die Beziehung zum Verleumder belastet und schnell wieder ins Bewusstsein des Geschädigten kommt. Ja, es ist gar nicht so leicht, einen derartigen Vorgang zu vergessen. Dies ist eine Last der Erinnerung, die der Geschädigte mit sich herumschleppt, von der er sich selbst auch erst einmal befreien muss, will er wieder unbeschwert in die Zukunft gucken; denn die Verleumdung mit ihren Konsequenzen hat sein Leben nachhaltig verändert.

8:- Er kann versuchen, es zu vergessen oder zu verdrängen. Er kann Sühne und Genugtuung vom Verleumder verlangen. Aber wirklich befreien kann er sich nur, wenn er aus ganzem Herzen verzeiht und diese Verzeihung selbst durch ein großzügiges Geschenk an den Verleumder oder stellvertretend an einen Dritten unterstreicht. Das Geschenk ist wie ein Opfer. Er übergibt sich selbst und sein erlittenes Leid in diesem Geschenk und schließt ab. Damit sagt er Ja, zu der Situation, in der er nun ist; schüttelt die Vergangenheit ab und blickt nunmehr ohne Gram und wieder frei in die Zukunft.

9:- Kommen wir zurück zu unserer Fragestellung. Wie sieht es nun mit der Beziehung zwischen dem Menschen und Gott aus?

Der Mensch hat Gott, seinen Schöpfer, beleidigt; er hat ihn zurückgestoßen. Er will selbst bestimmen, was Gut und was Böse ist, er will selbst wie Gott sein. Das ist der Inhalt der Geschichte des Sündenfalles im Paradies (Gen 3,1-24).

10:- Und Gott respektiert die Freiheit seines Geschöpfes. Er hat ja den Menschen frei geschaffen. Aber er sagte ‚ok, wenn Du selbst bestimmen willst, was Gut und was Böse ist, dann kannst Du das ja machen, aber nicht bei mir im Paradies‘ und verwies sie nach draußen, in die Gottferne, wo sie auf sich selbst gestellt, Gott spielen können. (Dies bezeichnet die katholische Theologie als Erbsünde: Der Verlust der ursprünglichen Unschuld.) Jeder sein eigener Gott. Jeder bestimmt für sich selbst, was gut und was böse ist, nach Gefühl, nach Interessenslage oder auch nach ernsthaften Kriterien des natürlichen Sittengesetzes und Gewissens und handelt danach. Es kommt zu Konflikten und gegensätzlichen Interpretationen, materiellen und ideologischen Machtkämpfen. Die Geschichte ist voll davon. Die Konsequenzen erleiden wir alle jeden Tag: Streit, Mord und Todschatz, Krieg, Diebstahl, Finanzkrisen, Unverständnis – ja das ganze menschliche Leid, was sich Menschen gegenseitig antun können, alles ist eine Folge der Erbsünde, der persönlichen Sünden und des Stolzes, selbst wie Gott zu sein.

11:- Trotzdem ließ Gott uns nicht alleine. Er hielt uns weiterhin in der Existenz, und er verhiess uns einen Retter: ‚Feindschaft setze ich zwischen Dich (gemeint ist die Schlange/der Teufel) und die

6:- فرض کنیم، یک نفر از روی حسادت و شاید فقط به خاطر مهم جلوه دادن خودش، به همکاری افترا بی ناروا میزند. شایعه‌ها در شرکت پخش می‌شوند و به گوش رئیس می‌رسند و فرد مورد نظر به دنبال آن به شیوه‌ای ناجوانمردانه، کار خود را از دست می‌دهد. او در شغل خود بدنام شده و هیچ آینده‌ای پیش رو ندارد. همه تلاش‌ها و امیدهایش برای یک زندگی موفق برای خود و خانواده‌اش یکباره به باد رفته است.

7:- شخصی که به او افترا زده است، از این موضوع باخبر می‌شود. او از عواقب کار خودش وحشت می‌کند، اظهار ندامت و از همکاری سابق خودش طلب بخشش می‌کند. اما، فرد متضرری که در حق او یک بی‌عدالتی روا رفته است و به سبب آن شاید ناگزیر باشد یک عمر متحمل سختی شود، آزاد است، به طلب بخشش او دست رد بزند یا آن را بپذیرد. فرد افترازن می‌تواند آن را بطلبد و یا تمنا کند، اما نمی‌تواند به زور بخشش را بخواهد. پس او وابسته به بخشودگی، حسن نیت و آمادگی بخشش فرد متضرر است. او می‌تواند به نوبه خودش، پشیمانی خود را نشان دهد، دست به کارهای برای جبران آن زند و بکوشد به روش‌هایی، کار خود را جبران کند و البته همزمان نمی‌تواند ضررهای وارده را جبران کند. فرد متضرر کار خود را از دست داده و به حیثیت او لطمه خورده است و حتی زیان‌های بیشتری به او وارد آمده است. اما فرد زیان‌زننده وابسته به آن است که فرد متضرر او را ببخشد و آن هم نه فقط به سادگی با ذکر یک کلام؛ زیرا افترا برای او به منزله رنج و عذاب بوده است، رنجی ناجوانمردانه که در عمق وجود فرد متضرر جای گرفته است، رنجی که رابطه با افترازننده را مختل کرده و مرتب و به سرعت به یاد او می‌آید، بلکه، به هیچ وجه ساده نیست که فردی بتواند یک چنین رفتاری را به سادگی فراموش کند. این به منزله باری در ذهن فرد متضرر است که آن را با خود می‌کشد، باری که اگر بخواهد دوباره بدون دشواری به آینده بنگرد، باید از آن خلاصی یابد؛ زیرا افترا با همه عواقبش، زندگی او را برای مدت‌های طولانی تغییر داده است.

8:- او می‌تواند بکوشد آن را فراموش کند یا فکر آن را از خود دور کند. او می‌تواند طلب کند که فرد افترازننده مجازات شود و جبران مافات کند. اما او تنها زمانی می‌تواند احساس رهایی کند که از صمیم قلب ببخشد و این بخشودگی را حتی با هدیه‌ای دست و دلبازانه به فرد افترازننده یا به شخص سومی در مقام نماینده او، برجسته سازد. هدیه مانند یک قربانی است. او در این هدیه، خود و رنجی را که متحمل شده است، واگذار می‌کند. به این ترتیب او به وضعیتی که در آن قرار دارد، آری می‌گوید؛ آینده را دور می‌ریزد و از اکنون به بعد بدون ناراحتی و از نو به شکل آزادانه به آینده می‌نگرد.

به سوال خودمان بازگردیم: اکنون تکلیف رابطه میان انسان با خدا چه می‌شود؟

9:- انسان به آفریننده خود، خدا توهین کرده است؛ به او دست رد زده است. او می‌خواهد خود تصمیم بگیرد که چه چیز خوب و چه چیز بد است و می‌خواهد شبیه خدا باشد. این، مضمون داستان هبوط انسان در بهشت است (پیدایش، 3، 1-24).

10:- و خدا به آزادی مخلوق خود احترام می‌گذارد. او انسان‌ها را آزاد آفریده است. اما همچنین گفت: بسیار خب، اگر می‌خواهی خودت تصمیم‌گیری که نیک و شر چیست، می‌توانی این کار را بکنی، اما نه در بهشت من و آنان را از بهشت بیرون راند، در دوری از خدا و جایی که به حال خود رها شدند تا نقش خدا را بازی کنند. (این همان مفهوم گناه نخستین در الهیات شناسی کاتولیکی است: از دست دادن بی‌گناهی و عفت نخستین). هر کس خدای خود است. هر کس برای خود تعیین می‌کند که خوب و بد چیست، بنا به احساس خود، بنا به منافع‌اش یا بر اساس معیارهای مهم‌تر قانون اخلاقیات طبیعی و وجدان و براساس همان هم عمل می‌کند. کار به درگیری‌ها و تفسیرهای متناقض می‌کشد و نبردهایی مادی و عقیدتی بر سر قدرت درمی‌گیرد. تاریخ انباشته از این روایات است. ما هر روزه از پیامدهای آن در عذاب هستیم: جدل، قتل و کشتار، جنگ، دزدی‌ها، بحران‌های مالی و سوءتفاهم‌ها - بلکه، کل درد و رنج‌های بشری، آنچه انسان‌ها می‌توانند متقابلاً بر یکدیگر روا دارند، همه و همه پیامد گناه نخستین، گناه‌های شخصی و غرور برای آن است که انسان شبیه خدا شود.

11:- به رغم آن، خدا باز ما را تنها نمی‌گذارد. او همچنان ما را در قید حیات نگه می‌دارد و نجات‌دهنده‌ای را به ما نوید می‌دهد: «و عداوت در میان تو (منظور مار/شیطان است)

Frau, zwischen deinen Nachwuchs und ihren Nachwuchs. Er trifft dich am Kopf, und du triffst ihn an der Ferse.“(Gen 3, 15). Juden wie Christen sehen hierin die Ankündigung eines Messias. Die Christen sehen in der Frau Maria, die Mutter Jesu (Offb 12,1-6).

12:- Gott erwählte in der Geschichte Abraham, den Stammvater des Volkes Israel, aus dem der Retter kommen sollte, er sandte Propheten wie Mose, Elias, Jesaja und andere, zuletzt Johannes den Täufer, die alle das Volk Israel ermahnten, aufrichteten und mit vielen Andeutungen und Prophezeiungen den Messias ankündigten.

13:- Schließlich kam der Retter in geschichtlicher Zeit, Gott selbst, der Sohn, das Wort Gottes, durch das alles geworden ist (Joh 1,3), in der Person des Menschen Jesu von Nazareth, geboren aus der Jungfrau Maria (wie vorhergesagt s. Jes 7,14), in Betlehem als kleines Kind auf die Welt gekommen (s. Mi 5,1.3; Mt 2,1-12), bekräftigt durch Wunder und Zeichen „Blinde sehen wieder, und Lahme gehen, Aussätzige werden rein, und Taube hören; Tote stehen auf, und den Armen wird das Evangelium (die frohe Botschaft) verkündet.“(Mt 11,5) als Erfüllung der Prophezeiungen über die Zeit des Messias (Jes, 26,19; 29,18; 35, 5f; 61,1) .

14:- „,... (Er) kam in die Welt. Er war in der Welt, und die Welt ist durch ihn geworden, aber die Welt erkannte ihn nicht. Er kam in sein Eigentum, aber die Seinen nahmen ihn nicht auf.“ (Joh 1,9b – 11) Gott hat den Menschen als freies Wesen geschaffen und respektiert die Freiheit seines Geschöpfes. Er übt keinen Zwang aus, er ruft, er lädt ein; „aber die Seinen nahmen ich nicht auf“!

15:- Das Gleichnis von den bösen Winzern (Lk 20,9-17) ließ seine Feinde nicht aufhorchen und umkehren, nein es verstärkte nur ihren Hass. Und als Jesus sich offen zu erkennen gibt: „Da sagten alle: Du bist also der Sohn Gottes. Er antwortete ihnen: Ihr sagt es – ich bin es.“ (Lk 22,70), da zerrten sie ihn zum römischen Statthalter, Pontius Pilatus, klagten ihn wegen anderer Dinge an, der ließ Jesus geißeln und übergab ihn schließlich zur Kreuzigung.

16:- Jesus ließ das alles mit sich geschehen. Er hätte ja auch sagen können, als der erste römische Soldat seine Hand hob, um ihm den ersten Geißelhieb zu versetzen: Schluss! Ich wollte Euch zu Gott zurückführen; Ihr wollt ja in der Gottesferne bleiben; ich gehe; keine Erlösung und Versöhnung mit Gott; Chance verpasst! Es geschieht Euch recht, „du ungläubige und unbelehrbare Generation“ (Mt 17,17); nein, er lässt alles über sich ergehen. Er hat sich freiwillig in die Hände seiner Schächer begeben (Joh. 18, 3-8), er gibt sich hin für seine Freunde (Joh 15,13) und vergießt sein Blut, das Blut des neuen Bundes, für viele zur Vergebung der Sünden (Mt 26,28).

17:- Indem das Wort Fleisch geworden ist (Joh 1,14), Gott also in der zweiten Person der Heiligsten Dreifaltigkeit Menschennatur angenommen hat – Jesus Christus war und ist wahrer Gott und wahrer Mensch – hat Gott, der Beleidigte, die Initiative ergriffen und Verzeihung gewährt. Er hat die Brücke zwischen Gott und dem Menschen unwiderruflich und ewig wiedererrichtet. Ja, das Wunder ist so groß, dass seit seiner Inkarnation (seit seiner Empfängnis im Schoße Mariens) und vollendet in der Auferstehung die Menschennatur mit der göttlichen Natur des Wortes in der Person Jesu von Nazareth untrennbar verbunden ist. Die Menschennatur wurde also in die göttliche Natur hochgehoben und ist nunmehr ewig in der göttlichen Dreifaltigkeit präsent.

18:- Diese Brücke trägt! Dieses Geschenk Gottes, das seine Verzeihung unterstreicht, ist so groß, denn selbst die grausamste Tötung seines Sohnes hat ihn nicht dazu veranlasst, seine Vergebung zurückzunehmen. Ja, der Tod am Kreuz ist das Opfer, das seinen Vergebungswillen bekräftigt (und gleichzeitig die Sünden der Menschheit sühnt). Keine Sünde ist so groß, als dass sie Gott dem, der wahre Reue zeigt, nicht vergeben würde. Das ist die Botschaft des Kreuzes!

و زن و در میان ذریت تو و ذریت وی می گذارم؛ او سر تو را خواهد کوبید و تو پاشنه وی را خواهی کوبید» (پیدایش، 3، 15). یهودیان نیز مانند مسیحیان در اینجا بشارت یک مسیح را می بینند. مسیحیان آن را بارآمده در جسم بانو مریم، مادر عیسی می دانند (مکاشفه، 12، 1-6).

12:- خدا در تاریخ، ابراهیم، جد قوم اسرائیل، را برگزید که قرار بود منجی از او نشأت بگیرد. او پیامبرانی نظیر موسی، الیاس، اشعیاء و دیگران و سرآخر نیز یوحنا تعمیددهنده را فرستاد که همگی به قوم اسرائیل هشدار می دادند، آن را تقویت می کردند و با اشاره ها و پیشگویی های فراوان، مسیح را وعده می دادند.

13:- سرانجام، منجی در عرصه تاریخ ظاهر شد، شخص خدا، پسر و کلمه خدا که از طریق او همه چیز به وجود آمد (یوحنا، 1، 3)، در شخص عیسی ناصری، زاده شده از مریم باکره (همان گونه که پیش بینی شده بود، مراجعه کنید به اشعیاء، 7، 14) که در بیت الحم در قالب طفلی کوچک بدنیا آمد (مراجعه کنید به میکاه، 5، 1 و 3؛ متی، 2، 1-12)، قدرت یافته به واسطه معجزه ها و نشانه های نظیر: «کوران بینا می گردند و لنگان به رفتار می آیند و ابرصان ظاهر و کران شنوا و مردگان زنده می شوند و فقیران بشارت (خیر شادمانه) می شنوند» (متی، 11، 5)، به عنوان تحقق پیشگویی های مربوط به عصر مسیح (اشعیاء، 26، 19؛ 29، 18؛ 35، 5 و ادامه؛ 61، 1).

14:- «... و در جهان آمدنی بود. او در جهان بود و جهان بواسطه او آفریده شد و جهان او را نشناخت. به نزد خاصان خود آمد و خاصانش او را نپذیرفتند» (یوحنا، 1، 9-11) خدا انسان را در مقام موجودی آزاد آفریده است و به آزادی مخلوق خود احترام می گذارد. او اعمال زور نمی کند، فرامی خواند و دعوت می کند: «اما خاصانش او را نپذیرفتند»!

15:- حکایت باغبان های ظالم (لوقا، 20، 9-17) دشمنان عیسی را آگاه نکرد و باعث نشد که توبه کنند، بلکه نفرت آنان را تشدید کرد. و هنگامی که عیسی خود را رسماً علنی ساخت «همه گفتند: پس تو پسر خدا هستی؟ او به ایشان گفت: شما می گوئید که من هستم» (لوقا، 22، 70) و در اینجا بود که آنان او را به زور به نزد والی روم، پنتوس پیلطس بردند و از او به خاطر مسائل دیگری شکایت کردند. او دستور داد عیسی را شلاق بزنند و سرآخر او را به صلیب سپرد.

16:- عیسی اجازه داد همه این بلایا بر سرش بیاید. او هنگامی که اولین سرباز رومی دست خود را بلند کرد که نخستین ضربه شلاق را بر او وارد کند، می توانست بگوید: بس کنید! من می خواستم شما را به سمت خدا هدایت کنم؛ شما می خواهید در بیگانگی با خدا بمانید؛ پس من می روم؛ از آشتی و مصالحه با خدا خبری نیست؛ اقبال خود را از کف دادید! هر چه بر سرتان می آید، حق است، «ای فرقه بی ایمان کج رفتار» (متی، 17، 17)؛ خیر، او اجازه می دهد هرچه می خواهند بر سرش بیاورند. او داوطلبانه خود را به دستان جلادانش سپرده بود (یوحنا، 18، 3-8). او خود را برای دوستانش می دهد (یوحنا، 15، 13) و خونس به زمین می ریزد، خون پیمان جدید که در راه بسیاری به جهت آمرزش گناهان ریخته می شود.

17:- از آن رو که کلمه جسم گردید (یوحنا، 1، 14)، یعنی خدا در شخص دوم سه گانگی مقدس، سرشت انسانی به خود گرفت - عیسی مسیح خدای راستین و انسان راستین بود و هست - خود خدا که مورد توهین قرار گرفته بود، ابتکار عمل را به دست گرفت و بخشودگی را تضمین داد. او پل ارتباطی میان خدا و انسان را به گونه ای خدشه ناپذیر و برای همیشه بنا نهاد. بله، معجزه چنان بزرگ است که از زمان تن گیری (از زمان بسته شدن نطفه او در جسم مریم) تا به کمال، یعنی رستاخیزش، سرشت انسانی با سرشت الهی کلمه در شخص عیسی ناصری پیوند خورده و جدایی ناپذیر است. پس سرشت انسانی، در سرشت الهی تعالی یافت و تاکنون و نیز تا به ابد در سه گانگی الهی حضور دارد.

18:- این پل ارتباطی دوام دارد! این هدیه خدا که بر بخشش او صحه می گذارد، چنان بزرگ است که حتی به قتل رساندن خشونت بار پسرش هم او را وادار نساخته است، بخشش خود را بازپس گیرد. بله، مرگ بر صلیب، قربانی ای است که اراده بخشش او را تقویت می کند (و همزمان گناهان بشریت را کفاره می دهد). هیچ گناهی آنقدر بزرگ نیست که خدا آن کسی را که ندامت واقعی از خود ابراز می دارد، نبخشد. این همان پیام صلیب است!

19:- Und dass das so ist, können wir der Geschichte von der Kreuzigung selbst entnehmen; denn mit Jesus wurden noch zwei Schächer gekreuzigt, einer zu seiner Rechten und der andere zu seiner Linken. Lukas berichtet: „Einer der Verbrecher, die neben ihm hingen, verhöhnnte ihn: Bist du denn nicht der Messias? Dann hilf dir selbst und auch uns! Der andere wies ihn zurecht und sagte: Nicht einmal du fürchtest Gott? Dich hat doch das gleiche Urteil getroffen. Uns geschieht recht, wir erhalten den Lohn für unsere Taten, dieser aber hat nichts Unrechtes getan. Dann sagte er: Jesus, denk an mich, wenn du in dein Reich kommst. Jesus antwortete ihm: Amen, ich sage dir: Heute noch wirst du mit mir im Paradies sein.“ (Lk 23, 39-43)

20:- Paulus fasst es in **2 Kor 5, 17-21** so zusammen:

Gott hat uns durch Christus mit sich versöhnt

17 Wenn jemand in Christus ist, dann ist er eine neue Schöpfung: Das Alte ist vergangen, Neues ist geworden.

18 Aber das alles kommt von Gott, der uns durch Christus mit sich versöhnt und uns den Dienst der Versöhnung aufgetragen hat.

19 Ja, Gott war es, der in Christus die Welt mit sich versöhnt hat, indem er den Menschen ihre Verfehlungen nicht anrechnete und uns das Wort von der Versöhnung zur Verkündigung anvertraute.

20 Wir sind also Gesandte an Christi statt, und Gott ist es, der durch uns mahnt. Wir bitten an Christi statt: Lasst euch mit Gott versöhnen!

21 Er hat den, der keine Sünde kannte, für uns zur Sünde gemacht, damit wir in ihm Gerechtigkeit Gottes würden.

21:- Es bedarf also unserer Reue und unserer Bereitschaft, selbst unseren Schuldner zu vergeben, um bei Gott Erbarmen zu finden. Wir können Gott nicht umstimmen, indem wir etwas mehr Gutes tun als Böses und mit ihm verhandeln, nach dem Motto: im Ganzen ist meine Bilanz doch noch knapp positiv. Nein, radikale Umkehr ist angesagt. Alles Böse ist zu bereuen!

22:- Jesus Christus lädt uns ein, ihm nachzufolgen, selbst Teil der Brücke zwischen der Welt und Gott zu werden, indem wir uns **taufen** lassen und unser eigenes tägliches Kreuz auf uns nehmen. Mit der Taufe wird die Erbsünde abgewaschen, aber ihre Folgen sind weiterhin zu spüren. Jeder von uns hat ein Tropfen dieses Gifts abbekommen, so drückt es Papst Benedikt XVI aus. Auch wenn es bei den Christen durch die Taufe abgewaschen ist, wirkt es in uns noch nach - als Schwächung unseres Willens, den es mit der Gnade Gottes durch ein Leben der Tugenden zu stärken und auf das Gute auszurichten gilt. Das Leid der menschlichen Ungerechtigkeiten wirkt auch weiterhin in der Welt. Egoismus und Gottvergessenheit, Habgier und Machtversessenheit führen auch weiterhin zu persönlichen Sünden und verursachen Leid bei unschuldigen Dritten. Dies alles verlangt von den Nachfolgern Christi, den Christen, Tapferkeit im Ausharren, viel Liebe in der Überwindung des Bösen und seiner Konsequenzen sowie Großzügigkeit in der Vergebung.

23:- Jesus Christus kennt unsere Schwachheit. Auch wenn wir es eigentlich nicht wollen, erliegen wir immer wieder den Versuchungen zur Sünde. Was wir getan haben, ist getan und kann nicht wieder ungeschehen gemacht werden; aber die Schuld, die damit verbunden ist, gilt es zu bewältigen. Er fordert uns auf, uns nach jedem Sturz vertrauensvoll wieder in die Arme unseres liebenden Vaters zu werfen, zu bereuen und wieder neu anzufangen (siehe das Gleichnis vom verlorenen Sohn – Lk 15,11-32). Das von ihm eingesetzte **Sakrament der Buße** ist der Weg, über den unsere Schuld getilgt wird, damit wir uns erneut um das Gute bemühen können und unsere Freude so vollkommen

19:- و این را از حکایت مصلوب کردن عیسی در می یابیم؛ زیرا همراه با عیسی دو تبهکار نیز مصلوب شدند، یکی به دست راست و دیگری به دست چپ او. لوقا چنین گزارش می دهد: «و یکی از آن دو خطاکار مصلوب بر وی کفر گفت که اگر تو مسیح هستی خود را و ما را برهان. اما آن دیگری جواب داده، او را نهیب کرد و گفت: مگر تو از خدا نمی ترسی؟ چون که تو نیز زیر همین حکمی. و اما ما به انصاف، چون که جزای اعمال خود را یافته ایم. لیکن این شخص هیچ کار بی جا نکرده است. پس به عیسی گفت که ای خداوند، مرا به یاد آور هنگامی که به ملکوت خود آیی. عیسی به وی گفت: هر آینه به تو می گویم امروز با من در فردوس خواهی بود» (لوقا، 23، 39-43)

20:- پولس در آیه های 17 تا 21- 5 از رساله دوم به قرننیان این نکته چنین خلاصه می کند:

خدا از راه مسیح ما را با خود آشتی داد.

17. پس اگر کسی در مسیح باشد، خلقت تازه ای است؛ چیزهای کهنه درگذشت، اینک همه چیز تازه شده است.

18. و همه چیز از خدا که ما را بواسطه عیسی مسیح با خود مصالحه داده و خدمت مصالحه را به ما سپرده است.

19. یعنی اینکه خدا در مسیح بود و جهان را با خود مصالحه می داد و خطیای ایشان را بدیشان محسوب نداشت و کلام مصالحه را به ما سپرد.

20. پس سفیران مسیح هستیم. به گونه ای که خدا از زبان ما شما را به آشتی می خواند. ما از جانب مسیح از شما استدعا می کنیم که با خدا آشتی کنید.

21. زیرا او را که گناه نشناخت، در راه ما گناه ساخت تا ما در وی عدالت خدا شویم.

21:- بنابراین پشیمانی و آمادگی ما برای این که حتی مدیونان خود را ببخشیم تا از رحم و شفقت خدا برخوردار شویم، امری ضروری است. ما نمی توانیم با انجام کمی کار نیک بیشتر از شر، رأی و نظر خدا را عوض کنیم و با او بنا به این شعار معامله کنیم: در کل طرازنامه رفتار من تقریباً مثبت است. خیر، آنچه لازم است، یک رویگردانی بنیادی است. باید از تک تک امور شری که مرتکب شده ایم، اظهار ندامت کنیم.

22:- عیسی مسیح ما را دعوت می کند، از او پیروی کنیم و خود به پل ارتباطی میان جهان و خدا تبدیل شویم، به این ترتیب که تعمید بگیریم و صلیب هر روزمان را بر دوش کشیم. از راه تعمید، گناه نخستین به طور کامل شسته و پاک می شود، اما پیامدهای آن هنوز احساس می شود. بنا به گفته پاپ بندیکت شانزدهم، هر یک از ما قطره ای از این زهر را دریافت کرده است. حتی اگر این زهر در وجود مسیحیان از راه تعمید پاک شده باشد، هنوز در ما اثرگذار است، آن هم به شکل تضعیف اراده ای که باید در واقع با لطف و رحمت خدا، از راه زندگی در فضایل، تقویت و به سمت نیکی جهت گیری شود. رنج ناشی از بی عدالتی انسان، همچنان در جهان تأثیرگذار است. خودپرستی ها و فراموش کردن خدا، حرص و طمع ها و قدرت طلبی ها همچنان به گناهان شخصی می انجامند و در حق فرد ثالثی که بی گناه است، رنج ها و عذاب هایی پدید می آورند. همه اینها از پیروان مسیح، یعنی مسیحیان، شجاعت در استقامت، محبت فراوان در غلبه بر شر و پیامدهای آن و همچنین دست و دلبازی در گذشت و بخشش را طلب می کند.

23:- عیسی مسیح از ناتوانی ما آگاه است. حتی اگر ما نخواهیم، پیوسته در معرض وسوسه های منجر به گناه هستیم. آنچه که ما انجام داده ایم، دیگر انجام شده است و نمی توان آن را خنثی کرد؛ اما باید دینی را که از این گناه بر گردن ماست، ادا کنیم. این دین از ما می خواهد که پس از هر سقوطی، با اعتماد کامل، دوباره خود را به آغوش پدر پرمهر بیفکنیم تا اظهار پشیمانی کنیم و از نو آغاز نماییم (مراجعه شود به تمثیل پسر گمشده، لوقا، 15، 11-32). آیین فیض بخش توبه که خدا مقرر کرده است، راهی است که با طی کردن آن می توانیم دین خود را ادا کنیم تا بتوانیم از نو برای انجام نیکی بکوشیم و به این ترتیب، شادی ما کامل شود. آیین فیض بخش توبه به این ترتیب، نخستین مرحله ای است که در آن،

sein wird. Das Sakrament der Buße ist somit der erste Ort, wo die Barmherzigkeit Gottes für uns erfahrbar wird.

24:- Die Kreuze in unseren Häusern, in den Kirchen, die Wegkreuze in den Fluren und Feldern erinnern uns an diese frohe Botschaft (Evangelium): Die Verzeihung Gottes ist uns sicher, wenn wir bereuen! Das ist wahre Erlösung aus Schuld und Schuldverstrickung. Habt keine Angst, verliert nicht den Mut! Der Himmel steht auch uns offen!

25:- **Zum Sühnetod Christi**

(ein Gespräch des Pur-Magazins mit dem deutschen Philosophen Robert Spaemann, veröffentlicht in der Ausgabe 6/2010)

26:- **Pur-Magazin:** Zu Karfreitag: Warum ist es für die Wiederherstellung von Mensch und Universum notwendig, dass Gott seinen Sohn hingibt? Wenn heute ein Vater seinen Sohn opferte, würde man sofort das Jugendamt anrufen!

Spaemann: Hier muss man eine falsche Vorstellung vom Sühnetod korrigieren: Es ist ja nicht Gott, der zur Kreuzigungsveranstaltung eingeladen hat. Die Kreuzigung Jesu geht zurück auf die Bosheit und Verblendung der Menschen.

27:- **Pur-Magazin:** Jesus sagt aber von seinem bevorstehenden Kreuzestod mehrfach, dass es so geschehen müsse....

Spaemann: .."auf dass die Schrift erfüllt würde". Warum aber enthält Gottes Wort Ankündigungen vom Kreuzestod? Weil Gott die Menschen kennt und weiß, was geschehen wird.

28:- **Pur-Magazin:** Gott wollte den Tod seines Sohnes gar nicht?

Spaemann: Ich erzähle Ihnen ein Gleichnis: Stellen Sie sich einen Maler mit unendlicher schöpferischer Kapazität vor. Er fängt an, ein riesiges Gemälde zu entwerfen. Neben ihm sitzt jemand, der das Bild verderben will. Immer wieder spritzt er einen dicken Farbklecks rein, der das Bild verunstaltet. Der Maler bezieht jeden dieser Klecks in sein Bild ein und macht noch etwas Besseres daraus. Am Ende steht ein wunderbares Bild da, so dass man im Rückblick denkt, die Kleckse mussten ja sein, damit das Bild zustande kommt.

29:- **Pur-Magazin:** Wer ist der Kleckser in Ihrem Gleichnis?

Spaemann: Der Böse, der Durcheinanderbringer, der Jesus zu Tode bringt. Aber Gott lässt sich nicht aus seiner Rolle drängen, er bestimmt das Heilsgeschehen, nicht der Satan. Was Mephisto in Goethes „Faust“ sagt, trifft auch auf den Satan zu: „Ich bin ein Teil von jener Kraft, die stets das Böse will und stets das Gute schafft.“ Es ist der Satan, der Jesus zu Tode bringt, aber es ist Gott, der Jesu Kreuzigung den Charakter einer Erlösung für die ganze Welt gibt. So weiß auch der Maler in meinem Gleichnis von Anfang an, was der Kleckser vorhat und hat sein Bild entsprechend angelegt.

30:- **Pur-Magazin:** Ist Jesus einen Sühnetod gestorben?

Spaemann: Es gibt viele Pfarrer, die das heute bestreiten. Sie stellen sich damit aber gegen den Kern der biblischen Botschaft. Der Sühnetod Christi löst das Dilemma zwischen Gottes Gerechtigkeit und Gottes Liebe. Jesus Christus erfüllt mit seinem Kreuzestod beides: Der Gerechtigkeit wird Genüge getan, indem Gott das Unrecht dieser Welt nicht ungesühnt lässt. Zugleich übt Jesus Christus gegenüber uns Menschen Barmherzigkeit, indem er selbst diese Strafe auf sich nimmt. Für uns sind Gerechtigkeit und Barmherzigkeit zwei verschiedene Eigenschaften, in Gott sind sie vereint. In einem Gespräch über die letzten Dinge sagte mir Papst Johannes Paul II: „Gott wird am Ende jedem Menschen im Tiefsten seines Wesens gerecht werden.“

نخستین مرحله ای است که در آن، رحمت و مهربانی خدا برای ما قابل درک می شود.

24:- صلیب ها در خانه های ما، در کلیساها، صلیب های قرار داده شده بر مسیرها و مزارع، این پیام شادمانه (انجیل) را به ما یادآور می شوند: اگر پشیمان شویم، بخشش از سوی خدا برایمان تضمین شده است! این نجات راستین از گناه و دین آن است. وحشت نداشته باشید و شجاعت را از دست ندهید! راه آسمان برای ما نیز گشوده است!

درباره کشته شدن مسیح در راه گناهان ما

25:- (گفت و گویی از سوی مجله «پور» با روبرت اشپمان، فیلسوف آلمانی، منتشر شده در نسخه شماره 6 سال 2010)

26:- الف: درباره جمعه مقدس بپرسیم: چرا برای احیای انسان و هستی واجب است که خدا پسر خود را فدا کند؟ اگر این روزها، پدری پسر خودش را بکشد، بلافاصله اداره حمایت از نوجوانان را خبر می کنند!
ب: در اینجا باید تصور غلطی را که درباره مرگ به خاطر گناهان وجود دارد، اصلاح کرد: این خدا نیست که تدارک مراسم مصلوب شدن را دیده است. به صلیب کشیده شدن عیسی به شرارت و عدم بصیرت کافی انسان ها برمی گردد.

ت: اما عیسی پیش از جان باختن بر صلیب، بارها می گوید که این اتفاق باید رخ می داد...

27:- س: «تا نوشته مقدس تحقق یابد». اما به چه دلیل کلام خدا از مرگ بر صلیب خبر می دهد؟ زیرا خدا انسان ها را می شناسد و می داند که چه رخ خواهد داد.

ج: آیا خدا اصلاً خواهان مرگ پسرش نبود؟

28:- ح: برایتان تمثیلی حکایت می کنم: نقاشی را با استعدادهای خلاقانه بی پایان در نظر آورید. او شروع به طراحی تابلویی بسیار بزرگ می کند. کنار او کسی نشسته است که قصد دارد، نقاشی را خراب کند. او مرتب لکه هایی بزرگ از رنگ را روی نقاشی می پاشد تا تابلو را خراب کند. نقاش تک تک لکه هایی را که روی تابلو افتاده است، می گیرد و از آنها طرحی بهتر می کشد. سرآخر تصویری فوق العاده برجای می ماند، به طوری که اگر خوب بنگریم، می بینیم که آن لکه ها باید می بودند تا تابلوی بهتری پدید آید.
س: در تمثیل شما، فرد خرابکار کیست؟

29:- ج: شرّ، اخلاگری که عیسی را به کشتن می دهد. اما خدا اجازه نمی دهد، نقش او را مختل سازند، او است که روایت نجات را طراحی می کند و نه شیطان. آنچه مفیستو در «فاوست» گوته می گوید، درباره شیطان هم مصداق دارد: «من بخشی از آن نیرویی هستم که همواره خواهان شرّ است و پیوسته دست به نیکی می زند». این، شیطان است که عیسی را به پای مرگ می کشد، اما این، خداست که به مصلوب شدن عیسی، جنبه نجات برای همه جهان را می بخشد. بر این اساس، نقاش تمثیل من هم از ابتدا می داند که فرد خرابکار چه در سر دارد و تابلوی خودش را هم بر همین اساس آماده کرده است.
س: آیا عیسی در راه گناهان مرده است؟

30:- ج: کشیشان بسیاری هستند که این روزها این نکته را مردود می شمارند. اما آنان با این کار با هسته اصلی پیام انجیل مخالفت می کنند. مرگ مسیح در راه گناهان ما، دوراهی میان عدالت خدا و محبت خدا را حل می کند. عیسی مسیح با مرگ خود در راه گناهان، هر دو مورد را محقق می سازد: عدالت به این صورت به شکل کافی تحقق می یابد که خدا بی عدالتی را در این جهان بی مجازات نمی گذارد. همزمان، عیسی مسیح درقبال ما انسان ها به این ترتیب با شفقت و مهربانی ظاهر می شود که خود، این مجازات را به جان می خرد. از نظر ما عدالت و شفقت دو ویژگی متفاوت هستند، اما آنها در خدا یکی هستند. پاپ ژان پل دوم در گفت و گویی درباره مضامین آخرالزمانی چنین می گوید: «خدا در نهایت، عدالت را ژرفنای هستی هر انسانی به تحقق می رساند».

Maria

1:- *Maria findet im Koran und in den Hadithen vielfach verehrungsvolle Erwähnung. Der Koran lehrt, dass Isa, der Sohn Marias, ohne Zutun eines Mannes, von Gott unmittelbar in Maria geschaffen wurde (vgl. Sura 19,16-22) Der renommierte muslimische Theologe I. Al-Gibbali fasst die muslimische Sicht Marias so zusammen: „Jeder Muslim, der sich konsequent an den Islam hält, der an die Sendung Muhammads glaubt, der an das Buch Gottes glaubt, der glaubt auch ohne den geringsten Zweifel, dass Maria frei von jeder Sünde ist, die sie entehren würde, rein von jedem Fehler, der ihre Würde herabsetzt, dass sie zu den edelsten aller Frauen gehört. Wer daran zweifelt ist ein Ungläubiger. Spricht doch der erhabene Koran von ihrer Sündenfreiheit und ihrer fleckenlosen Reinheit und preist sie dafür, dass sie der Herr auserwählt und gereinigt hat. ... Wer demnach an dieser ihrer Reinheit zweifelt, der zweifelt an der Wahrheit des Wortes des Herrn der Welt.“ (zitiert in M.S. Abdullah, Islam. Für das Gespräch mit Christen. 2. Aufl., Altenberge, 1988, S. 140.*

2:- *Insbesondere in der islamischen Mystik stoßen wir auch heute noch auf Spuren einer echten Marienverehrung, worauf die Erklärung des 2. Vatikanischen Konzils Nostrae Aetate ausdrücklich hinweist.*

3:- *Der entscheidende Unterschied zwischen der muslimischen und der christlichen Sicht Marias ist nicht schwer zu benennen. Für den Koran ist Maria die geehrte Mutter des Propheten Isa, eines der größten Propheten. Für den christlichen Glauben ist sie die Mutter Jesu, des Messias, des Sohnes Gottes. Alle weiteren unterscheidenden Elemente in der Lehre über Maria ergeben sich aus diesem kapitalen Unterschied.*

4:- Detaillierter sind im Folgenden die Hauptgründe für die besondere Verehrung Mariens seitens der katholischen und orthodoxen Christen zu nennen:

1. Durch ihr freies Ja zum göttlichen Willen ist der Messias Mensch geworden. Sie hat dieses Ja-Wort gegeben, obwohl sie wusste, was auf eine junge unverheiratete Frau in der damaligen Zeit zukam, wenn sie schwanger wurde. Auf Ehebruch stand die Steinigung! Sie hat sich ganz auf die Fürsorge Gottes verlassen. *Ihr Ja-Wort hat sie frei gegeben und nicht wie im Koran steht, Gott hatte beschlossen und ihr blieb daher keine Wahl.*

5:- 2. Sie ist durch ein Privileg Gottes von der Erbsünde befreit gewesen; denn es ist unvorstellbar, dass Jesus Christus, Gott und Mensch zugleich, mit der Sünde in irgendeiner Weise existentiell in Berührung kam. Sie hätte, wie Eva, sündigen können, hat es aber nicht getan. Sie ist also Gott treu geblieben. Sie hat damit den menschlichen Pfeiler der Brücke zwischen Gott und den Menschen, den Jesus Christus unzerstörbar aufgerichtet hat, verstärkt und gezeigt, dass es uns mit der Gnade Gottes möglich ist, treu zu bleiben.

6:- 3. Jesus wirkt sein allererstes Wunder auf die besondere Bitte seiner Mutter hin. Maria bemerkte, dass der Wein bei der Hochzeit zu Kana ausging, und wandte sich an ihren Sohn. Maria bemerkt also gerade unsere kleinen Nöte. Jesus nutzte diese Bitte, um den Anbruch des Reiches Gottes anzuzeigen, indem er Wasser in Fülle zu Wein verwandelte.

7:- 4. Maria stand unter dem Kreuz. Jesus gab sie uns zur Mutter, indem er zu Johannes stellvertretend sagte: siehe deine Mutter! (Joh 19,26)

8:- 5. Im Laufe der Geschichte hat Maria immer wieder ihre mütterliche Sorge für die Kirche und alle Christen gezeigt. Die Kirche hat viele Marienerscheinungen ob in Fatima, in Lourdes, Paris und an anderen Orten als glaubwürdig anerkannt.

1:- در قرآن و در احادیث به کرات از مریم با احترام کامل نام برده می شود. قرآن تعلیم می دهد که نطفه عیسی، پسر مریم، بدون دخالت یک مرد، به طور مستقیم به دستور خدا در کالبد مریم شکل گرفت (رجوع کنید به سوره 19، آیه 16-22). ای. الجبال، الهیات شناس سرشناس، دیدگاه مسلمانان درباره مریم را چنین خلاصه می کند: «هر فرد مسلمان که به اسلام پایبند و به رسالت محمد ایمان داشته باشد، هر که اهل کتاب باشد، بدون کوچک ترین تردید اعتقاد دارد که مریم عاری از هر گناهی است که ممکن است او را از ارج و احترام ساقط سازد، او عاری از هر خطایی است که ممکن است به منزلت او لطمه بزند و این که او در زمره شایسته ترین همه زنان است. کسی که در این مورد تردید دارد، بی ایمان است. قرآن مجید نیز از عفت او و نیز از پاکدامنی بدون لکه او سخن می گوید و او را به خاطر آن که خداوند او را برگزید و پاک ساخت، تکریم می کند. ... اگر فردی به این پاکدامنی تردید داشته باشد، در واقع به حقیقت کلام خدا در جهان تردید می ورزد» (به نقل از ام.اس. عبدالله، اسلام. در هواداری از گفت و گو با مسیحیان، چاپ دوم، آلتن برگه، 1988، صفحه 140).

2:- بویژه در عرفان مسیحی ما این روزها هنوز هم به مواردی ناب از تکریم مریم برمی خوریم. بیانیته شورای دوم واتیکان به نام «در زمانه ما» به وضوح اشاره به این امر دارد.

3:- اشاره به تفاوت عمده میان دیدگاه مسلمانان و مسیحیان در این زمینه چندان دشوار نیست. از نظر قرآن، مریم مادر ارجمند عیسی پیامبر، یکی از بزرگ ترین پیامبران است. بنا به اعتقاد مسیحی، او مادر عیسی، مسیح، پسر خداست. سایر عناصر متفاوت دیگر در تعالیم مربوط به مریم از این تفاوت عمده نشأت می گیرند.

4:- آنچه باید به شکل دقیق تر بررسی کرد، دلایل اصلی تکریم ویژه مریم از سوی مسیحیان کاتولیک و ارتدکس است که در زیر می آید:

الف. با پاسخ «آری» داوطلبانه او به اراده خدا، مسیح انسان شد. او این پاسخ مثبت را ادا کرد، هرچند که می دانست، اگر باردار شود، این امر برای یک بانوی جوان و مجرد در آن روزگار چه پیامدهایی را می تواند به دنبال داشته باشد. برای گناه زنا در آن زمان مجازات سنگسار مقرر شده بود. اما او به طور کامل به پشتیبانی خدا اعتماد کرده بود. او پاسخ مثبت خود را داوطلبانه ادا کرد، یعنی برعکس آنچه در قرآن ادعا می شود که خدا تصمیم گرفت و در نتیجه برای او هیچ قدرت انتخابی نماند.

5:- ب. او بنا به امتیازی که خدا برای او قائل شده است، از گناه نخستین مبرا است؛ زیرا قابل تصور نیست که عیسی مسیح که همزمان خدا و انسان است، به نحوی، اصولاً با گناه در ارتباط باشد. او می توانست مانند حوا دست به گناه بزند. اما این کار را نکرد. پس به خدا وفادار ماند. به این ترتیب، او ستون انسانی پل رابط میان خدا و انسان را که عیسی مسیح به نحوی پایدار بنیان نهاده بود، تقویت کرد و نشان داد که با لطف الهی، وفادار ماندن ما به خدا امری شدنی است.

6:- ت. عیسی نخستین معجزه خود را بنا به خواهش ویژه مادرش انجام می دهد. مریم متوجه شده بود که شراب در عروسی قانا رو به اتمام است و این موضوع را با پسرش در میان گذاشت. بنابراین، ذهن مریم متوجه نیازهای کوچک مردم بود. عیسی از این خواهش استفاده کرد تا فرارسیدن ملکوت خدا را از راه تبدیل آب به شراب، آن هم به وفور، نشان دهد.

7:- ث. مریم در زیر صلیب ایستاده بود. عیسی او را به عنوان مادر به همه ما می بخشد، به این ترتیب که به یوحنا به نمایندگی از سوی همه چنین می گوید: «اینک مادر تو» (یوحنا، 19، 26).

8:- ج. در طول تاریخ، مریم بارها رسیدگی ها و مراقبت های مادرانه خود را به کلیسا و همه مسیحیان نشان داد. کلیسا، بسیاری تجلی های مریم، از جمله در فاطمیا، لورد، پاریس یا نقاط دیگر را علناً به رسمیت شناخته است.

Die evangelischen Christen stehen der Marienfrömmigkeit und -verehrung meist skeptisch gegenüber und lehnen sie ab.

Das 2. Vatikanische Konzil erklärt (auch zur Klarstellung gegenüber den evangelischen Christen) in Nr. 60 der Dogmatischen Konstitution über die Kirche „Lumen gentium“ zur seligen Jungfrau:

9:- „Ein einziger ist unser Mittler nach den Worten des Apostels: 'Denn einer ist Gott, einer ist auch der Mittler zwischen Gott und den Menschen, der Mensch Christus Jesus, der sich als Lösegeld hingegeben hat für alle (1 Tim2, 5-6). Marias mütterliche Aufgabe aber gegenüber den Menschen verdunkelt oder vermindert diese einzige Mittlerschaft Christi in keiner Weise, sondern zeigt deren Kraft. Jeglicher heilsame Einfluss der seligen Jungfrau auf die Menschen kommt nämlich aus dem Wohlgefallen Gottes und fließt aus dem Überfluss der Verdienste Christi, stützt sich auf seine Mittlerschaft, hängt von ihr vollständig ab und schöpft aus ihr seine ganze Wirkkraft. Die unmittelbare Vereinigung der Glaubenden mit Christus wird dadurch aber in keiner Weise gehindert, sondern vielmehr gefördert.“

10:- Weiter heißt es in Nr. 61 und 62: „ Die selige Jungfrau, die von Ewigkeit her zusammen mit der Menschwerdung des göttlichen Wortes als Mutter Gottes vorherbestimmt wurde, war nach dem Ratschluss der göttlichen Vorsehung hier auf Erden die erhabene Mutter des göttlichen Erlösers, in einzigartiger Weise vor anderen seine großmütige Gefährtin und die demütige Magd des Herrn. Indem sie Christus empfangt, gebiert und nährt, im Tempel dem Vater darstellt und mit ihrem am Kreuz sterbenden Sohn litt, hat sie beim Werk des Erlösers in durchaus einzigartiger Weise in Gehorsam, Glaube, Hoffnung und brennender Liebe mitgewirkt zur Wiederherstellung des übernatürlichen Lebens der Seelen. Deshalb ist sie für uns in der Ordnung der Mutter.“

11:- „Diese Mutterschaft Mariens in der Gnadenökonomie dauert unaufhörlich fort, von der Zustimmung an, die sie bei der Verkündigung gläubig gab und unter dem Kreuz ohne Zögern festhielt, bis zur ewigen Vollendung aller Auserwählten. In den Himmel aufgenommen hat sie diesen heilbringenden Auftrag nicht aufgegeben, sondern fährt durch ihre vielfältige Fürbitte fort, uns die Gaben des ewigen Heils zu erwirken. In ihrer mütterlichen Liebe trägt sie Sorge für die Brüder ihres Sohnes, die noch auf der Pilgerschaft sind und in Gefahren und Bedrängnissen weilen, bis sie zur seligen Heimat gelangen. Deshalb wird die selige Jungfrau in der Kirche unter dem Titel der Fürsprecherin, der Helferin, des Beistandes und der Mittlerin angerufen. Dies ist aber so zu verstehen, dass es der Würde und Wirksamkeit Christi, des einzigen Mittlers, nichts abträgt und nichts hinzufügt.“ (Übers. Rahner und Vorgrimmler, Kleines Konzilkompendium)

12:-Die Kirche hat verschiedene Dogmen (das sind von allen Katholiken zu glaubende Lehrsätze) über Maria verkündet:

A. Maria kann wahrhaft als die Mutter Gottes bezeichnet werden.

Sie ist keine Göttin, sondern reiner Mensch. Aber sie ist Mutter der Person Jesus Christus, die sie geboren hat. Jesus ist Gott und Mensch. Insofern kann man sie auch als Mutter Gottes bezeichnen.

Alle marianischen Dogmen der katholischen Kirche haben, das wird hier deutlich, auch einen christologischen Bezug.

B. Maria ist unbefleckt empfangen.

13:- Der Ausdruck „unbefleckt“ wird häufig missverstanden. Dahinter steckt noch die jüdisch-islamische Sicht, die es teilweise auch im Christentum gab, dass nämlich Sexualität etwas Unreines wäre. Die Sexualität als solches ist ja keine Befleckung, ist nichts Schmutziges. In der Ordnung der Liebe gelebt, ist sie sogar Sakrament, da die Eltern in ihrer liebenden Umarmung sich zum Werkzeug Gottes zur Schaffung neuen Seins, einer neuen Person, machen. Sie bereiten die Materie vor, und Gott gibt die Seele, die er aus dem Nichts schafft. Aufgrund der Geistseele ist diese neue Person auf Ewigkeit angelegt. Die Zeugung eines Menschen ist somit der einzige Moment, in der diese

مسیحیان انجیلی، اغلب نسبت به تکریم و تجلیل مریم به دیده تردید می نگرند و آن را رد می کنند.

شورای دوم واتیکان (همچنین برای روشن ساختن این نکته بر مسیحیان انجیلی) در اساسنامه جزی شماره 60 به نام Lumen Gentium (نور جهان) درباره تقدیس باکره چنین می گوید:

9:- «بنا به کلام رسولان، تنها یک نفر واسطه ماست: «زیرا خدا واحد است و در میان خدا و انسان یک متوسطی است، یعنی انسانی که مسیح عیسی باشد که خود را در راه همه داد، شهادتی در زمان معین» (1 تیموتائوس، 2، 5-6). اما وظیفه مادرانه مریم در قبال انسان ها، این تنها وساطت مسیح را به هیچ وجه مخدوش یا کمرنگ نمی سازد، بلکه نشان دهنده نیروی اوست. هر گونه نفوذ شفا بخش از سوی باکره مقدس نسبت به انسان ها، با نظر مساعد خدا تحقق می یابد و از انبوه شایستگی های مسیح سرچشمه می گیرد، بر وساطت او متکی است، کاملاً به این وساطت وابسته است و تأثیرگذاری اش را به طور کامل از آن می گیرد. اما به این ترتیب، وحدت مستقیم ایمانداران با مسیح به هیچ وجه خدشه دار نمی شود، بلکه برعکس تشویق می گردد و توسعه می یابد.

10:- در اساسنامه های 61 و 62 نیز چنین آمده است: «باکره مقدس که از ازل در مسیر انسان شدن کلام خدا، به عنوان مادر خدا تعیین شده بود، بنا به اراده ناشی از پیش دانی خدا، در اینجا بر زمین، مادر بزرگوار منجی الهی بود، او به شیوه ای خارق العاده، پیش از دیگران، همراه و همپای سخاوتمند او و کنیز فروتن خداوند بود. او با روش خود در پذیرا شدن مسیح، به دنیا آوردن و تغذیه او، تقدیم او در معبد خداوند و با رنج بردن همراه با فرزند در حال مرگ خود در پای صلیب، در بازپروری حیات فراطبیعی روح ها، در عملکرد نجات با صفاتی چون فرمانبری، ایمان، امید و سرشاری محبت سهیم بود. از این رو او برای ما براستی مادر است.»

11:- «این مادری کردن مریم در تدبیر رحمت، بی وقفه ادامه دارد، یعنی از پاسخ مثبتی که در زمان ظاهر شدن فرشته ارائه داد و در زیر صلیب بی تردید حفظ کرد تا به کمال همه برگزیدگان. او در آسمان نیز این مأموریت نجات بخش را فرو نمی گذارد، بلکه همچنان با شفاعت های متعدد خود، عطایای نجات جاودانی را برای ما اثربخش می سازد. او با محبت مادرانه خود، از برادران پسر خود که هنوز در زیارت هستند و در خطر ها و تنگناها به تزلزل می افتند، مراقبت می کند تا این که آنان همگی به زادگاه مقدس خود برسند. از این رو، باکره مقدس را در کلیسا با عناوین شفاعت کننده، یاری رسان، همراه و میانجی می خوانند. اما این نکته را باید به این صورت درک کرد که این موضوع از منزلت و تأثیرگذاری مسیح، تنها میانجی موجود، چیزی کم یا به آن چیزی اضافه نمی کند» (ترجمه رامر و فورگرملر، کتاب راهنمای کوچک شورای واتیکان).

کلیسا، اصول جزی متعددی را (که از نظر همه کاتولیک ها به اصول تعلیمی ایمانی بدل شده اند) درباره مریم اعلام داشته است:

الف. مریم را براستی می توان مادر خدا خواند

12:- او یک الهه نیست، بلکه کاملاً انسان است. اما او مادر شخص عیسی مسیح است که او را به دنیا آورده است. عیسی خدا و انسان است. بنابراین او را می توان مادر خدا نیز نامید. همه جزییات کلیسای کاتولیک درباره مریم، همان گونه که در اینجا هم روشن می شود، در مسیح شناسی نیز مدلولی دارند.

ب. مریم به شکل بی لکه بارور شده است

13:- اصطلاح «بی لکه» اغلب مورد سوءتفاهم قرار می گیرد. در پس این سوءتفاهم ها، آن دیدگاه یهودی - اسلامی قرار دارد که تاحدودی در مسیحیت هم وجود داشت، یعنی این دیدگاه که رابطه جنسی امری ناپاک است. رابطه جنسی به خودی خود، به منزله یک لکه یا عیب و آلوده نیست. رابطه جنسی در چهارچوب محبت و عشق، حتی مقدس است، زیرا والدین در آغوش پرمهر یکدیگر به منزله ابزاری برای خداوند در خلق یک هستی و فردی جدید هستند. آنان ماده را فراهم می کنند و خدا روحی را عطا می کند که از هیچ می آفریند. از دیدگاه روح، این فرد جدید برای جاودانگی مقرر شده است. به این ترتیب، به وجود آوردن یک انسان،

materielle Welt nicht nur umgeformt wird, sondern wächst, definitiv ein Mehr an Sein erhält (primäre Schöpfung).

Sexualität, die auf sich bezogen gelebt wird, ungeordnet, egoistisch, nur auf das eigene Vergnügen ausgerichtet, dagegen, kann großes Leid verursachen und ist sündhaft.

14:- Mit der unbefleckten Empfängnis ist jedoch gemeint, dass Maria durch Privileg Gottes frei von der Erbsünde war. Maria hatte selbstverständlich einen natürlichen Vater (Joachim) und eine Mutter (Anna) und wurde auf natürliche Weise gezeugt.

C. Maria ist immerwährende Jungfrau.

15:- Sie hat als Jungfrau den Herrn vom Heiligen Geist empfangen. Sie hat auch nach der Geburt keinen Mann erkannt. Auch wenn Josef, mit dem sie verlobt war, sie zu sich genommen hat, so hat dieser sie nicht berührt. Nach außen hin waren Josef, Maria und Jesus eine Familie, auch nach innen lebten die drei als lebendige, liebende Familie, jedoch in Jungfräulichkeit. Dem widerspricht auch nicht, dass im Evangelium von den Brüdern Jesu (z.B. Mk 3,32) die Rede ist. Hier sind, wie im orientalischen Sprachgebrauch üblich, seine Cousins gemeint. Auch die Theorie, dies seien Halbbrüder Jesu, also Söhne Josefs aus einer ersten Ehe, ist wohl nicht haltbar. Im Gal 1,19 spricht Paulus, dass er nur den Jakobus, den Bruder des Herrn, gesehen habe. In Mt 10,3 wird dieser Jakobus als der Sohn des Alphäus bezeichnet, also nicht des Josefs. Er war also nicht der Bruder im biologischen Sinne, auch nicht der Halbbruder, sondern ein naher Anverwandter Jesu. Im Übrigen ergäbe es auch keinen Sinn, wenn Jesus leibliche Brüder gehabt hätte, dass er seine Mutter seinem Lieblingsjünger Johannes anvertraut. Es wäre die vornehmste Aufgabe der leiblichen Kinder Mariens oder zumindest Josefs gewesen, sich um die (Stief-)Mutter zu kümmern. Aber es gab keine!

D. Maria ist mit Leib und Seele in den Himmel aufgenommen worden.

16:- Da Maria frei von der Erbsünde war und in ihrem Leben selbst keine Sünde begangen hat, war sie auch nicht den Folgen der Sünde unterworfen. Eine der Folgen der Sünde ist der Tod. Es gibt von allen Aposteln Gräber, aber von Maria ist kein Grab bekannt. Die christliche Tradition sagt, dass Maria zusammen mit dem Apostel Johannes und dem Evangelisten Lukas eine Zeit lang in Ephesus gelebt hat. Dort ist sie eingeschlafen und mit Leib und Seele in den Himmel aufgenommen worden. Diese Tradition ist seit früher Zeit durch ein Fest, der *Dormitio* Mariens, bezeugt.

17:- Das christliche Volk kennt viele Gebete und Frömmigkeitsübungen, in der Maria eine wichtige Rolle spielt. Der Rosenkranz, die Wallfahrten zu Marienheiligümern, Marienstatuen zieren die Häuser, Marienikonen, Marienfeste, Marienlieder, Marienlitaneien ... Das christliche Volk stellt sich unter den besonderen Schutz der Mutter Gottes, die auch unsere Mutter ist. Maria hat ein Auge und ein Ohr für unsere menschlichen Nöte. Und Jesus kann einen Wunsch seiner Mutter nicht abschlagen. Die Verehrung Mariens ist auch Ausdruck des familiären Verständnisses unserer Erlösung: Wir sind Kinder Gottes und gehören somit zur Familie Gottes. Maria ist das erste Geschöpf in dieser Familie und hat durch ihr Ja als Braut des Hl. Geistes diese Familie erst möglich gemacht. Sie wurde schließlich als Mutter Jesu Christi von ihrem Sohn zur Königin des Himmels erhoben. Die Kirche verehrt sie auch mit dem Ehrentitel „Mutter der Kirche“ in der lauretanischen Litanei.

18:- Zumeist finden sich Abbildungen oder Statuen von Maria mit dem Jesuskind oder Maria als schmerzreiche Mutter, die den toten Herrn auf ihrem Schoß liegen hat (Pietà), manchmal ist Jesus auch ganz versteckt, wie z.B. bei der Mattheiser Madonna Sedes Sapientiae, wo Maria – mit Jesu schwanger – den Herrn unter ihrem Herzen betrachtet. Daneben gibt es auch Darstellungen von Maria alleine: Fatima und Lourdes-Madonnen oder die Mutter Gottes von Guadalupe. Hier handelt es sich um Erscheinungsmadonnen.

تنها لحظه ای است که در آن این جهان مادی نه فقط تغییر شکل می دهد، بلکه رشد می کند و به شکل قطعی انبوهی از حیات را به خود می گیرد (آفرینش ابتدایی).

در نقطه مقابل، رابطه جنسی ای که فقط معطوف به خود باشد و در بی نظمی، و خودخواهی خود، فقط معطوف به کسب لذت گردد، می تواند رنج ها و عذاب های فراوانی به بار آورد و گناه آلود است.

14:- با این حال، منظور از باروری بی لکه این است که مریم با برخورداری از امتیازی که خدا به او بخشیده است، از گناه نخستین پاک و مبرا است. بدیهی است که مریم یک پدر تتی (یوآخیم) و یک مادر تتی (آنا) داشته است و به شیوه ای طبیعی بدنیا آمده است.

ت. مریم، برای همیشه باکره می ماند

15:- او در مقام باکره، خداوند را از روح القدس دریافت کرد. او پس از به دنیا آوردن کودک خود نیز با مردی رابطه نداشت. حتی یوسف که با او نامزد بود و او را به نزد خود برد، با او تماسی نداشت. در ظاهر، یوسف، مریم و عیسی یک خانواده بودند، این سه نفر در واقع نیز خانواده ای زنده و پرمحبت، اما در بکارت، بودند. این که در انجیل از برادران عیسی سخن گفته می شود (برای نمونه در مرقس، 3، 32) با این امر منافاتی ندارد. در اینجا، همان گونه که در کاربردهای زبانی شرقی مصطلح است، منظور پسران دایی، خاله، عمه، یا عموی او هستند. این نظریه نیز بدون شک مستند و ماندگار نیست که این عده برادران ناتنی او، یعنی پسران یوسف از ازدواج اول او هستند. در آیه 19 از باب اول غلاطیان، پولس می گوید که او فقط یعقوب، برادر خداوند را دیده است. در آیه 3 از باب 10 در متی، همین یعقوب، پسر الفی و نه پسر یوسف، خوانده می شود. پس او نه برادر به معنای زیست شناختی، نه برادر ناتنی، بلکه از معتمدان نزدیک عیسی بود. از این گذشته، معنا هم ندارد که عیسی برادرانی تتی داشته باشد و بعد مادر خود را به یوحنا، این شاگرد محبوب خود، بسپارد. رسیدگی به مادر (یا مادر ناتنی) می بایست اولین وظیفه فرزندان تتی مریم یا دستکم فرزندان یوسف می بود. اما مریم فرزند دیگری نداشت.

ث. مریم با جسم و روح خود به آسمان صعود کرده است

16:- از آنجا که مریم عاری از گناه نخستین بود و در زندگی خود نیز شخصاً مرتکب هیچ گناهی نشد، در معرض پیامدهای گناه نیز قرار نداشت. یکی از پیامدهای گناه، مرگ است. برای همه رسولان، گوری یافت می شود، اما برای مریم گوری یافت نشده است. سنت مسیحی می گوید که مریم همراه با یوحنا رسول و لوقای انجیل نگار مدتی در افسس زندگی کرد. او در آنجا به خواب رفت و با جسم و جان خود به آسمان صعود کرد. مدرک اثبات این پیشینه تاریخی، جشنی، تحت عنوان Dormitio Mariens (به خواب رفتن مریم) است.

17:- مسیحیان دعاها و مناسک فراوانی دارند که در آنها مریم، نقش مهمی ایفا می کند. تسبیح حضرت مریم، سفرهای زیارتی به اماکن مقدس مریم، مجسمه های حضرت مریم که خانه ها را زینت می دهند، شمایل های حضرت مریم، جشن های مربوط به حضرت مریم، سرودهای مربوط به مریم، مناجات های مریم و ... مسیحیان، برای حمایت و حفاظت، خود را به شکل خاصی به مادر خدا می سپارند که مادر ما نیز هست. مریم به نیازهای انسانی ما توجه نشان می دهد. حتی عیسی نیز نمی تواند آرزوی مادر خود را برآورده نسازد. تجلیل مریم همچنین نشانه ای از درکی از نجات ماست که مبتنی بر نظام خانواده است: ما فرزندان خدا هستیم و به این ترتیب به خانواده الهی تعلق داریم. مریم، نخستین مخلوق در این خانواده است و از راه پاسخ مثبت اش در مقام عروس روح القدس، از ازل، حیات چنین خانواده ای را ممکن ساخته است. او سرآخر نیز در مقام مادر عیسی مسیح، از سوی پسرش به مقام ملکه آسمان رسید. کلیسا همچنین در مناجات مریم باکره از او به عنوان «مادر کلیسا» تجلیل می کند.

18:- بیشتر تصاویر یا مجسمه های مریم، او را با عیسی کودک در آغوش یا به شکل مریم دردمندی که بدن بی جان خداوند را در آغوش دارد (Pieta) نشان می دهند؛ گاه نیز عیسی دیده نمی شود، برای نمونه در شمایل حضرت مریم در مقام «کرسی حکمت» (Sedes Sapientiae) در کلیسا سن مائو که در آن مریم که عیسی را باردار است، به خداوند در زیر قلب خود می نگرد. علاوه بر آن، مجسمه ها، تصاویر و شمایلی هم از مریم که تنها است، وجود دارد، برای نمونه در فاطیما، لورد یا در گوآدالوپ. اینها چهره هایی از مریم هستند که به دیگران ظاهر شده اند.

19:- Wichtige Mariengebete drücken die enge Beziehung Mariens und Jesu aus: Das Ave Maria erinnert an die Worte des Erzengels Gabriel und der hl. Elisabeth im Zusammenhang mit der Inkarnation des Herrn; ebenso „der Engel des Herrn“, ein Gebet, zu dem in katholischen Gebieten die Kirchenglocken mittags um 12 Uhr einladen.

Im Rosenkranz werden das „Vater unser“ mit dem „Ave Maria“ verknüpft und gleichzeitig für uns heilsbedeutende Situationen im Leben Jesu betrachtet.

20:- Es gibt ein Gebet, was direkt von der Muttergottes stammt. Sie lehrte es die drei Hirtenkinder in Fatima, denen sie 1917 sechs Mal erschien. Sie bat um das Rosenkranzgebet. Und seither beten viele am Ende eines Gesätz nach dem „Ehre sei dem Vater“ das von der Gottesmutter in Portugiesisch formulierte Gebet:

*O mein Jesus, verzeih uns unsere Sünden.
Bewahre uns vor dem Feuer der Hölle.
Führe alle Seelen in den Himmel,
besonders jene, die deiner Barmherzigkeit am meisten bedürfen. Amen*

21:- Die Monate Mai und Oktober sind Monate besonderer Marienverehrung. In diesen Monaten finden besondere Marienandachten statt. Viele Pfarrgemeinden gehen in diesen Monaten gemeinsam auf Wallfahrt zu großen und kleinen Marienheiligümern. Die beiden bedeutendsten Marienwallfahrtsorte in Deutschland sind Altötting in Bayern und Kevelaer am Niederrhein.

22:- Verteilt über das Kirchenjahr finden sich viele Marienfeste angefangen mit dem 1.1. dem Fest der Muttergottes, 2.2. Maria Lichtmess (Darstellung des Herrn im Tempel), 25.3. Maria Verkündigung, 2.7. Mariä Heimsuchung (Besuch Mariens bei Elisabeth), 15.8. Maria Himmelfahrt, 22.8. Maria Königin, 12.9. Mariä Namen, 15.9. Gedächtnis der Schmerzen Mariens, 8.12. Fest der Unbefleckten Empfängnis Mariens sowie verschiedene Gedenktage wie z.B. 11.2. Gedenktag Unserer Lieben Frau in Lourdes, 16.7. Gedenktag Unserer Lieben Frau auf dem Berge Karmel, 7.10. Gedenktag Unserer Lieben Frau vom Rosenkranz, 21.11. Gedenktag Unserer Lieben Frau in Jerusalem. Sie beleuchten jeweils einen Aspekt des Heilsgeschehens, wo Maria mitgewirkt hat.

19:- دعاهای مهم مربوط به مریم، بیانگر رابطه نزدیک میان مریم و عیسی هستند: دعای آوه ماریا یادآور کلام جبرئیل، این فرشته مقرب و حضرت الیزابت در ارتباط با تن گیری خداوند است؛ «فرشته خدا» نیز دعایی است که در مناطق کاتولیک نشین، برای قرائت آن، ناقوس های کلیسا ظهر در ساعت 12 به صدا درمی آیند.

در تسبیح حضرت مریم، دعاهای «پدر ما» و «آوه ماریا» در کنار هم قرار گرفته اند و همزمان برای ما، موقعیت هایی در زندگی عیسی را که برای تاریخ نجات اهمیت دارند، به نمایش می گذارند.

20:- دعایی نیز وجود دارد که به شکل مستقیم از شخص مادر خدا نشأت می گیرد. مریم، این دعا را به سه کودک چوپان در فاطیما که در سال 1917 بر آنان ظاهر شد، آموخت. او در اینجا می خواهد که دعای تسبیح قرائت شود. از آن روز به بعد نیز عده بسیاری در پایان خواندن یک بند از تسبیح مریم، بعد از «ستایش بر تو ای پدر»، دعای زیر که از سوی مادر خدا به زبان پرتغالی تدوین شده است، می آید:

ای عیسی من، گناهان ما را ببخشای.
ما را از آتش دوزخ در امان دار.
همه روح ها را به بهشت هدایت فرما،
بویژه آنانی را که بیشتر از هر کس به رحمت تو نیاز دارند. آمین.

21:- ماه های مه و اکتبر ماه هایی هستند که مریم در آنها به شکل خاصی تجلیل می شود. در این ماه ها، نیایش های ویژه دسته جمعی در تجلیل مریم برگزار می شود. بسیاری از جماعت های کلیساهای محلی در این ماه ها به سفرهای زیارتی به اماکن مقدس بزرگ و کوچک به یادبود حضرت مریم می روند. دو مکان زیارتی مهم برای حضرت مریم در آلمان «آلتوتینگ» در ایالت بایرن و «کولائر» در نیدرراین هستند.

22:- بسیاری از جشن های حضرت مریم نیز در طول سال عادی برگزار می شوند؛ این جشن ها عبارتند از: جشن مادر خدا در اول ژانویه؛ جشن تقدیم عیسی خداوند در معبد اورشلیم در روز دوم فوریه؛ جشن بشارت ولادت مسیح خداوند، 25 مارس؛ دیدار الیزابت، دوم ژوئیه؛ جشن برشدن مریم عذرا به آسمان، 15 اوت؛ مریم، ملکه، 22 اوت؛ اسامی مریم، 12 سپتامبر؛ یادبود رنج مریم، 15 سپتامبر؛ جشن مریم عذرا بارآورده شده بدون گناه، 8 دسامبر و همچنین روزهای گوناگونی از یادبود، برای نمونه 11 فوریه یادبود بانوی گرامی ما در لورد، 16 ژوئیه: بانوی گرامی ما در کوه کرمل؛ 7 اکتبر یادبود بانوی گرامی ما با تسبیح؛ 21 نوامبر، بانوی گرامی ما در اورشلیم. هر یک از این مناسبت ها، جنبه ای از عملکرد نجات را روشن می سازند که در آن مریم سهیم بوده است.

Die Kirche

Die Gemeinschaft der Muslime, die Umma.

1:- *Die Muslime verstehen sich als Glieder der Umma, der Gemeinschaft der Muslime, die in Gottes Augen alle gleich sind. Hier gibt es grundsätzlich keine Hierarchie, kein Lehramt, das mit Autorität über Glaubensfragen befindet, kein Priestertum und keinen Klerus. Jede(r) einzelne steht ohne jeden Mittler unmittelbar vor Gott. Jeder Gläubige wendet sich Gott zu ohne Vermittler, auch wenn immer noch viele Muslime der Fürbitte der Heiligen einen wichtigen Platz einräumen. Es ist allgemein muslimischer Glaube, das Muhammad ein lebendiger Fürsprecher am Thron Gottes für sie ist.*

2:- *Im Bewusstsein der Muslime steht die Einheit der Umma über den verschiedenen Gruppen innerhalb des Islam (z.B. Sunniten und Schiiten) und über der Teilung in verschiedene unabhängige Staaten, auch wenn diese manchmal zerstritten sind oder gar Krieg miteinander führen. In der Vergangenheit hatte der Kalif die Aufgabe, sich um den Zusammenhalt der Umma zu kümmern und sicherzustellen, dass das islamische Gesetz umgesetzt wird. Heute, so das Ideal, sollten sich die Staatsoberhäupter der muslimischen Staaten dieser Aufgabe widmen. Trotz dieser offensichtlichen Uneinigkeit innerhalb der Umma sind viel Muslime dennoch der Meinung, dass all dies historisch bedingt ist und ein Produkt der Geschichte. Im Grund hebe jede Richtung verschiedene Aspekte im Islam hervor, die alle im Koran verwurzelt sind. Den Muslimen erscheint das Christentum dagegen gespalten, nicht zuletzt hinsichtlich der Lehre über Wesen und Bedeutung Jesu Christi. Wenn der Koran von Jesus und den Christen spricht, fügt er hinzu: „Dann wurden die Parteien untereinander uneins. Wehe denen, die nicht glauben, vor dem Erbeben eines gewaltigen Tages“ (Sura 19,37; vgl. 2,113.145; 5,14). Muslime in Europa denken dabei besonders an die Spaltung der Christen in Katholiken und Protestanten.*

3:- *Die Auslegung des Korans und der Tradition ist grundsätzlich dem einzelnen Gläubigen überantwortet. Das System des 'idschma', des Konsenses der Religionsgelehrten, gibt es nicht mehr. Es gibt zwar Muslime, die sich nach einem muslimischen Lehramt sehnen, das die Einheit des Glaubens und Handelns der Umma bewahren und stärken könnte. Häufiger aber trifft man auf große Skepsis gegenüber einer solchen bindenden Autorität. Ein Hadith sagt: „Meine Gemeinschaft wird niemals übereinstimmen in dem, was falsch ist.“ Doch erweist sich die Umsetzung dieses Grundsatzes sehr schwierig. In den einzelnen Ländern sind ein Großmufti oder ein Gremium von Muftis verantwortlich für die offizielle Interpretation des Gesetzes durch formale Rechtsentscheide, sogenannte fatwa-s. Ein Muslim kann sich Rat holen bei gelehrten und/oder geistlich versierten Führern (ulama' und Sufi Scheiche), die ob ihrer Kompetenz und Erfahrung bekannt sind.*

4:- *In der Regel ist man Muslim bzw. Muslimin, weil man in einem muslimischen Land geboren wurde und in der muslimischen Glaubenswelt aufwuchs. Dasselbe nimmt man von den Christen an. Außerdem wird der Unterschied zwischen christlicher Taufe und muslimischer Beschneidung oft nicht klar erkannt. Andererseits nimmt heute nicht nur im Westen, sondern auch in muslimisch mehrheitlichen Ländern die Zahl der Muslime zu, die sich als Erwachsenen bewusst zu ihrem Glauben bekehren oder sich ihm neu zuwenden*

Die Kirche

5:- *Die Kirche ist zunächst die Gemeinschaft derer, die an Jesus als Sohn Gottes und Erlöser glauben und in der Taufe bekennen. Diese umfassende Gemeinschaft der Getauften ist in verschiedene Kirchen und Glaubensgemeinschaften gegliedert.*

جماعت مسلمانان، امت

1:- مسلمانان خود را اعضای امت یا همان جماعت مسلمانان می دانند که همگی در نظر خدا یکسان هستند. در اینجا اصولاً سلسله مراتب، مرجعی تعلیمی که اختیار و اقتدار تصمیم گیری در امور ایمانی را داشته باشد، حوزه های کشیشی و روحانیت به مفهوم مسیحی آن وجود ندارد. تک تک افراد بدون حضور یک میانجی، به طور مستقیم در پیشگاه خدا قرار دارند. هر فرد ایمانداری، بدون وجود واسطه، به خدا روی می آورد، حتی اگر هنوز هم عده بسیاری از مسلمانان برای شفاعت مقدسین، جایگاه مهمی قائل باشند. این یک اصل ایمانی همگانی برای مسلمانان است که محمد، برای آنان شافی زنده در نزد خدا است.

2:- در ذهنیت مسلمانان، وحدت امت فراتر از گروه های گوناگونی قرار دارد که در بطن اسلام دیده می شوند (برای نمونه سنیان و شیعیان). این وحدت همچنین فراتر از تقسیم بندی هایی قرار دارد که در بسیاری کشورهای مستقل وجود دارد، حتی اگر اینها گاه با یکدیگر نزاع داشته یا حتی در حال جنگ باشند. در گذشته، خلیفه و خلیفه داشت، در فکر حفظ انسجام امت باشد و این اطمینان را ایجاد کند که قانون اسلامی به اجراء در می آید. این روزها هم همان گونه که شکل آرمانی این امر ایجاب می کند، سران کشورهای مسلمان باید خود را وقف یک چنین وظیفه ای کنند. به رغم این عدم یکپارچگی علنی که در میان امت اسلامی حاکم است، عده بسیاری از مسلمانان معتقد هستند که همه اینها دلایل تاریخی دارد و دستاورد تاریخ است. در واقع، هر جهت گیری ای در اسلام، جنبه ای گوناگون از اسلام را برجسته می سازد که همگی ریشه در قرآن دارند. اما همزمان مسلمانان هم معتقد هستند که مسیحیان دارای انشقاق هایی هستند، بویژه در حوزه تعالیم مربوط به ماهیت و اهمیت عیسی مسیح. هنگامی که در قرآن از عیسی و مسیحیان سخن گفته می شود، چنین افزوده می شود: «طوایف مردم از پیش خود اختلاف کردند. وای بر این مردم کافر هنگام حضور آن روز بزرگ» (سوره 19، آیه 37؛ همچنین مقایسه کنید با سوره 2، آیه 113 و 145؛ سوره 5، آیه 14). بویژه مسلمانان در اروپا ذهن خود را متوجه شکاف میان مسیحیان کاتولیک و پروتستان کرده اند.

3:- تفسیر قرآن و سنت اصولاً به تک تک ایمانداران و گذار شده است. نظام «اجتهاد» به معنای تفاهم و توافق میان مجتهدین، دیگر وجود ندارد. هر چند مسلمانانی هستند که آرزو دارند، برای مسلمانان نیز یک مرجع تعلیمی وجود داشته باشد که بتواند یکپارچگی ایمان و عمل در میان امت را حفظ و تقویت کند. در حدیثی چنین آمده است: «جماعت من هرگز در چیزی که نادرست باشد، تفاهم نخواهد کرد». اما در عمل، تحقق این اصل اساسی بسیار دشوار بوده است. در برخی کشورها، یک مفتی اعظم یا مجمعی از مفتیان، مسئول تفسیر رسمی قانون از راه صدور احکام قانونی رسمی، موسوم به فتوا است. یک فرد مسلمان می تواند از رهبرانی که در این زمینه دانش آموخته هستند یا دارای درجات روحانی هستند (یا هر دو آنها را دارا هستند) مشورت بخواهد (علماء و شیوخ صوفی)، عده ای که به سبب صلاحیت ها و تجربیات خود شهرت دارند.

4:- در اصل، فرد به این دلیل مسلمان به شمار می رود که در کشوری اسلامی به دنیا آمده و در جهان اعتقادی اسلامی بزرگ شده است. درباره مسیحیان هم همین تصور به ذهن ها راه یافته است. علاوه بر آن، افراد، میان تعمیم مسیحی و ختنه اسلامی نیز اغلب به طور شفاف تفاوتی قائل نمی شوند. از سوی دیگر، امروزه نه فقط در غرب، بلکه در کشورهای صاحب اکثریت مسلمان نیز تعداد مسلمانانی که در مقام افراد بالغ ایمان دینی خود را تغییر می دهند یا رویکرد جدیدی به آن می یابند، رو به افزایش دارد.

5:- کلیسا پیش از هر چیز جماعت آنانی است که به عیسی در مقام پسر خدا و منجی ایمان دارند و در تعمیم، به شکل رسمی ایمان او را اقرار می کنند. این اشتراک همه جانبه تعمیمیافتگان به شکل کلیساها و جماعات ایمانی گوناگونی تقسیم شده است.

6:- Man wird Christ nicht durch Geburt, sondern durch Glaube und Taufe. Der Getaufte wird in Tod und Auferstehung hineingenommen (Röm 6) und Glied der Kirche. Die Kirche ist ständig darum bemüht, dem Wort Gottes, das in der Hl. Schrift des Alten und Neuen Testaments mitgeteilt wird, treu zu bleiben und es im Kontext jeder Epoche zu verstehen. Diese andauernde Erneuerung im Verständnis des Wortes Gottes wird in der Gemeinschaft der Kirche vollzogen, wobei der Heilige Geist, den Jesus seinen Jüngern versprochen hat, wirksam ist.

7:- Die Kirche ist Volk Gottes, in dem alle aufgrund der Taufe eine gleiche Würde haben. Das Amt in der Kirche dient der Gemeinde der Glaubenden. Auch die geweihten Amtsträger der Kirche (Bischöfe, Priester und Diakone) sind eingesetzt zum Dienst an der Gemeinschaft. Im geistgewirkten Glauben der Kirche ist die ursprüngliche Wahrheit Gottes gegenwärtig. „Die Gesamtheit der Gläubigen, welche die Salbung vom Heiligen (Geist) haben (vgl. 1 Joh 2,20 und 27) kann im Glauben nicht irren“ (Lumen Gentium, 12).

8:- Diese Irrtumslosigkeit ist gegeben, wenn die Gesamtheit der Gläubigen „ihre allgemeine Übereinstimmung in Sachen des Glaubens und der Sitten äußert“ (ebd.). Die der Kirche insgesamt zukommende Unfehlbarkeit im Glauben konkretisiert und vollzieht sich in der Gemeinschaft der Bischöfe als Nachfolger der Apostel (vor allem in einem ökumenischen Konzil) und im Amt dessen, dem als Nachfolger des Apostels Petrus der Dienst der Einheit in der Kirche aufgetragen ist (Papstamt). Unfehlbarkeit also kommt dem Papst nicht als Privatperson zu. Auch sind nicht alle seine Lehraussagen ohne weiteres unfehlbar. Unfehlbar sind seine Lehrentscheidungen, wenn er „*ex cathedra*“ spricht, das heißt, wenn er kraft seines Amtes als „oberster Hirte und Lehrer aller Gläubigen ... eine Glaubens- und Sittenlehre in einem endgültigen Akt verkündet“ (Lumen Gentium, Nr. 25). Der Papst ebenso wie die Gemeinschaft der Bischöfe können also nicht Beliebiges als unfehlbar erklären, sondern sie sind zurückgebunden an den Glauben, welcher der Kirche als Gemeinschaft anvertraut ist und in ihr überliefert wird. Deshalb haben sie auch vor einer Lehrentscheidung auf das Glaubenszeugnis in der Heiligen Schrift, in der Überlieferung der Kirche und im lebendigen Glaubensbewusstsein der Christen („*sensus fidei*“, Lumen gentium , Nr. 12) zu hören. Umgekehrt ist es für die Gemeinschaft der Glaubenden ebenso erforderlich, dass ihr der Glaube auch verbindlich verkündet wird. Diese verlässliche Verkündigung ist Aufgabe des Amtes in der Kirche. Das kirchliche Amt wurzelt in der Sendung der Apostel und – bezüglich des Petrusamtes – in der Sendung, die Jesus dem Petrus übertragen hat (vgl. Mt 16, 18; Lk 22, 32; Joh 21, 15-117.).

9:- Die universale Kirche, wie sie in der katholischen Kirche verstanden und realisiert wird, ist eine Gemeinschaft gleichrangiger Ortskirchen. Die Grundeinheit der Ortskirche ist die Diözese. Diese steht unter der Leitung eines Bischofs. Jede Diözese ist in Pfarreien aufgeteilt, die jeweils einem Priester, dem Pfarrer, vom Bischof anvertraut sind. Ein Bischof ist verantwortlich für die Ortskirche, und die Priester sind die Mitarbeiter des Bischofs, der sie aussendet, damit sie sich einer Gruppe von Gläubigen in einer Gemeinde annehmen. Die Aufgabe des Priesters ist es, möglichst unterstützt durch weitere haupt- oder nebenamtliche Helfer, die Christen im Namen Christi zu versammeln, der Eucharistiefeyer vorzustehen und die anderen Sakramente zu feiern und für die geistliche Betreuung der Gläubigen zu sorgen (Seelsorge). Die Gesamtheit der Diözesen oder Ortskirchen macht die universale Kirche aus, deren Einheit und Leitung dem Bischof von Rom, dem Papst als dem Nachfolger des Apostels Petrus, zusammen mit dem Kollegium der Bischöfe obliegt.

10:- In den Ostkirchen, seien sie nun unabhängig vom Papst in Rom oder vereint mit ihm (uniert), wird das Oberhaupt der jeweiligen Kirche Patriarch oder Grosserzbischof genannt. Praktisch von ihren frühesten Anfängen an hat die Kirche unter Schismen (Spaltungen) und Häresien (schwere Abweichungen vom rechten Glauben) gelitten. Neben theologischen haben dabei auch politische und moralische Faktoren eine wichtige, manchmal die entscheidende Rolle gespielt.

6:- انسان نه از زمان تولد، بلکه از راه ایمان و تعمید، مسیحی می شود. فرد تعمیدگرفته، در مرگ و رستاخیز مسیح سهیم می گردد (رومیان، باب 6) و به عضوی از اعضای کلیسا تبدیل می شود. کلیسای بی وقفه می کوشد، کلام خدا را که در کتاب مقدس، مشتمل بر عهد عتیق و عهد جدید، آمده است، به اطلاع همگان برساند، به آن وفادار بماند و آن را با بافت زندگی هر عصر و زمانه ای درک کند. این نوآوری بی وقفه در درک کلام خدا، در جماعت کلیسایی به کمال می رسد، در حالی که روح القدس که عیسی او را به شاگردانش وعده داد، همواره در حال تأثیرگذاری است.

7:- کلیسا، قوم خداست که در آن همه افراد بر اساس یک تعمید، از منزلتی یکسان برخوردار هستند. کلیسا در مقام یک نهاد، در خدمت جماعت ایمانداران است. همچنین صاحب منصبان کلیسایی که دستگذاری و تدهین شده اند (اسقف ها، کشیشان و شماسان) به خدمت جماعت ایمانداران گماشته شده اند. در ایمان کلیسا که تحت تأثیر روح القدس است، حقیقت راستین خدا حضور دارد. «و اما شما از آن قدوس، مسح را یافته اید» (رجوع کنید به 1 یوحنا، 2، 20 و 27) و «نمی توان در ایمان خطا کرد» (رساله «نور جهان»، 12).

8:- هنگامی که این جماعت ایماندار «تفاهم عمومی خود در زمینه ایمان و آداب و رسوم را ابراز کند» (همانجا)، این خطانپذیری ممکن می شود. خطانپذیری در ایمان که به طور کلی کلیسا از آن بهره مند است، در جماعت اسقفان در مقام جانشینان رسولان (بویژه در شوراهای بین الکللیسای) و در قالب منصب آن فردی که به عنوان جانشین پطرس رسول، رسالت وحدت بخشی به کلیسا را برعهده دارد (کرسی رسولی/ منصب پاپی) به عینیت می رسد و در عمل تحقق می یابد. بنابراین، خطانپذیری برای شخص پاپ یک امر خصوصی نیست. همه اصول و تعالیمی هم که او ابلاغ می دارد، به طور کامل عاری از خطا نیستند. اصول تعلیمی و هنگامی عاری از خطا هستند که او "ex cathedra" سخن بگوید، یعنی هنگامی که او با تکیه به قدرت منصب اش در مقام «والامقام ترین شبان و آموزگار همه ایمانداران... تعلیمی ایمانی یا آیینی را به عنوان یک امر قانونی نهایی ابلاغ دارد» (رساله «نور جهان»، شماره 25). بنابراین پاپ و همچنین شورای اسقفان نمی توانند امری را که مورد علاقه خودشان است، به عنوان عاری از خطا اعلام دارند، بلکه وابسته به آن ایمانی هستند که به کلیسا در قالب یک جماعت سپرده شده است و برای کلیسا روایت می شود. از این رو هم هست که آنان موظف هستند، پیش از تصمیم گیری درباره یک اصل تعلیمی، به ذهنیت ایمانی زنده و روزآمد در میان مسیحیان ("sensus fidei"، رساله نور جهان، شماره 12) گوش بسپارند. این نیز برای جماعت ایمانداران به همین نسبت ضروری است که ایمان، معتمدانه به آنان منتقل و ابلاغ شود. این ابلاغ معتمدانه، وظیفه کلیسا در مقام یک نهاد است. نهاد کلیسا در رسالت رسولان - بویژه رسالت پطرس - ریشه دارد، یعنی رسالتی که عیسی به پطرس واگذار کرده است (رجوع کنید به متی، 16، 18؛ لوقا، 22، 32؛ یوحنا، 21، 15-117).

9:- کلیسای همگانی، یعنی همان درکی که کلیسای کاتولیک از آن دارد، جماعتی از کلیساهای محلی همپراز است. یکپارچگی بنیادی کلیساهای محلی را اسقف نشینان شکل می دهند. اینها تحت سرپرستی یک اسقف هستند. هر اسقف نشین به خانه های کشیشی (قصبه های) گوناگون تقسیم شده است که هر یک به یک کشیش یا یک شبان واگذار شده اند که اسقف آنان را به کار گماشته است. اسقف مسئول کلیسای محلی است و کشیشان همکاران اسقف هستند. اسقف آنان را مأمور می سازد که گروهی از ایمانداران را در جماعتی فراهم آورد. وظیفه کشیش این است که تا حد ممکن با حمایت عده ای از کارمندان دیگر که یا کارمندان اصلی و یا کارمندان افتخاری هستند، مسیحیان را تحت عنوان مسیح گردهم آورد، آیین سپاسگزاری را برگزار کند، دیگر آیین های فیض بخش را اجراء کند و مسئول رسیدگی به امور روحانی ایمانداران باشد (امور شبانی). کل اسقف نشینان یا کلیساهای محلی در کنار هم، کلیسای همگانی را می سازند که یکپارچگی و سرپرستی آنها به اسقف رم، یعنی پاپ در مقام جانشین پطرس رسول در همراهی با مجمع اسقفان سپرده شده است.

10:- در کلیساهای شرق، چه مستقل از پاپ در رم و چه با او متحد باشند، سرکرده هر کلیسا، پاتریارخ یا سراسقف اعظم نامیده می شود.

کلیسا در واقع از روزهای نخست شکل گیری اش در معرض (شیسم ها) انشقاق ها و بدعت ها (انحراف های شدید از ایمان راستین) قرار داشته است. عوامل الهیات شناختی نیز در کنار عناصر سیاسی و اخلاقی، نقشی مهم و گاه حتی تعیین کننده ایفا کرده اند.

11:- In unseren Tagen haben sich drei Hauptgruppen der Christenheit, die Katholische, die Protestantische und die Orthodoxe Kirche, über die ganze Welt verbreitet. Viele Jahrhunderte hindurch haben sie mehr oder weniger im Gegensatz zueinander gelebt. Sie haben sich zuweilen mit Waffen bekämpft. Auch haben sie sich in den Missionsgebieten nicht selten gegenseitig scharf Konkurrenz gemacht und dies nicht immer mit lauterem Mitteln. Dies widerspricht der B □tschaft Jesu und seinem Gebet um Einheit. (Joh 17).

12:- In den ersten Jahrzehnten des 20. Jahrhunderts hat die ökumenische Bewegung, die die Einheit der Kirche zum Ziel hat, einen starken Auftrieb erhalten. Der Ökumenische Rat der Kirchen (ÖRK) wurde 1948 gegründet, ihm gehören die meisten protestantischen (einschließlich der Anglikanischen) Kirchen und die meisten orthodoxen Kirchen an. Die katholische Kirche, die mehr als die Hälfte der Christen zu ihrem Mitgliedern zählt, und somit zahlenmäßig die weitaus stärkste christliche Kirche darstellt, ist auch nach dem Zweiten Vatikanischen Konzil dem ÖRK nicht beigetreten. Sie nimmt jedoch Teil an der Arbeit der größten Kommissionen des Rates und hat mit seinen verschiedenen Mitgliedskirchen wichtige Übereinstimmungen in Bezug auf Eucharistie, Ämter, Autorität in der Kirche und die Rolle des Papstes erzielt. Der Weg zur Einheit der Christen ist damit eröffnet. Es wird jedoch darauf ankommen, dass alle Christen sich gegenseitig als Brüder und Schwestern in Christus erkennen, dass sie auf einander hören und, wo immer möglich, zusammenarbeiten.

Wir fassen zusammen:

13:- **Die Kirche und die Umma.** Sie sind beide Gemeinschaften von Gläubigen. Beide umfassen auch soziale und weltliche Dimensionen. Allerdings weiß sich die Kirche von Jesus angewiesen, religiöse Belange klar von politischen zu trennen. Die Kirchen haben sich offiziell und grundsätzlich verabschiedet von der Idee eines christlichen Staates. Die Kirchen verstehen sich als geistliche und nicht als religio-politische Gemeinschaften. Die Umma dagegen versteht sich als religio-politische Größe.

14 :- **Papsttum und Kalifat.** Der Kalif war als Staatsoberhaupt ein weltlicher Herrscher; die Autorität des Papstes ist heute wieder, wie in den ersten Jahrhunderten, rein geistlicher Natur. Der heute territorial äußerst kleine Vatikanstaat sichert die politische Unabhängigkeit des Papstes und der Kurie, d.h. der Zentralorgane der katholischen Kirche. Die Nuntien des Papstes sind nicht Botschafter eines weltlichen Herrschers. Vielmehr sind sie im Grunde nicht mehr als persönliche Vertreter eines geistlichen Führers.

15:- **Unfehlbarkeit in der katholischen Kirche und in der Umma.** Das grundsätzliche Prinzip gibt es auf beiden Seiten, sowohl in der katholischen Kirche wie in der Umma. Es hat ein gemeinsames Element. Die Unfehlbarkeit kommt nach dem jeweiligen Glauben der Gemeinschaft der Gläubigen zu. Der Unterschied liegt in der Art und Weise, wie sie ermittelt wird. Nach katholischem Verständnis ist ein vom Heiligen Geist geleitetes Lehramt erforderlich, damit die Kirche in den unvermeidlichen Entwicklungen, die sich mit dem Generationen und weltweit differenziert vollziehen, in der Treue zum Evangelium Jesu und seiner Wahrheit gehalten wird.

16:- Der katholische **Priester**, der evangelische **Pfarrer** oder die evangelische Pfarrerin stehen wie der **Imam** dem liturgischen Gebet vor, predigen und lehren. Der katholische Priester wird vom Bischof geweiht, der selbst wiederum von einem anderen Bischof geweiht wurde; eine Weihelinie, die sich bis zu den Aposteln zurückverfolgen kann. Er wird durch die Weihe bevollmächtigt, im Namen Christi die Sakramente zu spenden (z.B. im Bußsakrament die Loslösungsworte zu sprechen oder in der Messe die Wandlungsworte). Die Katholische Kirche nennt dies **apostolische Sukzession**. Derartiges gibt es auch in der orthodoxen Kirche. Der evangelische Pfarrer bzw. die Pfarrerin sind ordiniert und werden vom jeweiligen Presbyterium berufen. Es besteht keine apostolische Sukzession.

11:- این روزها، سه رده اصلی از مسیحیت، یعنی کاتولیک ها، پروتستان ها و ارتدوکس ها، در سراسر جهان پراکنده هستند. آنان در طول سده های متمادی، کمابیش با اختلاف ها و تناقض هایشان در کنار هم زندگی کرده اند آنان گاه دست به اسلحه برده و با هم جنگیده اند. آنان حتی در مناطق بشارت خود نیز به کرات با یکدیگر با شدت و حرارت به رقابت برخاسته اند و همیشه هم نه با حفظ صلح و آرامش. این امر با پیام عیسی و دعای وحدت و یکپارچگی او تناقض دارد (یوحنا 17).

12:- در دهه های نخستین سده 20، جنبش بین الکیسای که هدف وحدت کلیسا را دنبال می کند، شور و حرکت قدرتمندانه ای یافت. شورای بین الکیسای در سال 1948 تأسیس شد. بیشتر کلیساهای پروتستان (به انضمام کلیساهای انجیلی) و نیز بیشتر کلیساهای ارتدوکس عضو این شورا هستند. کلیسای کاتولیک که نیمی از مسیحیان عضو آن هستند و به این ترتیب، از نظر تعداد در سراسر جهان قدرتمندترین کلیسای مسیحی را تشکیل می دهد، حتی بعد از شورای دوم واتیکان به شورای بین الکیسای نپیوست. اما این کلیسا در فعالیت های بزرگ ترین کمیسیون این شورا مشارکت می کند و با کلیساهای گوناگون عضو خود، به توافق های مهمی در زمینه عشای ربانی، مناصب روحانی، اقتدار کلیسای و نقش پاپ دست یافته است. به این ترتیب، راه برای وحدت مسیحیان گشوده شده است. با این حال، مهم این است که همه مسیحیان به شکل متقابل یکدیگر را برادران و خواهران در مسیح بدانند، به یکدیگر گوش سپارند و هرکجا که میسر باشد، با هم همکاری کنند. مطالبی را که گفتیم، خلاصه می کنیم:

کلیسا و امت.

13:- هر دو، جماعت ایمانداران هستند. هر دو جنبه هایی اجتماعی و جهانی را دربرمی گیرند. البته کلیسا بنا به گفته عیسی همواره می کوشد، خواسته های دینی را به شکل شفاف از مطالبات سیاسی جدا نگه دارد. کلیساها به شکل رسمی و اساسی از فکر تأسیس یک حکومت مسیحی چشم پوشیده اند. کلیساها خود را جماعت هایی روحانی و نه دینی - سیاسی می دانند. امت در نقطه مقابل، خود را جماعتی دینی - سیاسی می داند.

14:- **کرسی پاپی و خلیفه گری.** خلیفه، سرکرده یک حکومت جهانی بود؛ اقتدار پاپ این روزها هم، درست مانند سده های نخستین، ماهیتی کاملاً روحانی دارد. دولت واتیکان که این روزها از لحاظ منطقه ای که به خود اختصاص می دهد، بی نهایت کوچک است، ضامن استقلال سیاسی پاپ و ملازمان او، یعنی نهادهای اصلی کلیسای کاتولیک است. نمایندگان پاپ، سفیران یک حکومت جهانی نیستند. آنان در اصل، بیشتر از هر چیز نمایندگان شخصی یک رهبر روحانی به شمار می روند.

15:- **خطاناپذیری (معصومیت) در کلیسای کاتولیک و در امت.** این اصل بنیادین، در هر دو جناح، یعنی هم در کلیسای کاتولیک و هم در امت وجود دارد. این اصل یک عنصر مشترک دارد. خطاناپذیری در هر دو جهت گیری ایمانی، به سوی جماعت ایمانداران جاری می شود. تفاوت در روشی است که این صفت با آن منتقل می شود. بنا به درک کاتولیکی به یک نهاد تعلیمی که روح القدس راهنمای آن باشد نیاز است تا کلیسا در رخدادهای اجتناب ناپذیر که در نسل های گوناگون و در سراسر جهان به شکل های متفاوت ظاهر می شوند، به انجیل عیسی و حقیقت او وفادار بمانند.

16:- **کشیشان کاتولیک و کشیشان انجیلی** یا حوزه های کشیشی انجیلی مانند امام مسئول اجرای نیایش های عبادی هستند، موعظه می کنند و تعلیم می دهند. کشیشان کاتولیک از سوی اسقف تعیین می شوند که خود از سوی اسقف دیگری به کار گماشته و دستگذاری می شود؛ این خط سیری از تدهین و دستگذاری است که تا به رسولان به عقب برمی گردد. این خط سیر از راه تدهین، این اختیار را به خود می گیرد که به نام مسیح، آیین های فیض بخش را به اجراء بگذارد (برای نمونه در آیین فیض بخش توبه، کلام برائت و در آیین سپاسگزاری، کلام بدل شدن نان و شراب به تن و خون مسیح را به زبان آورد). کلیسای کاتولیک این امر را **تسلسل رسولی** می نامد. مشابه این امر در کلیسای ارتدوکس نیز یافت می شود. برای کشیشان انجیلی زن و مرد نیز سلسله مراتبی وجود دارد و هر کدام از سوی مجمع کشیشان به کار گماشته می شوند. در اینجا از تسلسل رسولی خبری نیست.

Der Imam dagegen ist ein Muslim, der von einer Moscheegemeinde oder einer Organisation von Moscheen damit beauftragt ist, eine Gemeinde von Muslimen vorzustehen. Eine theologische Berufsausbildung ist für die Ausübung der Funktion des Imams keine notwendige Bedingung.

17:- Einheit in der Kirche und der Umma. Beide, Kirche und Umma, haben Schismen und Rivalitäten erlebt, nicht selten begleitet von Blutvergießen. Menschliche Faktoren auf beiden Seiten sollten nicht negiert oder verniedlicht werden. Das bedeutet für die Christen und ihre Kirchen, die Fehler, Missstände und Sünden öffentlich zu bedenken und zu bekennen, durch die das Schisma zwischen Ost- und Westkirche und die Kirchenspaltungen des 16. Jahrhunderts entstanden sind. Nach katholischer Lehre ist die christliche Kirche göttlicher wie auch menschlicher, also fehlbarer, Natur. Sie ist heilig und zugleich auch aus Sündern zusammengesetzt. Die Erkenntnis, dass sich die Kirche in einem ständigen Prozess des Reformierens befinden muss, enthält die stete Herausforderung einer Neubesinnung innerhalb der Kirche, darf jedoch nicht als Aufforderung zur Abspaltung von ihr missverstanden werden. Viele Muslime üben eine analoge Selbstkritik des in Vergangenheit und Gegenwart gelebten Islam. Die religiöse Institution des Islam jedoch tut sich, milde gesagt, noch äußerst schwer mit Selbstkritik. Eine Erneuerung durch ein Zurückgehen zu den Ursprüngen wird islamisch meist verstanden als eine Wiederbelebung der muslimischen Praxis der ersten Generationen. Diese hatten ein aggressiv-militantes Verständnis der Religion. Hier inspirieren sich der Salafismus, Wahhabismus und verwandte Ausrichtungen des heutigen Islam.

18:- Die Kirche ist keine demokratische Organisation, die sich aus sich heraus gegründet hat, sondern wurde von Jesus Christus gestiftet. Sie wird daher beim Apostel Paulus als „**Leib Christi**“ bezeichnet: Christus ist das Haupt, wir – d.h. alle verstorbenen und lebenden Getauften – bilden den Leib. Daher können wir unterscheiden: 1) die triumphierende Kirche der Heiligen im Himmel, 2) die leidende Kirche der armen Seelen im Fegefeuer, die sich dort für den Eintritt in den Himmel reinigen und 3) die Angehörigen der Kirche, die jetzt auf der Erde leben und sich im Leben des Glaubens und der Liebe bewähren müssen. Sie bilden alle zusammen die Gemeinschaft der Heiligen und sind solidarisch (Fürbitte der Heiligen, Gebet für die Verstorbenen im Fegefeuer, Solidarität der Christen auf Erden)

19:- Das 2. Vatikanische Konzil spricht bezüglich der Kirche vom **Volk Gottes**, wobei jedes Mitglied gleich in den Rechten, aber verschieden in seinem Charisma und seiner Aufgabe ist. So ist es dem Papst, den Bischöfen und den Priestern aufgegeben, das Volk zu leiten, zu lehren und die Sakramente zu spenden. Die Ordensleute sollen der Welt ein Zeichen sein, dass es sich lohnt, um Gottes willen auf alles Irdische zu verzichten (Gelübde: Armut, Keuschheit und Gehorsam); gleichzeitig arbeiten sie je nach Charisma in einem bestimmten Feld (Krankenpflege, Schulwesen usw.), wo der Orden sie hinstellt, oder aber als kontemplative Orden widmen sie sich ausschließlich dem Gebet. Den Laien ist die Aufgabe zugeteilt, Sauerteig in der Welt zu sein und sich durch ihre Arbeit und ihre Aktivitäten in der Welt zu heiligen, die Welt durch ihre gut getane Arbeit und großzügige Liebe zu heiligen.

20:- Die Kirche ist **hierarchisch verfasst**, wobei der Papst nicht der Herrscher, sondern der Diener der Diener Gottes ist. Mit ihm verbunden leiten die Bischöfe als Nachfolger der Apostel die Ortskirchen und bedienen sich dabei der Hilfe von Priestern, Diakonen und auch ausgewählter Ordensleute und Laien. Das Gros der Gläubigen besteht aus Laien.

21:- Der Papst wird unterstützt von einem Kollegium der Kardinäle (120 Kardinäle weltweit), die ihrerseits nach Tod oder Rücktritt des Papstes den Nachfolger auf dem Bischofssitz des hl. Petrus in Rom wählen.

In wichtigen Fragen berät sich der Papst mit einer Synode oder aber der Vollversammlung aller Bischöfe einem Konzil.

امام در نقطه مقابل، فردی مسلمان است که از سوی جماعتی در مسجد یا سازمانی متشکل از مساجد مأمور شده است، سرکرده جماعت مسلمانان باشد. برای این که امام بتواند نقش خود را ایفا کند، برخورداری از تحصیلات الهیات شناسی، از شروط واجب نیست.

17:- . وحدت در کلیسا و امت. کلیسا و امت، انشقاق ها و رقابت هایی را تجربه کرده اند که در بسیاری موارد هم با خونریزی هایی همراه بوده است. عوامل انسانی در دو جناح را نباید نفی کرد یا خوار شمرد. این امر برای مسیحیان و کلیسایهائشان به این معناست که باید خطاها، نابسامانی ها و گناهان به شکل علنی به بررسی گذاشته شوند و به آنها اعتراف شود، یعنی همان خطاهایی که بر اثر بروز آنها، انشقاق میان کلیسای شرق و غرب و تفرقه های کلیسایی قرن شانزدهم صورت گرفت. بنا به اصول اعتقادی کاتولیکی، کلیسای مسیحی دارای ماهیتی الهی و همچنین انسانی، یعنی خطاپذیر است. کلیسا مقدس است و همزمان از افرادی تشکیل شده است که می توانند گناهکار باشند. بصیرت نسبت به این موضوع که کلیسا باید در حال گذراندن رویه ای بی وقفه از اصلاحات باشد، چالشی را دربر دارد که همان سنجش ها و تعمق های پیوسته نو در کلیسا است، اما این امر نباید این سوءتفاهم را پدید آورد که این نکته همزمان پیشزمینه ای برای انشعاب و انشقاق است. بسیاری از مسلمانان به انتقادی بی وقفه از خود در زمینه اسلامی که در گذشته و حال حاکم بوده است، می پردازند. اما اسلام در مقام یک نهاد دینی، هنوز - اگر بخواهیم به زبان ملایم گفته باشیم - با دشواری فراوان به انتقاد از خود تن می دهد. نوآوری از راه بازگشت به خاستگاه ها، از دیدگاه اسلامی اغلب، احیای مجدد عملکردهای مسلمانان نسل های نخست اسلام تلقی می شود. این نسل ها برداشتی تهاجمی و مبارزه جویانه درباره دین داشتند. سلفیون، وهابیون و دیگر جهت گیری های مشابه در اسلام امروزی، از همین برداشت الهام می گیرند.

18:- . کلیسا یک سازمان دموکراتیک نیست که به ابتکار خود بنا شده باشد، بلکه عیسی مسیح آن را تأسیس کرده است. از این روست که پولس رسول آن را «بدن مسیح» می نامد. مسیح، سر است و ما، یعنی همه تعمیدیافتگان در گذشته و در قید حیات، بدن را می سازیم. به همین دلیل است که تفاوت گذاری زیر امکان پذیر می شود: 1. کلیسای پیروزمند تقدیس یافتگان در آسمان، 2. کلیسای در حال رنج روح های ناتوان در برزخ که در آنجا خود را برای ورود به آسمان پاک می سازد و 3. اعضای کلیسا که اکنون بر زمین زندگی می کنند و باید در زندگی در ایمان و محبت، شایستگی خود را به اثبات بگذارند. اینها همگی با هم مشارکت مقدسین را می سازند و همبسته هستند (شفاعت مقدسین، نیایش برای درگذشتگان در برزخ، همبستگی مسیحیان بر زمین).

19:- . شورای دوم واتیکان از کلیسا به عنوان قوم خدا سخن می گوید، به گونه ای که هر عضوی درزمینه حقوق، برابر با دیگری، اما همزمان در عطایا و وظایف خود متفاوت با دیگری است. به این ترتیب، این وظیفه ای بر عهده پاپ، استنقاف و کشیشان است که قوم را راهنمایی کنند، تعلیم دهند و آیین های فیض بخش را برایشان به اجرا گذارند. روحانیون باید برای جهان به منزله نشانه ای برای آن باشند که گذشتن از امور زمینی به خاطر خدا، امری ارزشمند است (عهدهای: فقر، پاکدامنی و اطاعت)؛ آنان همزمان هر یک بنا به عطیه ای که دریافت داشته اند، در حوزه خاصی مشغول به کار هستند (مراقبت از بیماران، نظام آموزشی و غیره)، هرکجا که رهبران روحانی آنان را مأمور به کار کنند و یا این که به عنوان روحانیون مراقبه گر، فقط و فقط خود را وقف دعا و نیایش می کنند. برای غیرروحانیون این وظیفه معین شده است که در مقام خمیرمایه جهان باشند و با کار و فعالیت خود در جهان، برکت و تقدس ایجاد کنند و جهان را از راه کارهای نیک و محبت بزرگمنشانه خود تقدیس نمایند.

20:- . کلیسا به شکل سلسله مراتبی شکل گرفته است، به گونه ای که پاپ نه حاکم، بلکه خادم خداست. اسقفان در مقام جانشینان حواریون، کلیسای محلی را سرپرستی می کنند و با کمک های خود در واقع به کشیشان، شماسان و همچنین روحانیون برگزیده و غیرروحانیون خدمت می نمایند. اکثریت ایمانداران را غیرروحانیون تشکیل می دهند.

21:- . پاپ را مجمعی از کاردینال ها (120 کاردینال در سراسر جهان) حمایت می کنند که به نوبه خود پس از فوت یا کناره گیری پاپ، جانشین او را در نشست اسقفان کرسی رسولی در رم انتخاب می کنند. در مسائل مهم، پاپ در نشستی با شورای اسقفان یا با مجمع عمومی همه اسقفان به مشورت می پردازد.

Eph 2,10 „...in Jesus Christus geschaffen, in unserem Leben die guten Werke zu tun, die Gott für uns im Voraus bereitet hat.“

Islam

1:- *Der sechste Artikel des islamischen Glaubens lautet: „Ich glaube an Gottes bestimmende Einwirkung auf den Lauf der Welt: dass nämlich alles – ob gut oder böse in seinem Ratschluss begründet ist.“ Diese Formulierung entstammt zwar nicht dem Koran, sie ergibt sich aber zwangsläufig aus seinem monotheistischen Weltbild. Im Koran stoßen wir auf viele Verse, die die Vorherbestimmung verkünden. Es gibt aber auch viele Verse im Koran, die auf die Willensfreiheit des Menschen pochen, bzw. diese voraussetzen. Muhammad, so heißt es, habe empfohlen, sich mit der Frage der Prädestination (d.h. der Vorherbestimmung des menschlichen Willens durch Gott) nicht zu sehr zu befassen. Und in der Tat ist diese Frage so beschaffen, dass bei der Annahme der menschlichen Willensfreiheit Gottes Allmacht in Frage gestellt wird; bei der Annahme einer vollständigen Abhängigkeit des Menschen von der göttlichen Allmacht hingegen die göttliche Gerechtigkeit bzw. eines gerechten Endgerichts ad absurdum geführt würde und folglich manchen Zeitgenossen zu irritieren vermag.*

2:- *„Liebe kennt keine Logik“, versucht Muhammad Hamidullah dieses Dilemma zu lösen; „und der Muslim der seinen Schöpfer liebt, lehnt den Gedanken ab, dass Gott mangelhafte Eigenschaften habe. Gott ist nicht nur mächtig und weise, sondern auch gerecht und im höchsten Grade barmherzig. Der Islam trennt die himmlischen Angelegenheiten – und solche sind ja die Eigenschaften Gottes – von den zeitlichen, menschlichen Fragen und verlangt von seinen Gläubigen zu kämpfen und sich zu bemühen. Da der Wille Gottes nun für den Menschen ein Geheimnis bleiben wird, hat er die Pflicht, bei seinem ersten Fehlschlag keinesfalls zu verzweifeln, sondern zu handeln und von neuem zu handeln, bis das Ziel entweder verwirklicht oder unerreichbar geworden ist. Erst in diesem Augenblick ... schaltet der Islam den Begriff der Vorherbestimmung ein, der so wunderbar geeignet ist, den Menschen zu beruhigen und zu trösten: Es war der Wille Gottes!“ (Der Islam: Geschichte. Religion, Kultur, § 121) Es muss freilich bezweifelt werden, dass die praktische Auswirkung des Glaubens an die Vorherbestimmung sich auf jener Linie abwickelt, die Hamidullah gezeichnet hat. Jedenfalls hat sich im Islam mehrheitlich die Ansicht durchgesetzt, dass der Mensch bei aller Allmacht Gottes einen freien Willen hat, allerdings bewegt sich dieser in einem verhältnismäßig engen Rahmen. Der bedeutende Theologe der Al-Azhar Universität Abu Zahra (gest. 1974) schreibt zur Frage der Vorherbestimmung: „Der Gläubige gestaltet sein Leben nach dem Gedanken, dass er in ein großes Ganzes hineingestellt ist. Gott ist überall zugegen. Der Mensch kann sich ihm jederzeit ganz hingeben, ohne dabei seine Persönlichkeit, seine Freiheit zu verlieren. Die Hingabe an den Willen, der in der Schöpfung schaltet und waltet, ist kein Fatalismus. Sie ist ein konkrete Bezeugung des Glaubensbekenntnisses: ‘Es gibt keinen Gott außer Allah.’ Der Koran hat einigen prädestinatorischen Vorstellungen der vorislamischen Araber eine theistische Ausdeutung gegeben. Eine solche Vorstellung ist, dass die Ereignisse in einem ‚Buch der Vorherbestimmung‘ aufgeschrieben sind: ‚Kein Unglück trifft ein, weder draußen im Land noch bei euch selber, ohne dass es in einer Schrift (verzeichnet) wäre, noch ehe es wir erschaffen‘ (Sura 57,22). (zit. Im Beitrag von Smail Balic, „Prädestination, Islamisch“ in: A. Th. Houry, Lexikon religiöser Grundbegriffe, Graz 1987, Spalte 856-858)*

3:- Der Apostel Paulus schreibt in seinem Brief an die Epheser in seinem Loblied auf den Heilsplan Gottes einen Satz, der eine tiefere Reflektion verdient. Er schreibt im Vers 10 des 2. Kapitels: *„Seine Geschöpfe sind wir, in Christus Jesu dazu geschaffen, in unserem Leben die guten Werke zu tun, die Gott für uns im Voraus bereitet hat.“*

افسسیان، 2، 10... «آفریده شده در مسیح عیسی برای کارهای نیکو که خدا قبل مهیا نمود تا در آنها سلوک نماییم».

اسلام

1:- اصل ششم از اصول اعتقادی اسلامی چنین می گوید: «من به نفوذ تعیین کننده خدا بر روند جهان ایمان دارم، این یعنی هر چیز، چه نیک و چه شر، ریشه در مشیت او دارد». هرچند این اصل برگرفته از قرآن نیست، اما خود به خود از جهانبینی توحیدی آن حاصل می شود. در قرآن به آیات بسیاری برمی خوریم که دلالت بر مشیت از پیش تعیین شده خدا دارند. اما در قرآن آیات بسیاری هم هست که نشان می دهند، آدمی اراده ای آزاد دارد و حتی این که این اراده آزاد، الزامی است. برای نمونه آمده است که محمد توصیه کرده است، انسان ها خود را چندان با مسأله تقدیر (یعنی از پیش تعیین شدن اراده انسانی از سوی خدا) نپردازند. در عمل نیز این مسأله به گونه ای مطرح شده است که در صورت پذیرفتن آزادی اراده برای انسان، قدرت مطلق خدا مورد تردید قرار می گیرد؛ اما در نقطه مقابل، در صورت قبول وابستگی کامل انسان به قدرت مطلق خدا نیز، عدالت الهی و در نهایت برپایی یک دادگاه عادلانه در روز قیامت، بیهوده می نماید و در نتیجه ممکن است به دودلی برخی از معاصران بیانجامد.

2:- محمد حمیدالله می کوشد با عبارت زیر این دوراهی را حل و فصل کند: «عشق منطق نمی شناسد و فرد مسلمانی که به خالق خود عشق می ورزد، این تصور را مردود می شمارد که خدا می تواند کاستی هایی داشته باشد. خدا نه فقط قدرتمند و حکیم است، بلکه عادل و در بالاترین حد ممکن نیز رحیم است. اسلام میان مضامین آسمانی - که صفات خداوند نیز در زمره آنها هستند - و مسائل روز و انسانی تمیز و تفاوت قائل است و از ایمانداران می خواهد بجنگند و تلاش به خرج دهند. از آنجا که اراده خدا برای انسان ها به شکل یک راز باقی خواهد ماند، انسان وظیفه دارد، به دنبال نخستین وظیفه خود، به هیچ وجه تسلیم نامیدی نشود، بلکه دست به عمل زند و از نو آغاز کند تا یا هدف او تحقق یابد و یا به کل دست نیافتنی شود. تازه در این لحظه است که اسلام به اصطلاح تقدیر یا مشیت رجوع می کند، اصطلاحی که برای آرام کردن انسان ها و تسلا دادن آنان، بی نهایت موثر است: این مشیت الهی بوده است!» (اسلام: تاریخ، دین، فرهنگ، بند 121). البته در این نکته باید تردید ورزید که عملکرد ایمان در زمینه مشیت الهی بر همان مسیری پیش رود که حمید الله ترسیم کرده است. در هر حال در اسلام بارها این دیدگاه رواج داشته است که انسان به رغم قدرت مطلق خدا، دارای اراده ای آزاد است که البته در چهارچوبه ای تاحدودی تنگ و بسته قدرت حرکت دارد. ابوزهره (متوفی به سال 1974)، الهیات شناس صاحبنام دانشگاه الازهر درباره مضمون مشیت الهی چنین می نویسد: «فرد مومن، زندگی خود را براساس این اندیشه شکل می دهد که او در یک کل بزرگ قرار گرفته است. خدا در همه جا حضور دارد. انسان می تواند هر زمان خود را وقف او سازد، بی آن که در این راه، شخصیت و آزادی خود را از دست بدهد. تسلیم شدن به اراده خدا که در آفرینش عمل می کند و استیلا دارد، به منزله سرنوشت باوری نیست. این نشانی عینی از اقرار به ایمان است: خدایی جز خدای الله وجد ندارد. قرآن برای برخی تصورات تقدیرگرایانه اعراب پیش از اسلام، تفسیرهایی توحیدی ارائه داده است. یکی از این تصورات این است که رخدادهای در کتابی واحد به نام «کتاب مقدرات» نوشته شده اند: هر رنج و مصیبتی که در زمین یا از نفس خویش به شما رسد، همه در کتاب پیش از آنکه همه را در دنیا ایجاد کنیم، ثبت است» (سوره 57، آیه 22) (نقل قول برگرفته از مقاله سمائل بالیک، «تقدیر اسلامی» در آ. ت. خوری، دائرة المعارف اصولی بنیادی دینی، گراتس، 1987، بندهای 856-858).

3:- پولس رسول در رساله به افسسیان در سرود ستایشی درباره نقشه نجات از سوی خدا، عبارتی را می نویسد که شایسته تعمقی عمیق تر است. او در آیه 10 از باب 2 چنین می نویسد: «زیرا که صنعت او هستیم، آفریده شده در مسیح عیسی برای کارهای نیکو که خدا قبل مهیا نمود تا در آنها سلوک نماییم».

Was heißt dies? Wie Können/müssen wir diesen Satz verstehen?

Gehen wir Aussage für Aussage durch:

Wir sind *Geschöpfe*. Das ist uns klar. Wir haben unser Dasein und unser Leben nicht aus uns selbst, sondern es wurde uns gegeben.

Wir sind *seine Geschöpfe*. Ja, wir sind von Gott geschaffen. Der Vater hat uns geschaffen.

Wir sind *in Jesus Christus geschaffen*.

Wie sollen wir dies verstehen: *in Jesus Christus geschaffen*?

4:- Ein Blick in den Prolog des Johannes-Evangeliums hilft vielleicht beim Verständnis dieses Punktes. „*Alles ist durch das Wort geworden, und ohne das Wort wurde nichts, was geworden ist. In ihm war das Leben, und das Leben war das Licht der Menschen.*“ (Joh 1,3-4)

5:- „Im Wort war das Leben“! Und „Ohne das Wort wurde nichts“! Das Wort des Vaters ist der Sohn. Und der Sohn hat Fleisch angenommen, ist Mensch geworden um unseres Heiles willen, so beten wir im Glaubensbekenntnis.

6:- Nehmen wir nun noch einmal das Bild von dem Wasserfall zur Hilfe. Der Vater ist der Quellgrund der Liebe, von ihm strömt der Hl. Geist aus. Der Sohn ist der unendliche See, der das Wasser der unendlichen Liebe aufnimmt. Er ist der Empfangende, der die Liebe erwidert und dem Vater sozusagen das Wasser zurückgibt.

7:- Die gesamte Schöpfung und insbesondere wir Menschen sind ein Produkt des Überfließens dieser Liebe des Vaters, die zum Sohn strömt. Wir sind wie der Sohn Empfangende und sind wie der Sohn als Empfangende aufgefordert, diese Liebe zu erwidern und dem Vater zurückzugeben. Aber durch die Ur-Sünde und durch die darauffolgenden persönlichen Sünden hat sich der Mensch dieser Aufforderung verweigert. Er will selber entscheiden, was gut und böse ist. Er denkt an sich und kreist um sich selbst und lebt nicht die dreifache Dimension der Liebe: Gott lieben, sich selbst lieben und den Nächsten zu lieben, da dieser Nächste ja auch von Gott geliebt wird. Der Mensch hat sich damit vom Urgrund des Lebens abgekoppelt. Tod und Leid sind die Konsequenzen. Leid, weil, wenn jeder sich selbst Gott ist, dann kommt es automatisch zu Konflikten zwischen den Menschen. Das Gegenteil von „die Liebe leben“ ist „die Bosheit, den Egoismus leben“. Um nun die Harmonie wieder herzustellen, muss der Mensch umkehren, seine Schuld eingestehen und um Verzeihung bitten, und Gott muss Verzeihung gewähren.

8:- Da der Mensch die Krone der Schöpfung ist, leidet die gesamte Schöpfung unter dieser Verweigerung des Menschen. (s.a. Röm 8, 19-23)

9:- Von daher wird verständlich, dass der unendlich Empfangende, der Sohn, Mensch wird, um den Menschen den Weg zurück zum Leben und zum Vater zu weisen und die Verzeihung anzubieten. „In Jesus Christus zeigt Gott dem Menschen den Menschen“, so formuliert es das 2. Vatikanische Konzil „*Er kam in sein Eigentum, aber die Seinen nahmen ihn nicht auf.*“ (Joh 1,11) Der Widerstand des Bösen ist so tief verwurzelt. Jesus machte alles gut. Er heilte, der verzieh, er verkündete die Liebe Gottes. Er forderte die Menschen zur Umkehr auf, um das Reich Gottes zu ergreifen. Trotzdem forderten die Menschen ein Zeichen. Aber diese Forderung ist unsinnig, und Jesus weist sie ab. Die Bekehrung muss eine persönliche Entscheidung sein, die Gott dem Menschen nicht abnehmen kann. Schließlich durchleidet Jesus Christus in seinem Leiden und Sterben am Kreuz stellvertretend für uns - als der Empfangende schlechthin - den Abgrund der Sünde, der Gottferne, der Boshaftigkeit, des Todes, den der Mensch durch seine Verweigerung aufgerissen hat, überwindet die Macht des Bösen in der Auferstehung und öffnet uns so wieder den Zugang zum Fluss der Liebe, zum Leben. Er sendet uns den Heiligen Geist, den Geist des Lebens und der Liebe. Durch ihn macht der Vater die in der Sünde erstorbenen Menschen lebendig, um endlich ihre sterblichen Leiber in Christus aufzuerwecken

این سخن به چه معناست؟ این عبارت را چطور می توانیم/باید درک کنیم؟
بهتر است، نکته به نکته پیش برویم:

«صنعت او هستیم». این روشن است. ما حیات و زندگی مان را از خودمان نداریم، بلکه این هستی به ما داده شده است. ما مخلوقات او هستیم. بله، خدا ما را آفریده است. پدر، ما را خلق کرده است.
«آفریده شده در مسیح عیسی». این را چطور باید بفهمیم که در مسیح عیسی آفریده شده ایم؟

4:- شاید نگاهی به پیش در آمد انجیل یوحنا در درک این نکته به ما کمک کند:
«همه چیز به واسطه او آفریده شد و به غیر از او چیزی از موجودات وجود نیافت. در او حیات بود و حیات نور انسان بود» (یوحنا، 1، 3-4).

5:- «زندگی در کلمه بود» و «بدون کلمه هیچ نبود» کلمه پدر، پسر است. و پسر جسم گرفته و انسان شده است، به خاطر نجات ما. این را در اقرار ایمان قرائت می کنیم.

6:- یکبار دیگر مثال آبشار را به کمک بگیریم. پدر سرچشمه محبت است و از وجود او روح القدس جریان دارد. پسر دریایی بی پایان است که آب محبت بی پایان را به خود می گیرد. او دریافت کننده ای است که محبت را پاسخ می دهد و آن به اصطلاح آب را به پدر باز می گرداند.

7:- کل آفرینش و بویژه ما انسان ها، دستاوردهای جاری شدن این محبت پدر هستیم که به سوی پسر جریان دارد. ما نیز مانند پسر دریافت کننده هستیم و مانند پسر در مقام دریافت کننده، فراخوانده شده ایم تا این محبت را پاسخ بگوییم و به پدر بازگردانیم. اما انسان به سبب گناه نخستین و به خاطر گناهان شخصی که به دنبال آن مرتکب شده است، از اجابت این خواسته سر باز زده است او می خواهد خود تصمیم بگیرد که چه چیز خوب و چه چیز بد است. او به خود فکر می کند، به حول محور خویش می گردد و بعد سه گانه محبت را زندگی نمی کند: محبت به خدا، محبت به خود و محبت به هموع، چرا که این هموع را نیز خدا محبت می کند. به این ترتیب، انسان از دلیل اصلی حیات جدا افتاده است. پیامدهای این امر، مرگ و رنج هستند. رنج از آن رو که اگر هر کس برای خود، خدا باشد، کار به درگیری هایی میان انسان ها می کشد. نقطه مقابل «محبت را زندگی کردن»، «شرارت و خودخواهی را زندگی کردن» است. اکنون برای این که هماهنگی از نو برقرار شود، انسان باید بازگشت کند، به گناه خود اعتراف نماید، طلب بخشش نماید و خدا نیز باید بخشودگی او را تضمین دهد.

8:- از آنجا که انسان، تاج آفرینش است، سراسر آفرینش از این سرکشی انسان رنج می کشد (مراجعه کنید به رومیان، 8، 19-23).

9:- از این رو قابل درک است که دریافت کننده ای که محبت را به شکل بی پایان دریافت می کند، یعنی پسر، انسان شود تا راه بازگشت به زندگی و به سوی پدر را به انسان ها نشان دهد و از پدر برای او شفاعت و پوزش بطلبد. شورای دوم واتیکان این نکته را با این عبارت بیان می کند: «خدا در عیسی مسیح، انسان را به انسان نشان می دهد (...).» «به نزد خاصان خود آمد و خاصانش او را نپذیرفتند» (یوحنا، 1، 11). مخالفت نیروی شر ریشه ای تا این حد عمیق دارد. عیسی همه چیز را بهبود بخشید. او شفا می داد، می بخشید و محبت خدا را بشارت می داد. او از انسان ها می خواست توبه کنند تا به ملکوت خدا دست یابند. به رغم آن، انسان ها از او نشانه ای می خواستند. اما این درخواست، بی معناست و عیسی نیز آن را رد می کند. توبه و بازگشت، باید تصمیمی شخصی باشد، تصمیمی که خدا نمی تواند به جای انسان اتخاذ کند. سرانجام عیسی مسیح با درد و رنج و مرگ خود بر صلیب به نیابت از ما و به عنوان فردی که فقط و فقط پذیرا است، ورطه گناه، دوری از خدا، شرارت و مرگ را که انسان از راه سرکشی اش ایجاد کرده است، پشت سر می گذارد، با رستاخیز خود بر قدرت شر غلبه می کند و دسترسی به محبت جاری خداوند و زندگی را از نو برای ما میسر می سازد. او روح القدس را که روح زندگی و محبت است، برایمان می فرستد. از راه اوست که پدر، انسان ها را که در گناه مرده اند، از نو زنده می سازد تا سرانجام کالبدهای میرای آنان را در مسیح برخیزاند

(LG 4). Gott hat uns seine Verzeihung zugesagt. Er hat sie durchgehalten trotz der Widerstände des Bösen, die Jesus ans Kreuz hefteten. An uns ist es nun, umzukehren, ihn aufzunehmen und ebenfalls den Widerständen des Bösen zu trotzen. d.h. unser Kreuz auf uns zu nehmen und 'das Böse im Überfluss des Guten und der Liebe zu ertränken' (hl. Josemaria Escrivà). In der Taufzeremonie werden wir daher ausdrücklich gefragt, ob wir dem Satan und all seinen Verlockungen widersagen.

10:- Indem wir Jesus Christus nachfolgen, dem von ihm gewiesenen Weg der Umkehr, des Verzeihens und der Liebe gehen, sind wir in ihm neu geschaffen. Dies erfolgt in der Taufe als Zeichen des Todes und der Auferstehung (Untertauchen) und der Reinigung. „Allen aber, so heißt es im Johannes-Prolog weiter, *die ihn aufnahmen, gab er Macht, Kinder Gottes zu werden, allen, die an seinen Namen glauben, die nicht aus dem Blut, ..., sondern aus Gott geboren sind.*“ Das ist die Kernbotschaft des Evangeliums, der „Frohen Botschaft“, wir können Kinder Gottes werden.

Nun wenden wir uns dem zweiten Teil des Zitats aus dem Epheser Brief zu:

„..., in unserem Leben die guten Werke zu tun, die Gott für uns im Voraus bereitet hat.“

11:- Die Erwidern der Liebe Gottes ist nicht beliebig. Gott hat für jeden von uns, jeden Tag ein, zwei, drei kleinere oder größere gute Werke vorgesehen, die nur ich tun kann und kein anderer an meiner Stelle. Wenn ich sie tue, ist es ok, wenn ich sie nicht tue, dann geht die Geschichte einen anderen Weg, schlägt die Geschichte eine andere Richtung ein.

Kleine Dinge könne häufig Großes bewirken, ohne dass man sich dessen bewusst ist. Dies bringt der Film „Lola rennt“ plastisch zum Ausdruck. Viermal dieselbe Handlung, aber jedes Mal ändert sich nur ein kleines, anscheinend unwesentliches Detail, und die Geschichte geht völlig anders aus.

12:- Auch in der Realität ist es nicht anders. Eine unklare öffentliche Aussage eines Mitgliedes des Politbüros der SED. Die Menschen strömen an die Grenzübergänge in Berlin. Ein Unteroffizier, verantwortlich für einen dieser Übergänge, steht vor der Menge. Er versucht seine Vorgesetzten zu erreichen. Es gelingt ihm nicht, eine klare Weisung zu bekommen. Er entscheidet, den Grenzübergang zu öffnen. Die Menschen strömen in den Westen. Das Fernsehen filmt das Geschehen und sendet es in die ganze Welt. Die Berliner Mauer ist gefallen! Eine neue Seite der Weltgeschichte ist aufgeschlagen.

Nun sind unsere alltäglichen kleinen guten Werke, die Gott für uns vorbereitet hat, nicht immer so dramatisch wie die Öffnung der Berliner Mauer. Aber wer weiß?

13:- Jeder von uns ist ein besonderer Gedanke Gottes. Als unsere Mutter uns empfing, schuf Gott aus dem Nichts unsere Geistseele und gab jedem von uns eine spezifische Berufung und Aufgabe im Leben. Wir haben unsere Talente empfangen. Es geht nun darum, sie zu entfalten.

14:- Der Gehorsam einem anderen Menschen gegenüber empfinden wir häufig als eine Einschränkung unserer Freiheit, wir wollen selbst bestimmen. Aber der Gehorsam Gott gegenüber ist in überhaupt keiner Weise eine Einschränkung unserer Freiheit; denn Gott will unsere Verwirklichung, die volle Entfaltung unserer Persönlichkeit und unserer guten Anlagen. Das wollen wir ja auch. Und das erreichen wir, wenn wir voll in der Gegenwart leben und uns darauf konzentrieren, keines dieser guten Werke zu verpassen, die Gott zu tun für uns im Vorhinein – bereits vor unserer Geburt – vorbereitet hat.

15:- Wir leben in der Zeit, im Nacheinander von gestern, heute und morgen. Handeln können wir nur heute. Man kann es auf einer vertikalen Achse abtragen. Wenn wir jeden Tag nicht irgendein beliebiges gutes Werk, was mir gerade einfällt, sondern die ein, zwei, drei guten Werke tun, die Gott speziell für uns vorbereitet hat; wenn wir diese tun, dann verwirklichen wir uns selbst.

(رساله نور جهان، بند 4). خدا به ما وعده داده است که ما را ببخشد. او این وعده را به رغم مخالفت های شر که عیسی را به صلیب میخکوب کرد نیز نگاه داشته است. این به عهده ماست که توبه کنیم، او را بپذیریم و همچنین با مخالفت های شر به مقابله برخیزیم، این یعنی صلیب خود را به دوش گیریم و (بنا به گفته خوزه ماریا اسکریوای قدیس) شر را در جریان پرشور نیکی و محبت غرق سازیم. به همین دلیل است که در مراسم تعمید به وضوح از ما پرسیده می شود که آیا حاضر هستیم به شیطان و وسوسه های او پاسخ رد دهیم.

10:- ما با پیروی از عیسی مسیح در پیمودن راه توبه، بخشودگی و محبت که او به ما نشان می دهد، در او از نو آفریده می شویم. این امر در تعمید به نشانه مرگ و رستاخیز (فرورفتن به زیر آب) و پاک شدن، صورت می گیرد. در پیشگفتار انجیل یوحنا همچنین آمده است: «و اما به آن کسانی که او را قبول کردند قدرت داد تا فرزندان خدا گردند، یعنی به هر که به اسم او ایمان آورد، که نه از خون و نه از خواهش جسد و نه از خواهش مردم، بلکه از خدا تولد یافتند» این هسته اصلی پیام انجیل، یعنی همان «بشارت شادمانه» است؛ این که ما می توانیم فرزندان خدا گردیم.

اکنون بپردازیم به بخش دوم از اظهارات برگرفته از رساله به افسسیان:
«... برای کارهای نیکو که خدا قبل مهیا نمود تا در آنها سلوک نماییم».

11:- پاسخ دادن به محبت خدا امری دلبخواهی نیست. خدا برای تک تک ما، برای هر یک روز، یک، دو یا سه عملکرد نیک کوچک یا بزرگ در نظر گرفته است که فقط و فقط من و نه هیچ فرد دیگری به جای من، قادر به انجام آن است. اگر آنها را انجام دهم که بسیار خوب است، اما اگر نه، داستان من، رویه ای دیگر به خود می گیرد و سمت و سوی دیگری می یابد.

چیزهای کوچک اغلب می توانند بدون این که از آنها آگاه باشیم، تأثیرات بزرگی داشته باشند. فیلم «لولا می دود» این نکته را به خوبی به تصویر می کشد. ماجرای فیلم در چهار مورد، یکی است، اما هر بار فقط یک مورد جزئی که ظاهراً بی اهمیت می نماید، تغییر می کند و داستان فیلم به کل متفاوت می شود.

12:- در زندگی واقعی هم اوضاع از همین قرار است. عبارتی مبهم اما علنی از سوی یکی از اعضای دفتر سیاسی حزب وحدت سوسیالیستی آلمان را در نظر بگیرید که براساس آن مردم به مرزهای میان برلین شرقی و غربی هجوم آوردند. یک افسر دون پایه که مسئول کنترل یکی از گذرگاه ها بود، در جلوی جمعیت ایستاده بود. او کوشید با روئسای خود تماس برقرار کند، اما موفق نشد دستور واضح و شفافی دریافت کند. پس تصمیم گرفت گذرگاه مرزی را باز کند. مردم هم به سمت غرب هجوم آوردند. تلویزیون از این رخداد فیلم تهیه و به سراسر جهان ارسال کرد. دیوار برلین سقوط کرد! صفحه ای به کل جدید در تاریخ جهان گشوده شد.
البته عملکردهای کوچک و نیک روزمره ما که خدا برای ما تدارک دیده است، تأثیری چنین گسترده که گشایش دیوار برلین داشت، ندارند. اما کسی چه می داند؟

13:- هر یک از ما، اندیشه ای ویژه از سوی خداست. زمانی که مادر ما، ما را باردار شد، خدا روح ما را از هیچ خلق کرد و به هر یک از ما دعوت و وظیفه ای ویژه در زندگی بخشید. ما استعدادهایمان را دریافت داشته ایم. اکنون نوبت آن است که آنها را بال و پر دهیم.

14:- ما اغلب اوقات فرمانبری از انسانی دیگر را محدودیتی برای آزادی مان می دانیم و می خواهیم خودمان شخصاً تصمیم گیرنده باشیم. اما فرمانبری در قبال خدا به هیچ وجه محدودیتی در آزادی ما نیست، زیرا خدا خواهان شکوفا شدن ما، توسعه کامل شخصیت ما و نیات خیر ماست. این را ما نیز خود می خواهیم. و هنگامی که به آن می رسیم که به طور کامل در زمان حال زندگی کنیم و ذهن خود را بر آن متمرکز کنیم که هیچ یک از این عملکردهای خوب را از دیده نیندازیم که خدا از قبل پیش از آن که متولد شویم، برایمان تدارک دیده است.

15:- ما در زمان زندگی می کنیم، یعنی در توالی ای متشکل از گذشته، امروز و فردا. فقط امروز است که می توانیم دست به عمل بزنیم و آن را بر محوری عمودی انتقال دهیم. اگر هر روز نه یک عملکرد من درآوردی نیک که از آن خوشمان آمده، بلکه یک، دو یا سه عملی را که خدا مخصوصاً برای ما معین کرده است، به انجام برسانیم، درواقع خودمان را تحقق بخشیده ایم.

16:- Am Ende unseres Lebens treten wir aus der Zeit in die Ewigkeit ein. Ewigkeit ist nicht eine unendlich lange Zeit, in der es uns langweilig wird, sondern ewig heißt: alles ist gleichzeitig. Wenn also unser Leben aus der Vertikalen in die Horizontale gedreht wird, von Nacheinander in die Gleichzeitigkeit, und wir in der Zeit alle guten Werke getan haben, die Gott zu tun für uns vorbereitet hat, dann haben wir unser Leben voll gelebt. In der Ewigkeit, in der Gleichzeitigkeit, erkennen wir unser Heil, unsere Glückseligkeit und die hängt davon ab, ob wir die guten Werke zu 100 % - was wohl unmöglich ist – oder zu 75 % oder nur zu 10 % getan haben. Wir hoffen, dass die Gnade Gottes nicht nur unsere Sünden verzeiht, sondern auch die Unterlassungen auffüllt und sie uns nicht anrechnet. Hier vertrauen wir auf die göttliche Barmherzigkeit. Voraussetzung jedoch hierfür ist, dass wir spätestens in der Stunde unseres Todes, uns mit Gott ausgesöhnt haben, ihn um Verzeihung für unsere Sünden und Unzulänglichkeiten gebeten haben, also die persönliche Beziehung mit Gott wiederhergestellt haben, so wie der eine Schächer am Kreuz, der Jesus bittet: „Denke an mich, wenn du in dein Reich kommst“(Lk 23,42).

17:- Und wie, fragst du vielleicht, kann ich entdecken, welche guten Werke Gott heute für mich vorbereitet hat. Woher weiß ich das? Wie kann ich das erkennen?

18:- Halte jeden Tag eine Zeit des Gebetes, in der du versuchst, deinen Willen mit dem göttlichen Willen in Gleichklang zu bringen; dein Ohr zu schärfen, um die Anregungen des Hl. Geistes zu hören. Selten kommt die Antwort Gottes im Gebet selbst, häufig aber in der Hektik des Alltages. Dennoch ist die Zeit des Gebetes sehr wichtig, um uns die notwendige Hellhörigkeit zu erwerben und uns auf das wirklich Wichtige konzentrieren zu können.

19:- Gott respektiert die Freiheit der Menschen. Er kommt nicht mit Gewalt, mit Getöse, unüberhörbar, zwingend. Nein, so wie Jesus es ablehnt, durch ein besonderes Zeichen allen Zweifeln ein Ende zu bereiten (s. Lk 4, 9-12; 11,29-32; Mt 27,39-42); denn die Bekehrung ist eine persönliche Entscheidung, die Gott dem Menschen nicht abnehmen kann. Also muss ich mich selbst darum bemühen, hellhörig zu sein, feinfühlig zu werden und die Anregungen des Hl. Geistes aufzunehmen. Die Anregungen des Hl. Geistes kommen wie ein Windhauch, leise, als Angebot: ein kurzer Gedanke, ich sollte jemanden anrufen und ein ermunterndes Wort sprechen; eine kleine Hilfestellung geben; ein Zeichen meiner Wertschätzung und Liebe hinterlassen usw. - ein kurzer Gedanke: Greife ich ihn auf? Oder aus Bequemlichkeit, Unachtsamkeit, Angst oder „mir ist jetzt anderes wichtiger“ gehe ich darüber hinweg. Abends in der Gewissenserforschung sehe ich dann häufig: Das war eine verpasste Chance! Ich war unaufmerksam oder in meinen Dingen verfangen. Ich habe die Liebe nicht gelebt. Die Chance ist vorbei, die Geschichte geht ihren (anderen) Weg. Es bleibt dann nur die Bitte um Verzeihung. Gerade hier zeigt sich auch, wie wichtig das Bemühen um Tugenden ist. Tugend ist die erworbene Leichtigkeit, das Gute zu tun. Es lohnt sich daher, im Gebet mit Gott darüber nachzudenken, wie steht es mit meinen Tugenden? Wie ernst bemühe ich mich, Jesus nachzufolgen? Wie sehr nehme ich mir das Vorbild Jesu zu Herzen und versuche es nachzuahmen? Was würde Jesus an meiner Stelle tun? usw.

20:- Ein anderer Zugang zu den guten Werken ist die Frage: Tue ich alles, was mir die Notwendigkeit sagt und was die Liebe? Die konkreten Herausforderungen annehmen, die der Augenblick stellt: die Notwendigkeit oder Pflicht und was die Liebe im konkreten Moment von mir verlangt.

21:- Ein großer Zen-Meister wurde einmal von seinen Schülern gefragt: „wie kommt es, Meister, dass du immer so gelassen bist?“ Der Meister antwortete: „Wenn ich sitze, sitze ich; wenn ich aufstehe, stehe ich auf; wenn ich gehe, gehe ich.“ „Das tun wir doch auch“, antworteten die Schüler. „Nein, sagte der Zen-Meister, wenn ihr sitzt, denkt ihr schon an das Aufstehen; wenn ihr aufsteht, denkt ihr schon ans Gehen!“

16:- ما در پایان زندگی مان، از زمان پا به ابدیت می گذاریم. ابدیت، زمانی نیست که بی اندازه طولانی باشد و در آن حوصله ما سربرود، بلکه ابد یعنی: همه چیز همزمان است. بنابراین هنگامی که زندگی ما از شکلی عمودی اش به شکل افقی تغییر یابد، یعنی از توالی به همزمانی برسد و ما به موقع همه کارهای نیک را که خدا بر ایمان مهیا کرده است، انجام داده باشیم، زندگی خود را به شکل سرشار پشت سر گذاشته ایم. ما در ابدیت یا در همان همزمانی، نجات خود را می یابیم و نیز سعادتمان را و این بستگی به آن دارد که آیا عملکردهای نیک را به شکل صد در صد - که بی شک ناممکن است - یا 75 درصد و یا فقط ده درصد انجام داده ایم. ما امیدواریم که رحمت خدا، فقط شامل بخشودگی گناهان ما نباشد، بلکه سهل انگاری های ما را نیز پر کند و بر ایمان احتساب نکند. در اینجا به محبت الهی اعتماد می کنیم. اما شرط این امر این است که بعدها در زمان مرگمان، با خدا آشتی کرده باشیم، از او برای بخشودگی گناهان و سهل انگاری هایمان طلب بخشش کرده باشیم، یعنی دوباره با خدا رابطه ای شخصی برقرار کرده باشیم، مانند تبهکار روی صلیب در کنار عیسی که از او چنین تمنا کرد: «ای خداوند مرا به یاد آور هنگامی که به ملکوت خود آیی» (لوقا، 23، 42).

17:- و شاید بررسی که چطور می توانی کارهای خوبی را که امروز خدا برای تو معین کرده است، تشخیص دهی. از کجا می توان فهمید؟ چطور می توان آنها را تشخیص داد؟

18:- هر روز برای دعا کردن وقت بزارید، اینکه کوشش میکنید خواسته خود را با خواسته خدا هماهنگ سازید. گوش خود را برای شنیدن نجوا های روح القدس آماده سازید، جواب خدا به ندرت در زمان دعا کردن، و به صورت پیوسته در مشغله های روزانه مان می آید. و به همین دلیل زمان دعا کردن بسیار مهم است تا آن نجوا های که نیاز داریم بدست آوریم، و واقعا توانستن تمرکز بالای آن مهم است.

19:- خدا برای آزادی انسان ها احترام قائل است. او با خشونت، ناسزا و تشر، به نحوی که قابل شنیدن نباشد یا با جبر وارد عمل نمی شود. خیر، درست همان گونه که عیسی این موضوع را مردود شمرد که با ارائه یک نشان خاص، به همه تردیدها پایان بدهد (مراجعه کنید به لوقا، 4، 9-12؛ 11، 29-32، متی، 27، 39-42)؛ زیرا بازگشت به سوی خدا، تصمیمی شخصی است که خدا نمی تواند به جای انسان اتخاذ کند. پس این چیزی است که من خودم باید برای آن زحمت بکشم تا برای آن گوش شنوا پیدا کنم، احساسش کنم و عطیه های روح القدس را بپذیرم. عطیه های روح القدس مانند یک نسیم ملایم به سوی ما می وزند و همچنین به شکل یک تقدیمی، برای نمونه مثل یک جرعه فکری برای این که به کسی زنگ بزنیم و کلامی دلنشین به او بگوییم، کمک کوچکی به کسی برسانیم، از خودمان نشانه ای کوچک از ارج گذاری و محبت بر جای بگذاریم و نظیر آن. جرعه فکری کوچکی مبنی بر این که آیا مداخله ای بکنم یا از سر تنبلی، بی توجهی، ترس یا به خاطر این که چیز دیگری برایم مهم تر است، از خیر آن بگذرم. در این حال، شب ها به دنبال یک آزمایش وجدان در می یابم که شانسی را از کف داده ام. بی دقتی به خرج داده ام یا سرم به مشغولیت های خودم گرم بوده است. محبت را زندگی نکرده ام. اقبالم از دست رفته است و روایت زندگی ام شکل دیگری به خود گرفته است. در این حالت است که فقط تقاضای بخشش می ماند. درست در اینجا است که این نکته روشن می شود که تلاش برای رسیدن به فضایل تا چه حد مهم است. فضیلت، سبکی ای است که از انجام عمل نیک کسب می کنیم. از این رو، ارزش آن را دارد که در دعا به درگاه خدا درباره آن به تعمق بنشینیم که رابطه ما با فضایل چگونه است. من تا چه حد به شکل جدی به خودم زحمت می دهم که پیرو عیسی باشم؟ تا چه حد عیسی را به عنوان الگو در قلب خود جای داده ام و می کوشم از او تقلید کنم؟ اگر عیسی به جای من بود، چه می کرد؟ و نظایر این پرسش ها.

20:- راه دیگری برای تشخیص اعمال نیک، این است که از خود بپرسیم، آیا هر آنچه را که ضرورت ایجاب می کند و محبت حکم می کند، انجام می دهم؟ این یعنی پذیرش چالش های عینی و علنی که هر لحظه ممکن است پیش روی ما قرار گیرند و آنچه ضرورت یا وظیفه و همچنین محبت در لحظه ای خاص بر ما حکم می کنند.

21:- یک روز شاگردی از یک استاد صاحبنام دن پرسید: «استاد، چگونه است که تو همیشه تا این حد خونسرد هستی؟» استاد پاسخ داد: «من وقتی می نشینم، می نشینم؛ وقتی بلند می شوم، بلند می شوم؛ وقتی راه می روم، راه می روم.» شاگردان جواب دادند: «ما هم همین کار را می کنیم.» استاد دن چنین گفت: «خیر، شما وقتی می نشینید، به بلند شدن فکر می کنید و وقتی بلند می شوید به راه رفتن فکر می کنید.»

22:- Planen und an die Zukunft denken ist sicher wichtig und sinnvoll, aber wir dürfen nicht darüber vergessen, dass wir nur in der Gegenwart handeln können. Wir dürfen das heute und jetzt nicht verpassen über all unsere Sorgen und Pläne. Jesus erinnert uns an die Lilien des Feldes und die Vögel am Himmel (Mt 6,25-34). Vielleicht geben wir Gott nicht einmal die Chance, ein Wunder zu wirken, weil wir meinen, wir müssten alles planen, organisieren und im Griff haben. Dies ist letztlich Ausdruck des menschlichen Willens, selbst wie Gott zu sein. Da wir dies nicht sind und das auch merken, haben wir Angst vor der Zukunft, wollen wir uns absichern. Die vier grauen Weiber 'Mangel, Schuld, Sorge und Not'¹¹ begleiten uns und machen uns Angst. Wer kann schon wissen, was schon morgen oder übermorgen der unheimliche Schoß der Zukunft hervorbringen wird? Wenn wir uns aber bewusst machen, dass wir einen himmlischen Vater haben, der weiß, was ich benötige, der mir Brot und keine Steine gibt (Mt 7,9), dann kann ich mit freudigem Vertrauen leben; denn ich weiß, er wird bei allem dabei sein, was in Zukunft auf mich zukommt.

23:- Als Kinder Gottes können wir unbeschwert leben, ohne verantwortungslos zu sein. Glaube, Hoffnung und Liebe sind die göttlichen Tugenden, die Gott in unsere Seele eingibt. Mir bleibt, in jedem Augenblick die guten Werke zu tun, die Gott von Ewigkeit für mich vorbereitet hat. Das genügt, um heilig zu werden.

¹¹ s. bei Johann Wolfgang von Goethe „Faust“

22:- شکی نیست که برنامه ریزی کردن و به آینده فکر کردن، درست است، اما نباید فراسوی آنها فراموش کنیم که ما فقط قادر به عمل کردن در حال حاضر هستیم. ما اجازه نداریم امروز و اکنون را بابت نگرانی‌ها و نقشه‌هایمان از دست بدهیم. عیسی سوسن‌های چمن و مرغان هوا را به یادمان می‌آورد (متی، 6، 25-34). شاید ما حتی به دلیل این که معتقد هستیم باید همه چیز را برنامه ریزی و سازماندهی کنیم و به دست خودمان بگیریم، به خدا حتی امکان نشان دادن یک معجزه را نمی‌دهیم. این نشانه‌ای از آن است که انسان می‌خواهد خود، خدا باشد. از آنجایی که ما خدا نیستیم و متوجه این نکته هم هستیم، از آینده می‌ترسیم و می‌خواهیم آن را برای خودمان ایمن بسازیم. چهار صفت تیره و تاریک «کمبود، گناه، نگرانی و مضمیقه» ما را تعقیب و دچار وحشت می‌کنند. چه کسی می‌داند که فردا یا پس فردا، آینده نامعین برایمان چه خوابی دیده است؟ اما اگر به این بصیرت برسیم که صاحب پدری آسمانی هستیم که می‌داند به چه نیاز داریم و نان و نه سنگ به ما می‌بخشد (متی، 7، 9)، می‌توانیم با اطمینانی شادمانه زندگی کنیم؛ زیرا می‌دانیم که هرآنچه در آینده برایمان رخ دهد، او در نزد ما خواهد بود.

23:- در مقام فرزندان خدا ما می‌توانیم آسوده زندگی کنیم، بی آن که مسئولیت ناپذیر باشیم. ایمان، امید و محبت، فضایی الهی هستند که خدا در روح ما قرار می‌دهد. آنچه برای ما می‌ماند، این است که در هر لحظه از زندگی مان، کارهای نیک را انجام دهیم که خدا از ازل برایمان مقرر کرده است. برای تقدس یافتن، همین کافی است.

Was heißt christliches Leben konkret?

1:- *Es geht bei dem Wechsel vom Islam zum Christentum nicht einfach um eine Veränderung der äußeren Regeln. Eine typische Frage eines Taufinteressenten: „Im Islam, falls ich wirklich praktiziert habe, hatte ich 5-mal am Tag das rituelle Pflichtgebet (salat bzw. namaz) zu verrichten. Jetzt bin ich Christ! Wie häufig soll ich jetzt beten und wie muss dabei meine Haltung sein?“ Es geht im Christentum nicht um äußere Regeln, sondern um die innere Beziehung zu Gott. Trotzdem zeigt sich der innere Glaube und die Liebe zu Gott selbstverständlich auch in äußerlich wahrnehmbaren Worten, Haltungen und Gesten.*

2:- Im folgenden möchte ich ein Bild malen, was auf dem Buch „Kampf um das höchste Gut“ von Hieronymus Jaegen aufbaut. Hieronymus Jaegen lebte vor über 100 Jahren. Er wurde 1841 in Trier geboren und starb 1919 im Rufe der Heiligkeit. Er war Ingenieur, erster Direktor der Trierer Volksbank, 10 Jahre Mitglied des preußischen Landtages, hochdekoriertes Offizier, der allerdings aufgrund seines Widerstandes gegen die ungerechten Kulturkampfgesetze, die sich gegen die katholische Kirche richteten, vom Kaiser degradiert und aus dem Offiziersstand unehrenhaft entlassen wurde, und er war ein Mystiker. Er ist offiziell von der Kirche als verehrungswürdig anerkannt (er hat die Tugenden heroisch gelebt). Zur endgültigen Seligsprechung fehlt allerdings noch ein Wunder.

3:- Dieses Buch ist eigentlich eine Autobiographie, ohne dass er allerdings von sich spricht. Aber wer sein Leben kennt, erkennt die Etappen seines geistlichen Lebens, das ihn bis zum mystischen Gnadenleben mitten in den normalen Umständen des alltäglichen Lebens führte.

4:- Da er vor dem ersten Weltkrieg lebte, in einer Zeit, wo das Militär und militärisches Denken das gesellschaftliche Leben in Deutschland prägte, bedient er sich in seinem Buch militärischer Begriffe, wenn er den spirituellen Kampf beschreibt, den ein Christ aufnehmen sollte. Das braucht uns nicht zu befremden, denn auch in den Sozialwissenschaften, im Marketing und der Unternehmensführung greift man heute auf militärisches Vokabular zurück, wenn es gilt, Strategien zu entwerfen und umzusetzen. Und hier geht es um die rechte Strategie, den Himmel zu gewinnen.

5:- Hieronymus Jaegen fasst zusammen, was wir für unser spirituelles Bemühen, er nennt es Kampf um das höchste Gut, benötigen: Wir müssen wissen, wer unser Feind ist, welche Waffen wir zu unserer Verteidigung haben, welche Truppen wir in den Kampf führen können und welche Verbündeten wir haben. So dann müssen wir das Schlachtfeld kennen und einen konkreten Schlachtplan haben.

6:- Das **Schlachtfeld** ist unser Alltag. Und dieses Feld ist eine schiefe Ebene. Wenn wir nichts tun, rutschen wir ab. Wenn wir uns aber entwickeln wollen, müssen wir uns anstrengen. Der große mittelalterliche Philosoph und Theologe Thomas von Aquin sagt daher nicht zu unrecht: Tugend ist ein steiles Gut. Wenn wir nichts tun, uns hängen lassen, rutschen wir ab und kommen letztlich in die Gottferne, in die Hölle. Wenn wir uns dagegen anstrengen, gegen unsere schlechten Eigenschaften kämpfen, uns um Tugenden bemühen und schließlich uns wirklich in die Hände Gottes begeben, dann winkt uns das Leben mit Gott im Himmel.

7:- Wer sind nun unsere **Feinde**, die uns nach unten ziehen? Der Hauptfeind ist natürlich der Satan, aber so Jaegen, man soll nicht alles auf den Teufel schieben! Der braucht sich gar nicht so sehr anstrengen, da bereits unser eigener schlechter Wille und auch der schlechte Zeitgeist uns nach unten ziehen. Worin besteht unser schlechter Wille? Der Apostel Johannes nennt die drei wesentlichen Punkte: die Begierde des Fleisches, die Begierde der Augen und das Prahlen mit dem Besitz – das „ist nicht vom Vater, sondern von der Welt.“ Und ergänzt: „Die Welt und ihre Begierde vergeht; wer aber den Willen Gottes tut, bleibt in Ewigkeit.“(1 Joh 2,16-17)

زندگی مسیحی، عملاً به چه معناست؟

1:- به دنبال تغییر دین از اسلام به مسیحیت، موضوع این نیست که قوانینی را که نمود خارجی دارند، تغییر دهیم. یکی از سوال هایی که اغلب از سوی داوطلبین تعمیم پرسیده می شود، این است: «در اسلام، اگر واقعاً می خواستم ایمان را رعایت کنم، باید روزی 5 بار، فریضه نماز را به جای می آوردم. حالا مسیحی هستم. حالا چند بار باید نماز بخوانم و رفتارم در حین آن چطور باید باشد؟»

چیزی که در اینجا مطرح است، مسیحیت است و نه فرامین ظاهری، بلکه رابطه ای باطنی با خدا. به رغم آن، شکی نیست که ایمان باطنی و محبت به خدا به شکل کلام، رفتارها و حرکاتی که نمود خارجی نیز دارند، خود را می نمایانند.

2:- در سطور زیر مایل هستم، مضمون کتاب «مبارزه برای بالاترین نیکی» اثر هیرونیموس یگن را تشریح کنم. هیرونیموس یگن بالغ بر 100 سال پیش می زیست. او در سال 1841 در تریر متولد شد و در سال 1919 با آوازه یک قدیس از دنیا رفت. او مهندس، نخستین رئیس بانک ملی تریر، 10 سال عضو مجلس ایالتی پروس و افسری عالی رتبه بود که البته به دلیل مخالفت با قانون ناعادلانه جنگ فرهنگی که علیه کلیسای کاتولیک در گرفته بود، از سوی قیصر از درجات خود خلع شد و درجه افسری با خواری از او سلب گردید. او یک زاهد نیز بود. کلیسا، او را به طور رسمی تجلیل می کند (او فضایل را قهرمانانه زیست). البته تنها به یک معجزه نیاز بوده است تا بتوان او را سعادتمند اعلام کرد.

3:- این کتاب، در واقع یک خودزندگینامه است، بدون آن که البته او در آن از خود صحبت کرده باشد. اما کسی که زندگی او را بشناسد، مراحل زندگی معنوی او را در این کتاب بازمی شناسد، منشی که او را تا زندگی زاهدانه در قلب شرایطی عادی در زندگی روزمره پیش برد.

4:- از آنجا که او پیش از جنگ جهانی اول می زیست، یعنی در دوره ای که طی آن، نظامیان و طرز فکر نظامی، شاخص حیات اجتماعی در آلمان به شمار می رفت، هنگامی که در کتابش آن نبردهای معنوی را تشریح می کند که یک فرد مسیحی باید در پیش گیرد، از اصطلاحات نظامی استفاده می کند. این موضوع نباید باعث سوء تفاهم ما گردد، زیرا در علوم اجتماعی، در بازاریابی و دانش اداره شرکت های تجاری نیز این روزها هنگامی که باید استراتژی هایی طرح و اجراء شود، از اصطلاحات نظامی استفاده می شود. و در اینجا آنچه مطرح است، راهبردی صحیح برای دست یافتن به ملکوت است.

5:- هیرونیموس یگن به اختصار به ما می گوید که برای تلاش های معنوی خود که به آن نام «مبارزه برای بالاترین نیکی» را می دهد، به چه احتیاج داریم:

ما باید بدانیم، دشمن ما کیست، ما چه سلاح هایی برای دفاع از خود در اختیار داریم، چه نیروهایی را می توانیم با خود به جنگ ببریم و چه متحدینی داریم. سپس باید میدان جنگ را هم بشناسیم و یک طرح و نقشه مشخص برای مبارزه داشته باشیم.

6:- میدان جنگ، زندگی روزمره ماست. این میدان، زمینی ناهموار نیز دارد. اگر دست به هیچ کاری نزنیم، لیز می خوریم و به زمین می افتیم. ما اگر بخواهیم رشد و توسعه بیابیم، باید به خودمان زحمت بدهیم. از این رو، توماس فن آکوئین، فیلسوف و الهیات شناس بزرگ قرون وسطی بیجا نمی گوید وقتی از فضیلت به عنوان زمینی سرایش نام می برد. اگر ما دست به کاری نزنیم و خود را و بدهیم، لیز می خوریم و سرآخر در دوری از خدا به ورطه جهنم سقوط می کنیم. اما اگر به خود زحمت بدهیم و با خصلت های ناخوشایند خود بجنگیم، برای رسیدن به فضایل به خود زحمت بدهیم و سرآخر خود را برآستی به دستان خدا بسپاریم، زندگی با خدا در ملکوت او، چهره اش را به ما نشان می دهد.

7:- ابتدا باید پرسید، دشمنان ما که ما را به ورطه می کشند، کدام هستند؟ بدیهی است که دشمن اصلی، همان شیطان است؛ اما بنا به گفته یگن، نباید همه چیز را به گردن شیطان انداخت! در واقع او لازم هم نیست چندان زحمتی به خود بدهد، زیرا نیات بد ما و همچنین روح ناسالم حاکم بر زمانه، پیش از او ما را به ورطه می کشند. نیت بد ما از چه تشکیل شده است؟ یوحنا رسول سه نکته اصلی را نام می برد: شهوت جسم، خواهش چشم و غرور زندگانی که «از پدر نیست، بلکه از جهان است». و چنین می افزاید: «دنیا و شهوات آن در گذر است لکن کسی که به اراده خدا عمل می کند، تا به ابد باقی می ماند» (1 یوحنا، 2، 16-17).

8:- Wir wollen uns treiben lassen und das Leben genießen. Am Anfang ist das ja auch ganz verlockend. Aber im Laufe der Zeit verstricken wir uns immer mehr in ein Netz von Verwundungen, Illusionen, Interessen, Abhängigkeiten, Streitereien usw. Am deutlichsten wird es bei der Droge: der erste Trip verspricht Freiheit und ist ein tolles Erlebnis. Ist man allerdings einmal abhängig, ergreift die Sucht den Menschen wie eine Krake. Er verliert seine Freiheit und tut selbst kriminelle Dinge, nur um seine Sucht zu befriedigen, die vollständig die Herrschaft über ihn erlangt hat. Er wird zum Sklaven seiner Sucht. So ist es generell mit der Sünde und dem Bösen, vielfach subtiler, aber im Grunde nicht anders.

9:- Auch die Modetendenzen einer Zeit, Jaegen nennt es den schlechten Zeitgeist, ob Hedonismus, Materialismus oder auch sexuelle Freizügigkeit; all das verstärkt die Versuchung nach dem Motto: „alle tun es ja, warum nicht auch ich?“, ich will ja nicht altmodisch sein und mich vor den anderen lächerlich machen!

10:- Und dann gibt es in der Tat auch die direkte Versuchung durch den Teufel. Die Päpste auch in jüngster Zeit haben immer wieder auf die Existenz des Teufels hingewiesen. Wir Christen sollen uns nicht einreden lassen, dass es den Teufel überhaupt nicht gibt. Der Vater der Lüge, wie Christus ihn nennt, der große Verwirrer ist auch heute kräftig am Werk. Papst Johannes-Paul II sprach von dem Kampf zwischen der Zivilisation des Lebens gegen die um sich greifende Zivilisation des Todes, Benedikt XVI geißelte die Diktatur des Relativismus und Franziskus warnt vor der neuen postmodernen Ideologie des Genderismus bzw. Dekonstruktivismus.

11:- Nun, unser Schlachtfeld, der Ort unseres Kampfes ist unser Alltag, hier und jetzt. Wie oben bereits angedeutet, sieht Jaegen drei, ja **vier Etappen** in unserem konkreten Bemühen, uns selbst zu verwirklichen und heilig zu werden; denn „das ist es, was Gott will: Eure Heiligung.“ (1 Thes 4,3)

12:- Die **erste Stufe** ist der konsequente Kampf gegen die eigenen schlechten Eigenschaften. Das sind im schlimmsten Falle Laster, aber auch schwere oder leichte Gewohnheitssünden und Unvollkommenheiten, die uns nach unten ziehen oder auf der Stelle treten lassen; die der Entfaltung unserer positiven Eigenschaften und Persönlichkeit im Wege stehen.

13:- Die **zweite Stufe** besteht im Bemühen um die Tugenden. Beide Stufen sich eng miteinander verknüpft. Es ist leichter, für etwas Positives sich anzustrengen, als rein negativ gegen eine schlechte Eigenschaft anzukämpfen. Letzteres wirkt schnell verkrampft, nach dem Motto: ich möchte ja gerne (böser Wille), aber ich darf ja nicht! Jeder von uns kennt das, wenn er z.B. fastet, um abzunehmen. Dann sind die Süßigkeiten besonders verlockend. Dann ist es besser, sich auf das Positive zu konzentrieren: Ich will meinen Körper entschlacken, gesund werden, mich wohlfühlen usw.

14:- Das Gleiche gilt bei Lastern contra Tugenden: Wenn einer gewohnheitsmäßig lügt, um sich aus unangenehmen Situationen herauszuwinden, der sollte sich um die Tugend der Wahrhaftigkeit bemühen und dies auch trainieren. Wer zur Bequemlichkeit und Faulheit neigt, sollte sich kleine positive Ziele setzen und diese mit Disziplin und Arbeitsamkeit anstreben, und die kleinen Erfolge bei Zielerreichung ausgiebig feiern, um Motivation zu bekommen, sich weiter anzustrengen.

15:- Um eine Gewissenserforschung zu erleichtern führe ich einfach einmal eine Liste von Lastern und Tugenden auf. Da erkennt man schnell, dass auch der/die perfekteste Mann/Frau noch Bereiche hat, wo er/sie sich noch verbessern kann:

Laster

Tugenden

8:- ما می خواهیم تن به لذت ها بدهیم. در ابتدا نیز این کار کاملاً جذابیت دارد. اما به مرور هر روز بیشتر در شبکه ای از جراحات، توهم ها، منفعت طلبی ها، وابستگی ها و جدل ها و غیره تنیده می شویم. این موضوع را به بهترین نحو می توان با مثال مواد مخدر توضیح داد: اولین بار در مصرف مواد، برایمان وعده آزادی و تجربه ای عالی را به همراه دارد، اما اگر انسان یکبار معتاد به آن شد، اعتیاد انسان را مانند یک هشت پا به خود می گیرد. آزادی از میان می رود و انسان حتی برای ارضای اعتیادی که به طور کامل بر انسان مسلط شده است، دست به جنایت می زند. او به برده اعتیاد خود تبدیل می شود. درباره گناهان و شر نیز عموماً همینطور است، فقط با شاخ و برگ هایی بیشتر، اما در اصل تفاوت چندانی نمی کند.

9:- گرایش های مُدشده در برهه ای از زمان نیز که یگن آنها را روح ناسالم حاکم بر زمانه می نامد، چه لذت گرایی، مادی گرایی و یا آزادی های افراطی جنسی، همه و همه وسوسه مبتنی بر این شعار را که «همه این کار را می کنند، چرا من نه؟» قوت می بخشد. من که نباید تاجرگرا باشم و بگذارم دیگران مسخره ام کنند!

10:- و بعد در عمل، وسوسه مستقیم از سوی شیطان هم وجود دارد. پاپ ها، همچنین در روزگاران اولیه همواره به وجود شیطان اشاره می کردند. ما مسیحیان نباید اجازه دهیم که ما را متقاعد سازند که شیطان اصلاً وجود خارجی ندارد. همان گونه که مسیح او را می نامید، این پدر دروغ و این اخلاک بزرگ، این روزها هم به شدت دست به کار می شود. پاپ ژان پل دوم از مبارزه میان تمدن زندگی و تمدن مرگ که به حول محور خود می گردد سخن گفت، بندیکت از دیکتاتوری نسبیّت گرایی انتقاد کرد و پاپ فرانسیس نسبت به ایدئولوژی پسامدرن جنسیت گرایی و ساختارشکنی هشدار می دهد.

11:- اکنون، میدان جنگ ما همان زندگی روزمره ما است، یعنی همینجا و هم اکنون. همان گونه که در بالا ذکر شد، یگن برای تلاش های عملی ما برای این که خود را تحقق ببخشیم و تقدس یابیم، سه، یا بهتر بگوییم، چهار مرحله قائل است. زیرا «این است اراده خدا یعنی قدوسیت شما» (1 تسالونیکیان، 4، 3).

12:- مرحله نخست، مبارزه پیگیر علیه خصلت های ناخوشایند فردی است. این خصلت ها در بدترین شکل خود، ردایل را تشکیل می دهند، اما به شکل گناهان سبک یا سنگینی هم که به عادت درآمده باشند و همچنین نارسایی ها و سهل انگاری های فردی نیز سربرمی آورند که ما را به زیر می کشند یا باعث می شوند که درجا بزنیم. اینها مانند موانعی بر سر راه پرورش و توسعه خصلت ها و خوی های مثبت قرار دارند.

13:- مرحله دوم از تلاش برای دستیابی به فضایل تشکیل شده است. هر دو مرحله با یکدیگر رابطه ای تنگاتنگ دارند. این آسان تر است که انسان برای رسیدن به امری مثبت تلاش کند تا در یک حال و هوای کاملاً منفی علیه یک ویژگی ناخوشایند بجنگد. عملکرد نوع دوم به دنبال شعار: خیلی دلم می خواهد (اراده شر)، اما اجازه ندارم!، به سرعت به شکل بازدارنده و مانع ساز در می آید. همه ما با این موقعیت آشنا هستیم که برای نمونه روزه می گیریم تا لاغر شویم. در این موقع شیرینیجات بیشتر از هر زمان فریبنده هستند. پس در اینجا بهتر است ذهن خودمان را متوجه امر مثبت کنیم، یعنی این که می خواهیم سموم را از بدن خود بیرون کنیم، سالم شویم، احساس خوبی پیدا کنیم و غیره.

14:- مشابه همین امر در زمینه فضایل در مقابله با ردایل مصداق دارد: هنگامی که یک نفر برحسب عادت مرتب دروغ می گوید تا بتواند خود را از شر وضعیت های ناخوشایند برهاند، باید در تلاش برای کسب فضیلت راست کرداری برآید و این را نیز به تمرین بگذارد. کسی که به راحت طلبی و تنبلی گرایش دارد، باید برای خود هدف های کوچک و مثبتی معین کند و با انضباط و پشتکار به تلاش برای رسیدن به آنها پردازد، موفقیت های کوچک در رسیدن به اهداف خود را دست و دل بازانه جشن بگیرد تا برای ادامه راه، انگیزه های جدید پیدا کند.

15:- من برای تسهیل آزمایش وجدان، یکبار فهرستی از فضایل و ردایل را مرور می کنم. در اینجا است که انسان به سرعت درمی یابد، حتی کامل ترین زن یا مرد نیز به توبه و اعتراف نیاز دارد تا بتواند خود را اصلاح کند.

ردایل
فضایل

Haupttugenden

Glaube	Frömmigkeit Gehorsam Gottesfrucht		
Hoffnung	Idealismus Vertrauen Enthusiasmus Initiativgeist Versöhnungsbereitschaft/Versöhnung	Freude Humor Heiterkeit Unternehmungslust	Vitalität Optimismus
Liebe	Verbindlichkeit Verständnis Verzeihung Wohlwollen Sanftmut Wöhltätigkeit Menschlichkeit	Großzügigkeit Großherzigkeit Hilfsbereitschaft Rücksichtnahme Taktgefühl Güte Mitleid	Einfühlungsvermögen Toleranz Treue Freundlichkeit Freundschaftssinn Kollegialitätsgeist Nächstenliebe
Klugheit	Demut Einfachheit Aufrichtigkeit Ehrlichkeit Behutsamkeit Bescheidenheit	Verantwortlichkeit Vertrauenswürdigkeit Flexibilität Scharfsinnigkeit Kreativität Unterscheidungsfähigkeit	Selbstbewusstsein Sensibilität Vernunft Wahrhaftigkeit Wahrnehmungsvermögen Weisheit
Gerechtigkeit	Barmherzigkeit Dankbarkeit Nachsichtigkeit Gewissenhaftigkeit Rechtschaffenheit Würde	Ehre/Respekt Loyalität Mitgefühl Integrität Taktgefühl	Treue Verbindlichkeit Verlässlichkeit/Zuverlässigkeit Verträglichkeit Wertschätzung
Tapferkeit	heitere Gelassenheit Eifer/Einsatz Geduld Standhaftigkeit Durchhaltevermögen Dienstbereitschaft	Selbstbehauptung Zielstrebigkeit Entschlossenheit Selbstvertrauen Mut Starkmut	Selbstbeherrschung Stärke Unabhängigkeit Kühnheit Großmut Friedfertigkeit
Mäßigung	Zusammenarbeit Reinheit Zuverlässigkeit Unschuld Genügsamkeit	Höflichkeit Integrität Ordentlichkeit Sauberkeit Disziplin	Loslösung Nachhaltigkeit Zufriedenheit Zurückhaltung

فضایل

ایمان	دینداری اطاعت، فرمانبرداری خداترسی		
امید	آرمان گرایی اعتماد اشتیاق ابتکار عمل	شادی شوخ طبعی سرزندگی، نشاط شور و شوق برای انجام کار	سرزندگی، تحرک خوشبینی
عشق	التزام درک پوزش حسن نیت ملاطفت نیکوکاری انسانیت مسالمت جویی/آشتی	بزرگواری، جوانمردی بزرگواری کمک رسانی ملاحظه کاری ظرافت، تدبیر نیکی، خوبی همدردی، دلسوزی	همدلی تسامح وفاداری مهربانی، دوستی حسن رفاقت روحیه همکاری همنوع دوستی، محبت به دیگران
هوشیاری،	تواضع، فروتنی سادگی صداقت صداقت ملاحظه کاری تواضع	مسئولیت پذیری قابلیت اعتماد، اطمینان انعطاف پذیری تیزهوشی، تیزبینی خلاقیت قدرت تشخیص	اعتماد به نفس حساسیت تعقل، درایت درستی، صحت قدرت درک حکمت، فرزاندگی
عدالت، انصاف	خیرخواهی، رحمت سپاسگزاری اغماض، ارفاق، مدارا وجدان داری امانت، درستکاری منزلت، شأن	احترام وفاداری، پایبندی همدردی، دلسوزی یکپارچگی ظرافت، ملاحظه، سنجشگری	وفاداری، صداقت التزام اعتماد، قابل اعتماد بودن قابلیت سازگاری قدرشناسی، قدردانی
شجاعت، جسارت	آرامش شادمانه تلاش/ از خودگذشتگی صبر، شکیبایی مقاومت، ایستادگی پایداری، آمادگی برای خدمت	ابراز وجود قاطعیت، ثبات قدم قاطعیت اعتماد به نفس شجاعت، جرأت جسارت، مقاومت	تسلط نفس، خودداری قدرت، توانایی استقلال جسارت، شهامت سخاوت مسالمت جویی
تعادل	همکاری پاکی، خلوص اطمینان، اعتماد عفت، پاکی، بی گناهی قناعت	ادب، نزاکت یکپارچگی، تمامیت نظم، انضباط پاکی، نظافت نظم، انضباط	چشم پوشی، گذشت، قدرت انصراف پایایی، دوام پذیری رضایت، خرسندی خویشتن داری، خودداری

Laster

Apostasie/Unglauben
Verstocktheit
Aberglaube
Ungehorsam

Pessimismus
Griesgrämigkeit
Mutlosigkeit
Verzweiflung

Eifersucht
Zorn
Wut
Rachsucht
Egoismus
Hartherzigkeit
Untreue
Intoleranz

Hochmut
Stolz
Eitelkeit
Ignoranz
Unachtsamkeit
Unvernunft

Geiz
Habgier
Neid
Missgunst
Selbstsucht
Unbarmherzigkeit

Feigheit
Tollkühnheit
Ruhmsucht
Übermut
Kleinmut
Ungeduld

Genusssucht
Verschwendungssucht
Ausschweifung
Gefräßigkeit
Maßlosigkeit
Unordentlichkeit

Verbitterung
Trübsinn
Trägheit des Herzens

Hass
Kleinlichkeit
Unversöhnlichkeit
Rücksichtslosigkeit
Streitsüchtigkeit

Unverantwortlichkeit
Eigenüberschätzung
Verschlagenheit
Hinterlist
Schlauheit

Undankbarkeit
Unzuverlässigkeit
Untreue

Ängstlichkeit
Willfährigkeit
Schleimigkeit
Unterwürfigkeit
Mangel an Zivilcourage
Unentschlossenheit

Unkeuschheit
Begierde
Völlerei
Faulheit
Disziplinlosigkeit
Unzufriedenheit

فضایل

ارتداد
لجاجت، یکدندگی
خرافه پرستی
نافرمانی، سرپیچی

بدبینی
بدخلقی
ترس، بزدلی
نامیدی، یأس

حسادت، حسد
خشم
عصبانیت
انتقام جویی
خودپرستی
سنگدلی
بی وفایی
عدم تسامح

فخر فروشی، غرور ورزی
غرور
خودستایی، خودپسندی
نادانی، بی خبری
بی توجهی، بی ملاحظگی
نابخردی

خساست
طمع، حرص و آز
حسادت، حسودی، حسد
بدخواهی
خودپسندی، خودپرستی
نامهربانی، سنگدلی، بی رحمی

بزدلی، زبونی، ترس
کله شقی
شهرت طلبی
تکبر، غرور
کم جرأتی، ترسوئی
ناشکیبایی

لذت طلبی، عیاشی
اسراف کاری، مصرف زدگی
هرزگی، عشرت طلبی
پر خوری، شکم بارگی
افسار گسیختگی، افراط، زیاده روی
بی نظمی، نابسامانی

عصبانیت، سر خوردگی
افسردگی، اندوه
دلگیری، افسردگی

نفرت
تنگ نظری، خساست
آشتی ناپذیری
بی ملاحظگی
پرخاش جویی، جدل طلبی

مسئولیت ناپذیری
خود برتر پنداری
مودی گری، ناقلابی
حیله گری، تزویر
حسابگری، زیرکی منفی

ناسپاسی، حق ناشناسی
غیر قابل اعتماد بودن، بی اعتمادی
بی وفایی

ترسوئی
خوش خدمتی، بله قربان گوئی
چاپلوسی، چرب زبانی
نوکر صفتی، خوش خدمتی
محروریت از جرأت مدنی
نامصمم بودن، دودلی

بی عفتی، ناپاکی
حرص، طمع، ولع
شکم پرستی
تنبلی، کاهلی
بی نظمی، بی انضباطی
نارضایتی، ناخرسندی، ناخشنودی

16:- Die **dritte Stufe** dagegen ist schon sehr viel anspruchsvoller. Es geht darum, sich und sein Leben wirklich in die Hände Gottes zu übergeben, den Kampf um Heiligkeit wirklich aufzunehmen und nicht einfach ein Schönwetter-Christ zu sein.

17:- Solange ich in meinem Lebenseckchen ruhig und bequem leben kann, solange bin ich mit dem Herrgott im Reinen; aber wehe, wenn sich auf einmal das Kreuz zeigt; dann beginne ich zu zittern und zu zagen und zu zweifeln.

18:- Aber das Kreuz wird sich nicht umgehen lassen. Es kommt auf verschiedene Weise: in Form von körperlichen oder seelischen Leiden, als Krankheit, als Misserfolg beruflich oder privat, als Anfechtung, Ehrabschneidung, als Karriereknick oder gar als Verfolgung, Vertreibung und Flucht. Wie kann Gott so etwas zulassen? Ich habe doch immer gebetet und war auch sonst doch kein schlechter Mensch! Na ja, mit der Beichte habe ich es nicht so genau genommen, und die Sonntagsmesse habe ich auch gelegentlich „anschreiben“ lassen, aber das rechtfertigt doch nicht, dass ich jetzt so leide.

19:- Das erinnert mich an einen Cartoon. Dort sieht man verschiedene Leute. Jeder trägt sein Kreuz. Einer aber beklagt sich ständig. Das Kreuz ist zu schwer, mach es kleiner! Er legt sogar Hand an und sägt einfach ein Stück des Kreuzes ab. Dann kommen sie an eine Felsspalte. Die anderen legen ihr Kreuz darüber und kommen auf die andere, rettende Seite; sein Kreuz ist aber zu kurz, er kommt nicht rüber!

20:- Also sich wirklich in die Hände Gottes zu übergeben, das fällt uns nicht leicht! Ist aber Ausdruck unserer Liebe. Es ist ja wie beim Heiratsversprechen von Mann und Frau: Ich will dich lieben und dir treu sein, bis der Tod uns scheidet. Eine Übereignung des Lebens aus Liebe und aus Vertrauen! Eine absolute Sicherheit haben wir nicht. Bei Gott ist es aber anders. Gott ist treu! Wir sollen eine Liebesgemeinschaft mit Gott eingehen. Gott liebt uns! Er hat uns ja geschaffen und gewollt. Wir sollen ihn zurücklieben, uns selber lieben und den anderen lieben, weil er ja auch von Gott geliebt ist.

21:- Zur dritten Stufe gehört auch, dass wir uns im Alltag durch unsere Arbeit heiligen, indem wir die Arbeit selbst heiligen, also die Arbeit so machen, dass wir sie Gott anbieten können (für gepfuschte Arbeit müssen wir uns schämen); uns in der Arbeit heiligen, indem wir versuchen die Tugenden in der Arbeit zu leben und die Arbeit mit Liebe zu verrichten, und schließlich die anderen um uns herum durch unsere Arbeit heiligen, indem wir zu einer besseren Welt, zu einer Atmosphäre der Liebe, der Freude und der Geborgenheit um uns herum beitragen.

22:- Natürlich zählt zu unserer Heiligung auch, unseren Glauben zu vertiefen und die Sakramente oft zu empfangen.

Diese dritte Stufe ist für viele Christen das höchste, was sie erreichen können. Das, was an Vollkommenheit noch fehlt, erwerben sie sich nach dem Tode über das Fegefeuer, den Reinigungsort, um schließlich in der Schau Gottes im Himmel in Glückseligkeit zu sein.

23:- Einigen wenigen jedoch öffnet sich eine kleine Tür mit einem steilen Weg schon auf dieser Erde. Sie gehen ein in die **vierte Stufe**. Jaegen nennt diese Stufe „das mystische Gnadenleben“. Es ist eine besondere Berufung und mit einer besonderen Nähe zum Kreuz des Herrn verbunden. Diese Stufe kann nicht angestrebt werden, sondern eröffnet sich dem, den Gott dafür vorgesehen hat. Wer in dieser Stufe sich bewährt, dem winkt der Himmel ohne Umwege.

16:- مرحله سوم در عوض، کار بسیار بیشتری می برد. در اینجا امر مهم این است که خود و زندگی خود را برآستی به دستان خدا واگذار کنیم، برآستی دست به نبردی برای دستیابی به تقدس زنییم و فقط به ظاهر یک مسیحی خوب نباشیم.

17:- من تا زمانی که می توانم در کنج کوچک زندگی ام آرام و آسوده زندگی کنم، با خدا حساب پاک هستم، اما دریغ از زمانی که ناگهان، صلیب من، خود را نشان دهد؛ در این موقع است که شروع به لرزیدن، وحشت و تردید می کنم.

18:- اما از صلیب نمی توان گریخت. صلیب به شیوه های گوناگون به ما روی می آورد: به شکل رنج های جسمی و روحی، بیماری، شکست های شغلی یا شخصی، پاسخ های رد، آبروریزی ها، مشکلات شغلی یا حتی تعقیب و گریزها، تبعیدها و فرار. خدا چطور می تواند اجازه دهد، چنین اتفاق هایی رخ دهد؟ من که همیشه دعا کرده و در موارد دیگر هم انسان بدی نبوده ام! درست است که من به درستی به توبه و اعتراف نپرداخته ام و روزهای یکشنبه هم گاه و بیگاه کلیسا رفتن را برای خود مقرر کرده ام، اما این توجیه نمی کند که اکنون ناچار باشم تا این حد رنج ببرم.

19:- این موضوع من را به یاد یک داستان مصور می اندازد. در آنجا افراد مختلفی را می بینیم. هر کدام صلیب خود را بر دوش دارند. اما یکی از آنها هست که مرتب ناله و شکایت می کند. صلیب بسیار سنگین است، آن را کوچک تر کن! او حتی خودش دست به کار می شود و خود، تکه ای از صلیب را می بُرد. بعد آنها به پرتگاهی می رسند. دیگران صلیب خود را روی صخره قرار می دهند و از آن عبور می کنند و به طرف دیگر می رسند؛ اما صلیب او کوتاه است و به آن سو نمی رسد، در نتیجه او هم به طرف دیگر صخره نمی رسد!

20:- به این ترتیب می بینم که خود را برآستی به دستان خدا واگذار کردن، کار ساده ای نیست. اما این کار نشانی از محبت ماست. این به وعده ازدواج میان زن و مرد شبیه است: می خواهم تو را دوست بدارم و به تو وفادار بمانم، تا زمانی که مرگ ما را از هم جدا کند. شکل بخشیدن به زندگی براساس محبت و اعتماد! ما از اطمینان صد در صد برخوردار نیستیم. اما درباره خدا اوضاع فرق می کند. خدا وفادار است! قرار بر این است که ما با خدا پیمانی از محبت ببندیم. خدا ما را دوست دارد. او ما را آفریده و خواسته است. ما هم باید به توبه خود او را دوست بداریم و همچنین خودمان و دیگران را نیز دوست بداریم، زیرا این دیگری را نیز خدا دوست دارد.

21:- از بخش های دیگر مرحله سوم این است که در زندگی روزمره، خود را به واسطه کارمان تقدس بخشیم، به این ترتیب که خود کار را تقدس بخشیم، یعنی کار را به نحوی انجام دهیم که بتوانیم آن را تحویل خدا دهیم (باید برای بی دقتی و سهل انگاری در کار به خدا پاسخ دهیم)؛ ما باید به این ترتیب خود را نیز در کار تقدس بخشیم که فضایل را در کار زندگی کنیم و کار را با محبت و عشق انجام دهیم. و سرآخر این که دیگرانی را هم که در اطرافمان هستند با کار خود تقدس بخشیم، به این ترتیب که به تحقق جهانی بهتر و حال و هوایی از محبت، شادی و ایمنی در اطرافمان کمک کنیم.

22:- شکی نیست که یکی از جنبه های تقدس بخشی ما این است که ایمان خود را تقویت و آیین های فیض بخش را مرتب دریافت کنیم.

این مرحله سوم، برای بسیاری از مسیحیان بالاترین مرحله ای است که می توانند به آن برسند. آنان آنچه را که هنوز از کمال باقی مانده که به تحقق نرسیده است، پس از مرگ از راه زندگی در برزخ کسب می کنند، یعنی مکانی برای پاکسازی تا این که سرآخر در رویت خدا در ملکوت به سعادت اخروی دست یابند.

23:- اما برای عده اندکی هم در همین جهان، در کوچکی با راهی سرآشوب در پس آن گشوده می شود. آنان وارد مرحله چهارم می شوند. یکن این مرحله را «زندگی فیض بخش زاهدانه» می نامد. این یک دعوت ویژه است که در آن نزدیکی خاصی به صلیب خداوند دیده می شود. این مرحله را نمی توان با تلاش به دست آورد، بلکه خدا آن را به روی آن کسی می گشاید که برای آن مدنظر گرفته است. کسی که در این مرحله شایستگی خود را ثابت کند، ملکوت خدا به شکل بی واسطه و مستقیم به او نمایان می شود.

24:- Nachdem jetzt der Ort des Kampfes, die zu erreichenden Ziele und die Hindernisse auf dem Weg zum höchsten Gut klar sind, stellt sich die Frage, welche **Waffen** stehen mir zur Verfügung, um diesen Kampf erfolgreich zu bestehen. Der bloße Wille allein reicht nicht. Ich brauche angesichts meiner Schwachheit die Unterstützung der Gnade Gottes. Jaegen sieht die bevorzugten Waffen im geistlichen Kampf im regelmäßigen Gebet, in dem häufigen Empfang der Sakramente und in dem Hören auf die Lehre der Kirche.

25:- Unter regelmäßigem Gebet ist zum einen täglich eine feste Zeit für die innere Zwiesprache mit Gott gemeint. 10 Minuten, eine viertel Stunde täglich als festes Rendezvous mit Gott. Es ist auch eine Zeit, wo ich zu mir selbst kommen kann im Angesichte Gottes. Es schadet auch nichts, wenn man zweimal am Tag eine Zeit vorsieht, morgens und abends z.B. . Zum anderen heißt regelmäßiges Gebet aber auch zu versuchen, in der Gegenwart Gottes zu leben und zu arbeiten. Also sich bei allen Tätigkeiten immer der dritten Dimension bewusst zu sein; nämlich, dass Gott uns im Dasein hält und bei all unseren Aktivitäten anwesend ist. Wir können die bewusste Kommunikation mit ihm permanent aufrechterhalten durch gelegentliche Stoßgebete, ein Blick auf das Kreuz oder ähnliches, so wie auch die Fotos der Ehefrau und der Kinder auf dem Schreibtisch im Büro kleine Wecker sind, um an die Lieben zuhause zu denken. Unterwegs von und zur Arbeit eignet sich auch der Rosenkranz oder ein kurzer Abstecher in eine Kirche, um den Herrn im Tabernakel zu grüßen, um so die „geistige Temperatur“ auf Niveau zu halten.

26:- Der häufige Empfang der Sakramente meint insbesondere das Bußsakrament und die hl. Kommunion in der hl. Messe. Die Sakramente sind besondere Kanäle der Gnade Gottes. Gerade in der Kommunion können wir uns mit Jesus Christus sakramental vereinen. Sie ist eine Nahrung für unsere Seele. In der Beichte erhalten wir die besondere Gnade, gegen die gebeichteten Sünden und Unvollkommenheiten wirksamer zu kämpfen. So wachsen wir innerlich in der Liebe.

27:- Das aufmerksame Hören auf die Lehre und die Anregungen der Kirche, gemeint sind auch Predigten und Briefe des Papstes und des Bischofs. Sie helfen uns, unseren Glauben zu vertiefen und in unserer konkreten Situation besser zu leben, bzw. geben uns Kriterien für die Beurteilung der moralischen Qualität unseres persönlichen oder des gesellschaftlichen Tuns.

28:- Wer sind unsere **Verbündeten** und unsere **Truppen** im Kampf um das höchste Gut. Hier macht Hieronymus Jaegen zwei Gruppen aus. Es sind zum einen die übernatürlichen Mächte, allen voran der Hl. Geist, Maria und die Heiligen – hier besonders unser Namenspatron, und unser Schutzengel. Hier kommt der familiäre Charakter unseres katholischen Glaubens wieder stark zum Vorschein. Wir zählen zur Familie Gottes. Und wie in der natürlichen Familie alle zusammenstehen, wenn es ernst wird, so gilt dies auch in der übernatürlichen Familie der Kirche, die ja aus den Heiligen im Himmel, den armen Seelen im Fegefeuer und den Gläubigen auf der Erde besteht. Es ist eine gute Tradition der christlichen Familien, den Kindern Namen von Heiligen zu geben. Sie sollen den neuen Erdenbürger auf seinem Weg begleiten und auch Vorbild sein. Daher ist es segensreich, wenn man sich auch immer wieder einmal mit der Biographie unseres heiligen Namensgebers beschäftigt. Sie können ebenso wie der Schutzengel, der von Gott uns speziell zum Schutz abgeordnet ist, für uns Fürbitte einlegen und jeder auf seine Weise übernatürlich helfen.

29:- Zum anderen sind es hier auf der Erde der geistliche Begleiter, gute Freunde und gute Bücher. Jeder Christ sollte sich einen Beichtvater und einen geistlichen Begleiter auswählen, zu dem er ein besonderes Vertrauen hat und dem er sich in aller Diskretion ganz öffnen kann, um Fragen seiner Seele, seines Verhaltens und innersten Denkens auszusprechen und sich Rat zu holen. Auch gute Freunde helfen durch ihr Beispiel, durch ihre Aufmunterung, durch ihre Initiativen, in allem das Gute zu tun und das Böse zu meiden. Und nicht zuletzt geben gute Bücher und Filme Anregungen, Orientierung und erweitern das Wissen und die persönliche Kultur.

24:- اکنون پس از این که مکان نبرد، اهدافی که باید به آنها رسید و موانع بر سر راه برای رسیدن به بالاترین نیکی روشن شد، این پرسش مطرح می شود که من چه سلاح هایی در اختیار دارم برای این که این نبرد را به شکل موفقیت آمیز به پایان برم. اراده به تنهایی کافی نیست. من با توجه به ناتوانی هایم به پشتیبانی به واسطه فیض های الهی نیاز دارم. یگن بهترین سلاح ها در نبرد معنوی را، دعای منظم، دریافت مکرر آیین های فیض بخش و گوش سپردن به تعالیم کلیسایی می داند.

25:- منظور از دعای منظم از یک سو در نظر گرفتن روزانه زمانی مشخص برای گفت و گوی درونی دوطرفه با خداست. برای نمونه 10 دقیقه یا یک ربع روزانه، به شکل قرارملاقاتی با خدا. این همچنین، زمانی است که می توانم در حضور خدا، به خودم رجوع کنم و بازگردم. البته زمانی هم ندارد که دوبار در روز، برای نمونه صبح و شب، زمانی را برای این کار اختصاص دهیم. از سوی دیگر، دعای منظم همچنین به معنای تلاش برای این است که در حضور خدا زندگی و کار کنیم. این یعنی همه فعالیت ها را همیشه با آگاهی از یک بُعد سوم انجام دهیم؛ یعنی این که این خداست که ما را در قید حیات نگاه می دارد و در همه فعالیت های ما حضور دارد. ما می توانیم ارتباط آگاهانه با او را پیوسته برقرار داریم، برای نمونه با دعاها و مودی فی البداهه، نگاهی به صلیب یا مشابه آن، همان گونه که عکس های همسر و بچه ها روی میز تحریر در دفتر کار به منزله یک یادآوری برای عزیزانمان در خانه هستند. به هنگام رفتن به سر کار یا برگشتن از کار هم موقعیت خوبی است که دعای تسبیح مریم را بخوانیم یا به شکل کوتاه، سری به کلیسا بزنیم تا به خداوند در صندوقچه نان مقدس عرض ادب کنیم و به این ترتیب، «حال و هوای روحی»مان را در سطح خوبی نگه داریم.

26:- دریافت مکرر آیین های فیض بخش، بخصوص به معنای شرکت در آیین اعتراف و توبه و دریافت قربانی مقدس در آیین سپاسگزاری است. آیین های فیض بخش، مجاری ویژه ای از فیض خداوند هستند. بویژه در مراسم دریافت قربانی مقدس می توانیم خود را برای دریافت فیض با عیسی مسیح متحد سازیم. این مراسم به منزله خوراکی برای روح ماست. در مراسم اعتراف و توبه، فیضی ویژه دریافت می کنیم برای این که بتوانیم با گناهانی که به آنها اعتراف کرده ایم و نارسایی هایمان به شکل موثر بکنیم. به این ترتیب است که ما باطناً در محبت رشد می کنیم.

27:- گوش دادن با دقت به تعالیم و راهنمایی های کلیسا به معنای توجه نشان دادن به موعظه ها و همچنین رساله های پاپی و اسقفان نیز هست. آنها به ما کمک می کنند، ایمانمان را عمیق تر سازیم و موقعیت های زندگی را که با آنها مواجه هستیم، بهتر پشت سر بگذاریم، برای نمونه آنها معیارهایی را برای ارزیابی کیفیت اخلاقی رفتارهای شخصی و اجتماعی ما در اختیارمان قرار می دهند.

28:- متحدان و ارتش ما در مبارزه برای رسیدن به بالاترین نیکی، کدام اند؟ در اینجا هیرونیوس یگن از دو گروه نام می برد. از یک سو، نیروهای فراطبیعی، یعنی پیش از هر چیز روح القدس، مریم و مقدسین - برای شخص ما، بویژه حامی هم نام ما و فرشته نگهبانمان. در اینجا است که جنبه خانوادگی ایمان کاتولیکی ما بار دیگر به خوبی به ظهور درمی آید. ما به خانواده الهی تعلق داریم. و همان گونه که در خانواده طبیعی و معمولی، اگر موضوعی جدی پیش بیاید، همه از هم پشتیبانی می کنند، درباره خانواده فراطبیعی در کلیسا نیز همینطور است که از قدیسین در آسمان، روح های دارای ضعف در برزخ و ایمانداران بر روی زمین تشکیل شده است. این یک سنت نیک در خانواده مسیحی است که بچه ها را به نام های قدیسین می نامند. قدیسین این شهروند زمینی جدید را در راهش همراهی می کنند و برای او به منزله الگو هستند. از این روست که اگر بارها و بارها به بررسی زندگینامه حامی مقدس خودمان بپردازیم، این امر برایمان برکت فراوانی را به همراه می آورد. آنان نیز می توانند مانند فرشتگان محافظ که از سوی خدا به شکل ویژه برای حمایت از ما گسیل می شوند، برایمان شفاعت بطلبند و به هر فردی بنا به روش خودش به شکل فراطبیعی کمک برسانند.

29:- از سوی دیگر، در اینجا بر زمین نیز همراهان روحانی، دوستان خوب و کتاب های خوب را در اختیار داریم. هر فرد مسیحی باید برای خود یک پدر اقرارنیوش و یک همراه روحانی انتخاب کند که به او اعتمادی ویژه دارد و می تواند در همه اسرار زندگی اش به او اعتماد کند، برای این که بتواند پرسش های مربوط به روح، رفتار و اندیشه های درونی اش را با او در میان بگذارد و با او مشورت کند. دوستان خوب هم با ارائه الگو، با تشویق هایشان و ابتکار عمل هایی برای آن که فرد بتواند دست به نیکی زند و از شر پرهیز کند، به ما کمک می کنند. و کتاب ها و فیلم های خوب هم به ما سرمشق هایی می دهند، ما را جهت می بخشند و دانش و فرهنگ فردی را گسترش می دهند.

30:- Was nun bleibt, ist der **Schlachtplan**, wie Jaegen dies in Anlehnung an das Militär nennt. Er meint damit einen konkreten Tages- und Wochenplan. Wir sollten uns überlegen, wann ist die beste Zeit für das Gebet? Wann bin ich ungestört? Gut ist es, immer zum selben Zeitpunkt am Tag innezuhalten und mit Gott zu sprechen. So wird es zu einer festen Gewohnheit, die man nicht mehr missen möchte.

31:- Wann lese ich im Evangelium und in einem guten Buch? 5 oder 10 Minuten am Tag sind immer möglich. Wenn man das durchhält und sich bemüht, kann man in einem Jahr das ganze Neue Testament durchlesen. Jeden Tag ein kleiner Abschnitt! Und wenn man durch ist, fängt man wieder von vorne an. Bei jedem Durchgang entdeckt man Neues – auch beim 20. oder 30. Mal. In Kombination mit einem anderen guten Buch kann man mit 10 Minuten täglich in einem Leben eine ganze Bibliothek erlesen.

32:- Abends sollte ich eine kleine Gewissenserforschung einlegen, wenn ich zu Bett gehe. Ein kurzer Rückblick über den Tag: Was habe ich Gutes erfahren? Dafür danke ich Gott. Was habe ich schlecht gemacht? Dafür bitte ich um Verzeihung und Was kann ich morgen besser machen? Dafür fasse einen Vorsatz, dessen Umsetzung ich am nächsten Abend in der Gewissenserforschung wieder überprüfe.

33:- Täglich auf dem Weg zur Arbeit oder auch zurück kann ich gegebenenfalls einen Rosenkranz beten, oder aber einmal in der Woche zusammen mit der Familie – 20 Minuten Beisammensein mit der Muttergottes für all die Anliegen, die uns beschäftigen.
Die Heiligung des Sonntags ist eine angenehme Pflicht. Zeit für die Familie, Zeit für Kontemplation und Muße, Zeit für Gott in der heiligen Messe.

34:- Mindestens einmal im Monat sollte ein Treffen mit dem geistlichen Begleiter auf dem Programm stehen, will man wirklich systematisch im inneren Leben wachsen. Er kann gute Bücher empfehlen, kann die Ausrichtung der geistlichen Bemühungen leiten und raten, welches jetzt der wichtigste Punkt ist, wo es voranzukommen gilt. Man selbst ist sich zumeist ein schlechter Ratgeber.

35:- Mindestens einmal im Monat sollte man auch zur Beichte gehen. Auch wenn man keine schweren Sünden begangen hat, aber Unvollkommenheiten und Unterlassungen liegen sicherlich vor. In der abendlichen Gewissenserforschung finden wir Punkte und Themen, wo wir uns bessern sollten. Diese in die Beichte genommen, ausgesprochen und bereut; so erhalten wir die besondere Gnade, in diesen angesprochenen Punkten besser zu werden.

36:- Einmal im Jahr, so ist es gute Tradition bei vielen Katholiken, sollte man sich eine Auszeit von drei bis vier Tagen nehmen, sich in die Stille zurückziehen, zur Ruhe kommen, Handy und Internet beiseitelegen und sein Leben mit Gott besprechen. Man nennt diese Auszeit „Exerzitien“ oder „Besinnungstage“. Dies ist auch die Gelegenheit für eine ausführliche Beichte und tiefere Gespräche mit einem Seelenführer.

37:- Darüberhinaus helfen auch regelmäßige Treffen, wie Bibelkreise, theologische Arbeitskreise, Vorträge und Gesprächsrunden, aber auch Wallfahrten und Gebetskreise, um im Glauben weiter zu wachsen.

30:- آنچه اکنون می ماند، نقشه جنگ است، اصطلاحی که یگن از ارتش وام گرفته است. منظور او یک برنامه مشخص روزانه و هفتگی است. این ما هستیم که باید فکر کنیم و ببینیم، بهترین ساعت برای دعا برایمان چه موقع است. چه موقع است که کسی مزاحم من نمی شود؟ خوب است که هر روز در زمان مشخصی دست به تعمق بزنیم و با خدا گفت و گو کنیم. به این ترتیب، دعا به عادت ثابت تبدیل می شود که دیگر نمی توان نادیده گرفت.

31:- چه موقعی از روز می توانم انجیل یا کتاب خوبی را مطالعه کنم؟ این کار همیشه به مدت 5 یا 10 دقیقه در روز ممکن است. اگر فرد این نظم را حفظ کند و تلاش نماید، می تواند در طول یک سال همه عهد جدید را مطالعه کند. هر روز یک بخش کوچک. و هنگامی که مطالعه آن تمام شد، می توان دوباره از ابتدا شروع کرد. در هر بار مطالعه، انسان نکته تازه ای کشف می کند، حتی در بار بیستم یا سی ام. این کار در ترکیبی با مطالعه یک کتاب خوب به مدت 10 دقیقه در طول روز در طول یک عمر، به معنای مطالعه همه کتاب های یک کتابخانه است.

32:- شب ها هنگامی که به تخت می روم، باید یک آزمایش وجدان کوچک انجام دهم. یعنی یک نگاهی اجمالی به روزی که از سرگذرانده ام. چه چیزهای خوبی تجربه کرده ام؟ به خاطر آن از خدا تشکر می کنم. چه کارهای بدی انجام داده ام؟ بابت آن عذرخواهی می کنم و این که فردا چه کار بهتری می توانم انجام بدهم؟ برای این کار، برای خودم آن را در یک جمله مشخص می کنم که شب بعد، انجام آن را در آزمایش وجدان بررسی می کنم.

33:- هر روز در راه رفتن به سر کار یا در راه برگشت از کار می توانم گاه و بیگاه یک تسبیح مریم بخوانم یا یکبار در هفته همراه با خانواده، 20 دقیقه با مادر خدا درباره خواسته هایی که ذهنم را مشغول کرده است، همنشین شوم.

مقدس دانستن روزهای یکشنبه، وظیفه ای شیرین و دوست داشتنی است. وقت گذاشتن برای خانواده، تعمق و استراحت و همچنین وقت گذاشتن برای خدا در مراسم قربانی مقدس.

34:- اگر بخواهیم به طور منظم در زندگی معنوی خود پیشرفت کنیم، دستکم هر ماه یک بار باید ملاقاتی با همراهی روحانی در برنامه کارمان باشد. او می تواند مطالعه کتاب های مفیدی را به ما پیشنهاد بدهد و با مشورت هایش سمت و سوی تلاش های معنوی را به ما نشان دهد که مهمترین نکته درباره آن این است نشان دهد آنها باید به کدام سو هدایت شوند. انسان اغلب برای خودش مشاور بدی است.

35:- دستکم هر ماه یکبار باید به اعتراف رفت. حتی اگر انسان مرتکب گناه سنگینی نشده است، نارسایی ها و سهل انگاری هایی از او سر می زند. ما در آزمایش وجدان های شبانه خود نکته ها و مضمون هایی می یابیم تا خودمان را اصلاح کنیم. اگر اینها را در اعتراف به زبان بیاوریم و از آنها اظهار پیشیمانی کنیم، از این فیض ویژه برخوردار می شویم که در این نکته های به زبان آمده، اصلاح شویم.

36:- سنت نیک در نزد بسیاری کاتولیک ها ایجاب می کند که هر سال یکبار، یک موعده سه یا چهار روزه برای فراغت در نظر گرفته شود تا انسان در سکوت کامل، خود را از هر چیز کنار کشد، به آرامش برسد، تلفن همراه و اینترنت را کنار بگذارد و درباره زندگی اش با خدا به گفت و گو بنشیند. این دوره فراغت را «روزهای تمرین معنوی» یا «روزهای تعمق» می نامند. این چند روز همچنین فرصتی برای اعترافی مفصل و گفت و گوی اساسی تر با راهنمایان روحانی است.

37:- از همه اینها گذشته، ملاقات های منظم هم بسیار کمک رسان هستند، برای نمونه دوره های مطالعه انجیل، کارگاه های الهیات شناسی، سخنرانی ها و جلسات بحث و گفت و گو و البته زیارت ها و محافل دعا و نیایش برای این که افراد در ایمان به رشد خود ادامه دهند.

Christliche Gebetsformen

1:- *Gebetsverständnis im Islam: Der Islam kennt das 5 malige „Stunden“gebet am Tag mit fest vorgegebenen Texten und Körperhaltungen (Salat). Es ist eine Art liturgisches Gebet, das in der Öffentlichkeit ausgeübt wird und auch als Zeugnis für die Nicht-Gläubigen dienen soll. Darüber hinaus kennt der Islam ein freiwilliges zusätzliches liturgisches Gebet während der letzten Stunden der Nacht (tahadjud) und festvorformulierte Bittgebete der Gemeinde oder des Einzelnen sowie auch frei gesprochene Bittgebete. Vor dem Gebet sind rituelle Reinigungen vorzunehmen. Die Gebetsrichtung ist vorgeschrieben. In muslimischen Moscheen oder Häusern ist daher eine Gebetsnische eingerichtet, die in Richtung Mekka weist, die aber frei von Bild und Schrift ist, um die absolute Transzendenz Gottes anzudeuten.*

Es gibt auch eine muslimische Gebetskette, die von vielen benutzt wird, um die Namen Gottes zu wiederholen.

2:- *Eine Ansprache Gottes als Vater, wie im Christentum wird strikt abgelehnt. Beten als ein Gespräch von Freund zu Freund gibt es bei muslimischen Mystikern (Sufis), die jedoch von der Hauptströmung des Islam strikt abgelehnt, wenn nicht gar verfolgt werden. Ein Muslim ist der gehorsame Diener seines Schöpfers und Herrn. Er vollzieht seinen Glauben durch totale Unterwerfung unter seinen Herrn und Gesetzgeber. Es gibt die Mystik des absolut gesetzestreuen Muslims. In den einschlägigen Korankommentaren werden Christen und Juden und je nach der Sicht des Kommentators auch Sufis als Irrende bezeichnet, sofern sie die Beziehung zwischen Schöpfer und Geschöpf, Gesetzgeber und Diener von der Beziehung zwischen gleichgestellten Freunden oder Liebenden her verstehen und praktizieren.*

3:- Jesus selbst sagt über das Gebet: *„Wenn ihr betet, macht es nicht wie die Heuchler. Sie stellen sich beim Gebet gern in die Synagogen und an die Straßenecken, damit sie von den Leuten gesehen werden. Amen, das sage ich euch: Sie haben ihren Lohn bereits erhalten. Du aber geh in deine Kammer, wenn du betest, und schließ die Tür zu; dann bete zu deinem Vater, der im Verborgenen ist. Dein Vater, der auch das Verborgene sieht, wird es dir vergelten. Wenn ihr betet, sollt ihr nicht plappern wie die Heiden, die meinen, sie werden nur erhört, wenn sie viele Worte machen. Macht es nicht wie sie, denn euer Vater weiß, was ihr braucht, noch ehe ihr ihn bittet.“* (Mt 6, 5-8)

4:- Damit ist das gemeinsame Gebet in der Kirche nicht abgeschafft. Es hat seinen Wert, in der Gemeinschaft der Gläubigen zu beten und Liturgie zu feiern. Hier geht es ihm darum, dass Frömmigkeit nicht zur Schau gestellt wird. Gebet ist ein persönliches Gespräch mit Gott von Herz zu Herz, ganz intim, und da kommt es nicht auf die Worte an, sondern auf den Geist.

Das Christentum kennt verschiedene Gebetsformen und -weisen.

Man kann einmal nach dem **Inhalt des Gebetes** unterscheiden: Es gibt

1. die Anbetung
2. den Lobpreis
3. das Dankgebet
4. das Bittgebet und die Fürbitte.

شکل های نیایش در مسیحیت

1:- درک اسلام از نیایش: اسلام نیایش های 5 گانه «ساعتی» در روز با متن ها و رفتارهای بدنی از پیش تعیین شده و مقرر (صلوات یا نماز) را قبول دارد. این نوعی آیین نیایشی است که در ملاء عام صورت می گیرد و باید برای بی ایمانان نیز به منزله شاهد مثالی باشد. از اینها گذشته، اسلام نوعی دیگر از دعای اضافه و داوطلبانه را نیز در خلال ساعت های پایانی شب (تهجد) و همچنین مناجاتی با شکل های ثابت در جماعات به شکل فردی و همچنین مناجات های آزاد را به رسمیت می شناسد. پیش از خواندن نماز باید مراسم آیینی شست و شو [وضو] را برپا داشت. حتی جهتی که باید به سوی آن نماز خواند [قبله] مشخص شده است. به همین دلیل، در مساجد یا در خانه های مسلمانان، کنجی برای نماز معین شده است که در آن جهت قبله مشخص شده، اما عاری از هر گونه عکس یا نوشته است تا به استعلایی بودن مطلق خدا اشاره داشته باشد.

بسیاری از مسلمانان نیز از تسبیح استفاده می کنند تا بتوانند به کمک آن اسامی خدا را ذکر کنند.

2:- خواندن خدا با عنوان پدر، مانند آنچه در مسیحیت رواج دارد، به شدت مردود شمرده می شود. گفت و گو میان انسان و خدا به عنوان دو دوست، فقط در نزد صوفیان مسلمان وجود دارد که البته جریان اصلی اسلام، اگر نگوییم آنان را تحت تعقیب قرار می دهد، سرسختانه مردودشان می شمارد. فرد مسلمان، خادم مطیع خالق و خداوند خود است. ایمان او با اطاعت کامل از خداوند و قانونگذار او به تحقق می رسد. چیزی نیز به نام عرفان مسلمانان مطلقاً وفادار به فرامین وجود دارد. در تفسیرهای قرآنی در این زمینه، مسیحیان و یهودیان و بنا به این که مفسر چه کسی باشد، صوفیان نیز تا زمانی که رابطه میان خالق و مخلوق، یعنی قانونگذار و خدمتگذار را به شکل رابطه ای میان دوستانی همپراز یا عاشق و معشوق می بینند و آن را تجلی می دهند، گمراه خوانده می شوند.

3:- عیسی خود درباره عبادت چنین می گوید: «و چون عبادت کنی، مانند ریاکاران میباش زیرا خوش دارند که در کنایس و گوشه های کوچه ها ایستاده نماز گذارند تا مردم ایشان را ببینند. هرآینه به شما می گویم، اجر خود را تحصیل نموده اند. لیکن تو چون عبادت کنی، به حجره خود داخل شو و در را بسته، پدر خود را که در نهان است عبادت نما؛ و پدر نهان بین تو، تو را آشکارا جزا خواهد داد و چون عبادت کنی، مانند امت ها تکرار باطل مکنید زیرا ایشان گمان می برند که به سبب زیاد گفتن مستجاب می شوند. پس مثل ایشان مباشید زیرا که پدر شما حاجات شما را می داند پیش از آنکه از او سوال کنید» (متی، 6، 5-8).

4:- اما این دلیل نمی شود که نیایش دسته جمعی در کلیسا برچیده شود. این امر ارزش خود را دارد که افراد در میان یک جماعت نیایش کنند و مراسمی را برپا دارند. آنچه در اینجا منظور نظر عیسی است، این است که دینداری نباید به شکل تظاهر درآید. نیایش، گفت و گویی خصوصی با خدا، برخاسته از قلب و فرودآمده بر قلب است، به شکلی کاملاً صمیمانه و در اینجا مسأله اصلی، کلام نیست، بلکه روح حاکم بر آن است.

در مسیحیت شکل ها و شیوه های گوناگونی از نیایش وجود دارد. بنا به محتوای نیایش، می توان این گونه های مختلف از نیایش را برشمرد:

1. دعای پرستش
2. دعای ستایش
3. دعای سپاسگزاری
4. مناجات و طلب شفاعت

5:- Unter diesen Gebetsformen ist die **Anbetung** die intensivste. In der Anbetung sieht der Mensch völlig von sich ab und schaut nur noch auf Gott. Sie ist die Grundhaltung des Menschen gegenüber seinem Schöpfer. „Vor dem Herrn, deinem Gott, sollst du dich niederwerfen und ihm allein dienen“ (Lk 4,8) – so fasst Jesus das erste Gebot zusammen. Gott allein gebührt Anbetung, niemals aber einem Engel oder einem Heiligen. Wer Gott alle Ehre gibt, kann sich von einer allzu starken Selbstbezogenheit befreien und seine Umklammerung von Menschen und Dingen lösen. Eine angemessene Antwort des Menschen auf die überwältigende Größe, Macht und Güte Gottes ist Sprachlosigkeit. Der Mensch verstummt vor dem großen Gott.

Der körperliche Ausdruck der Anbetung ist die Kniebeuge.

6:- Momente der Anbetung sind:

* in der Heiligen Messe, wenn Jesus unter den konsekrierten Gestalten von Brot und Wein anwesend ist und wir seinen eucharistischen Leib empfangen können; der Augenblick der Wandlung, die Erhebung von Kelch und Hostie am Ende des Hochgebetes und das Zeigen der Hostie unmittelbar vor der Kommunion sind besondere Gelegenheiten der Anbetung der Eucharistie.

7:- * außerhalb der Heiligen Messe im Tabernakel. Einmal konsekriert bleibt der Herr im verwandelten Brot gegenwärtig. Seine Gegenwart wird durch das rote brennende Licht neben dem Tabernakel angezeigt. Er ist also in einer katholischen Kirche immer präsent und wartet auf unseren Besuch.

8:- * in der eucharistischen Anbetung. Die Hostie wird in einer Monstranz, einem in der Regel sonnenförmigen Schaugefäß, in deren Mitte sich die Hostie befindet, zur Anbetung ausgesetzt.

9:- Wir beten dabei nicht das weiße Brot an – das wäre Götzendienst! – sondern Jesus Christus, den Sohn des lebendigen Gottes, der unter der konsekrierten Gestalt des Brotes sakramental gegenwärtig ist.

10:- Die eucharistische Gegenwart Jesu Christi gehört zu den unbegreiflichen Geheimnissen des katholischen Glaubens und bezieht sich auf die Worte Jesu beim letzten Abendmahl, als er das Brot bricht und seinen Jüngern reicht mit den Worten: „Das ist mein Leib, der für euch hingegeben wird“. Die Kirche hat dieses Wort immer als real und nie symbolisch verstanden; denn das Wort Gottes ist schöpferisch; denn „Gott sprach, es werde ... Und es wurde ...“ (vgl. Gen 1,3)

11:- Den **Lobpreis** Gottes finden wir insbesondere in den Psalmen, im Magnificat, dem Jubellied Mariens bei ihrem Besuch bei Elisabeth und in vielen Liedern, die zu Ehren Gottes komponiert wurden. Wir preisen Gottes Größe, Gottes Güte, Gottes Barmherzigkeit. Wir preisen mit großer Freude die Heilstaten Gottes, den Umstand, dass wir erlöst und von ihm als Kinder Gottes angenommen wurden.

12:- Während uns das **Bittgebet** leicht von den Lippen geht, vergessen wir allzu oft das **Danken**. Wir haben, wie kleine Kinder, immer etwas zu bitten. Ob das, worum wir bitten, aber auch immer gut für uns ist, steht auf einem anderen Blatt. Aber wir wollen es haben und bitten. und sind manchmal enttäuscht, weil wir es nicht bekommen. Hat nicht Jesus selbst gesagt, „bittet und ihr werdet empfangen“? Manchmal sind wir in der Versuchung zu sagen, „och, beten das nützt ja gar nichts!“ Dem gegenüber steht die Aussage Jesu: „Alles, was ihr im Gebet erbittet, werdet ihr erhalten, wenn ihr glaubt.“ (Mt 21,22) Markus ergänzt: „-glaubt nur, dass ihr es schon erhalten habt, dann wird es euch zuteil.“ (Mk 11,24) Bei Lukas heißt es, dass wir „allezeit beten und darin nicht nachlassen sollen“ (Lk 18,1) und Johannes präzisiert: Wenn wir in seiner Liebe bleiben, „dann wird euch der Vater alles geben, um was ihr ihn in meinem Namen bittet.“ Damit sind auch die Kriterien genannt: mit Glauben inständig bitten, in seiner Liebe bleiben und im Namen Jesu bitten, also das erbitten, was

5:- در میان این نیایش ها، دعای پرستش، موثرترین و قوی ترین نیایش است. در دعای پرستش، انسان به طور کامل نگاه را از خود برمی گیرد و فقط به خدا می نگرد. این یک کردار بنیادی از سوی انسان در مقابل خالق خویش است. عیسی نیایش نوع اول را این گونه خلاصه می کند: «مکتوب است، خداوند خدای خود را پرستش کن و غیر او را عبادت منما» (لوقا، 4، 8). تنها خدا شایسته پرستش است و نه حتی فرشته یا فردی از میان قدیسین. کسی که همه ارج و احترام خود را متوجه خدا می سازد، می تواند خود را از خودمحوری و وابستگی شدید و افراطی به انسان ها و اشیاء برهاند. پاسخ مناسب و سنجیده انسان به عظمت، قدرت و نیکی بیکران خدا، خاموشی است. انسان در مقابل خدای بزرگ، بی کلام می گردد. شکل بیانی پرستش با زبان بدن، زانو زدن است.

6:- موقعیت هایی که خدا در آنها پرستش می شود، عبارتند از:

- در آیین سپاسگزاری، هنگامی که عیسی به شکل نان و شراب تبدیل شده به تن و خورش، حضور دارد و ما از این فرصت برخوردار هستیم که جسم او را در این نیایش ربانی دریافت داریم. لحظه تبدیل شدن، بلند کردن جام و نان در پایان دعای عشای ربانی و نشان دادن نان مقدس درست پیش از دریافت آن، اینها همگی فرصت هایی ویژه برای پرستش خداوند هستند.

7:- در خارج از زمان برگزاری عشای ربانی در مقابل صندوقچه نان مقدس. خداوند پس از یکبار برکت یافتن، به شکل نان تبدیل شده، در زمان حاضر باقی می ماند. حضور او با چراغ سرخی که کنار صندوقچه نان مقدس روشن می شود، به نمایش گذاشته می شود. به این ترتیب، او همیشه در کلیسای کاتولیک خود حاضر و منتظر دیدار ماست.

8:- در پرستش قربانی مقدس. نان مقدس در صندوقچه نان مقدس که معمولاً به شکل یک صفحه نمایشی خورشید مانند است که نان مقدس در وسط آن قرار می گیرد، به شکل ویژه برای پرستش عرضه می شود.

9:- در اینجا ما، نان سفید را پرستش نمی کنیم که اگر چنین می بود، به منزله بت پرستی می بود!، بلکه عیسی مسیح را می پرستیم که پسر خدای زنده است که در شکل تبرک یافته نان، در این آیین فیض بخش حضور می یابد.

10:- حضور عیسی مسیح در مراسم فیض بخش سپاسگزاری در زمره رازهای درک ناشدنی ایمان کاتولیکی است و به سخنان عیسی در شام آخر بازمی گردد، هنگامی که نان را پاره کرد و با ادای این سخنان به شاگردانش داد: «این تن من است که از بهر شما تسلیم می شود.» کلیسا این کلام را همیشه واقعی و نه نمادین درک کرده است؛ چرا که کلام خدا، آفرینشگر است؛ زیرا «خدا گفت که بشود ... و شد... (رجوع کنید به پیدایش، 1، 3).

11:- دعای ستایش خدا را بویژه در مزامیر، سرود ستایش مریم که همان ترانه پرشور مریم در ملاقاتش با الیزابت است و نیز در بسیاری سرودهای دیگر که برای ستایش خدا تدوین شده اند، می یابیم. ما عظمت خدا، نیکی خدا و مهربانی خدا را ستایش می کنیم. ما با شادی فراوان کارکردهای نجات خدا را می ستاییم، یعنی این موقعیت را که ما نجات یافته و از سوی او در مقام فرزندان خدا پذیرفته شدیم.

12:- در همان حال که مناجات و شفاعت طلبی ها به سادگی بر لبان ما جاری می شوند، ما اغلب سپاسگزاری را فراموش می کنیم. ما، مانند بچه های کوچک، همیشه چیزی برای خواستن و طلب کردن داریم. این که آیا آن چیزی که می طلبیم همیشه برای ما خوب است یا نه، حکایت دیگری است. اما می خواهیم آن را داشته باشیم و آن را طلب می کنیم... و گاه سرخورده می شویم که چرا آن را دریافت نکرده ایم. مگر عیسی خود نگفت، بخواهید و به شما داده خواهد شد؟ گاه ما وسوسه می شویم که بگوییم: «آه، دعا کردن که فایده ای ندارد!» در مقابل این گفته، این سخن عیسی قرار دارد که گفت: «هرآنچه را که در دعا بطلبید، به شما داده خواهد شد، اگر ایمان داشته باشید» (متی، 21، 22). مرقس در تکمیل آن می گوید: «بنابرین به شما می گویم آنچه در عبادت سوال می کنید، یقین بدانید که آن را یافته اید و به شما عطا خواهد شد» (مرقس، 11، 24). در انجیل لوقا چنین آمده است: «و برای ایشان نیز مثلی آورد در اینکه می باید همیشه دعا کرد و کاهلی نورزید» (لوقا، 18، 1) و یوحنا از آن سخن می گوید که اگر در محبت او باقی بمانیم، «پدر به شما هر آنچه را که به نام او از او طلب کنید، عطا می کند». به این ترتیب، از معیارها هم صحبت می شود: ثابت قدم ماندن در ایمان، باقی ماندن در محبت و به نام

Jesus für uns erbittet bzw. erbitten würde. Der Apostel Paulus fügt noch den Aspekt des vorausgehenden Dankens hinzu, indem er den Philippern schreibt: „Sorgt euch um nichts, sondern bringt in jeder Lage betend und flehend eure Bitten mit Dank vor Gott. Und der Friede Gottes, der alles Verstehen übersteigt, wird eure Herzen und eure Gedanken in der Gemeinschaft mit Christus Jesus bewahren.“ (Phil 4,6-7)

13:- Die Bitte um unsere eigenen Angelegenheiten lassen uns um uns selbst kreisen. Wichtiger ist die **Fürbitte** für andere. Es ist gute familiäre Tradition, dass wir auch andere bitten, für ein Anliegen, unser Anliegen zu beten. Das macht die Bitte übrigens auch objektiver, das Anliegen seriöser. Es ist sozusagen die Nagelprobe der Qualität des Anliegens, wenn auch andere hierfür bereit sind zu beten. Hier sagt Jesu: „Alles, was zwei von euch auf Erden gemeinsam erbitten, werden sie von meinem himmlischen Vater erhalten. Denn wo zwei oder drei in meinem Namen versammelt sind, da bin ich mitten unter ihnen.“ (Mt 18,19-20) Aber auch hier gilt: was Jesus für uns erbittet bzw. erbitten würde.

14:- Und wenn die Bitte erfüllt wird, vergessen wir allzu oft das Danken. Wir nehmen vieles einfach als selbstverständlich, dabei ist es gar nicht selbstverständlich. Alles, was wir haben, haben wir letztlich geschenkt bekommen: Unser Leben, unsere Talente, die Zeit und die Möglichkeiten – auch wenn wir uns natürlich angestrengt haben, aber letztlich ist es Geschenk Gottes. Hier dankbarer zu sein, lässt uns das Empfangene mehr schätzen lernen. Dankbarkeit schützt vor Depression! Macht optimistisch und ist die kleine Schwester der Hoffnung und der Demut.

15:- Man kann das Gebet aber auch einteilen nach der **Art des Gebetes**. Es gibt das **innere Gebet**, das intime Gespräch mit Gott, das wir täglich üben sollen. Dies kann ein **freies** Gespräch sein über unsere Anliegen oder was am Tage ansteht, dies kann aber auch **meditativ** sein, indem wir eine Szene im Leben Jesu betrachten, eine Stelle des Evangeliums bedenken und für uns konkrete Anregungen für unser Leben ziehen. Dann gibt es die **Stoßgebete**. Das sind kurze Gebetsgedanken, die wir im Laufe des Tages wiederholen. Sie helfen uns, tagsüber in der Gegenwart Gottes zu leben, oder aber in besonderen Situationen des Alltages schnell den Beistand des Herrn, der Mutter Gottes oder des Schutzengels zu erleben.

16:- Dann gibt es natürlich auch viele und sehr schöne **vorformulierte mündlichen Gebete**. Eines hat der Herr uns selbst gelehrt: Das Vater unser. Insbesondere wenn wir mit anderen zusammen beten, greifen wir auf diesen Gebetsschatz der Kirche zurück. Die vorformulierten Gebete helfen uns aber auch, wenn wir uns einmal innerlich leer und trocken fühlen, die Zeit des Gebetes auszufüllen.

17:- Das besondere Gebet der Kirche ist natürlich die **Liturgie**. Die Gebete und Gesänge in der heiligen Messe und bei anderen liturgischen Anlässen, wie einem eucharistischen Segen z.B. sollten einen besonderen Platz in unserem geistlichen Leben einnehmen.

18:- Daneben gibt es aber auch andere Frömmigkeitsübungen wie den **Rosenkranz**, eine Kombination von Meditation des jeweiligen Geheimnisses mit den beiden mündlichen Gebeten des Vater unsers und des Ave Marias und der Möglichkeit, Perle für Perle dieses Gebet mit einem Anliegen zu verbinden, oder den **Kreuzweg**, die Betrachtung der 14 Stationen Jesu von der Verurteilung durch Pilatus bis hin zur Abnahme vom Kreuz und seiner Grablegung. Oder auch Litaneien und Andachten, wie wir sie im Gotteslob finden und natürlich die Psalmen.

عیسی طلب کردن، یعنی همانی را بخواهیم که عیسی می توانست بر ایمان بخواهد. پولس رسول همچنین جنبه سپاسگزاری پیشاپیش را نیز می افزاید، در آنجا که در فیلیپیان چنین می گوید: «برای هیچ چیز اندیشه مکنید، بلکه در هر چیز با صلابت و دعا با شکرگزاری مسوولات خود را به خدا عرض کنید و سلامتی خدا که از تمامی عقل است، دل ها و ذهن های شما را در مسیح عیسی نگاه خواهد داشت» (فیلیپیان، 4، 6-7).

13:- خواهش ها و آرزوهایی که ما درباره خودمان داریم، باعث می شوند که ما حول محور خودمان بچرخیم. آنچه مهم تر است، شفاعت طلبیدن برای دیگران است. این یک سنت خانوادگی بسیار خوب است که از دیگران هم خواهش می کنیم، برای ما دعا کنند. این کار، شفاعت را به امری قابل رویت و عینی مبدل و خواسته ما را جدی تر می سازد. اگر دیگران حاضر باشند، برای خواسته های ما دعا کنند، این می تواند به منزله یک به اصطلاح محک برای کیفیت این خواسته ها باشد. در این زمینه عیسی چنین می گوید: «باز به شما می گویم که هرگاه دو نفر از شما در زمین درباره هرچه که بخواهند متفق شوند، هر آینه از جانب پدر من که در آسمان است برای ایشان کرده خواهد شد. زیرا جایی که دو یا سه نفر به اسم من جمع شوند، آنجا در میان ایشان حاضرم» (متی، 18، 19-20). اما در اینجا هم یک نکته مهم است: عیسی به عنوان عامل اصلی برای آنچه ما از او به عنوان شفاعت می خواهیم و نه شخص ما.

14:- و هنگامی که خواسته ای برآورده می شود، اغلب سپاسگزاری بابت آن را فراموش می کنیم. ما بسیاری از چیزها را به سادگی، بدیهی تلقی می کنیم، در حالی که بدیهی نیستند. همه آنچه که ما داریم، به شکل یک عطیه دریافت کرده ایم: زندگی مان، استعدادهایمان، زمان و امکانات - حتی اگر برای آنها زحمت هم کشیده باشیم، همه اینها در نهایت هدایای خداوند هستند. در این مورد شکرگزار بودن، باعث می شود که بیاموزیم، چگونه آنچه را که از او دریافت کرده ایم، بهتر ارج بگذاریم. سپاسگزاری، انسان را از دلمردگی و افسردگی نجات می دهد، انسان را خوشبین می سازد و به منزله خواهر کوچک تری برای امید و فروتنی است.

15:- اما دعاها را هم می توانم بنا به نوع دعا تقسیم بندی کرد. یک **دعای باطنی** وجود دارد که گفت و گوی خاصی با خدا است که باید هر روز انجام بدهیم. این می تواند گفت و گویی آزاد درباره خواسته هایمان یا آن چیزی باشد که در طول روز پیش رویمان قرار دارد. اما این نوع دعا می تواند تعمق گرایانه هم باشد، به این ترتیب که صحنه ای از زندگی عیسی را مدنظر قرار دهیم، درباره بخشی از انجیل فکر کنیم و برای خودمان به راهنمایی ها و توصیه هایی برای زندگی مان برسیم. دعای دیگری هم وجود دارد به نام **دعای موردی**. اینها تعمق های کوتاه عبادی هستند که در طول روز تکرار می کنیم. آنها به ما کمک می کنند در طول روز در حضور خدا زندگی کنیم یا در موقعیت های خاصی از زندگی روزمره مان به سرعت، خداوندگار، مادر خدا یا فرشته نگهبان خود را به کمک بطلبیم.

16:- طبیعتاً **دعاهای فرمول بندی شده و شفاهی** هم وجود دارند. خداوند خود یکی از آنها را به ما آموخته است: دعای ای پدر ما. بویژه زمانی که ما همراه با دیگران دعا می کنیم، به این گنجینه ویژه از دعاهای کلیسای استناد می کنیم. دعاهای فرمول بندی شده همچنین به ما کمک می کنند، زمانی که خود را از درون تهی و بی حاصل احساس می کنیم، آن وقتی را که به دعا اختصاص داده ایم، پر کنیم.

17:- بدیهی است که خاص ترین نوع دعا برای کلیسا، برگزاری **مراسم نیایشی** در کلیسا است. باید برای دعاها و سرودهایی که در مراسم عشای ربانی و سایر مراسم نیایشی خوانده می شوند، برای نمونه برکتی که در عشای ربانی عطا می شود، جایگاهی ویژه در زندگی روحانی قائل شد.

18:- اما در کنار همه اینها، تمرین های دیگری برای ایمانداران وجود دارد، برای نمونه **دعای تسبیح حضرت مریم** که ترکیبی از تعمق بر رازهای کلیسا با دو دعای شفاهی ای پدر ما و آوه ماریا و همچنین این امکان است که این دعا را با برشمردن تک تک دانه های تسبیح، با خواسته ها و آرزوهای خود پیوند بدهیم، و یا **دعای راه صلیب** که در واقع تعمق در 14 مرحله از مراحل محکومیت عیسی از سوی پیلطس تا پایین آوردن بدن عیسی از صلیب و قرار دادن او در گور است. همچنین می توان به مناجات و تعمق هایی که در کتاب **Gotteslob** [کتاب رسمی دعا در کلیسا که شامل دعاها و سرودها است] آمده یا به مزامیر به عنوان مواد و مصالحی برای دعا اشاره کرد.

Die Grundgebete des katholischen Christen

Das Kreuzzeichen:

1:- Im Namen des Vaters, des Sohnes und des Heiligen Geistes.

Das Kreuzzeichen ist die kürzeste Form des christlichen Glaubensbekenntnisses. Der Glaube an den Vater, den Schöpfer, an den Sohn, den Erlöser, und an den Heiligen Geist, der uns erleuchtet und uns „in der Sünde erstorbenen Menschen wieder lebendig“ (LG 4) macht.

Das Vater unser

2:- Die Jünger sahen, wie Jesus morgens in der Früh sich in die Einsamkeit zurückzog um zu beten (Mk 1,35) und als er einmal sein Gebet beendet hatte, „sagte einer seiner Jünger zu ihm: Herr, lehre uns beten.“ (Lk 11,1) und Jesus gab uns das Vater unser, das Herrengebet, was allen christlichen Konfessionen, so verschieden sie auch sein mögen, gemeinsam ist:

3:- Die allererste und wichtigste Aussage ist, dass wir Gott unseren Vater nennen dürfen. Gott ist also nicht der Unnahbare, absolut Transzendente, dem gegenüber sich die Menschen wie kleine Ameisen vorkommen müssen, sondern Gott liebt uns, wir sind ihm wichtig, wie jedes Geschöpf ihm wichtig ist. Wir können uns an ihn wenden, wie an unseren leiblichen Vater, ja mehr noch. Er lädt uns zu einem vertrauten Umgang ein. Wir können es wagen, ihn zu lieben. Und lieben heißt, sich nach Vereinigung mit dem Geliebten zu sehnen.

4:- Der Inhalt und die Anordnung der Bitten des Gebetes sagen uns alles über Gott und die Welt. Sie ordnen unser eigenes Leben in der Welt und vor Gott. Es sind insgesamt 7 Bitten. Sieben ist die Zahl der Fülle, der Vollkommenheit. Das Gebet umfasst also unser ganzes Leben. $3 + 4 = 7$: Drei ist die Zahl Gottes und 4 die Zahl der Welt (vier Himmelsrichtungen, vier Jahreszeiten).

5:- Die drei ersten Bitten zielen auf das Offenbarwerden der Macht und Herrlichkeit Gottes:

geheiligt sei dein Name – wir sind auf seinen Namen getauft, entspricht unser Verhalten seinem heiligen Namen?

dein Reich komme – das Reich der Liebe und der Gerechtigkeit

dein Wille geschehe – meinen wir das wirklich ernst? Steht sein Wille für uns im Vordergrund unseres Denkens und Tuns?

– geheiligt, komme, geschehe.

Dann die vier Bitten, die sich auf unser irdisches Leben beziehen:

unser tägliches Brot gib uns heute! - also in der Gegenwart leben!, heute, nicht morgen,

vergib uns unsere Schuld, wie auch wir vergeben unseren Schuldigern – Gott vergibt uns in dem Maße, wie wir bereit sind, selbst anderen zu vergeben! wenn wir selbst barmherzig sind, dann ist es auch Gott mit uns.

Und führe uns nicht in Versuchung – lass nicht zu, dass wir in Situationen kommen, wo wir schwach werden und den Verlockungen des Teufels folgen.

Sondern erlöse uns von dem Bösen. Amen

– gib, vergib, führe und erlöse

نیایش های اصلی مسیحیان کاتولیک

صلیب کشیدن: به نام پدر و پسر و روح القدس.

1:- صلیب کشیدن، کوتاه ترین شکل از اقرار ایمان مسیحی است. این یعنی، ایمان به پدر خالق، پسر منجی و روح القدس که ما را به روشنگری رسانده و ما «انسان های در گناه مرده را از نو زنده می سازد» (رساله Lumen Gentium بند چهار).

دعای ای پدر ما

2:- شاگردان عیسی می دیدند که عیسی چگونه به منظور دعا کردن صبح زود با خود خلوت می کند (متی، 1، 35) و هنگامی که او یکبار دعای خود را به پایان برد، «یکی از شاگردانش به وی گفت: خداوند، دعا کردن را به ما تعلیم نما» (لوقا، 11، 1) و عیسی دعای «ای پدر ما» را که همان دعای خداوند است به ما داد، دعایی که در همه مذاهب مسیحی با همه تنوعشان، مشترک است:

3:- نخستین و مهم ترین عبارتی که در این دعا به زبان می آید، این است که ما اجازه داریم، خدا را پدر خود بنامیم. پس خدا نزدیکی ناپذیر به ما یا استعلایی مطلق نیست که درمقابل او انسان ها مجبور باشند نقش مورچه هایی ریز را بازی کنند، بلکه خدا ما را دوست دارد و ما برای او مهم هستیم، همان گونه که هر مخلوقی برای او مهم است. ما می توانیم همانطور به او روی بیاوریم که به پدر تکی خود رجوع می کنیم و حتی بیشتر از آن. او ما را به مرادده ای پراعتقاد با خود دعوت می کند. ما می توانیم این جرأت را به خود بدهیم که به او عشق بورزیم و عشق به معنای آن است که پیوسته در آرزوی یکی شدن با معشوق باشیم.

4:- محتوا و ساختار دعای ای پدر ما، به ما همه چیز را درباره خدا و جهان می گوید. این دعا، رویه زندگی ما در جهان و در پیشگاه خدا را نظم می بخشد. عدد هفت عدد سرشار بودن و کمال است. پس این دعا دربرگیرنده همه زندگی است. $3+4=7$: سه عدد خداست و 4 عدد جهان (چهار جهت جغرافیایی، چهار فصل).

5:- سه خواسته نخست در این دعا به آشکار شدن قدرت و جلال خدا مربوط می شوند:
تقدیس شود نام تو - ما به نام تو تعمیم گرفته ایم. آیا رفتارهای ما با نام مقدس تو همخوانی دارند؟
بیاید ملکوت تو - این ملکوت، ملکوت محبت و عدالت است.

انجام شود اراده تو - آیا در این خواسته، جدی هستیم؟ آیا در فکر و عمل خود به اراده او الویت می دهیم؟
- تقدیس شود، بیاید، انجام شود.

سپس نوبت به چهار خواسته ای می رسد که به زندگی زمینی ما مربوط می شوند:
نان روزانه ما را به ما ده! - این یعنی زندگی کردن در حال حاضر! امروز و نه فردا.

بخشای گناهان ما را، چنان که ما نیز می بخشیم مدیونان خود را - خدا ما را به همان اندازه می بخشاید که ما پذیرای آن باشیم که دیگران را ببخشیم! اگر ما بخشنده باشیم، خدا نیز با ما چنین است.

و ما را تر و سوسه میاور - اجازه نده که ما به موقعیت هایی گرفتار شویم که دچار ضعف شویم و وسوسه های شیطان را دنبال کنیم.

بلکه ما را از شریرهایی ده. آمین.
- بده، ببخشای و رهایی ده.

6:- Das Vater unser enthält ein gesamtes Lebensprogramm.

*Vater unser im Himmel,
geheiligt werde dein Name,
dein Reich komme,
dein Wille geschehe, wie im Himmel so auf Erden.
Unser tägliches Brot gib uns heute,
und vergib uns unsere Schuld,
wie auch wir vergeben unseren Schuldigern,
und führe uns nicht in Versuchung,
sondern erlöse uns von dem Bösen. Amen.*

7:- In der Messe schließt sich dann noch ein Zusatz an, der nicht direkt von Jesus stammt, aber angelehnt an Aussagen der Geheimen Offenbarung (5,12; 7,12) auch als biblisch angenommen werden kann: „*Denn dein ist das Reich und die Kraft und die Herrlichkeit in Ewigkeit. Amen*“

Das Ave Maria

8:- Als Katholiken haben wir noch ein zweites Gebet, ebenfalls biblisch, zusammengestellt aus verschiedenen Versen des Evangeliums und ergänzt um eine Bitte: das Ave Maria. Es sind die Worte des Erzengels Gabriel und der hl. Elisabeth. Sie beziehen sich auf den wichtigsten Moment der Weltgeschichte; nämlich als Gott Mensch wird.

*Gegrüßet seist du Maria, voll der Gnade, der Herr ist mit Dir (Lk 1,28)
Du bist gebenedeit (gesegnet) unter den Frauen und gebenedeit ist die Frucht deines Leibes (Lk 1,42), Jesus.*

und dann die Bitte:

Heilige Maria, Mutter Gottes, bitte für uns Sünder, jetzt und in der Stunde unseres Todes. Amen

Der Lobpreis des Dreieinigen Gottes

9:- schließt viele Gebete ab. So z.B. am Ende eines jeden Gesätz des Rosenkranzes:

*Ehre sei dem Vater und dem Sohn und dem Heiligen Geist.
Wie im Anfang, so auf jetzt und allezeit und in Ewigkeit. Amen.*

Es empfiehlt sich, diese Grundgebete auswendig in Deutsch und in Farsi zu lernen, um in der Messe und bei anderen Gelegenheiten gemeinsam mit den deutschen Glaubensbrüdern beten zu können.

Der Engel des Herrn

10:- Um 12 Uhr mittags läuten in vielen Städten und Dörfern die Kirchenglocken zum Engel des Herrn. Diese Gewohnheit wurde vom Papst eingeführt, als die osmanischen Truppen vor Wien standen und ganz Europa drohte, von Muslimen erobert zu werden. Die Glocken erinnern die Gläubigen an den wichtigsten Moment der Menschheitsgeschichte; nämlich als das Wort Fleisch wird. Dies ist der konkrete Beginn unserer Erlösung.

*V. Der Engel des Herrn brachte Maria die Botschaft,
A. und sie empfing vom Heiligen Geist.*

Gegrüßet seist du Maria

*V. Maria sprach: sieh, ich bin die Magd des Herrn,
A. mir geschehe nach deinem Worte.*

Gegrüßet seist du Maria

*V. Und das Wort ist Fleisch geworden
A. und hat unter uns gewohnt.*

Gegrüßet seist du Maria

6:- دعای ای پدر ما شامل یک طرح و برنامه کامل برای زندگی انسان است:
 ای پدر ما که در آسمانی،
 تقدیس شود نام تو،
 بیاید ملکوت تو،
 انجام شود اراده تو، روی زمین، چنانکه در آسمان.
 نان روزانه ما را امروز به ما ده،
 بیخشای گناهان ما را،
 چنانکه ما نیز می بخشیم مدیونان خود را،
 و ما را در وسوسه میاور،
 بلکه از شریر رهایی ده. آمین.

7:- در مراسم عشای ربانی، به دنبال این دعا جمله ای مکمل می آید که مستقیماً از سوی عیسی نیست، اما وام گرفته از اظهارات کتاب پر رمز و راز مکاشفه است (5، 12؛ 7، 12) و می توان آن را برگرفته از کتاب مقدس دانست: «زیرا ملکوت و قدرت و جلال تا به ابد از آن توست. آمین».

دعای آوه ماریا [درود به تو ای مریم]

8:- ما کاتولیک ها، دعای دومی هم داریم که برگرفته از کتاب مقدس و شکل گرفته از آیه های گوناگون از انجیل است و نیایش ها و خواسته های ما را تکمیل می کند: دعای آوه ماریا یا درود به تو ای مریم. اینها همان کلام جبرئیل، این فرشته مقرب و قدیسه الیزابت هستند و به لحظه ای حساس و مهم در تاریخ جهان اشاره دارند، یعنی زمانی که خدا انسان می شود.

درود بر تو ای مریم، پر از نعمت، خدا با توست (لوقا، 1، 28).
 میان همه زنان تو خجسته هستی و [عیسی] میوه درون تو خجسته است (لوقا، 1، 42)
 و سپس این تمنا:
 ای مریم مقدس، مادر خدا، برای ما گناهکاران، اکنون و به هنگام مرگ ما دعا کن. آمین.

ستایش خدای سه گانه

9:- با این ستایش، بسیاری از دعاها و از جمله هر یک از رازهای تسبیح حضرت مریم را به پایان می بریم:
 فر و شکوهمندی باد به پدر و پسر و روح القدس.
 چنانکه از روز نخست بوده و اکنون هم هست و تا ابد آباد خواهد بود. آمین.
 توصیه می شود که قرائت این دعاها را به فارسی و آلمانی از برایشیم تا در مراسم عشای ربانی و موقعیت های مشابه دیگر بتوانیم همراه با برادران ایمانی آلمانی خود دعا کنیم.

فرشته خدا

10:- در بسیاری از شهرها و روستاها، سر ساعت 12 ظهر، ناقوس های کلیسا برای فرشته خداوند به صدا در می آیند. این رسم از سوی پاپ و هنگامی وضع شد که نیروهای عثمانی کنار دروازه های شهر وین ایستاده بودند و این خطر سراسر اروپا را تهدید می کرد که اروپا به دست مسلمانان فتح شود. ناقوس ها مهم ترین لحظه در تاریخ بشر را به یاد ایمانداران می آورند، یعنی لحظه ای که کلمه تن گرفت. این لحظه، عملاً لحظه شروع نجات ما است.

کشیش: فرشته خداوند، برای مریم بشارت آورد،
 حضار: و او از روح القدس بارور شد. درود بر تو ای مریم، ...
 کشیش: مریم گفت: اینک کنیز خداوندم،
 حضار: مرا بر حسب سخن تو واقع شود. درود بر تو ای مریم...

کشیش: و کلمه جسم شد،
 حضار: و میان ما زندگی کرد.
 درود بر تو ای مریم...

V. Bitte für uns, o heilige Gottesgebälerin.
A. Auf dass wir würdig werden der Verheißungen Christi.

11:- Lasset uns beten. Wir bitten dich, o Herr, gieße deine Gnade in unsere Herzen ein. Durch die Botschaft des Engels haben wir die Menschwerdung Christi, deines Sohnes, erkannt. Führe uns durch sein Leiden und Kreuz zur glorreichen Auferstehung. Durch Christus, unseren Herrn. Amen.

In der österlichen Zeit zwischen Ostern und Pfingsten wird an Stelle des „Engel des Herrn“ das **Laetare Maria** gebetet.

V. Freu dich, du Himmelskönigin, alleluja.
A. Den du zu tragen würdig warst, alleluja,
V. Er ist auferstanden, wie er gesagt hat, alleluja.
A. Bitt Gott für uns, alleluja

V. Freu dich und frohlocke, Jungfrau Maria, alleluja.
A. Denn der Herr ist wahrhaft auferstanden, alleluja.

12:- Lasset uns beten. O Gott, du hast durch die Auferstehung deines Sohnes, unseres Herrn Jesus Christus, die Welt erfreuen wollen. Wir bitten dich, lass uns durch seine Mutter, die Jungfrau Maria, die Freunden des ewigen Lebens erlangen. Durch Christus, unsern Herrn. Amen.

Gebet zur Aufopferung des Tagewerkes

13:- Als erster Gedanke beim Aufwachen oder als gesungenes oder gesummes Lied bei der Morgentoilette eignet sich dieses mehrstrophige Lied, dessen erste Strophe wir hier abdrucken, um den Tag mit Gott zu beginnen:

*Alles meinem Gott zu Ehren
in der Arbeit, in der Ruh!
Gottes Lob und Ehr' zu mehren,
ich verlang' und alles tu'.
Meinem Gott allein will geben
Leib und Seel', mein ganzes Leben;
gib, o Jesu, Gnad' dazu,
gib, o Jesu, Gnad' dazu!*
s.a. www.yaranemasih.com/Gebete und Lieder

Geistliche Kommunion

14:- Es ist ein schöne Tradition für Christen, wenn sie aus verschiedenen Gründen den Herrn in der Kommunion nicht haben empfangen können, wenigsten eine geistliche Kommunion zu beten:

*Ich möchte dich empfangen, Herr,
mit jener Reinheit, Demut und Andacht,
mit der Deine heiligste Mutter Dich empfing,
mit dem Geist und der Inbrunst der Heiligen.*

کشیش: ای مادر مقدس خدا، برای ما دست به نیایش بردار.
حضار: تا شایستگی دریافت و عده مسیح را بیابیم.

11 :- بیابید دست به نیایش برداریم. خدای قادر مطلق، رحمت خود را بر قلب های ما جاری ساز. از راه بشارت فرشته، ما انسان شدن مسیح، پسر یگانه تو را دریافتیم. بگذار که از راه درد و رنج و صلیب او، به جلال و شکوه رستاخیز دست یابیم. این را از راه مسیح، خداوندمان از تو تمنا داریم. آمین.

در فصل عید فصح، یعنی از فاصله عید فصح تا پنطیکاست، به جای «فرشته خدا»، دعای Laetare Maria [شاد باش، تو ای ملکه آسمان] خوانده می شود:

کشیش: شاد باش، تو ای ملکه آسمان، هلولیا!
حضار: چرا که تو شایسته حمل او بودی، هلولیا!
کشیش: او همان گونه که گفته، رستاخیز کرده است، هلولیا!
حضار: برای ما نزد خدا شفاعت کن، هلولیا!
کشیش: شاد و مسرور باش، مریم باکره، هلولیا!
حضار: زیرا خداوند براستی قیام کرده است، هلولیا!

12 :- بیابید دست به نیایش برداریم. ای خدای قادر مطلق، تو از راه رستاخیز پسرت، خداوند ما، عیسی مسیح، جهان را از شور و هیاهو انباشته ای. بگذار که ما از راه مادر باکره او مریم، به شادی جاودان فصح نائل آییم. این را از راه مسیح، خداوند ما، از تو تمنا داریم. آمین.

دعا برای تقدیم روز

13 :- دعای زیر که در چند بند می آید و ما بند اول آن را در اینجا می آوریم تا بتوانیم روز خود را با خدا آغاز کنیم، به عنوان نخستین جرعه فکری پس از بیدار شدن یا اولین ترانه ای که بر لب می آوریم یا حین انجام شست و شوی صبحگاهی نجوا می کنیم، مناسب است:

همه چیز برای ستایش، تقدیم به خدایم
در کار و در آسایشم!
برای فزونی ستایش و جلال خدا
این را می طلبم و به انجام می رسانم.
تنها به خدایم می خواهم تقدیم دارم،
جسم و روحم و سراسر زندگی ام را؛
آه ای عیسی، فیض آن را بر من ببخش.
آه ای عیسی، فیض آن را بر من ببخش.

همچنین مراجعه کنید به:

www.yaranemasih.com/Gebete و سرودها.

ادای نیت دریافت نان مقدس در ذهن

14 :- این سنت بسیار نیکی است که مسیحیانی که بنا به دلایل گوناگون قادر به دریافت خداوند به شکل نان مقدس نیستند، دستکم او را در ادای نیت دریافت نان مقدس در ذهن خودشان برای خود بطلبند:

می خواهم تو را دریافت دارم، ای خداوند،
با همان پاکی، فروتنی و تعمقی که
با آن مادر مقدس تو، تو را دریافت داشت،
با همراهی روح و فداکاری قدیسین.

Vom Nutzen des Gebets

1:- Mit dem Kreuzzeichen beginnen die Christen ihre Gebete; eröffnen sie zusammen mit dem Priester den Gottesdienst; segnet der Priester die Gläubigen.

Im Namen des Vaters und im Namen des Sohnes und im Namen des Heiligen Geistes! Wieso im Namen?

Im Namen Christi beten

2:- Da kommen uns sofort mehrere Stellen der Bibel in den Sinn:

Einmal: das zweite der Zehn Gebote: Du sollst den Namen Deines Gottes nicht verunehren! (Ex 20,7; Dtn 5,11). Wir sollen den Namen Gottes ehrfürchtig gebrauchen, um ihn zu preisen, zu loben und zu verherrlichen.

3:- Zum anderen: die erste Bitte aus dem Vater unser, wo die Christen beten: „geheiligt werde Dein Name“, damit sein Name durch unser Leben in uns geheiligt werde. Handeln wir gut, so wird der Name Gottes gepriesen; handeln wir schlecht, so wird er gelästert.

4:- „Alles, was zwei von euch auf Erden gemeinsam erbitten, werden sie von meinem himmlischen Vater erhalten. Denn wo zwei oder drei in meinem Namen versammelt sind, da bin ich mitten unter ihnen.“ (Mt 18,19-20)

„Und alles, was ihr im Gebet erbittet, werdet ihr erhalten, wenn ihr glaubt.“ (Mt 21,22)

5:- Wir sollen uns also im Namen Christi versammeln, nicht in unserem Namen, und im Glauben, damit wir Erhörung finden. In der Messe hören wir immer wieder die Formel zum Schluss eines Gebetes „... durch Christus unseren Herrn“ und wir antworten darauf in der Regel. „Amen“ (aramäisch: Ja so soll es sein!). Jesus steht in einer ständigen Zwiesprache mit seinem himmlischen Vater. In den Berichten der Evangelien entnehmen wir verschiedene Stellen, wo das Gebet Jesu ausdrücklich erwähnt ist. So z.B. im Zusammenhang mit der Auferweckung des Lazarus. Hier sagt Jesus: „Vater ich danke Dir, dass du mich erhört hast. Ich wusste, dass du mich immer erhörst;“ (Joh 11, 40-41). Gott erhört also stets Jesu Bitten. Wenn wir nun beten, kommt das Gebet bei Gott dem Vater nur durch Jesus Christus, der „der Weg, die Wahrheit und das Leben“ ist, an. Er ist der Weg zu Gott, „niemand kommt zum Vater außer durch mich“ (Joh 14, 6). Er, der die Menschennatur angenommen hat, trägt in seinem Gebet seine menschlichen Brüder vor Gott. Wenn wir in seinem Namen bitten, dann wird unsere Bitte auch erhört werden. Aber dann muss natürlich unser Beten so sein, dass Jesus es auch beten würde. Jesus muss sich mit unserem Gebet identifizieren können. In seiner Bildrede vom Weinstock drückt es Jesus so aus: „Ich bin der Weinstock, ihr seid die Reben. Wer in mir bleibt und in wem ich bleibe, der bringt reiche Frucht; denn getrennt von mir könnt ihr nichts vollbringen.“ (Joh 15,5)

6:- Ja, und in Joh. 15,16b sagt Jesus: „Dann wird euch der Vater alles geben, um was ihr ihn in meinem Namen bittet.“

7:- Die Christen sprechen also ihre Gebete im Namen Gottes, nicht in ihrem eigenen Namen! Im Namen Christi! Ja, sie wissen eigentlich gar nicht so recht, um was sie bitten sollen, es ist der Heilige Geist, der ihr Gebet vervollkommnet. „So nimmt sich auch der Geist unserer Schwachheit an. Denn wir wissen nicht, worum wir in rechter Weise beten sollen; der Geist selber tritt jedoch für uns ein, ... Und Gott, der die Herzen erforscht, weiß, was die Absicht des Geistes ist: Er tritt so, wie Gott es will, für die Heiligen ein.“ (Röm 8, 26-27)

درباره فایده های نیایش

1:- مسیحیان دعای خود را با صلیب کشیدن شروع می کنند؛ آنان همراه با کشیش، مراسم عبادی را آغاز می کنند و کشیش ایمانداران را برکت می دهد.
به نام پدر و پسر و روح القدس! این نام بردن به چه دلیل است؟

دعا به نام مسیح

2:- در این زمینه، بسیاری بخش های کتاب مقدس به یادمان می آید:
یکی، بخش مربوط به ده فرمان: «نام یهوه، خدای خود را به باطل مبر» (خروج، 20، 7؛ تثنیه، 5، 11). ما باید نام خدا را با احترام یاد کنیم تا او را پرستش کنیم، بستاییم و جلال دهیم.

3:- دیگری، نخستین درخواست در دعای «ای پدر ما»، هنگامی که مسیحیان چنین می خوانند: «تقدیس شود نام تو» تا نام او از راه زندگی ما در ما تقدیس گردد. اگر ما کار نیک انجام دهیم، نام خدا تقدیس می گردد و اگر کار بد انجام دهیم، نام خدا مورد اهانت قرار می گیرد.

4:- «باز به شما می گویم هرگاه دو نفر از شما در زمین درباره هر چه که بخواهند متفق شوند، هر آینه از جانب پدر من که در آسمان است برای ایشان کرده خواهد شد» (متی، 18، 19-20).
«و هر آنچه با ایمان به دعا طلب کنید، خواهید یافت» (متی، 21، 22).

5:- پس ما باید به نام مسیح گرد هم آییم و نه بنا به نام های خودمان و همچنین باید در ایمان گرد هم آییم تا این که شنیده شویم. در مراسم عبادی، مرتب در پایان دعاها، عبارت تکراری «از راه مسیح، خداوند ما» را می شنویم که در پاسخ به آن معمولاً می گوییم: «آمین» (به زبان آرامی: بله چنین باشد). عیسی در گفت و گویی مدام با پدر آسمانی خود است. در گزارش های اناجیل، به بخش های متفاوتی برمی خوریم که در آنها مشخصاً به دعا کردن عیسی اشاره شده است. برای نمونه در ارتباط با برخیزاندن ایلعازر. در اینجا عیسی می گوید: «ای پدر تو را شکر می کنم که سخن مرا شنیدی. و من می دانستم که همیشه سخن مرا می شنوی» (یوحنا، 11، 41-42). پس خدا پیوسته خواسته های عیسی را می شنود. هنگامی که ما دعا می کنیم، دعای ما فقط از راه عیسی مسیح به خدا می رسد، «که راه و راستی و حیات» است. او راه رسیدن به خداست. «هیچکس نزد پدر جز به وسیله من نمی آید» (یوحنا، 14، 6). او که سرشت انسانی به خود گرفته است، در دعاهای خود برادران انسانی خود را به درگاه خدا می برد. هنگامی که ما به نام او چیزی را می طلبیم، خواهش ما نیز شنیده می شود. اما بدیهی است که دعای ما باید به گونه ای باشد که اگر عیسی بود نیز چنین دعا می کرد. عیسی باید بتواند با دعای ما موافق باشد. عیسی در سخنان تمثیلی خود درباره شاخه تاک نیز می گوید: «من تاک هستم و شما شاخه ها. آنکه در من می ماند و من در او، میوه بسیار می آورد زیرا که جدا از من هیچ نمی توانید کرد» (یوحنا، 15، 5).

6:- بله، و عیسی در بخش دوم از آیه 16 در باب 15 یوحنا چنین می گوید: «تا هر چه از پدر به اسم من طلب کنید، به شما عطا کند».

7:- بنابراین، مسیحیان دعاهای خود را به نام خدا و نه به نام خود آغاز می کنند. و نیز به نام مسیح! بله، آنان در واقع چندان درست هم نمی دانند که باید در دعاهاشان چه بخواهند. این روح القدس است که دعای آنان را کامل می کند. «و همچنین روح نیز ضعف ما را مدد می کند زیرا که آنچه دعا کنیم به طوری که می باید نمی دانیم، لکن خود روح برای ما شفاعت می کند به ناله هایی که نمی شود بیان کرد. و او که تفحص کننده دل هاست، فکر روح را می داند زیرا که او برای مقدسین بر حسب اراده خدا شفاعت می کند» (رومان، 8، 26-27).

8:- Wie sollen wir das verstehen? Natürlich haben die Christen viele Anliegen, Wünsche, Bitten, Sorgen; aber ist die Erfüllung dieser Wünsche und Bitten wirklich in ihrem eigentlichen Interesse? Wir Menschen sind wie kleine Kinder, die einfach um etwas bitten oder quengeln, was ihnen gerade in den Sinn kommt und interessant erscheint, um es zu haben. „Bittet, und ihr werdet empfangen, ...!“ (Joh 16, 24).

9:- Aber wenn wir beten, sollen wir „nicht plappern wie die Heiden, die meinen, sie werden nur erhört, wenn sie viele Worte machen, als müssten wir Gott von unserem Anliegen überzeugen oder gar überreden. Macht es nicht wie sie; denn euer Vater weiß, was ihr braucht, noch ehe ihr bittet.“(Mt 7-8).

10:- Wir sollen es auch nicht machen wie die Heuchler, die von den Leuten gesehen werden wollen. „Sie haben ihren Lohn bereits erhalten. Du aber geh in deine Kammer, wenn du betest, und schließ die Tür zu, dann bete zu deinem Vater, der im Verborgenen ist. Dein Vater, der auch das Verborgene sieht, wird es dir vergelten.“ (Mt 6, 5-6)

11:- Dasselbe gilt übrigens auch für das Fasten. Wir sollen kein finsternes Gesicht machen oder trübselig aussehen, sondern die Leute sollen es „nicht merken, dass du fastest, sondern nur dein Vater, der auch das Verborgene sieht“. (Mt 6,16-18)

12:- Der Gesamtzusammenhang von Joh. 15,16 klärt hier auf, wie wir beten sollen: „Nicht ihr habt mich erwählt, sondern ich habe euch erwählt, sagt Jesus, und dazu bestimmt, dass ihr euch aufmacht und Frucht bringt und dass eure Frucht bleibt. Dann wird euch der Vater alles geben, um was ihr ihn in meinem Namen bittet.“

13:- Jeder von uns hat eine besondere Lebensaufgabe, die Gott ihm mit in die Wiege gegeben hat. Diese Lebensaufgabe zu erfüllen, bedeutet für ihn, dass er sich selbst verwirklicht, dass er sich im göttlichen Sinne entfaltet und zu einer vollen Persönlichkeit wird, kurz glücklich, d.h. heilig sein wird. Das ist das Ziel, was Gott für jedem von uns hat, und wozu Gott uns die Freiheit gegeben hat, dieses unser Ziel zu verwirklichen. Wenn wir uns also aufmachen, die Frucht zu bringen, unsere Bestimmung zu leben, dann werden wir hierfür von Gott alles bekommen, wenn wir es im Namen Jesu Christi, des Sohnes erbitten. Wir müssen also nicht einfach darauf los marschieren und in Aktivismus verfallen, sondern wie Jesus, seinem Beispiel folgend, auch für das Gelingen unserer ureigenen Aufgabe mit Gott sprechen, ihn darum bitten, beten. Ohne Gebet wird unser Leben nicht „rund“ werden. Wir müssen Seelen des Gebetes werden, dann werden wir die nötige Kraft und Ruhe finden.

14:- Und ein zweites: nur wenn wir unser Beten, Bitten, Wünschen, Wollen mit Christus vereinigen und in seinem Namen für uns erbitten, werden unsere Bitten erhört. Das heißt dann aber auch, dass wir so bitten sollen, wie Jesus es erbitten würde. Wenn ich im Namen eines anderen spreche, muss ich überzeugt sein, dass er es auch so sagen würde, wie ich es jetzt vortrage. Kann man das von unserem Gebet sagen?

Formen des Gebetes

Es gibt nun verschiedene Formen des Gebetes

das mündliche Gebet

15:- das sind vorformulierte Gebete wie z.B. in der Liturgie der Heiligen Messen. Im Laufe der Jahrhunderte hat sich ein reicher Gebetsschatz angesammelt. Bereits in den Briefen der Apostel finden sich Hinweise auf frühchristliche Hymnen. Viele Heilige haben wunderschöne Gebete hinterlassen. Auch die Lieder gehören zu diesem Gebetsschatz. Singen ist doppelt gebetet, so sagt man.

8:- این را چطور باید بفهمیم؟ بدیهی است که مسیحیان خواسته‌ها، آرزوها، خواهش‌ها و نگرانی‌های بسیاری دارند؛ اما آیا برآورده شدن این آرزوها و خواسته‌ها برآستی به نفع آنان هست؟ ما انسان‌ها، مانند کودکان خردسالی هستیم که فقط چیزی را می‌طلبند، هرچه را که در آن لحظه در ذهن دارند با ناله و زاری طلب می‌کنند و می‌خواهند به آن برسند. «بطلبید تا بیابید» (یوحنا، 16، 24).

9:- اما هنگامی که ما چیزی را طلب می‌کنیم، «مانند امت‌ها تکرار باطل مکنید زیرا ایشان گمان می‌برند که به سبب زیاد گفتن مستجاب می‌شوند. پس مثل ایشان مباشید، زیرا که پدر شما حاجات شما را می‌داند، پیش از آن که از او سوال کنید» (متی، 6، 7).

10:- همچنین نباید این کار را مانند ریاکارانی انجام دهیم که دلشان می‌خواهد، مردم آنها را ببینند «و چون عبادت کنی، مانند ریاکاران مباش زیرا خوش دارند که در کنایس و گوشه‌های کوچکی ایستاده، نماز گذارند تا مردم ایشان را ببینند. هرآینه به شما می‌گویم اجر خود را تحصیل نموده‌اند. لیکن تو چون عبادت کنی، به حجره خود داخل شو و در را بسته، پدر خود را که در نهان است، عبادت نما و پدر نهان بین تو، تو را آشکارا جزا خواهد داد» (متی، 6، 5-6).

11:- نظیر این امر برای روزه گرفتن هم مصداق دارد. ما نباید به موقع روزه، چهره‌ای گرفته به خود بگیریم یا اندوهگین به نظر بیاییم، «تا در نظر مردم روزه دار ننمایی، بلکه در حضور پدر که در نهان است» (متی، 6، 16-18).

12:- فحواى کلی کلام در آیه 16 از باب 15 در یوحنا این است که چطور دعا کنیم: «شما مرا برنگزیدید، بلکه من شما را برگزیدم و شما را مقرر کردم تا شما بروید و میوه آورید و میوه شما بماند تا هرچه از پدر به اسم من طلب کنید به شما عطا کند».

13:- هر یک از ما وظیفه ویژه‌ای در زندگی دارد که خدا از بدو تولد به او سپرده است. تحقق این وظیفه برای او به این معنا است که او خود را تحقق بخشد، که خود را در معنا و مفهوم الهی اش شکوفا سازد و به شخصیتی کامل تبدیل شود، به معنای مختصر کلمه، خوشبخت شود که یعنی تقدیس گردد. این همان هدفی است که خدا برای همه ما در نظر گرفته است و در راه آن، این آزادی را در اختیار ما قرار داده است که این هدف را تحقق بخشیم. پس اگر روی گشاده از خود نشان دهیم برای این که ثمره این کار را به بار آوریم که سرنوشت خود را زندگی کنیم، اگر به نام عیسی مسیح، پسر خدا، بطلبیم، از سوی خدا همه چیز خواهیم یافت. پس نباید به سادگی فقط به راه بیفتیم و بخواهیم کاری انجام دهیم، بلکه باید مانند عیسی، از او به عنوان یک الگو تبعیت کنیم، حتی برای تحقق تعهد اصلی مان با خدا هم صحبت شویم و از او در این زمینه خواهش کنیم و او را عبادت کنیم. بدون دعا، زندگی ما «یک سره» نمی‌شود. ما باید روح‌های دعا شویم و در این صورت است که نیرو و آرامش لازم را خواهیم یافت.

14:- و دومین نکته این که: تنها زمانی که خواهش‌ها، تقاضاها و آرزوهای خود را با مسیح یکپارچه سازیم و به نام او برای خود دست به دعا برداریم، خواسته‌های ما شنیده می‌شوند. اما این یعنی باید به نحوی دعا کنیم که اگر عیسی بود دعا می‌کرد. هنگامی که من به نام یک نفر دیگر صحبت می‌کنم، باید متقاعد شده باشم که او هم آن را همانطور که من اکنون بیان می‌کنم، بیان می‌کرد. آیا می‌توان این را درباره دعاهای ما ادعا کرد؟

شکل‌های دعا

شکل‌های گوناگونی از دعا وجود دارد:

• دعای شفاهی/زبانی

15:- اینها دعاهایی از پیش فرمولبندی شده نظیر دعاهایی هستند که در مراسم عبادی کلیسا خوانده می‌شود. در طول سده‌ها، گنجینه‌ای غنی از دعاها گردآوری شده است. در رساله‌های حواریون نیز اشاره‌هایی به سروده‌های اولیه مسیحی می‌شود. بسیاری قدیسین، دعاهایی فوق‌العاده زیبا از خود برجای گذاشته‌اند. سرودها هم جزو گنجینه دعاها هستند. گفته می‌شود، سرودخوانی دوبرابر بیشتر از نیایش ارزش دارد.

16:- Im Alten Testament haben wir vor allem in den Psalmen eine reiche Quelle des Betens. Aber die wichtigsten christlichen Gebeten sind das „Vater unser“, ein Gebet, das Jesus Christus uns selbst gelehrt hat, und das „Gegrüßet seist du Maria“ (auch „Ave Maria“ genannt), das auf den Worten des Erzengels Gabriel aufbaut, die dieser sprach im Augenblick, wo Gott Mensch wurde und den Worten der Elisabeth, der Mutter Johannes des Täufers, zu der Maria eilte, um ihr in den letzten Monaten der Schwangerschaft zu helfen.

das betrachtende Gebet

17:- hierbei versuchen wir z.B. ausgehend von einer Szene des Evangeliums oder von liturgischen Gebeten oder Schriften geistlicher Schriftsteller zu erfassen, was Gott von uns verlangt, um dem zustimmen und ihm antworten zu können.

das innere Gebet

18:- in dem ich einen freundschaftlichen Umgang mit Jesus Christus pflege. Ich suche nach ihm, weil das Verlangen nach ihm der Beginn der Liebe zu ihm ist. In der persönlichen Vertrautheit! Der hl. Josemaria Escriva drückte es einmal so aus: „Zuerst ein Stoßgebet, und dann noch eins, und noch eins ..., bis einem das ungenügend erscheint, weil Worte unzureichend sind ... : und man lässt der Vertrautheit mit Gott freien Lauf, ist bei ihm, schaut auf ihn, beständig und mühelos.“

Einen festen Tagesplan für unsere Treffen mit Gott einhalten!

19:- Wir sollten uns jeden Tag feste Zeiten vornehmen, um wenigstens eine Viertelstunde mit dem Herrn im Gespräch zu verbringen. Quasi, als unser Rendez-vous mit Gott. Auch wenn wir schnell zerstreut sind, auch wenn unser Beten vielleicht uns sehr trocken erscheint. Wir sind eben wie kleine Kinder! Trotzdem kommen die Kinder immer wieder zum Vater und erzählen etwas oder wollen auch einfach nur in seiner Nähe sein.

Stoßgebete

20:- Daher sollten wir nicht nur die festen Zeiten des Gebetes haben (morgens und nachmittags), sondern uns auch im Laufe des Tages immer wieder bewusst machen, dass wir Kinder Gottes sind, und mit all unseren kleinen Anliegen, Freuden und Dankbarkeiten uns jederzeit an Gott wenden können. Er trägt uns im Sein. Er ist immer bei uns, auch wenn wir uns dieser Tatsache nicht bewusst sind. Wir sollten uns aber durch kleine Stoßgebete im Laufe des Tages diese Tatsache immer wieder ins Bewusstsein heben und lernen in der Gegenwart Gottes zu arbeiten, zu feiern, zu schlafen. Mutter Teresa sagt hierzu: „Es bedarf nur einer kleinen Erhebung des Herzens zu ihm: >Ich liebe dich. Gott, ich vertraue auf dich, ich glaube an dich, ich brauche dich jetzt.< Kleine Dinge wie diese. Das sind wunderbare Gebete.“

21:- Da gibt es eine schöne Anekdote: Ein Mann beschwert sich bei Gott, dass er ihn hat hängen lassen in großen Schwierigkeiten. Und Gott zeigt ihm die Spur seines Lebens im Sand eines Strandes. „Hier, sagte er, siehst Du Deinen Weg. Und was siehst Du? Vier Fußabdrücke – Deine und meine; denn ich habe Dich immer begleitet.“ Da sagte der Mann, „aber da, als es mir ganz dreckig ging, da sind nur zwei Füße! Da hast Du mich allein gelassen! Da hätte ich Dich doch so dringend gebraucht!“ Da antwortete ihm Gott: „ja, da habe ich Dich getragen!“

16:- در عهد عتیق با در اختیار داشتن مزامیر، سرچشمه ای غنی از نیایش را در اختیار داریم. اما مهم ترین دعاهای مسیحی دعای «ای پدر ما»، یعنی دعایی است که عیسی مسیح خود به ما یاد داده است و همچنین «درود بر تو ای مریم» (که «آوه ماریا» نیز نامیده می شود) و بر مبنای سخنان جبرئیل، این فرشته مقرب طراحی شده که زمانی آنها را بر زبان جاری ساخت که خدا انسان شد و همچنین شامل کلام الیزابت، مادر یوحنا تعمیددهنده است که مریم برای این که در ماه های آخر بارداری دست تنها نباشد، به سوی او شتافته بود.

• دعای تعمق گرایانه

17:- در این مورد از دعا می کوشیم برای نمونه از روی یک صحنه از انجیل یا دعاهای مراسم عبادی کلیسا یا نوشته های روحانیون نویسنده به این بصیرت برسیم که خدا از ما چه می خواهد تا بتوانیم او را تأیید کنیم و به او پاسخ دهیم.

• دعای باطنی

18:- این دعا به شکلی است که با عیسی مسیح، یک مرآه دوستانه برقرار می کنم. من او را می جویم، زیرا مطالبه کردن او، سرآغاز عشق است. آن هم با اعتماد و اطمینانی شخصی!
خوزه ماریا اسکریوای مقدس زمانی در این زمینه چنین گفت: «ابتدا یک دعای موردی و بعد یکی دیگر و بعد باز هم یکی دیگر... تا این که شخص دیگر آن را کافی نداند، چون واژه کم می آورد... و به اعتماد به خدا اجازه می دهد، آزادانه بتازد، انسان در نزد خداست، به او می نگرند. بی وقفه و خستگی ناپذیر»¹².

برای ملاقات با خدا، یک برنامه روزانه ثابت داشته باشیم!

19:- ما باید هر روز، اوقات مشخصی را در نظر بگیریم تا دستکم یک ربع ساعت را با خدا در گفت و گو به سر بریم. چیزی مانند قرار ملاقات ما با خدا. حتی اگر حواسمان به سرعت پرت شود یا دعایمان به نظرمان خشک و خالی برسد. ما درست مثل بچه های کوچک هستیم. اما بچه ها مرتب و مرتب نزد پدرشان می روند و چیزی برایش تعریف می کنند یا فقط دلشان می خواهد کنار او باشند.

• دعای موردی

20:- برای این مورد، نه فقط باید اوقات خاصی را برای نماز در نظر بگیریم (صبح ها و بعد از ظهرها)، بلکه در طول روز هم مرتب به خودمان یادآوری کنیم که ما فرزندان خدا هستیم و با همه خواسته ها، شادی ها و سپاسگزاری های کوچکی که می توانیم هر زمان که بخواهیم به خدا روی آوریم. اوست که ما را در بودن نگاه می دارد. او همیشه نزد ماست، حتی اگر از این واقعیت آگاه نباشیم. اما باید با دعاهای موردی کوچک در طول روز، این واقعیت را مرتب به ذهنمان بیاوریم و بیاموزیم، در حضور خدا کار کنیم، جشن بگیریم و بخوابیم.
مادر ترزا در این باره می گوید: «فقط به اندکی بلند شدن قلب به سوی او نیاز است: خدایا من تو را دوست دارم، من به تو اعتماد دارم، من به تو ایمان دارم. من اکنون به تو نیاز دارم. جمله های کوچکی نظیر این. اینها دعاهای فوق العاده ای هستند»¹³

21:- در این زمینه طنز زیبایی وجود دارد: مردی نزد خدا شکایت می کند که خدا او را در مشکلات فراوانش رها کرده است. و خدا راه زندگی او را روی شن های یک ساحل به او نشان می دهد. او می گوید: «بیبا، اینجا راه زندگی ات را می بینی. و چه می بینی؟ چهار رد پا - ردپاهای تو و من؛ چرا که من همیشه تو را همراهی کرده ام». مرد می گوید: «اما آنجا که وضع من کاملاً بحرانی بود، فقط دو رد پا وجود دارد! آنجا من را تنها گذاشته ای! اما آنجا هم به تو احتیاج داشتم!» بعد خدا جواب داد: بله، آنجا تو را روی دوشم حمل کرده بودم!»

¹ برگرفته از پشت جلد کتاب «در پناه خدا - دعاهای روزانه و شبانه»، انتشارات آدامز، کلن.
² برگرفته از پشت جلد کتاب «در پناه خدا - دعاهای روزانه و شبانه»، انتشارات آدامز، کلن.

12

13

Anliegen des Gebetes

Man kann das Gebet auch nach dem Gegenstand des Gebetes unterteilen. So gibt es

die Anbetung

22:- Sie gebührt nur Gott allein. Es ist die erste Haltung des Menschen, der sich vor seinem Schöpfer als Geschöpf erkennt. Sie verherrlicht die Größe des Herrn, des dreimal heiligen Gottes.

23:- Die Katholiken beten daher sehr gerne vor dem Tabernakel in der Kirche, wo Jesus Christus unter der sakramentalen Gestalt des Brotes wirklich anwesend ist. Eine andere Form der Anbetung ist die Andacht mit Aussetzung des Allerheiligsten oder wie dies im „Night Fever“ geschieht.

das Bittgebet

24:- Es ist das Gebet, was uns am leichtesten über die Lippen kommt. Wir sollten zunächst Gott um die Verzeihung unserer Sünden bitten und dass er uns die Gnade schenkt, zu erkennen, was er mit uns vorhat, bevor wir uns mit all unseren kleinen und großen, berechtigten und unberechtigten Wünschen und Klagen an ihn wenden. Wir sollten ihn um die Kraft bitten, unsere Schwierigkeiten anzunehmen. Aber Jesus sagte uns in den Gleichnissen von der Witwe und dem ungerechten Richter oder von dem bittenden Nachbarn auch, dass wir in unseren Bitten nicht nachlassen sollen. Es gibt auch Dinge, wo Gott erst einmal uns auf die Probe stellt und gebeten werden will.

das Fürbittgebet

25:- Es macht uns dem Beten Jesu gleichförmig. Er ist der einzige Fürsprecher beim Vater für alle Menschen. So können wir uns mit seinem Gebet besonders vereinen, indem wir für unsere Eltern, unsere Familie, unsere Freunde und Kollegen, für unser Land, für unsere Feinde und die uns verfolgen bzw. schreckliches angetan haben, für die Verstorbenen die Barmherzigkeit Gottes erleben. Die Fürbitte ist Ausdruck der Gemeinschaft der Heiligen.

26:- Ein Mensch, der ein ganz besonderes Charisma der Fürsprache von Gott bekommen hat, ist die heiligste Jungfrau Maria. Sie ist die Fürsprecherin par excellence. Auf ihre Fürsprache hin, wirkte Jesus sein erstes Wunder (Hochzeit zu Kanaa). Sie ist innigst vereint mit dem Erlösungsauftrag ihres Sohnes. Am Kreuz empfiehlt er uns Maria als unsere Mutter (Joh 19, 27). Sie wird daher von Katholiken und Orthodoxen besonders gerne als mütterliche Fürsprecherin angerufen. Aber auch die Heiligen und die Engel, besonders unser Schutzengel (Mt 18,10), die ja bei Gott sind, können als Fürsprecher angerufen werden, so wie es ja sehr menschlich ist, einflussreiche Freunde und Bekannte zu bitten, bei den weltlichen Autoritäten für uns ein Wort einzulegen. (Die Protestanten haben damit ein Problem. Für sie gibt es nur einen Mittler, der ist Christus – das sagen die Katholiken auch – und jeder Fürsprecher mindert/verdunkelt die einzigartige Mittlerfunktion Christi – das bestreiten Katholiken und Orthodoxe)

das Dankgebet

27:- Es gibt viele Gründe, Gott ständig zu danken. Das vergessen wir nur zu schnell und nehmen so vieles als selbstverständlich an. Dass Gott uns geschaffen hat aus Liebe, dass er uns durch Jesus Christus in die göttliche Familie aufgenommen hat, dass er uns die vielen kleinen und großen Gunsterweise tagtäglich zukommen lässt. Jede erfüllte Bitte usw.

das Lobgebet

28:- Es ist die Gebetsform, die am unmittelbarsten Gott anerkennt. Das Lob besingt Gott um seiner selbst willen. Es erweist ihm Ehre, nicht nur wegen seiner Taten, sondern weil er ist. Wer Gott lobt, hat teil an der Seligkeit der reinen Herzen: Er liebt Gott im Glauben, ehe er ihn in der Herrlichkeit schaut. Durch das Lobgebet vereint sich der Heilige Geist mit unserem Geist, um zu bezeugen, dass wir Kinder Gottes sind. Es drückt sich in Lobpreisungen, Gesängen und Hymnen aus und drückt unsere Freude über die Gegenwart Gottes und unser mit Gott sein aus.

نیت های دعا

می توان دعا را براساس مضمون دعا تقسیم بندی کرد. آنها بر این اساس از این قرارند.

• پرستش

22:- فقط خداست که شایسته پرستش است. پرستش، نخستین واکنش از سوی انسانی است که خود را در مقام مخلوق خالق خویش به رسمیت می شناسد. در این رفتار، انسان، عظمت خداوند را که خدای سه گانه قدوس است، جلال می بخشد.

23:- به همین دلیل است که کاتولیک ها با شوق فراوان در پیشگاه صندوقچه مقدس در کلیسا دست به دعا برمی دارند، یعنی در مکانی که عیسی مسیح به گونه ای رمزآلود به شکل نان، حضوری واقعی دارد. شکل دیگری از پرستش، برگزاری مراسم عبادی به یادبود همه قدیسین یا رخدادهایی مانند "Night Fever" است [مراسم ویژه درهای باز کلیسا و نیایش آزاد که به ابتکار جوانان هر ساله در کلیساها برگزار می شود].

24:- دعا این به ساده ترین کلام نیایشی که بر زبان می آید، اطلاق می شود. ما باید پیش از این که با خواسته و شکایت های کوچک و بزرگ، به حق و ناحق خود به او روی بیاوریم، ابتدا از خدا بخواهیم گناهان ما را ببخشد و این لطف را شامل حال ما سازد که دریابیم، برای ما چه نقشه ای در پیش دارد. باید از او بخواهیم قدرت پذیرش دشواری هایمان را به ما ببخشد. اما عیسی با تمثیل های زن بیوه، قاضی ظالم و یا تمثیل همسایه درخواست کننده، به ما گفت که نباید از تمناها و استغاثه هایمان دست بکشیم. مضمون هایی هم وجود دارد که خدا می خواهد ابتدا ما را در آنها امتحان کند و وادار سازد دست به دعا برداریم.

• دعای شفاعت

25:- این نوع دعا ما را با روش دعا کردن عیسی همسان می سازد. او تنها شافی برای انسان ها در نزد پدر است. پس ما می توانیم به این شکل خود را به بهترین نحو با دعای او وفق دهیم که برای والدین خود، خانواده مان، دوستان و همکارانمان، برای کشورمان، دشمنانمان و برای کسانی که ما را تعقیب کرده یا دست به ظلم و خیانت نسبت به ما زده اند و نیز برای درگذشتگانمان در نزد خدا طلب شفاعت کنیم. شفاعت طلبی، بیان اشتراک با قدیسین است.

26:- یکی از انسان هایی که از فیض مخصوصی برای شفاعت در نزد خدا برخوردار شده، مریم، این باکره مقدس است. او والامقام ترین شافی است. بنا به شفاعت او بود که عیسی نخستین معجزه خود (ماجرای عروسی در قانا) را نشان داد. او با کارکرد نجات پسر خود، باطنی ترین ارتباط را دارد. عیسی بر صلیب، مادر خود را به ما می سپارد (یوحنا، 19، 27). به همین دلیل است که کاتولیک ها و ارتدکس ها با تأکید خاص او را به عنوان مادر شافی به کمک می طلبند و مخاطب قرار می دهند. اما قدیسان و فرشتگان، بویژه فرشته های نگهبان (متی، 18، 10) نیز که در نزد خدا هستند، می توانند به عنوان شافی مخاطب ما قرار گیرند، درست همانطور که این امری کاملاً انسانی است که از دوستان و آشنایان دارای نفوذ خود بخواهیم که برایمان در نزد نهادهای دنیوی و دیگران وساطت کنند. (این امر در نزد پروتستان ها، خالی از اشکال نیست: از نظر آنان، فقط و فقط یک میانجی وجود دارد، یعنی شخص مسیح. این را کاتولیک ها هم معتقد هستند. اما پروتستان ها می گویند، هر شافی دیگری، نقش منحصر به فرد میانجی گری مسیح را کمرنگ می کند که این نکته را کاتولیک ها و ارتدکس ها مردود می شمارند).

27:- • **دعای سپاسگزاری**. دلایل متعددی وجود دارد که بر مبنای آنها بخواهیم پیوسته از خدا سپاسگزار باشیم. فقط این را به سرعت از یاد می بریم و عده بسیاری هم آن را امری بدیهی تلقی می کنند. این که خدا ما را از سر محبت خلق کرده است، این که او ما را از راه عیسی مسیح، در خانواده الهی خود پذیرا شده است، این که او هر روز اجازه می دهد که لطف و رحمت های کوچک و بزرگ اش شامل حال ما شود. هر خواسته برآورده شده ای و ...

• دعای ستایش

28:- شکلی از نیایش است که به مستقیم ترین شکل ممکن، خدا را به رسمیت می شناسد. تحسین و ستایش، خدا را فقط به خاطر خدا مورد خطاب قرار می دهد. در ستایش، برای او ارج و احترام قائل می شویم، نه به خاطر کارهایش، بلکه به خاطر وجودش. کسی که خدا را ستایش می کند، در برکت قلب های پاک سهمی دارد: او پیش از آن که به جلال خدا نگاهی داشته باشد، با ایمانش به او عشق می ورزد. با دعای ستایش، روح القدس با روح ما اتحاد می یابد تا شهادت دهد که ما فرزندان خدا هستیم. این نوع دعا، به شکل جلال بخشیدن با کلام و ترانه ها و سرودها به زبان می آید و بیانگر شادی ما از حضور خدا و بودن ما با خداست.

Sakramente

1:- Der Sinn des Kommens und Lebens Jesu Christi in dieser Welt ist die Errichtung des Reiches Gottes, um so die Brücke zwischen Gott und der Welt wiederherzustellen, die durch die Ursünde des Adams (Erbsünde) zerstört wurde.

2:- Das Reich Gottes ist jedoch nicht ein irdisches Reich! Viele Juden zur Zeit Christi erwarteten, dass der Messias die Römer vertreibt, das Reich Davids wiederherstellt und es zur vorherrschenden Macht der Welt ausbaut. Nein, „Mein Reich ist nicht von dieser Welt“, sagte Jesus zu Pilatus. Jesus ist nicht gekommen, um eine bestimmte politische Situation herzustellen oder ein soziales Problem zu lösen. Er ist auch nicht gekommen, eine ethische oder philosophische Lehre zu verbreiten.

3:- Jesus Christus ist gekommen, um die Menschen mit Gott zu versöhnen und ihnen einen Weg aufzuzeigen, wie sie zu ihrer letzten und eigentlichen Bestimmung zurückfinden: dem glückseligen Leben in Gottes Liebe, zur Heiligkeit. Und dieser Weg geht nur über die persönliche Nachfolge, den vertrauten Umgang mit ihm. „Ich bin der Weg, die Wahrheit und das Leben; niemand kommt zum Vater außer durch mich“ (Joh 14,6).

4:- Nun ist Christus zu einem bestimmten Zeitpunkt gekommen, an einen bestimmten Ort. Gilt seine Botschaft nur für die damaligen Menschen in Palästina? Wie sollen wir vertrauten Umgang mit ihm haben, wo wir ihn nicht sehen und hören können? Wie sollen wir ihm nachfolgen können, wo wir ihn als Mensch nicht treffen können?

5:- Jesus Christus hat mit Beginn seines öffentlichen Lebens begonnen, Jünger um sich zu sammeln. Aus diesem Kreis der Jünger hat er sich 12 Apostel (griechisch: Gesandte) ausgewählt. Diese hat er speziell ausgebildet und ausgesandt, damit sie lernen, zu den Menschen zu gehen. Im Abendmahlsaal hat er sie zu Priestern geweiht „tut dies zu meinem Gedächtnis“ (1 Kor 11,24). Und nach der Auferstehung hat er sie zu allen Völkern gesandt mit dem Auftrag „Mir ist alle Macht gegeben im Himmel und auf der Erde. Darum geht zu allen Völkern, und macht alle Menschen zu meinen Jüngern; tauft sie auf den Namen des Vaters und des Sohnes und des Heiligen Geistes, und lehrt sie, alles zu befolgen, was ich euch geboten habe.“ (Mt 28, 18-20) Und er hat ihnen die Macht gegeben, die Sünden in seinem Namen zu vergeben: „Empfangt den Heiligen Geist! Wem ihr die Sünden vergebt, dem sind sie vergeben;“ (Joh 20, 22-23). Aber allen voran die Aussage Jesu zu Petrus: „Du bist Petrus, auf diesen Felsen werde ich meine Kirche bauen, und die Mächte der Unterwelt werden sie nicht überwältigen“ (Mt 16, 18).

6:- Jesus Christus will also eine Kirche aufbauen, eine Gemeinschaft seiner Jünger. Er lässt seine Jünger nicht als Waisen zurück, sondern wird wiederkommen und in der Zwischenzeit den Heiligen Geist als Beistand senden (vgl. Joh 14, 18.26). Dieser ist dann Pfingsten mit Macht gekommen und begleitet die Kirche Jesu Christi durch die Zeit.

7:- Der Apostel Paulus vergleicht die Kirche mit einem Leib, wo Christus das Haupt und wir, die Christen aller Zeiten die Glieder sind, quasi der durch die Zeiten fortdauernde sichtbare Teil Christi, sichtbar gemacht durch die Christen in der Kirche.

8:- Das ist die Sicht der Menschen, die nicht anders können, als in Kategorien von Raum und Zeit zu denken. Bei Gott ist das anders. Er ist ewig, d.h. bei ihm ist alles gleichzeitig, vergleichbar dem Mittelpunkt eines Kreises, während wir Menschen auf die Kreislinie achten.

آیین های فیض بخش

1:- معنا و مفهوم ظهور و زندگی عیسی مسیح در این جهان، تأسیس ملکوت خداست تا به این وسیله، پل ارتباطی میان خدا و جهان از نو برقرار شود، راهی ارتباطی که به دلیل بروز گناه ابتدایی از سوی آدم (گناه نخستین) ویران شده است.

2:- اما ملکوت خدا، یک قلمرو زمینی نیست! بسیاری از یهودیان در زمان مسیح، انتظار داشتند که مسیح، رومیان را از سرزمینشان بیرون براند، سلطنت داوود را از نو بنا نهد و آن را به قدرتی حاکم در جهان بدل سازد. خیر. عیسی به پیلاطس گفت: «پادشاهی من از این جهان نیست». عیسی به این جهان نیامده است تا وضعیت سیاسی خاصی را حاکم سازد یا یک مشکل اجتماعی را حل و فصل کند. او همچنین نیامده است که تعلیمی اخلاقی یا فلسفی را اشاعه دهد.

3:- عیسی مسیح آمده است تا انسان ها را با خدا آشتی دهد و راه را به آنان نشان دهد تا دریابند، چطور می توانند تقدیر راستین و واقعی خود را باز یابند که همان زندگی سعادت‌مندانه در محبت خدا و به سمت قداست است. و این راه فقط با پیروی تک تک ما از او و برقراری رابطه ای معتمدانه با او طی می شود. «من راه و راستی و حیات هستم. هیچکس نزد پدر جز به وسیله من نمی آید» (یوحنا، 14، 6).

4:- اکنون باید گفت که مسیح در زمانه ای مشخص و در مکانی مشخص ظاهر شده است. آیا پیام او فقط برای مردم آن زمان در فلسطین مصداق دارد؟ ما چگونه می توانیم رابطه ای معتمدانه با او برقرار کنیم، در حالی که نمی توانیم او را ببینیم و بشنویم؟ چطور باید او را پیروی کنیم، در حالی که قادر نیستیم با او در مقام یک انسان ملاقات کنیم؟

5:- عیسی مسیح هنگامی که مسیر زندگی علنی خود را در پیش گرفت، شروع به گردآوری شاگردان به دور خود کرد. او از جمع این شاگردان، 12 رسول (این واژه به زبان یونانی به معنای «فرستاده» است) برای خود برگزید. او آنان را به شکل ویژه تعلیم داد و اعزام داشت تا روی آوردن به انسان ها را بیاموزند. او در بالاخانه شام آخر، آنان را به عنوان کاهن برکت داد «این را به یاد من به جای آورید» (1 قرننیا، 11، 24). و پس از رستاخیز نیز، او آنان را به سوی همه ملت ها فرستاد، آن هم با این رسالت: «تمامی قدرت در آسمان و بر زمین به من داده شده است. پس رفته، همه امت ها را شاگرد سازید و ایشان را به اسم اب و ابن و روح القدس تعمید دهید. و ایشان را تعلیم دهید که همه اموری را که به شما حکم کرده ام حفظ کنند» (متی، 28، 18-20). و او به آنان قدرت آن را داد که گناهان را به نام او ببخشایند: «روح القدس را بیابید. گناهان آنانی را که آمرزیدید، برای ایشان آمرزیده شد و آنانی را که بستید، بسته شد» (یوحنا، 20، 22-23). اما پیش از همه اینها باید به عبارتی اشاره کرد که عیسی خطاب به پطرس بیان کرد: «و من نیز تو را می گویم که تویی پطرس و بر این صخره کلیسای خود را بنا می کنم و ابواب جهنم بر آن استیلا نخواهند یافت» (متی، 16، 18).

6:- بنابراین، عیسی مسیح می خواهد یک کلیسا بنا کند، یعنی جمعی از شاگردانش را. او شاگردانش را مانند فرزندان یتیم برجای نمی گذارد، بلکه دوباره می آید و در این میان، روح القدس را به عنوان یاری رسان می فرستد (مراجعه کنید به یوحنا، 14، 18 و 26). روح القدس در روز پنطیکاست با قدرت هرچه تمام تر نازل می شود و کلیسای عیسی مسیح را در طول زمانی همراهی می کند.

7:- پولس رسول، کلیسا را به بدن تشبیه می کند، در حالی که مسیح، سر آن است و ما، مسیحیان در طول همه زمان ها، اعضای آن بدن را تشکیل می دهیم، یعنی در واقع بخش قابل رویت مسیح که در طول زمان ادامه دارد و با حضور مسیحیان در کلیسا قابل رویت نگاه داشته شده است.

8:- این نوع دیدگاه مخصوص انسان ها است، انسان هایی که کاری فراتر از آن نمی توانند بکنند که همه چیز را در مقوله های زمان و مکان بسنجند. درباره خدا به نوع دیگری است. او جاویدانی است، یعنی در نزد او همه چیز همزمان است، امری قابل مقایسه با مرکز یک دایره، در حالی که ما انسان ها دقت خود را متوجه دایره های حاشیه ای کرده ایم.

9:- Aber Christus sagt uns, „Niemand kann zum Vater kommen, außer durch mich!“ Für uns ist Christus nicht ein bewundernswerter großer Lehrer, Prophet oder Heiliger, der vor 2000 Jahren lebte, an den wir uns erinnern, den wir verehren und den wir uns zum Vorbild nehmen. Nein, Jesus Christus ist mehr! Durch seine Auferstehung ist Jesus Christus als Mensch für uns aktuell. Er ist nicht tot, er lebt. Wir können ihm durch die Zeit hindurch begegnen. Er ist uns wahrhaft gegenwärtig. Wir können als Menschen an seinem Heil teilnehmen, indem wir uns in seine Nachfolge begeben, uns mit Christus vereinigen und teilnehmen an seinem Leben und Sterben, weil er auferstanden ist und in der Ewigkeit lebt.

10:- Das ist im Übrigen auch der tiefere Sinn des Kirchenjahres, wo die Kirche die Heilstaten Gottes immer wieder uns erleben lässt. Und dies ist nicht ein historisches Gedächtnis, nicht eine symbolisches Mysterienspiel, kein Begehen von Gedenktagen, sondern die Vergegenwärtigung des Lebens und des Todes und der Auferstehung Jesu Christi in der Liturgie und im Sakrament. Dies ist ein tiefes Geheimnis unseres Glaubens.

11:- Jesus Christus wollte den Menschen für alle Zeiten nahe sein, nicht nur geistig, sondern auch fühlbar, sinnlich; denn der Mensch ist ein Geist-Leib-Wesen. Er hat daher die Sakramente eingesetzt, als sinnlich wahrnehmbare Wege, auf den der Mensch am Leben Christi Anteil haben kann. Die Sakramente stellen die Verbundenheit mit Christus her. Sie bauen das Reich Gottes auf und lassen die Gottesherrschaft über den Empfänger wirksam werden. Aber Gott respektiert die Freiheit des Menschen: Die Gottesherrschaft wirkt nur soweit, inwieweit der Empfänger sich auch tatsächlich von Gott ergreifen lassen will. In den Sakramenten begegnet der Mensch Christus selbst und lässt sich in Christus umgestalten.

Welches sind nun die Sakramente:

12:- A. **die Taufe:** unter den Zeichen des Wassers, das rein natürlich schon Reinigung bewirkt, und den Worten: „Ich taufe Dich im Namen des Vaters, des Sohnes und des Heiligen Geistes“ bewirkt dieses Sakrament, dass die Erbsünde und alle bis dahin getanen Sünden abgewaschen werden und der Getaufte in die Familie Gottes aufgenommen wird, der Sünde stirbt und ein neuer Mensch wird, lebendiger Teil der Kirche und damit der Brücke zwischen Gott und den Menschen wird. Die Heiligste Dreifaltigkeit nimmt Wohnung in seiner Seele.

Dieses Sakrament ist das einzige, was absolut notwendig ist zum Heil

13:- B. **die Firmung:** der frisch Getaufte wird mit heiligem Öl gesalbt und dabei der Heilige Geist auf ihn herabgerufen. Der Heilige Geist soll ihn stärken mit seinen sieben Gaben, und der Getaufte soll die 12 Früchte des Heiligen Geistes für sich bewusst empfangen und aus dem Heiligen Geist heraus sein Leben gestalten.

14:- B. **die heilige Eucharistie:** dieses Sakrament ist das Herz der Kirche. Sie enthält Christus selbst. Sie ist die innigste Form der Lebensgemeinschaft mit Christus. Der Christ kann Christus empfangen, aber die Anwesenheit Christi bleibt über den Empfang hinaus unter dem äußeren Zeichen des Brotes bestehen, Er ist wirklich anwesend. Wir werden dieses Sakrament im Folgenden besonders vertiefen.

15:- C. **die Beichte:** Auch nach der Taufe, wo die Erbsünde weggewaschen und die Gemeinschaft mit Gott wiederhergestellt wurde, bleibt der Mensch Versuchungen ausgesetzt. Er wird schwach, er hat noch verschiedene Gewohnheiten des alten Menschen, die er noch nicht endgültig hat ablegen können. Er muss darum kämpfen, besser zu werden. In diesem Kampf erleidet er auch Niederlagen. Hier greift dieses Sakrament der Barmherzigkeit Gottes. Wenn wir bereuen und umkehren, gewährt Gott uns Verzeihung durch den Priester, der *in persona Christi*, die Absolution erteilt. Wir haben also immer die Chance, umzukehren und von neuem zu beginnen.

9:- اما مسیح به ما می گوید: «هیچکس به نزد پدر نمی آید، مگر از راه من!» برای ما، مسیح، یک معلم، پیامبر یا قدیس ارزشمند و بزرگ نیست که بالغ بر 2000 سال پیش می زیست، ما او را به یاد می آوریم، او را جلال می دهیم و او را الگوی خود قرار می دهیم. خیر، عیسی مسیح فراتر از اینهاست! عیسی مسیح با رستاخیزش، در مقام انسان برای ما پدیده ای روزآمد است. او نمرده است و زنده می ماند. ما قادر هستیم در گذر زمان او را ملاقات کنیم. او برآستی برای ما حضور دارد. ما قادر هستیم در مقام انسان، به این ترتیب در نجات از سوی او سهیم شویم که وارد جرگه پیروان او شویم، با مسیح متحد گردیم و در زندگی و مرگ او سهیم گردیم، چرا که او از مرگ برخاسته و تا به ابد زندگی می کند.

10:- این امر همچنین عمیق ترین معنا و مفهوم سال عبادی است، یعنی روندی که طی آن، کلیسا اجازه می دهد که عملکرد نجات خدا را پیوسته و بی وقفه تجربه کنیم. و این یک حافظه تاریخی نیست، یک بازی عرفانی نمادین نیست و به معنای برپایی یادبودها هم نیست، بلکه حضور حیات، مرگ و رستاخیز عیسی مسیح در آیین عبادی و آیینی فیض بخش است. این، رازی ژرف از ایمان ماست.

11:- عیسی مسیح می خواست در همه زمان ها به همه انسان ها نزدیک باشد، نه فقط از نظر روحی، بلکه همچنین به شکل محسوس و از راه حواس انسانی؛ چرا که انسان موجودی ساخته شده از جسم و روح است. از این رو، او آیین های فیض بخش را مقرر کرد، به عنوان عملکردهایی که از راه حواس قابل درک هستند و از طریق آنها انسان می تواند در زندگی مسیح سهیم گردد. آیین های فیض بخش، نشان دهنده پیوند با مسیح هستند. آنان ملکوت خدا را می سازند و اجازه می دهند که حاکمیت خدا بر دریافت کنندگان این آیین های فیض بخش، اثرگذار باشد. اما خدا به آزادی انسان ها احترام می گذارد: حکومت خدا فقط تا به آنجا اثر خود را نشان می دهد که دریافت کنندگان آیین های فیض بخش، برآستی هم اجازه دهند که خدا به آنان دست یازد. در آیین های فیض بخش، انسان با شخص مسیح دیدار می کند و اجازه می دهد که به شکل مسیح تغییر صورت دهد.

آیین های فیض بخش کدام اند؟

12:- الف. **تعمید:** این آیین فیض بخش با آب به عنوان یک نشانه که به شکل کاملاً طبیعی، پاکی به دنبال می آورد و با ادای عبارت: «من تو را به نام پدر، پسر و روح القدس تعمید می دهم»، این تأثیر را به دنبال دارد که گناه نخستین و همه گناهانی که فرد تا آن زمان انجام داده است، می شوید و به دنبال آن، فرد تعمیدیافته در خانواده خداوند پذیرفته شود. هم گناه از بین می رود و هم این انسان نو، به بخشی زنده از کلیسا و به این ترتیب به پلی ارتباطی میان خدا و انسان تبدیل می گردد. از راه این آیین فیض بخش، مقدس ترین خدای سه گانه در روح انسان ساکن می شود. این آیین فیض بخش، تنها آیینی است که برای نجات، کاملاً ضرورت دارد.

13:- ب. **استواری:** فردی که تازه تعمیدیافته است، با روغن مقدس تدهین می شود و به این ترتیب، روح القدس بر او نازل می گردد. روح القدس او را با هفت عطیه خود قوت می بخشد و فرد تعمیدیافته، باید 12 ثمره روح القدس را آگاهانه دریافت دارد و احیاء شده به روح القدس، زندگی خود را شکل دهد.

14:- ت. **قربانی مقدس:** این آیین فیض بخش به منزله قلب کلیسا است. این آیین شخص مسیح را در خود جای می دهد. این مراسم، قلبی ترین و نزدیک ترین شکل اشتراک زندگی انسانی با مسیح است. فرد مسیحی می تواند مسیح را دریافت دارد، اما حضور مسیح، فراتر از عمل دریافت جسم او تحت نمای ظاهری نان، بر جای خود باقی می ماند. او برآستی حضور دارد. در بخش دیگری که در پی می آید، این آیین فیض بخش را به شکل ویژه بررسی می کنیم.

15:- ث. **توبه:** حتی بعد از تعمید که گناه نخستین از انسان زوده و اشتراک با خدا از نو برقرار می شود، و سوسه های انسانی به جای خود باقی می مانند. انسان ضعیف می شود. او هنوز عادات گوناگونی از انسان کهن را در خود دارد که نمی تواند به شکل قطعی از آنها دست بشوید. بنابراین باید برای بهتر شدن، بجنگد. او در این نبرد، شکست هایی را هم متحمل می شود. در اینجا است که این آیین فیض بخش خدای مهربان وارد عمل می شود. هنگامی که ما اظهار پشیمانی و به دنبال آن توبه و بازگشت می کنیم، خدا به ما بخشودگی گناهان را از سوی کشیش و عده می دهد، کشیشی که در شخص مسیح، بخشایش را عملی می سازد. بنابراین ما همواره از این امکان برخوردار هستیم که توبه و از نو آغاز کنیم.

16:- D. **die Krankensalbung**: ein Sakrament, das den Kranken stärken soll und an die Heilungswunder Christi erinnert. In Todesgefahr wirkt das Sakrament wie die Beichte und erlässt die Sünden, wenn der Betreffende nicht mehr bei Bewusstsein ist. Die Beichte und die Krankensalbung sind die Sakramente der Heilung.

17:- E. **die Priesterweihe**: Es verleiht dem Mann, der dem Ruf Gottes folgt, die Fähigkeit, Christus seine Stimme und seine Hände zu geben. Er ist ein ganz besonderes Instrument zum Aufbau der übernatürlichen Gemeinschaft des Volkes Gottes.

18:- F. **die Ehe**: Sie ist Abbild der Liebe Christi zur Kirche, treu und unauflöslich, aber auch wegen ihrer Funktion im Aufbau der menschlichen Gesellschaft. Die Ehepartner, Mann und Frau, nehmen teil an der primären Schöpfung Gottes, sie sind im besonderen Maße Mitarbeiter Gottes, der mit ihnen und durch sie neues, auf Ewigkeit angelegtes Leben schafft: Die Eltern bereiten die Materie (Gene) und Gott gibt die Geistseele. Den Eltern ist aber auch das geistige Wachstum der Kinder anvertraut, sie haben das primäre Recht und die Pflicht der Erziehung.

19:- Das Ehesakrament spenden sich Mann und Frau gegenseitig. Der Priester oder Diakon ruft den Segen auf das Paar herab und ist sonst nur Zeuge. Das Ehesakrament ist nur zustande gekommen, wenn Mann und Frau in Freiheit und ohne Furcht und Zwang die Ehe wollen und sich ihr Jawort geben, und dieses Ja durch die körperliche Vereinigung des Paares vollzogen wird.

16:- ج. تدهین بیماران: آیینی فیض بخش که به بیماران قوت می بخشد و معجزه نجات از سوی مسیح را به آنان یادآوری می کند. در مواردی که خطر مرگ تهدید می کند، این آیین فیض بخش مانند توبه عمل می کند و اگر بیمار به هوش نباشد، گناهان او را پاک می سازد. توبه و تدهین بیماران جزو آیین های فیض بخش نجات هستند.

17:- ح. دست گذاری کشیشان: این آیین به مردی که ندای خدا را پیروی کرده است، این توانایی را می بخشد که صدا و دستان خود را به مسیح واگذار کند. او به ابزاری کاملاً ویژه برای ایجاد اشتراکی فرازمینی میان خدا و قوم خدا بدل می شود.

18:- خ. ازدواج: این آیین، تصویری از محبت مسیح به کلیسا است، وفادارانه و ناگسستنی، اما همچنین کارکردی در ساخت و ساز جامعه انسانی دارد. زوجین، یعنی مرد و زن، در آفرینشگری که خدا باعث و بانی اولیه آن است، سهیم می گردند، به میزانی معین به همکاران خدا بدل می شوند که همراه با آنان و از راه آنان، یک زندگی نوین را که برای ابدیت در نظر گرفته شده است، خلق می کنند: والدین ماده (ژن ها) و خدا روح ها را در اختیار قرار می دهند. اما رشد و پرورش روحی کودکان به والدین نیز واگذار شده است، اختیار و وظیفه تربیت، در درجه اول به عهده آنان است.

19:- آیین فیض بخش ازدواج را مرد و زن متقابلاً به یکدیگر اهداء می کنند. کشیش یا شماس، به زوجین برکت می دهد و به غیر از آن، فقط نقش شاهد را دارد. آیین فیض بخش ازدواج فقط زمانی برگزار می شود که زن و مرد آزادانه و بدون ترس و زور، خواهان زناشویی باشند و به یکدیگر متقابلاً پاسخ مثبت دهند. این پاسخ مثبت با پیوند بدن های آنان با یکدیگر به کمال می رسد.

Über die Sünde

1:- „Die Sünde drückt den Menschen zu einem Leben herab, das in sich selbst verfangen ist, ohne Ausblick und weiten Horizont.“ (Yves de Montcheuil, Schottkommentar Donnerstag, 20. Woche des JK)

Sünde ist Abwendung von Gott und Zuwendung zum Geschöpflichen.

Sünde ist Störung der Ordnung, Beeinträchtigung des Verhältnisses von Mensch zu Gott und vergiftet das soziale Leben.

2:- Dabei ist der wahre Mensch ein Ebenbild Gottes: d.h. je mehr er sich mit Gott verbindet und je weniger er sich auf sich selbst konzentriert, desto vollkommener ist er Ebenbild. Die Sünde verunstaltet das Ebenbild Gottes im Menschen. Aber aus sich heraus kann der durch die Erbsünde (Ursünde) geschwächte Mensch die Sünde nicht vermeiden. Er braucht hierzu die Gnade (= Zuwendung Gottes, um eine dauerhafte Gemeinschaft mit ihm aufzubauen). Gott schenkt jedem diese Gnade. Der Mensch muss jedoch diese Gnade auch annehmen. Christus ist für alle Menschen gekommen, aber nur viele werden gerettet! Wie viele gerettet werden, hängt auch von unserem missionarischen Eifer ab, die Erlösung durch Christus bekannt zu machen.

Das Ostergeschenk Christi ist die Sündenvergebung durch die Taufe und durch die Beichte

Arten der Sünde

3:- Wir sagen im Schuldbekenntnis zu Beginn der Messe: „Ich bekenne Gott, dem Allmächtigen, und allen Brüdern und Schwestern, dass ich Gutes unterlassen und Böses getan habe. Ich habe gesündigt in Gedanken, Worten und Werken.....“

Damit haben wir bereits eine gute Einteilung der verschiedenen Sünden:

4:- Es gibt also **Unterlassungssünden**, wo wir schuldhaft etwas nicht getan haben, obwohl wir aus Gerechtigkeit oder Liebe verpflichtet gewesen wären, etwas zu tun; vielleicht weil wir faul waren oder zu ängstlich und feige oder einfach nur unaufmerksam und mit uns beschäftigt, oder weil es in unserem Interesse war.

Dann gibt es **Begehungssünden**, wo ich konkret etwas getan habe,

sei es rein innerlich in Gedanken (Vorverurteilung, Schadenfreude, Hass, Begierde,)

oder aber in Worten (Lügen, Beleidigungen, Verleumdungen, Ohrenbläselei)

Oder aber in konkreten Handlungen (Werken) (Diebstahl, Gewaltanwendung, mutwillige Zerstörung, Mord, Ehebruch, sexueller Missbrauch)

Ich kann andere zur Sünde verführen oder aber Ärgernis geben, d.h. Anlass zur Sünde sein.

Strukturen der Sünde

5:- Auch kann ich direkt oder auch nur indirekt an Sünden anderer mitwirken, wenn ich z.B. in einer „Struktur der Sünde“ mitwirke, als exzellenter Buchhalter, der alles vollkommen korrekt und legal, aber für einen Mafiaboss erledigt oder als Rechtsanwalt, der mit hoher Professionalität eine Abtreibungsklinik in einem Honorarprozess vertritt. Ich muss mir schon bewusst werden, für wen ich arbeite? wem nutzen meine Anstrengung und mein Einsatz? Verringere ich durch meine Arbeit die Anzahl der Sünden in der Welt oder erhöhe ich sie gar? Oder anders ausgedrückt: Wird die Welt durch meine Aktivitäten direkt oder indirekt besser oder schlechter? Ich kann mich nicht dadurch herausreden: Wenn ich es nicht tue, dann verdient ein anderer das Geld und nicht ich. Ich muss auch bereit sein, profitable Positionen aufzugeben, wenn ich feststelle, dass meine Arbeit zur Verschlechterung der Welt beiträgt.

درباره گناه

1: - «گناه، انسان را به سوی آن زندگی ای تنزل می دهد که در آن انسان بدون چشم انداز و برخورداری از افقی گسترده، اسیر می گردد» (ایو دو مونسول، تفسیر روز، دوشنبه هفته بیستم از تقویم عبادی).

گناه به معنی رویگردانی از خدا و روی آوردن به مخلوق است. گناه یعنی برهم خوردن نظم، اخلال در رابطه میان انسان و خدا و همچنین مسموم شدن فضای زندگی اجتماعی.

2: - در عین حال باید گفت که انسان تصویر مشابه [صورت] خداست، یعنی هرچه انسان خود را بیشتر با خدا پیوند دهد و کمتر ذهنش را متوجه خود سازد، به همان اندازه هم این تصویر کامل تر می شود. گناه، این تصویر الهی در انسان ها را از شکل می اندازد. اما انسان که به دلیل گناه موروثی (گناه نخستین) تضعیف شده است، قادر نیست به خودی خود از گناه پرهیز کند. او در این مورد به فیض (یعنی توجه خدا به او برای ایجاد اشتراکی دائمی با او) نیاز دارد. خدا این فیض را به هر فردی بخشیده است. اما انسان هم باید بخواهد که این فیض را بپذیرد. مسیح برای همه انسان ها آمده است، اما فقط عده بسیاری هستند که نجات می یابند. این که چه تعداد نجات می یابند، به شور و شوق بشارتی ما برای اعلام نجات از سوی مسیح نیز بستگی دارد.

هدیه عید فصح از سوی مسیح برای ما، بخشودگی گناهان از طریق تعمید و از راه اعتراف و توبه است.

انواع گناه

3: - ما در ابتدای کارکرد توبه در سرآغاز مراسم سپاسگزاری چنین می گوئیم: «من اعتراف می کنم به خداوند، قادر متعال و به همه برادران و خواهران که نیکی را واسپرده و به شر پرداخته ام. من گناه کرده ام در پندار، گفتار و کردار...»

با این سخنان، از مقدمه خوبی برای بررسی انواع مختلف گناهان برخوردار می شویم:

4: - پس **گناهان ناشی از سهل انگاری** وجود دارد که طی آنها، با قصور خود از انجام کاری سر باز زده ایم، هرچند که از سر عدالت یا محبت موظف بوده ایم این کار را انجام دهیم؛ شاید به این دلیل که تنبل، ترسو و بزدل و یا به سادگی بی دقت بوده ایم، فقط به خود پرداخته ایم یا منافعمان ایجاب می کرده است که این کار را انجام ندهیم.

اما در مرحله دوم، گناهان رفتاری هم وجود دارد که طی آنها کاری را به عینه انجام داده ایم:

چه در باطن خود و در **افکار** (پیشداوری ها، شادی از زیان دیگران، نفرت، طمع و ...)

چه در **کلام** (دروغ گویی ها، تهمت ها، افتراها، غیبت کردن ها)

و یا با **رفتارهای عینی و محسوس** (اعمال) (دزدی، خشونت، خسارت زدن های عمدی، قتل، زنا، سوءاستفاده های جنسی).

ممکن هم هست که من دیگران را هم به سوی گناه گمراه کنم یا آزارشان دهم، یعنی انگیزه انجام گناه شوم.

ساختارهای گناه آلود

5: - من همچنین می توانم به شکل مستقیم یا فقط به شکل غیرمستقیم بر گناهان دیگران تأثیر بگذارم، برای نمونه اگر در یک «ساختار گناه آلود» سهیم باشم. درست مانند حسابداری که همه کارهای خود را به شکل کاملاً صحیح و قانونی اما برای رئیسی وابسته به مافیا انجام می دهد یا وکیلی که با مهارت فراوان و دریافت دستمزدهای توافقی، نمایندگی موکلانی را در یک کلینیک مخصوص سقط جنین برعهده دارد. من باید از این نکته آگاه باشم که برای چه کسی کار می کنم؟ تلاش ها و کارکردهای شغلی من به نفع چه کسی است؟ آیا من با کاری که انجام می دهم، از میزان گناهان در جهان می کاهم یا آنها را افزایش می دهم؟ یا به بیان دیگر: آیا جهان از راه کارهایی که من انجام می دهم، به شکل مستقیم یا غیرمستقیم، بهتر یا بدتر می شود؟ مجاز نیست دستمزدهای ناحقی را که دریافت می کنیم به این ترتیب توجیه کنیم که اگر من آنها را دریافت نکنم، یک نفر دیگر از آنها بهره مند می شود. من همچنین باید آمادگی آن را داشته باشم که اگر مشخص شود، کار من به وخیم شدن وضع جهان کمک می کند، از موقعیت های شغلی سودآور چشم پوشی کنم.

Todsünden – lässliche Sünden

6:- Nun ist nicht jede Sünde gleich schwer. Man unterscheidet die schwere Sünde (auch Todsünde genannt), die leichte (lässliche) Sünde und die Unvollkommenheit. Letztere ist eigentlich keine Sünde aber doch eine Unvollkommenheit, eine Lieblosigkeit, eine Nachlässigkeit, die uns daran hindern, wirklich gut zu sein.

7:- Eine schwere Sünde liegt immer vor, wenn es sich um eine schwere Materie handelt, der Betreffende um die Sündhaftigkeit weiß und sie trotzdem bewusst und frei tut. Eine schwere Sünde trennt den Menschen eindeutig von Gott. Stirbt er im Zustand der schweren Sünde ohne diese zu bereuen, kommt er in die Hölle (daher Todsünde). Sie führt zum Tod der Seele, zur ewigen Gottferne. Die Kirche lehrt, dass jede schwere Sünde sofort bereut und so schnell wie möglich gebeichtet werden muss. Im Zustand der schweren Sünde darf man nicht zur Kommunion gehen.

8:- Eine leichte (lässliche) Sünde liegt vor bei einer leichten Materie oder aber bei (behebbar, aber nicht beabsichtigtem) Nichtwissen oder aber bei Unachtsamkeit oder nicht vollständiger Wachheit und Bewusstheit.

9:- Der Grundsatz sollte sein, bevor ich mich in Haarspalterei, ob nun die Sünde nun schwer oder leicht sei, verstricke, lieber zur Beichte gehen; insbesondere dann, wenn eine Handlung mich belastet. Die Wahrheit wird uns frei machen. Raus damit, bereuen, wenn es Sünde war, und dann wieder von vorne anfangen und in die Zukunft gucken.

10:- Jesus Christus kennt unsere Schwachheit. Auch wenn wir es eigentlich nicht wollen, erliegen wir immer wieder den Versuchungen zur Sünde. Was wir getan haben, ist getan und kann nicht wieder ungeschehen gemacht werden; aber die Schuld, die damit verbunden ist, gilt es zu bewältigen. Er fordert uns auf, uns nach jedem Sturz vertrauensvoll wieder in die Arme unseres liebenden Vaters zu werfen, zu bereuen und wieder neu anzufangen (siehe das Gleichnis vom verlorenen Sohn – Lk 15, 11-32). Das von ihm eingesetzte Sakrament der Buße ist der Weg, über den unsere Schuld getilgt wird, damit wir uns erneut um das Gute bemühen können und unsere Freude so vollkommen sein wird.

11:- Noch einige Grundsätze:

Niemals rechtfertigt der gute Zweck den Einsatz von schlechten Mitteln!

Wenn eine Handlung zwei Effekte hat, eine positive und eine negative; dann darf ich die Handlung nur ausführen, wenn ich die positive Wirkung will und die negative nur in Kauf nehme. Die positive Wirkung muss aber sicher eintreten und wesentlich größer sein, als die negative, die ich in Kauf nehme (Nicht mit Kanonen nach Spatzen schießen). Es darf keine andere Handlungsalternative geben, wo die negative Wirkung vermieden werden kann oder schwächer ist. Es muss also einen gewichtigen Grund geben, um den negativen Effekt zuzulassen.

Eine gute Absicht allein rechtfertigt nichts.

12:- Umstände können die Güte oder Schlechtigkeit einer Handlung abmildern oder erhöhen, aber nicht eine gute Handlung schlecht, bzw. eine schlechte Handlung gut machen.

Nur 100 % Reue ist echte Reue

13:- Wir können Gott nicht umstimmen, indem wir etwas mehr Gutes tun als Böses und mit ihm verhandeln, nach dem Motto: im Ganzen ist meine Bilanz doch noch knapp positiv. Nein, radikale Umkehr ist angesagt. Alles Böse ist zu bereuen!

گناهان مرگبار - گناهان سهل انگارانه

6:- باید گفت که هر گناهی، گناه سنگین به شمار نمی رود. باید میان گناهان سنگین (که گناهان مرگبار هم نامیده می شوند) و گناهان سبک (سهل انگارانه) و نقص و کاستی ها تفاوت قائل شد. مورد آخر، در واقع گناه نیست، اما نقص، بی مهری و یا سهل انگاری ای به شمار می رود که مانع از آن می شود که برآستی نیک باشیم.

7:- گناه سنگین همیشه زمانی رخ داده است که مضمونی جدی در میان باشد، فرد گناهکار از گناه بودن آن آگاه باشد و به رغم آن، آن را داوطلبانه و آگاهانه انجام دهد. گناه سنگین، انسان ها را آشکارا از خدا دور می کند. اگر فرد گناهکار در وضعیتی که گناهی سنگین مرتکب شده است از دنیا برود، بی آن که از آن اظهار پشیمانی کرده باشد، وارد جهنم می شود (اصطلاح گناه مرگبار به همین دلیل به آن اطلاق می شود). این نوع گناه، به مرگ روح و دوری ابدی از خدا می انجامد. کلیسا تعلیم می دهد که باید از گناه سنگینی بی درنگ اظهار پشیمانی و به سرعت به آن اعتراف کرد. در صورتی که فرد مرتکب گناه سنگینی شده باشد، اجازه دریافت نان مقدس را ندارد.

8:- گناه سبک (سهل انگارانه) زمانی صورت می گیرد که مضمون ساده ای مطرح باشد یا ندانم کاری (قابل جبران و غیر عمدی) مطرح باشد یا بی توجهی یا عدم هوشیاری و آگاهی لازم دخیل باشد.

9:- اما قانون اصلی باید این باشد که قبل از موشکافی کردن در این که گناهی که مرتکب شده ام، سنگین یا سبک بوده است، به اعتراف بروم؛ بویژه زمانی که رفتاری روی دشمنان سنگینی می کند. بیان حقیقت، ما را رها و آزاد می کند. اگر گناهی در کار بوده باشد، باید به سرعت همه چیز را بیرون ریخت و اظهار ندامت کرد و سپس از نو دوباره شروع کرد و نگاه را متوجه آینده ساخت.

10:- عیسی مسیح، از ناتوانی ما آگاه است. ما حتی اگر خودمان نخواهیم، پیوسته و پیوسته در معرض وسوسه های گناه قرار می گیریم. کاری که ما انجام داده ایم، دیگر انجام گرفته است و دیگر نمی توان آن را برگرداند؛ اما باید بر احساس تقصیری که به انجام این کار مربوط می شود، غلبه کرد. مسیح از ما می خواهد، به دنبال هر بار سقوط، با اعتماد فراوان دوباره خود را به آغوش پدر عزیزمان ببندازیم، اظهار ندامت کنیم و دوباره از نو شروع کنیم (مراجعه کنید به تمثیل پسر گمشده در آیه های 11 تا 32 از باب 15 انجیل لوقا). آیین فیض بخش توبه که او مقرر کرده است، راهی است که از طریق آن، احساس تقصیر در ما برطرف می شود تا بتوانیم از نو برای انجام عمل نیک تلاش کنیم و اجازه دهیم که به این ترتیب، شادی ما تکمیل شود.

11:- چند اصل دیگر:

- نیت خیر، هرگز استفاده از ابزار نادرست را توجیه نمی کند.
- اگر عملکردی دارای دو جنبه باشد، یعنی یک جنبه مثبت و یک جنبه منفی، تنها زمانی مجاز به انجام آن هستیم که جویای تأثیر مثبت آن باشیم و تأثیر منفی آن را فقط به جان بخرم [نه این که طلب کنم]. اما تأثیر مثبت باید حتماً نمود پیدا کند و بیشتر از آن تأثیر منفی ای باشد که به جان می خرم (برای شکار گنجشک ها احتیاجی به شلیک توپ نیست!). باید حتماً نوع دیگری از عملکرد که بتوان در آن از تأثیر منفی اجتناب کرد یا از شدت آن کاست، امکان پذیر نباشد. پس باید حتماً دلیل موجهی برای به جان خریدن تأثیرهای منفی این کار وجود داشته باشد.
- نیت خوب به تنهایی، هیچ چیز را توجیه نمی کند.

12:- • ممکن است شرایط از نیکی یا شرارت یک عملکرد بکاهند یا آن را افزایش دهند، اما ممکن نیست که عملکردی نیک، شر و عملکردی شر، نیک شود.

فقط پشیمانی صد در صد است که پشیمانی به شمار می رود

13:- ما نمی توانیم با انجام میزان کمی بیشتر از عملکرد نیک به نسبت به عملکرد شر، نظر خدا را عوض کنیم و با او بر اساس این شعار معامله کنیم که: طرازنامه اعمال من در کل تقریباً مثبت است. خیر، نیاز به یک رویگردانی کامل وجود دارد. باید از هر شرارت پشیمان شد!

14:- Wenn ich mich mit einem Freund überworfen habe wegen dreier Dinge, kann ich nicht zu ihm gehen und sagen, komm lass uns wieder versöhnen! Ich bitte Dich um Verzeihung für die beiden Ungeschicklichkeiten, aber die dritte Sache bereue ich nicht. Dann wird der Freund sagen, schön und gut, aber da kommen wir nicht zusammen.

Sünde = Mangel am Guten

15:-So ist das mit dem Guten. Etwas ist nur gut, wenn es komplett gut ist. Wenn es einen Mangel hat, ist es eben nicht mehr gut, sondern vielleicht noch akzeptabel oder ausreichend, aber nicht mehr gut und perfekt. Die Sünde ist ein Mangel an Gutem. Es fehlt zur Vollkommenheit etwas. So wie die Brücke einstürzt, wenn nicht genug Eisenbewehrung eingebaut ist. Es ist zwar viel und guter Beton verbaut, aber es fehlt das Eisen; damit trägt die Brücke nicht und stürzt ein. Dieser Mangel kommt nicht von Gott, sondern es ist der Mensch, der unvollkommen handelt, sündigt.

Irrtum – Sünde

16:- Dabei müssen wir den Irrtum – er wusste es nicht besser und hatte auch keine Gelegenheit seinen Irrtum zu beseitigen – von der Sünde unterscheiden. Bei der Sünde weiß der Sünder es entweder besser und handelt bewusst schlecht, oder aber er weiß es nicht so genau, unterlässt aber bewusst auch alles, um sich schlau zu machen, nach dem Motto: was ich nicht weiß, macht mich nicht heiß. Nicht-Wissen schützt vor Strafe nicht, wenn ich es hätte wissen können! Dies alles vermehrt die Schuld.

17:- Nachlässigkeiten (Schlendrian) oder Unaufmerksamkeiten vermindern die Schuld.

Einige Laster und Hauptsünden

Stolz, Eitelkeit, Ruhmsucht, Rechthaberei
Übermut, Selbstüberschätzung

Wollust, Genussucht, Ausschweifung
Luxus, Begierde,
Völlerei, Selbstsucht

Lüge, **Unmäßigkeit**, **Unkeuschheit**

Geiz, **Habgier**, Ausnutzung, Eigennutz

Einige Tugenden

Demut, Dankbarkeit, Einfachheit, **Klugheit**
Bescheidenheit, Eleganz, Starkmut,
Selbstüberwindung, **Tapferkeit**

Enthaltensamkeit, Reinheit, Gedankenkontrolle,

Selbstbeherrschung, Respekt, **Mäßigung**

Nüchternheit, Treue, Keuschheit,

Wahrhaftigkeit, Ordnungsliebe

Loslösung, Großzügigkeit, Sparsamkeit,

Gerechtigkeit, Rechtschaffenheit, Ehrlichkeit, Dienst- und Opferbereitschaft

14- اگر من با یک دوست به خاطر سه موضوع در افتاده باشم و جدل کرده باشم، نمی توانم نزد او بروم و بگویم، بیا دوباره با هم آشتی کنیم! به خاطر دو مورد جدلی مان از تو معذرت می خواهم، اما از مورد سوم پشیمان نیستم! در این صورت، این دوست خواهد گفت، بسیار خب، اما با این روش رفاقت ما از نو برقرار نمی شود.

گناه، معادل کمبود نیکی است

15- درباره نیکی نیز چنین است. یک چیز، زمانی نیک است که به کل نیک باشد. اگر این مورد دارای یک کاستی باشد، دیگر نیک نیست، بلکه شاید فقط قابل قبول و کافی باشد، اما دیگر نیک و کامل نیست. گناه به منزله کمبود نیکی است. در اینجا از کمال، چیزی کم است. درست همانطور که وقتی آهن کافی در ساخت یک پل به کار برده نشده بشد، پل سرنگون می شود. هرچند برای ساخت آن ممکن است بتون کافی و با کیفیت خوب به کار گرفته شده باشد، اما آهن کافی نبوده است؛ به این ترتیب، پل قدرت تحمل وزن را ندارد و فرومی ریزد. مسبب این کاستی، خدا نیست، بلکه انسان است که ناقص عمل کرده، یعنی مرتکب گناه شده است.

اشتباه - گناه

16- در عین حال باید میان اشتباه - زمانی که کسی راه بهتری سراغ ندارد و موقعیتی هم برای برطرف کردن گناهش نداشته است - و گناه تفاوت قائل شد. در مورد گناه، فرد گناهکار یا احساس می کند که بهتر می داند و آگاهانه، خلاف عمل می کند یا اطلاع دقیق ندارد، سهل انگاری می کند، اما همزمان آگاهانه دست به هر کار می زند تا خودش را بر اساس شعار «من که نمی دانستم، پس تقصیر ندارم» زرنگ جلوه دهد. عدم آگاهی، زمانی که امکان آن وجود داشته است که من به آگاهی برسم، مانع از آن نمی شود که من مجازات شوم. همه اینها بر میزان تقصیر می افزاید.

17- سهل انگاری ها (شلختگی های رفتاری) یا بی توجهی ها، از شدت تقصیر می کاهند.

الف. فهرست برخی گناهان اصلی

غرور، خودپسندی، شهرت طلبی، رفتاری های حق به جانب گرایانه، تکبر، خودبرترپنداری، کامجویی افراطی جنسی، لذت طلبی، افراط، تجمل پرستی، طمع ورزی، شکم بارگی، خودپرستی، دروغگویی، بی جنبه گی، بی عفتی، حسادت، حرص و آز، سوءاستفاده، استفاده نابجای شخصی.

ب. فهرست برخی فضایل

فروتنی، سپاسگزاری، سادگی، افتادگی، وقار، بی باکی، غلبه بر نفس، پرهیزکاری، پاکدامنی، تسلط بر افکار، خودداری، ارج گذاری، میانه روی، هوشیاری، وفاداری، عفت، اخلاص، نظم خواهی، گذشت، دست و دلبازی، صرفه جویی، عدالت، حق طلبی، صداقت، آمادگی خدمت و فداکاری.

Das Bußsakrament

1:- Jesus bringt keine Doktrin, keine Philosophie, kein Gesetzbuch, sondern ruft zur Nachfolge auf:
„Ich bin der Weg und die Wahrheit und das Leben, niemand kommt zum Vater außer durch mich.“
(Joh 14,6)

„Nehmt mein Joch auf euch und lernt von mir; denn ich bin gütig und von Herzen demütig; so werdet ihr Ruhe finden für eure Seele.“ (Mt 11,29)

2:- Seine Lehre ist die von der Umkehr und des Reiches Gottes, und nach seinem Leiden und Auferstehung hat er 40 Tage lang vom Reich Gottes gesprochen (Apg 1,3)
Er öffnete den Aposteln die Augen für das Verständnis der Schrift (Lk 24,45), Ja der eigentliche Sinn des Kommens Jesu:

Mt 1,21 „ihm sollst du den Namen Jesus (Gott rettet) geben; denn er wird sein Volk von seinen Sünden erlösen.“

Joh 1,29 „Seht das Lamm Gottes, das die Sünde der Welt hinwegnimmt.“

Prophezeiungen des Alten Bundes

3:- Jr 31,34 „Denn ich werde ihnen ihre Sünden vergeben und werde mich ihrer Vergehen nicht mehr erinnern.“

Is 53,11 „Viele befreit mein Knecht von der Schuld, unsere Frevel lädt er auf sich.

Ez 36,22-32 neuer Bund

4:- Das Bild vom Lamm bezieht sich auf Isaias, Bild des untadeligen Osterlamm, Papst Benedikt XVI weist daraufhin, das Jesus am Kreuze starb, als im Tempel die Osterlämmer geschlachtet wurden.

5:- Die Sünde ist das eigentliche Übel. Jesus ist nicht in die Welt gekommen, um Lösungen für zeitliche, materielle Dinge zu bringen (heilen, Brotvermehrung, politischer Messias), sondern um die Sünder zur Umkehr zu rufen (Lk 5,32) um zu suchen und zu retten, was verloren ist, um die Sünder zu retten (1Tim 1,15)

Das Ostergeschenk Christi ist die Sündenvergebung durch die Taufe und durch die Beichte.

6:- Sünde ist Abwendung von Gott und Zuwendung zum Geschöpflichen

Sünde ist Störung der Ordnung, Beeinträchtigung des Verhältnisses von Mensch zu Gott und vergiftet das soziale Leben.

Der wahre Mensch ist Ebenbild Gottes: je mehr er sich mit Gott verbindet, desto weniger ist er auf sich selbst konzentriert. Der Mensch braucht Gnade.

Jesus vergibt Sünden:

Mt 9,2 Gelähmter auf der Bahre

Lk 7,48 Sünderin

Joh 5,14 Gelähmte in Bethesda

Apg 2,38 Pfingsten – Taufe zur Vergebung der Sünden

Die Schlüsselgewalt der Kirche in Person der Apostel -> Bischöfe -> Priester (apostolische Sukzession)

Mt 16,18 + 18,18, Joh 20, 21-23 (Einsetzung des Sakramentes)

Sündenvergebung durch Bekenntnis und in der Gemeinde Mt 3,6, Mk 1,5 Apg 19,18

آیین فیض بخش توبه

1:- عیسی برای ما خط مشی، فلسفه یا کتاب قانون به همراه نیاورده است، بلکه ما را به پیروی از خود فرامی خواند:

«من راه و راستی و حیات هستم. هیچکس نزد پدر جز به وسیله من نمی آید» (یوحنا، 14، 6).
«یوغ مرا بر خود گیرید و از من تعلیم یابید زیرا که حلیم و افتاده دل می باشم و در نفوس خود آرامی خواهید یافت» (متی، 11، 29).

2:- تعلیم او شامل بازگشت و رویکرد به ملکوت خدا است. او به دنبال رنج ها و رستخیزش هم 40 روز متوالی از ملکوت خدا سخن گفت (اعمال، 1، 3).

او چشمان حواریون را به روی درک جدیدی از متون مقدس (لوقا، 24، 25) و حتی به سوی معنا و مفهوم واقعی ظهور عیسی بازکرد: در آیه 21 از باب اول انجیل متی چنین آمده است: «و نام او را عیسی خواهی نهاد، زیرا که او امت خویش را از گناهانشان خواهد رها کند».

در آیه 29 از باب اول یوحنا نیز چنین آمده است: «اینک بره خدا که گناهان جهان را برمی دارد».

پیشگویی عهد عتیق

3:- در آیه 34 از باب 31 کتاب ارمیاء چنین آمده است: «چون که عصیان ایشان را خواهم آمرزید و گناه ایشان را دیگر به یاد نخواهم آورد».

در کتاب اشعیا، 53، 11 می خوانیم: «بنده عادل من به معرفت خود بسیاری را عادل خواهد گردانید، زیرا که او گناهان ایشان را بر خویشتن حمل خواهد نمود».

در آیه های 22 تا 32 از باب 36 کتاب حزقیال از عهد جدید صحبت می شود.

4:- تصویر بره، به اشعیا برمی گردد، یعنی تصویر بره بی گناه فصیح. پاپ بندیکت شانزدهم در این باره می گوید که عیسی زمانی بر صلیب درگذشت که بره های عید فصیح در معبد قربانی می شدند.

5:- گناه، همان شرارت اصلی است. عیسی به جهان نیامده است که برای مسائل موقت و مادی ما راه حل هایی اراده دهد (شفا دادن، تکثیر نان، مسیحای سیاسی)، بلکه برای آن که گناهکاران را به بازگشت و توبه فراخواند (لوقا، 5، 32) و تا این که آنچه را از دست رفته است، جست و جو کند و نجات دهد تا گناهکاران را نجات دهد (1 تیموتائوس، 1، 15).

هدیه عید فصیح مسیح، بخشودگی گناهان از راه تعمید و مراسم توبه و اعتراف است.

6:- گناه، زمانی روی می دهد که روی آوردن من به مخلوقات چنان باشد که تأثیر منفی بر روی آوردن من به خدا داشته باشد یا اتکاء من به خدا را تضعیف کند.

گناه به منزله اخلال در نظم و اختلال در رابطه میان انسان و خدا و همچنین مسموم شدن زندگی اجتماعی است.

انسان راستین، به منزله صورت خداست: هرچه او بیشتر با خدا پیوند ایجاد کند، به همان نسبت کمتر ذهن خود را متوجه خود می سازد. انسان به رحمت الهی نیاز دارد.

عیسی گناهان را می بخشد:

در متی، 9، 2: مرد مفلوج خوابیده بر بستر.

در لوقا، 7، 48: زن گناهکار.

در یوحنا، 5، 14: مرد مفلوج در بیت حسدا.

در اعمال، 2، 38: پنیطیکاست - تعمید برای بخشودگی گناهان.

قدرت اصلی کلیسا در دستان شخص رسولان است که از آنها به اسقفان و سپس به کشیشان رسیده است (تسلسل رسولی).

همچنین مراجعه شود به متی، 16، 18 و 18، 18؛ یوحنا، 20، 21-23 (تأسیس آیین فیض بخش توبه).

درباره بخشودگی گناهان از راه اعتراف و همچنین در جماعات، بخوانید در متی، 3، 6؛ مرقس، 1، 5؛ اعمال، 19، 18.

7:- Sündenvergebung

1. für alle Sünden
2. Sakrament für alle nach der Taufe begangenen schweren Sünden
3. notwendige, ordentliche und sichere Weg; denn der Weg zu Gott führt über Christus, der Weg zu Christus über die Kirche mit dem Priestertum
4. direkte Sündenvergebung durch priesterliche Absolution
5. auf richterliche Weise durch Richterspruch des Priesters im Namen Christi im Forum Internum mit dem Ziel der Begnadigung und nicht der Verurteilung.

Dazu gehören:

8:- **Gewissenserforschung**, sich vor dem Angesichte Gottes stehend selbst erkennen. Bitte um den Hl. Geist, damit wir uns selbst recht erkennen (vgl. 1 Kor 13,12)

Reue

- + freiwillig
- + innerlich
- + alle schweren Sünden umfassen, soweit bewusst
- + übernatürlich (nicht wegen Ärger oder Schaden oder verletztem Stolz)
(Nietzsche: Das habe ich getan, sagt mein Gedächtnis, Der Stolz sagt, das kann ich nicht getan haben, und der Stolz überstimmt das Gedächtnis)
- + Attritio (Betrübnis)

9:- Erkenntnis der Sünde als Sünde führt zum Schmerz (contritio oder attritio)

- * Abscheu
- * Klarer Wille zur Änderung
- * Vorsatz (nicht nur Wunsch, sondern existentielle Tathandlung auf das Zielbild hin)

10:- Echte Schuld kann nur Gott vergeben

Gott vergibt und heilt die Wunde

Sünde ist immer gegen Gottes- und Menschenliebe.

Bekennnis

11:- Selbstanklage

- + eigene Sünden
- + in der Gegenwart Gottes
- + vor dem Priester als Repräsentant der Kirche
- + um die Vergebung der Sünden zu erlangen

12:- Es geht um den Sünder und nicht um die einzelne Sünde, sondern um Umkehr, daher ist eine häufige Beichte angeraten, um:

7:- بخشودگی گناهان

1. شامل همه گناهان می شود.
2. آیین فیض بخش توبه دربرگیرنده همه گناهان سنگینی است که فرد بعد از تعمید مرتکب می شود.
3. این راهی است اجتناب ناپذیر، به قاعده و مطمئن؛ چراکه راهی که به خدا منتهی می شود، از مسیح می گذرد و راه منتهی به مسیح از راه کلیسا با خدمت کاهنی در آن.
4. این راه به منزله بخشودگی مستقیم گناهان از راه اصل جزمی کهانت در کلیسا است.
5. این کار به شیوه ای مبتنی بر داوری، بنا به صدور حکم داوری از سوی کشیش و به نام مسیح در نشستی خصوصی [میان فرد گناهکار و کشیش اقرارنیش] با هدف بخشودگی و نه محکومیت صورت می گیرد.

آنچه باید به این روند افزود، موارد ذیل است:

8:- آزمایش وجدان

یعنی فرد به منظور خودشناسی، خود را در پیشگاه خدا قرار دهد و روح القدس را بطلبد تا بتواند خود را به درستی بشناسد (مقایسه کنید با 1 قرننیا، 13، 12).

پشیمانی

- داوطلبانه
- از صمیم قلب
- دربرگیرنده همه گناهان تا آنجا که از آنها آگاه هستیم
- فراتر از احساسات طبیعی انسانی (نه بنا به عصبانیت یا زبانی که دریافت می کنیم یا به سبب غرور لطمه خورده مان) (بنا به گفته نیچه: حافظه ام می گوید، من این کار را کرده ام؛ غرورم می گوید، امکان ندارد من این کار را کرده باشم؛ و غرور بر حافظه می چربد)
- احساس ملال و اندوه بابت گناه

9:- شناخت گناه به عنوان گناه، به درد (احساس اندوه و ملال) می انجامد

- پشیمانی
- اراده ای شفاف برای تغییر
- تصمیم گیری (نه فقط خواسته، بلکه عملکردی اساسی در مسیر رسیدن به هدف)

10:- گناه واقعی را فقط خدا می تواند ببخشد
خدا، جراحات را می بخشد و درمان می کند
گناه همیشه مغایر با محبت نسبت به خدا و انسان ها است.

11:- اعتراف

- داوری خود
- + آگاهی از گناهان خود
- + حضور در پیشگاه خدا
- + حضور در نزد کشیش در مقام نماینده کلیسا
- + درخواست بخشودگی گناهان

12:- موضوع مهم، فرد گناهکار است و نه تک تک گناهان؛ مهم، توبه و بازگشت است، از این رو، توصیه می شود که به کرات به اعتراف برویم، به منظور:

- # die Selbsterkenntnis zu fördern
- # die christliche Demut zu vertiefen
- # die sittliche Schwäche an der Wurzel zu packen
- # die geistliche Nachlässigkeit und Lauheit zu bekämpfen
- # den Willen zu stärken
- # die Seelenleitung zu ermöglichen
- # die Gnaden zu vermehren.

Die Beichte soll sein:

- + aufrichtig und demütig
- + formell vollständig
- + geheim
- + wenigstens 1 x im Jahr

Absolution durch den Priester

13:- Buße

- * soll eine freiwillige und bewusste Gegenaktion gegen die Folgen der Sünde sein,
- * die Befreiung von Weltverlorenheit und Selbstherrlichkeit bewirken,
- * in die Christusnachfolge – unser Kreuz tragen - einführen.

14:- Wirkung

1. die Aussöhnung mit Gott und Löschung der ewigen Sündenstrafen = die zeitliche bleiben (Buße)
2. das Wiederaufleben der Verdienste
3. der Erhalt von besonderen Gnaden bzgl. der gebeichteten Sünden
4. der Friede und die Freude des Herzens
5. die Sündentilgung ist unbedingt und unwiderruflich

- ترویج حس خودشناسی
- تعمیق بخشیدن به حس فروتنی مسیحی
- ریشه کن کردن ضعف های اخلاقی
- مبارزه با سهل انگاری ها و بی تفاوتی های روحی و اخلاقی
- تقویت اراده
- امکان پذیر ساختن هدایت روح
- افزایش فیض های الهی

اعتراف باید ویژگی های زیر را داشته باشد:

- + صادقانه و خاشعانه باشد
- + از لحاظ شکل بیانی کامل باشد
- + محرمانه صورت گیرد
- + دستکم یکبار در سال انجام شود

• بخشودگی از سوی کشیش

13: - • توبه

- باید اقدامی داوطلبانه و آگاهانه در مقابله با پیامدهای گناه باشد،
- باعث رها شدن از احساس بیگانگی با جهان و تسلط نفس بر انسان گردد،
- ما را به سوی پیروی از مسیح - حمل صلیب خودمان - هدایت کند.

14: - • تأثیرات

1. آشتی با خدا و پاک شدن جزای دائمی برای گناهان (به معنای آن است که جزای موقت یا همان توبه به قوت خود باقی است)
2. احیای شایستگی ها
3. دریافت فیض های ویژه در ارتباط با گناهان اعتراف شده
4. آرامش و شادی قلب
5. پاک شدن گناهان، امری قطعی و غیرقابل بازگشت است.

Mit Christus eins werden in der Eucharistie

1:- In einem Tagesgebet der Heiligen Messe (Montag der 16. Woche im Jahreskreis) beten wir:

Allmächtiger Gott,

dein einziger Sohn vor aller Zeit aus dir geboren,

ist in unserem Fleisch sichtbar erschienen.

Wie er uns gleichgeworden ist in der menschlichen Gestalt,

so werde unser Inneres neu geschaffen nach seinem Bild.

Darum bitten wir durch ihn, der in der Einheit des Heiligen Geistes mit dir lebst und herrscht in Ewigkeit.

2:- Joseph Ratzinger/Papst Benedikt XVI greift im Prolog seines Jesusbuches die Frage des Pilatus auf: Woher bist du? (Joh 19,9) und geht dann näher auf die Geschlechterregister bei Matthäus und bei Lukas ein. Bei der Gliederung von Matthäus fallen die drei 14-er Reihen auf beginnend von Abraham über David, die babylonische Gefangenschaft bis Josef und Jesus. Da die hebräischen Buchstaben des Namens David den Zahlenwert 14 ergeben, kann hier vermutet werden, dass es sich um eine symbolische Auflistung handelt, die die Abstammung Jesu von David unterstreichen möchte. „Man könnte von da aus sagen, der Stammbaum sei mit seinen dreimal 14 Generationen ein wahres Christkönig-Evangelium: Die ganze Geschichte schaut auf IHN hin, dessen Thron ewigen Bestand haben soll.“

3:- Lukas dagegen geht vom Wipfel (Jesus) zur Wurzel (Adam) „um freilich am Schluss zu zeigen, dass die letzte Wurzel nicht in der Tiefe, sondern in der 'Höhe' ist – Gott steht am Beginn des Menschseins. ... Jesus ist der neue Adam, der wieder 'von Gott' stammt – radikaler als der erste, nicht nur von Gott angehaucht, sondern wirklich 'Sohn'. Wenn bei Matthäus die Davidverheißung die symbolische Zeitstruktur prägt, so will Lukas – indem er bis zu Adam zurückgeht – zeigen, dass in Jesus die Menschheit neu beginnt. Der Stammbaum ist Ausdruck einer Verheißung, die die ganze Menschheit betrifft.“

4:- Johannes dagegen beantwortet die Frage nach dem woher ganz anders: „Im Anfang war das Wort, und das Wort war bei Gott, und Gott war das Wort ... Und das Wort ist Fleisch geworden und hat unter uns gezeltet“ (Joh 1,1-14) – wörtlich heißt es gezeltet und nicht, wie üblicherweise übersetzt, gewohnt. „Der Mensch Jesus ist das Zelten des Wortes, des ewigen göttlichen Logos in dieser Welt. Das 'Fleisch' Jesu, seine menschliche Existenz, ist das 'Zelt' des Wortes: Die Anspielung auf das heilige Zelt des wandernden Israel ist unverkennbar, schreibt Benedikt. Jesus ist sozusagen das Zelt der Begegnung – ganz real das, wofür das Zelt und der spätere Tempel nur als Zeichen stehen konnten. Jesu Ursprung, sein 'Woher', ist der 'Anfang' selbst – der Urgrund, aus dem alles kommt; das 'Licht', das die Welt zum Kosmos macht. Er kommt von Gott. Er ist Gott. Dieser zu uns gekommene Anfang eröffnet – als Anfang – eine neue Weise des Menschseins. Denen, die ihn aufnahmen, gab er die Macht, Kinder Gottes zu werden, allen, die an seinen Namen glauben, die nicht aus dem Blut, nicht aus dem Willen des Fleisches, nicht aus dem Willen des Mannes, sondern aus Gott geboren sind (Joh 1,12 f). ... Wer an Jesus glaubt, tritt durch den Glauben in Jesu eigenen und neuen Ursprung hinein, empfängt diesen Ursprung als den seinigen. Von sich aus sind alle diese Glaubenden zunächst aus dem Blut und aus dem Willen des Mannes geboren. Aber der Glaube schenkt ihnen eine neue Geburt: Sie treten in die Herkunft Jesu Christi ein, die nun ihre eigene Herkunft wird. Von Christus her, durch den Glauben an ihn, sind sie nun aus Gott geboren. ... So wie die Stammbäume (von Lukas und Matthäus) am Ende abbrechen, weil Jesus nicht von Josef gezeugt wurde, sondern ganz wirklich durch den Heiligen Geist aus der Jungfrau Maria geboren worden ist, so gilt nun auch für uns: Unser wahrer 'Stammbaum' ist der Glaube an Jesus, der uns eine neue Herkunft schenkt, und 'aus Gott' gebiert.“

یکی شدن با مسیح در عشای ربانی

1:- در یکی از دعا‌های روز در آیین قربانی مقدس (دوشنبه، هفته شانزدهم فصل معمولی) چنین نیایش می‌کنیم:

ای خدای قادر متعال،
تنها پسرت که از ازل از تو متولد شد،
در جسم ما آشکار گشته است.
او به صورت انسان، با ما یکسان گشت
باشد که درون ما را بنا به صورت خود از نو بیافریند.
این را از راه او که در اتحاد با روح القدس با تو می‌زید و تا به ابد سلطنت خواهد کرد، می‌طلبیم.

2:- یوزف راتسینگر یا همان پاپ بندیکت شانزدهم در پیشگفتار کتاب خود درباره عیسی به پرسش پیلطس اشاره می‌کند که پرسید: «تو از کجایی؟» (یوحنا، 19، 9) و سپس به شجره نامه های عیسی در اناجیل متی و لوقا اشاره نزدیک تری دارد. در طبقه بندی متی، سه ردیف 14 تایی به چشم می‌خورد که از ابراهیم آغاز و تا به داوود ادامه می‌یابد و سپس از اسارت مصر تا یوسف و عیسی می‌رسد. از آنجا که تعداد حروف عبری در نام داوود، معادل 14 است، می‌توان حدس زد که فهرستی نمادین با قصد بر تأکید بر سرمنشاء عیسی از داوود ارائه شده است. «از اینجا می‌توان گفت که این شجره نامه با سه بار نسل چهارده تایی اش، انجیلی برآستی درباره مسیح پادشاه است: همه تاریخ، نگاه به «او» دارد که تخت پادشاهی اش باید دوامی ابدی داشته باشد.»

3:- در نقطه مقابل، لوقا از سرشاخه (عیسی) به ریشه (آدم) می‌رسد، «تا البته در نهایت نشان دهد که آخرین ریشه نه در اعماق، بلکه در «اوج» قرار دارد - خدا در سرآغاز انسانیت قرار دارد... عیسی، آدم نوین است که دوباره از خدا نشأت می‌گیرد - به قدرتی به مراتب بیشتر از نخستین انسان که نه فقط روح خدا در او دمیده شده، بلکه برآستی «پسر» است. در حالی که در متی نوید ظهور داوود، شکل دهنده ساختار زمانی نمادین است، لوقا می‌خواهد - با عقب رفتن تا به آدم - نشان دهد که در عیسی، انسانیت از نو آغاز می‌شود. شجره اعقاب، بیانی از نویدی است که کل بشریت را دربر می‌گیرد.»

4:- یوحنا در نقطه مقابل، پرسش مربوط به تو از کجایی را به کل متفاوت پاسخ می‌دهد: «در ابتدا کلمه بود و کلمه نزد خدا بود و کلمه خدا بود... و کلمه جسم گردید و میان ما ساکن شد» (یوحنا، 1، 14-1). واژه ای که در اینجا به کار می‌رود، دقیقاً «خیمه» زدن است و نه زندگی کردن. بندیکت می‌نویسد: «عیسی که انسان شده است، خیمه کلمه، این لوگوس جاودانی الهی در این جهان است. «جسم» عیسی، یعنی وجود انسانی او، «خیمه» ای برای کلمه است. اشاره به خیمه مقدس قوم زائر اسرائیل به سهولت قابل تشخیص است. عیسی به اصطلاح به منزله خیمه ای برای دیدارهاست - به بیان کاملاً واقع بینانه، دقیقاً به همان شکلی که ابتدا خیمه و بعدها معبد فقط به عنوان یک نشانه می‌توانست بنا شود. سرمنشاء عیسی، «از کجایی» او، خود، همان «سرآغاز» است، سرچشمه ای که همه چیز از آن می‌آید؛ «نور»ی که جهان را به کیهان بدل می‌کند. او از خدا می‌آید. او خداست. این سرآغازی که به سوی ما می‌آید - به عنوان یک شروع - شیوه ای جدید از انسان بودن را به روی ما می‌گشاید. او به آنانی که او را پذیرا می‌شوند، قدرت آن را داد که به فرزندان خدا بدل شوند، همه آنانی که به نام او ایمان دارند، آنانی که نه از خون، نه با اراده جسم و نه براساس اراده انسان، بلکه از خدا متولد شده اند (یوحنا، 1، 12 و ادامه)... کسی که به عیسی ایمان دارد، از راه ایمان، به سرمنشاء اصلی و نوین عیسی گام می‌گذارد و این سرمنشاء را به عنوان سرمنشاء خود به خود می‌پذیرد. همه این ایمانداران به خودی خود ابتدا از خون و اراده انسان متولد شده اند. اما ایمان به آنان تولدی نوین می‌بخشد: آنان وارد سرمنشاء عیسی مسیح می‌گردند که اکنون خاستگاه خود آنهاست. از سوی مسیح، از راه ایمان به او، آنان اکنون از خدا متولد شده اند... همان گونه که شجره نامه ها (مندرج در انجیل لوقا و متی) در نهایت در جایی متوقف می‌شوند، زیرا عیسی از یوسف به دنیا نیامد، بلکه به طور کاملاً واقعی از راه روح القدس از مریم باکره متولد شد، مشابه همین نیز درباره ما مصداق دارد: «شجره نامه» واقعی ما ایمان به عیسی است که به ما خاستگاهی جدید می‌بخشد و ما را «از خدا» متولد می‌سازد.»

5:- Wir sprechen üblicherweise von einem neuen Leben, dem übernatürlichen Leben, in das wir durch die Taufe eintreten, dem Leben der Kinder Gottes. Wir werden in der Taufe wiedergeboren, nachdem wir vorher dem Teufel, dem Herrscher der Welt und Vater der Lüge, widersagt haben. Darauf verweist Jesus Nikodemus (Joh 3 1-13).

6:-*Dein einziger Sohn vor aller Zeit aus dir geboren, ist in unserem Fleisch sichtbar erschienen*, haben wir eingangs gebetet. Er zeltet in Jesus von Nazareth unter uns. Er ist uns gleichgeworden. Wir können ihn ansehen, mit ihm sprechen, ihn berühren, mit ihm umgehen, ihn beobachten, wie er handelt und reagiert. Und weiter heißt es:

7:- *Wie er uns gleichgeworden ist in der menschlichen Gestalt, so werde unser Inneres neugeschaffen nach seinem Bild.*

Es reicht also nicht aus, uns einfach taufen zu lassen und so wiedergeboren aus dem Wasser und dem Geist zu sein, Kind Gottes zu sein; nein, unser Inneres muss neugeschaffen werden nach seinem Bild.

8:- Um in die Liebe Gottes einzutauchen, bedarf es also mehr. Der Vater sucht in uns das Bild seines Sohnes! Oder anders ausgedrückt im Beispiel des Wasserfalles und des Sees: Wir sind wie ein Rohr, durch das die Liebe des Vaters zum Sohne fließt. Wenn wir das Rohr senkrecht in den Wasserfall halten, dann sieht der Vater durch uns den Sohn, das Wasser (die Liebe Gottes – der Heilige Geist) fließt ungestört hindurch und füllt das Rohr voll aus. Wenn wir aber das Rohr schräg halten oder gar horizontal, dann fließt nur wenig oder gar kein Wasser durch.

9:- So wie Christus uns gleichgeworden ist, um uns den Zugang zum Vater zu öffnen und die göttliche Vergebung zu bringen, so müssen auch wir einen radikalen Schritt machen auf Christus zu: Unser Inneres neuschaffen nach seinem Bild.

10:- Nun ist Christus in diese Welt gekommen zu einem bestimmten historischen Zeitpunkt. Lukas ist hier sehr präzise: In den Tagen des Kaisers Augustus, als Quirinus Statthalter von Syrien war und Herodes der Große König von Juda und dann noch einmal zum Beginn des öffentlichen Lebens Jesu: im 15. Jahr der Regierung des Kaisers Tiberius, Pontius Pilatus war Statthalter von Judäa, Herodes Tetrach von Galiläa ...

11:- Die Menschen damals hatten die einmalige Gelegenheit, das Wort Gottes, das in Jesus von Nazareth zeltete, zu treffen, mit ihm zu sprechen, ihn zu berühren, ihn zu fragen. Und wir? Wir, die wir 2000 Jahre später leben, haben nur die Erzählungen in den Evangelien. Wir haben nicht die Chance, die zugegebenermaßen die meisten jüdischen Zeitgenossen Jesu verpasst haben. Aber auch die anderen Menschen – es gab damals ja nicht nur Juden – die Römer, die Griechen, die Inder und Chinesen, die Äthiopier und gar nicht zu sprechen von den Germanen im hohen Norden Europas oder gar den Indios in Amerika; auch sie alle hatten keine Chance, Jesus zu hören, ihn zu treffen, mit ihm zu sprechen. Ist das nicht im höchsten Maße ungerecht? Wie sollen wir unser Inneres nach seinem Bild gestalten, wenn wir ihn nicht kennen?

12:- Der christliche Glaube ist nicht ein Glaube an ein Buch, sondern der Glaube an eine Person. Jesus sagt ja von sich selbst: *Ich bin der Weg, die Wahrheit und das Leben*. Er sagt nicht: Ich bin der Botschafter des Weges, der Wahrheit und des Lebens. Jesus ist mehr als ein Prophet!

13:- Christus hat nun verschiedene Mittel vorgesehen, damit wir ihn persönlich kennenlernen können, auch heute, 2000 Jahre nach seinem Leben in Palästina in dieser Welt. Zum Apostel Thomas sagt er nach seiner Auferstehung: *Selig, die nicht sehen und doch glauben*.

5:- ما معمولاً از یک زندگی نوین صحبت می کنیم، یک زندگی فراطبیعی که از راه تعمیم به آن پا می گذاریم، یعنی زندگی فرزندان خدا. ما در تعمیم از نو زاده می شویم، پس از آن که پیش از آن به شیطان، این حاکم جهان و پدر دروغ و فریب، پاسخ رد داده ایم. این همان چیزی است که عیسی به نیقودیموس یادآور می شود (یوحنا، 3، 1-13).

در دعای سرآغاز خواندیم: تنها پسرت که از ازل از تو متولد شد، در جسم ما آشکار گشته است.

6:- او در عیسی ناصری در میان ما خیمه می زند. او با ما یکسان شده است. ما می توانیم او را ببینیم، با او سخن بگوییم، او را لمس کنیم، با او مرداوده داشته باشیم، او را نظاره کنیم و ببینیم که او چطور عمل می کند و واکنش نشان می دهد. و در ادامه آمده است:

او به صورت انسان، با ما یکسان گشت باشد که درون ما را بنا به صورت خود از نو بیافریند.

7:- بنابراین کافی نیست که فقط تعمیم بگیریم و به این ترتیب با آب و روح از نو متولد شویم تا فرزندان خدا شویم؛ خیر، درون ما باید از نو بنا به صورت او از نو خلق شود.

8:- بنابراین برای فرورفتن در محبت خدا، به بیشتر از اینها نیاز است. پدر در ما در جست و جوی تصویر پسر است! یا به بیان دیگر بازگردیم به مثال آبشار و دریاچه: ما مانند لوله ای هستیم که از راه آن محبت پدر به سمت پسر جاری می شود. اگر لوله را به شکل کاملاً عمودی در آبشار نگه داریم، پدر از طریق ما پسر را می بیند و آب (محبت خدا - روح القدس) به سادگی در این لوله جاری می شود و لوله را پر می سازد. اما اگر لوله را کج یا حتی افقی نگه داریم، فقط مقدار کمی آب جاری می شود و یا اصلاً آب وارد لوله نمی شود.

9:- همان گونه که مسیح با ما یکسان شده است تا راه رسیدن به پدر را به روی ما بگشاید و بخشش الهی را به سوی ما جاری سازد، ما نیز باید گامی قدرتمندانه به سوی مسیح برداریم: مسیح را پیوسته تجربه کنیم، باطن خود را پیوسته بنا به صورت او نو سازیم و از نو آفریده شویم.

10:- اکنون می رسیم به این مرحله که مسیح در برهه تاریخی معینی به این جهان آمده است. لوقا در اینجا بسیار دقیق است: در روزهای حکومت قیصر آگوستین، زمانی که کیرینیوس والی سوریه، هیرودوس، پادشاه بزرگ یهودیه بود و یک بار دیگر نیز درباره آغاز زندگی علنی عیسی: در پانزدهمین سال حکومت قیصر تیبریوس که پنطیوس پیلاتوس، والی یهودیه و هیرودیس، تیتراک [حاکم] جلیل بود...

11:- مردم در آن روزگاران، از این فرصت منحصر به فرد برخوردار شدند که کلام خدا را که در عیسی ناصری جای گرفته بود، ملاقات کنند، با او صحبت کنند، او را لمس و از او سوال کنند. اما درباره ما چه می توان گفت؟ ما که 2000 سال بعد زندگی می کنیم، فقط روایات اناجیل را در اختیار داریم. ما از آن امکانی برخوردار نیستیم که بیشتر یهودیان معاصر عیسی، اگر بخواهیم روراست بگوییم، از دست دادند. اما دیگران - در آن زمان فقط یهودیان زندگی نمی کردند - یعنی رومیان، یونانی ها، هندی ها و چینی ها، اهالی اتیوپی و حتی ژرمن ها در شمال اروپا یا حتی ایندیوها در امریکا، هیچ یک از امکان شنیدن سخنان عیسی، ملاقات با عیسی یا صحبت با او برخوردار نبودند. آیا این کاملاً ناعادلانه نیست؟ اگر ما او را نمی شناسیم، چگونه باید باطن خود را براساس صورت او شکل دهیم؟

12:- ایمان مسیحی، ایمان به یک کتاب نیست، بلکه ایمان به یک شخص است. عیسی درباره خود می گوید: من راه، راستی و زندگی هستم. او نمی گوید، من پیام آور یک راه، راستی یا زندگی هستم. عیسی فراتر از یک پیامبر است!

13:- مسیح، ابزار گوناگونی را در نظر گرفته است که بتوانیم شخص او را بشناسیم، حتی امروزه، 2000 سال بعد از زندگی او در فلسطین در این جهان. او پس از رستاخیزش به تومای رسول می گوید: خوشا به سعادت آنانی که نمی بینند و ایمان می آورند.

14:- A. Er hat eine Kirche gegründet. Er hat nicht nur zum Volk gepredigt, sondern er hat auch Jünger berufen, die ihm nachfolgen und aus diesen Jüngern hat er 12 Apostel zum besonderen Dienst in der Verkündigung bestellt und sie sorgfältig ausgebildet. Er hat Petrus zum Felsen seiner Kirche bestellt (Mt 16, 18 ff) und ihn beauftragt, seine 'Lämmer' zu weiden (Joh 21,15 ff).

15:- Dies sollte die Weitergabe der frohen Botschaft nicht nur für eine Generation sichern, sondern bis zum Ende der Welt: *Und die Mächte der Unterwelt werden sie nicht überwältigen*. In den Bischöfen und vor allem im Lehramt des Nachfolger Petri, dem Bischof von Rom, dem Papst, haben wir Mittler, die uns auch heute leiten und lehren können (Apostolische Sukzession). Jesus beruft also auch heute noch Menschen in seinen Dienst und setzt sie zu Hirten ein.

16:- B. Jesus hat uns gesagt: *Ich werde euch nicht als Waisen zurücklassen, sondern ich komme wieder zu euch* (Joh 14,18); *Ich bin bei euch alle Tage bis zum Ende der Welt* (Mt 28,20) und *Wo zwei oder drei in meinem Namen versammelt sind, da bin ich mitten unter ihnen* (Mt 18,20) .

17:- Jesus hat also versprochen, nicht nur als Erinnerung bei uns zu sein, sondern geistig uns beizustehen. Durch die Kirche haben wir den Glauben überliefert bekommen in Form von Festen, Gebeten, Schriften und Erläuterungen der Kirchenväter und des Lehramtes sowie vor allem in Form des Neuen Testaments, bestehend aus den vier Evangelien, die uns von den Worten und Taten Jesu berichten und den apostolischen Briefen und anderen Schriften, die uns den Sinn und die Botschaft des Glaubens erläutern. Wenn wir sie lesen, sie betrachten, dann ist Christus mitten unter uns. Im Wortgottesdienst ist also Christus gemäß seines Versprechens anwesend. Wir können uns im Gebet – alleine oder auch in Gemeinschaft – an Jesus wenden. Wenn wir im Namen Jesu den Vater um etwas bitten, dann werden wir auch erhört, so sein Versprechen.

18:- C. Jesus versprach den Aposteln den Heiligen Geist, den Beistand, *der für immer bei euch bleiben soll* (Joh 14,16) und er hauchte die Apostel nach seiner Auferstehung an *und sprach zu ihnen: Empfanget den Heiligen Geist* (Joh 20,22). Und schließlich kam der Heilige Geist mit Macht am Pfingsttage (Apg 2). Er wirkt weiter in der Kirche und auch in einem jeden von uns ganz persönlich, wenn wir uns ihm nur öffnen und uns von ihm ergreifen lassen. Hierfür müssen wir hellhörig werden, um die Anregungen des Heiligen Geistes auch tatsächlich mitzubekommen; denn Er kommt nicht mit Zwang und Lärm, sondern wie ein leichter Windhauch. Gott will unser freiwilliges Tun, er will uns nicht zwingen. Er hat uns als freie Wesen geschaffen und respektiert unsere Freiheit.

19:- D. Aber das ist nicht genug. Jesus wollte ganz persönlich mit jedem von uns - sozusagen unseren (leiblich-geistlichen) Sinnen spürbar - in Verbindung kommen und bleiben. Hierfür setzte er die Sakramente ein, diese besonderen Kanäle der Gnade Gottes, die uns eine persönliche Verbindung mit Gott ermöglichen:

* Die Taufe, wodurch wir in die Familie Gottes eintreten, Kinder Gottes werden

20:- * Die Firmung, durch die wir die 7 Gaben des Heiligen Geistes (Weisheit, Einsicht, Rat, Stärke, Erkenntnis, Frömmigkeit und Gottesfurcht) und die 12 Früchte des Heiligen Geistes (Liebe, Freude, Friede, Geduld, Langmut, Freundlichkeit, Güte, Treue, Sanftmut/Milde, Keuschheit/Enthaltbarkeit, Selbstbeherrschung und Bescheidenheit) empfangen und den persönlichen göttlichen Beistand in allen Lebenslagen erhalten, uns in der Liebe Gottes eingebettet wissen.

14:- الف. او کلیسایی بنا نهاد. او نه فقط برای قوم خود موعظه کرد، بلکه همچنین شاگردانی برگزید که او را پیروی کنند و از شاگردان خود، 12 رسول را برای خدمت ویژه بشارت برگزید و با دقت آنان را تعلیم داد. او پطرس را به عنوان صخره کلیسای خود انتخاب کرد (متی، 16، 18 و ادامه) و به او مأموریت داد، «گوسفندان» خود را شبانی کند (یوحنا، 21، 15 و ادامه).

15:- ب این امر باید انتقال پیام شادمانه را نه فقط برای یک نسل، بلکه تا پایان جهان، ایمن می ساخت: و قدرت های این جهانی بر آن غلبه نخواهند کرد. ما با وجود اسقفان و بویژه مرجعیت تعلیمی کلیسا، متعلق به جانشین پطرس، یعنی اسقف رم یا پاپ، از یک میانجی برخوردار هستیم که امروزه هنوز می تواند ما را هدایت کند و تعلیم دهد (تسلسل رسولی). بنابراین، عیسی امروزه هنوز هم انسان هایی را به خدمت خود می خواند و آنان را به شبانی می گمارد.

16:- ث. عیسی به ما گفته است: شما را بتیم نمی گذارم و نزد شما می آیم (یوحنا، 14، 18) و اینک من هر روزه تا انتضای عالم همراه شما می باشم (متی، 28، 20) و زیرا جایی که دو یا سه نفر به اسم من جمع شوند، آنجا در میان ایشان حاضرم (متی، 18، 20).

17:- بنابراین عیسی وعده داده است که نه فقط در یادها با ما باشد، بلکه در مقام خداوند قیام کرده در خلال همه زمان ها و در همه مکان ها نیز با ما باشد. ما از راه کلیسا، ایمان را به شکل جشن ها، دعاها، نوشته ها و روشنگری های پدران کلیسایی و مرجعیت تعلیمی و همچنین بویژه به شکل عهد جدید، متشکل از چهار انجیل دریافت داشته ایم که به ما کلام و کردار عیسی را گزارش می دهند و همچنین رساله های رسولان و دیگر نوشته هایی را داریم که معنا و مفهوم و پیام ایمان را برایمان روشن می سازند. هنگامی که ما آنها را می خوانیم و به آنها می نگریم، مسیح در میان ما حاضر می شود. بنابراین در کلام مراسم نیایشی، مسیح مطابق با وعده خود حضور می یابد. ما می توانیم در دعا - چه به تنهایی و چه در جمع - به عیسی روی آوریم. هنگامی که ما به نام عیسی از پدر چیزی را طلب می کنیم، سخنمان شنیده می شود و این همان وعده اوست.

18:- ج. عیسی به رسولان، روح القدس را وعده داد، تسلی دهنده که همیشه با شما بماند (یوحنا، 14، 16) و به دنبال رستاخیزش، بر آنان دمید و گفت: روح القدس را بیابید (یوحنا، 20، 22). و سرانجام روح القدس با قدرت خود در جشن پنطیکاست (اعمال، 2) نازل شد. روح القدس همچنان در کلیسا اثرگذار است و همچنین اگر ما فقط نسبت به او روی گشاده نشان دهیم و اجازه دهیم، ما را نیز دربرگیرد، برای تک تک ما نیز تأثیرگذار می گردد. برای این کار باید گوش شنوا داشته باشیم تا هدایت های روح القدس را نیز براستی دریافت داریم. زیرا او نه با زور و سروصدا، بلکه مانند یک نسیم ملایم می آید. خدا خواستار عملکرد داوطلبانه ماست و نمی خواهد ما را به کاری وادار سازد. او ما را در مقام موجوداتی آزاد آفریده است و به آزادی ما احترام می گذارد.

19:- ح. اما این کافی نیست. عیسی قصد داشت به شکل کاملاً شخصی با هر یک از ما رابطه برقرار کند و در ما بماند. او برای این کار آیین های فیض بخش را مقرر کرد، این مجاری ویژه فیض الهی که برقرار کردن رابطه ای خصوصی با خدا را برایمان میسر می سازند.

• تعمیر که از راه آن ما وارد خانواده خدا می گردیم و به فرزندان خدا تبدیل می شویم.

20:- خ • استواری که از راه آن ما 7 عطیه روح القدس (حکمت، بصیرت، چاره اندیشی، قدرت، شناخت، ایمانداری و خداترسی) و 12 ثمره روح القدس (محبت، شادی، صلح، شکیبایی، بردباری، مهربانی، نیک کرداری، وفاداری، ملاحظت رفتاری، پاکدامنی، خویشتن داری و فروتنی) را دریافت می داریم، تسلی الهی را به شکل فردی در هر یک از موقعیت های زندگی خود تجربه می کنیم و خود را ریشه گرفته در محبت الهی می یابیم.

21:- * Die Beichte, wo wir die Vergebung unserer Schuld erhalten, wenn wir unsere Sünden aufrichtig bereuen und unsere Beziehung mit Gott wieder erneuern wollen.

* Die Krankensalbung, die uns eine Stärkung in Krankheit und Leiden ist und wenn wir nicht mehr in der Lage sind, selbst zu sprechen, so wirkt wie eine Beichte.

* Die Ehe, die im Leben der Ehepartner ein Abbild der Liebe und der Treue von Christus zur Kirche sein soll.

* Die Priesterweihe, die die Kontinuität des apostolischen Amtes in der Kirche sichert.

Und in ganz besonderem Maße

22:- * die heilige Eucharistie, die Kommunion oder auch das Allerheiligste Altarsakrament genannt, wo wir Christus unter den Gestalten von Brot und Wein sakramental empfangen können.

23:- Auf dem Altar in der Kirche bringen wir Brot und Wein dar – Frucht der Erde/des Weinstocks und menschlicher Arbeit - , die durch die Worte, die der Priester *in persona Christi* spricht, zu Leib und Blut des Herrn werden. Jesus setzte die Eucharistie am Ende des Pascha-Mahles ein, vollzog das Opfer ein für alle Mal zur Vergebung der Sünden auf Golgotha und lässt uns in jeder heiligen Messe an seinem Opfer und an seiner Auferstehung teilhaben und vereinigt sich mit uns in der Kommunion.

Wie er uns gleichgeworden ist in der menschlichen Gestalt vor 2000 Jahren, so werde jetzt unser Inneres neu geschaffen nach seinem Bild, so haben wir im Eingang gebetet.

24:- Indem wir ihn in der Kommunion in uns aufnehmen, können wir ihn bitten, uns nach seinem Bild neu zu schaffen. Gott Vater sucht in uns das Bild seines Sohnes! Er findet es unmittelbar nach der Kommunion für eine kurze Zeit voll verwirklicht in uns. Die heilige Kommunion ist Nahrung für unsere Seele; sie hilft uns, in dem Umwandlungsprozess hin zum neuen übernatürlichen Leben voranzuschreiten.

25:- Die hl. Eucharistie ist der höchste Ausdruck der Liebe. Eine innigere Vereinigung ist nicht vorstellbar. In den 10 Minuten nach der Kommunion ist Jesus Christus wirklich physisch in uns präsent. So wie ein frisch gewordener Vater sein Kind im Arm hält und vor Liebe und Glück am liebsten in es beißen möchte, als Ausdruck der innigsten Liebe, so gibt sich Jesus Christus uns tatsächlich hin im heiligsten Altarsakrament. Er vereinigt sich mit jedem von uns, wird wirklich eins mit uns. Es ist nicht eine virtuelle, gegebenenfalls gefühlte Präsenz, sondern reale sakramentale Gegenwart. Das sagt uns unser Glaube! In diesem Augenblick sind wir wirklich im Strom der Liebe, die vom Vater zum Sohn und vom Sohn zum Vater fließt. Damit er voll wirksam wird, müssen wir uns Gott öffnen und seinen Willen mit uns tun, gleichsam – um im Bild zu bleiben – das Rohr senkrecht stellen, damit möglichst viel „Wasser“ durch uns vom Wasserfall (Vater) zum See (Sohn) fließen kann.

26:- Von daher sollten wir diese kostbaren Minuten zum intensiven Gebet und zur Danksagung nutzen und nicht direkt nach Ende der Messe die Kirche verlassen oder unsere Alltagsgespräche beginnen. In vielen Kirchen spielt der Organist nach der Messe zum Ausklang noch etwas Musik und lädt wenigsten so zum Verweilen ein.

27:- Auch im Laufe des Tages sollten wir uns immer wieder an den Moment des Empfangs der Kommunion erinnern, um aus dieser Haltung heraus in der Gegenwart Christi unseren Alltag zu leben, ***unser Inneres nach seinem Bild*** umzugestalten, ja ***neu zu schaffen***.

28:- Aber es ist auch klar, dass wir vorbereitet sein müssen für den Empfang des Herrn in der Kommunion. Als Vorbereitungsgebet kann uns das Gebet einer geistigen Kommunion helfen.

21:- • توبه که اگر به معنای واقعی از گناهان خود پیشیمان باشیم و بخواهیم رابطه خود با خدا را از نو تجدید نماییم، طی آن، گناهانمان بخشوده می شود.
• تدهین بیماران که برای ما قوتی در بیماری و رنج ها است و اگر دیگر قادر نباشیم، سخن بگوئیم، مانند توبه عمل می کند.

• زناشویی که در زندگی همسران، باید نمونه ای از محبت و وفاداری مسیح به کلیسا باشد.
• دست گذاری کشیشان که استمرار منصب رسولی در کلیسا را تضمین می دهد.
و با اهمیتی کاملاً ویژه:

22:- • آیین سپاسگزاری، عشای ربانی یا همچنین مقدس ترین آیین محراب که طی آن می توانیم مسیح را به صورت نان و شراب طی آیینی مقدس دریافت داریم.

23:- ما نان و شراب را در محراب کلیسا تقدیم می داریم که ثمر زمین و دستاورد کار انسان ها هستند و از راه سخنانی که کشیش «در شخص مسیح» به زبان می آورد، به تن و خون خداوند بدل می شوند. عیسی، در پایان شام فصح، عشای ربانی را مقرر نمود و به این ترتیب، قربانی را یکبار برای همیشه برای بخشایش گناهان در جلجتا به کمال رساند و در هر آیین مقدس، اجازه می دهد که ما در رستاخیز او سهیم شویم و با ما در نان مقدس، متحد می گردد.

در دعای ابتدایی چنین گفتیم: او به صورت انسان، با ما یکسان گشت، (2000 سال پیش)، باشد که درون ما را بنا به صورت خود از نو بیافریند.

24:- ما با پذیرفتن او در وجودمان در تناول نان مقدس، قادر می شویم از او بخواهیم، ما را مطابق صورت خود از نو بیافریند. خدای پدر در ما، تصویر پسرش را می جوید! او آن را بلافاصله بعد از دریافت نان مقدس برای لحظه ای کوتاه در ما به طور کامل اثربخش می یابد. نان مقدس، به منزله غذای روح ماست؛ نان مقدس به ما کمک می کند، در روند دگرگونی به سوی یک زندگی فراطبیعی گام هایی به پیش برداریم.

25:- عشای ربانی مقدس، متعالی ترین شیوه بیان محبت است. شراکتی که باطنی تر از آن را نمی توان تصور کرد. عیسی مسیح، تا 10 دقیقه پس از دریافت نان مقدس، برآستی در وجود ما حضوری فیزیکی دارد. درست به همان صورت که پدری که تازه صاحب فرزند شده است، نوزاد خود را در آغوش می گیرد و از شدت محبت و احساس خوشبختی، ترجیح می دهد او را حتی از سر محبت گاز بگیرد، عیسی مسیح نیز برآستی خود را در این مقدس ترین آیین قربانگاه، به ما هدیه می کند. او با تک تک ما یکی می شود و برآستی با ما یکی می گردد. این یک حضور مجازی نیست که شاید احساس شود، بلکه یک حضور مقدس واقعی است. این را ایمان ما به ما می گوید. در این لحظه ما برآستی در معرض جریان محبتی قرار می گیریم که از پدر به پسر و از پسر به سوی پدر در جریان است. برای این که این محبت به شکل کامل تأثیرگذار شود، ما باید نسبت به خدا روی گشاده نشان دهیم و اجازه دهیم اراده اش بر ما روا شود، درست همان گونه که - اگر بخواهیم با زبان تمثیل نشان دهیم - باید لوله ای را که از آن صحبت کردیم، کاملاً عمود نگه داریم، برای این که تا آنجا که میسر است، «آب» فراوان از راه ما از آبشار (پدر) به سوی دریاچه (پسر) جاری شود.

26:- • بنا به آنچه گفته شد، باید از این دقایق باارزش برای عبادت و سپاسگزاری به خوبی استفاده کنیم و نه این که بلافاصله پس از مراسم نیایش، کلیسا را ترک کنیم یا وارد گفت و گوهای روزمره مان شویم. در بسیاری از کلیساها، ارگ نواز، بعد از انجام مراسم، به نواختن ادامه می دهد و دستکم به این ترتیب، افراد را به اندکی وقت صرف کردن در کلیسا تشویق می کند.

27:- • در طول روز نیز باید مرتب به لحظه دریافت نان مقدس، فکر کنیم تا بنا به این واکنش، زندگی روزمره خود را در حضور مسیح زندگی کنیم، ذات خود را بنا به صورت او شکل دهیم و از نو آفریده شویم.

28:- • اما همچنین روشن است که باید برای دریافت خداوند در نان مقدس آمادگی نیز داشته باشیم. برای آمادگی به منظور این کار، دعای مربوط به دریافت ذهنی نان مقدس می تواند کارساز باشد.

29:- Wenn wir betrunken sind oder in schwerer Sünde, können wir den Herrn nicht würdig empfangen. * Wenn wir Hass oder Ablehnung empfinden gegenüber jemanden, können wir den Herrn nicht wirklich empfangen. Das Liebesgebot umfasst, dass wir alle(s) lieben, was Gott auch liebt. Daher zu Beginn der Messe das Sündenbekenntnis und die Bitte um Erbarmen im Kyrie und der Friedensgruß vor der Kommunion. Durch die Vereinigung mit Christus in der Kommunion vereinigen wir uns indirekt durch Christus mit allen anderen, die ihn empfangen haben.

30:- In allen Fällen, wo wir nicht zur Kommunion gehen können, sei es, weil wir noch nicht getauft sind, sei es, weil wir als Katholiken nicht zur Kommunion bei Orthodoxen zugelassen werden, sei es weil wir uns nicht würdig finden und erst zur Beichte gehen wollen/sollen, in all diesen Fällen ist uns das Gebet einer geistigen Kommunion immer möglich und drückt unseren Wunsch aus, Christus zu empfangen bei nächster Gelegenheit.

31:- Von den frühesten Zeiten des Christentums besteht die Übung, einige Hostien auf dem Altar oder im Tabernakel aufzubewahren, um sie nach der Messe oder im Laufe der folgenden Tage Kranken, Sterbenden und Gefangenen zu bringen. Hieraus entwickelte sich die Übung, den Herrn im Tabernakel auch außerhalb der Messe zu besuchen und dort zu beten.

32:- Seit dem Mittelalter geht man in der katholischen Welt noch einen Schritt weiter. Man stellt die Hostie in eine „Monstranz“ und ermöglicht so dem Gläubigen, den Herrn in sakramentaler Form anzubeten und einen sakramentalen Segen zu empfangen. Das Fronleichnamfest, wo die ganze Gemeinde mit dem Allerheiligsten in der Monstranz durch den Ort zieht und den Segen für Feld und Flur erbittet, ist eine weitere Frucht der Tradition, die aus dem Glauben in die Realpräsenz Christi in der Hostie folgt.

33:- Noch ein Wort zu den Protestanten: Bei der Vielfalt der Praxis und der Lehren über das Abendmahl in den protestantischen Gemeinden verschiedenster Denomination ist jedoch eins gemeinsam: keiner der Pastoren, die die Wandlungsworte sprechen, sind in der apostolischen Sukzession, insofern ist es eine symbolische Handlung, die sich darauf beruft, das Gedächtnis der Herrn zu feiern und darauf setzt, dass, wenn zwei oder drei im Namen Jesu versammelt sind, er mitten unter uns ist. Das ist schon etwas Großes, aber leider sehen sie nicht, dass Gott noch mehr geben will.

34:- Einen großartigen Ausdruck findet dieses Geheimnis des Glaubens an die Eucharistie in dem Hymnus, den der heilige Kirchenlehrer Thomas von Aquin komponierte:

Adoro te devote, latens deitas ...

35:- Gottheit tief verborgen, betend nah' ich dir. * Unter diesen Zeichen bist du wahrhaft hier. * Sieh, mit ganzem Herzen schenk' ich dir mich hin, * weil vor solchem Wunder ich nur Armut bin.

Augen, Mund und Hände täuschen sich in dir, * doch des Wortes Botschaft offenbart dich mir. * Was Gott Sohn gesprochen, nehm' ich glaubend an; * er ist selbst die Wahrheit, die nicht trügen kann.

36:- Einst am Kreuz verhüllte sich der Gottheit Glanz, * hier ist auch verborgen deine Menschheit ganz. * Beide sieht mein Glaube in dem Brote hier; * wie der Schächer ruf' ich, Herr, um Gnad' zu dir.

37:- Kann ich nicht wie Thomas schaun die Wunden rot, * bet' ich dennoch gläubig: „Du mein Herr und Gott!“ * Tief und tiefer werde dieser Glaube mein, * fester lass die Hoffnung, treu die Liebe sein.

38:- Denkmal, das uns mahnet an des Herren Tod! * Du gibst uns das Leben, o lebendig Brot. * Werde gnädig Nahrung meinem Geiste du, * dass er deine Wonnen koste immerzu.

29:- • اگر ما در حالت مستی باشیم یا گناه سنگینی مرتکب شده باشیم، نمی توانیم خداوند را به شکل شایسته دریافت داریم. اگر از کسی متنفر یا با او در جدل باشیم، نمی توانیم خداوند را براستی دریافت کنیم. فرمان دوست داشتن، شامل آن است که ما همه چیز و همه کسانی را که خدا دوست دارد، دوست بداریم. از این رو، در آغاز آیین مقدس سپاسگزاری، باید به گناهان خود اعتراف کنیم و در کارکرد توبه و با طلب مغفرت، پیش از دریافت نان مقدس، برای جلب رحمت خدا دعا کنیم. با یکی شدن با مسیح در قربانی مقدس، ما به شکل مستقیم از راه مسیح با همه آنانی که او را دریافت کرده اند، متحد می شویم.

30:- • در همه مواردی که قادر نیستیم به مراسم قربانی مقدس برویم، چه به دلیل این که تعمیم نگرفته ایم و چه به این دلیل که به عنوان کاتولیک اجازه شرکت در مراسم قربانی مقدس در میان ارتدکس ها را نداریم، چه بنا به این که خود را شایسته شرکت در این مراسم نمی دانیم و ابتدا می خواهیم/باید به مراسم اعتراف و توبه برویم، در همه این موارد، همواره دعای ذهنی و فرضی قربانی مقدس بر ایمان امکان پذیر است و آرزوی دریافت مسیح در اولین فرصت را در وجود ما نشان می دهد.

31:- • از دوران اولیه مسیحیت، این عملکرد باقی است که تعدادی از نان های مقدس بر قربانگاه یا در جایگاه قربانی مقدس نگهداری می شوند تا بعد از مراسم یا در روزهای بعدی به بیماران، محضران و زندانیان داده شوند. از اینجاست که این عادت نیز پدید آمد که اشخاص حتی در خارج از زمان مراسم نیز به دیدار خداوند بروند و او را در آنجا بپرستند.

32:- • از قرون وسطا، کلیسای کاتولیک، گامی از این نیز فراتر می رود. نان مقدس در «صندوقچه نان مقدس» قرار داده می شود و به ایمانداران این امکان را می دهد که خداوند را به همان شکلی که در مراسم مقدس برگزار می شود، عبادت و برکت مقدس او را دریافت کنند. جشن تن و خون مسیح که طی آن کلیه اعضای یک جماعت کلیسایی به همراه این مقدس ترین مقدسان در داخل صندوقچه نان مقدس در کل قریه راهپیمایی می کنند و برای مزرعه و کاشانه ها نیز برکت می طلبند، یکی دیگر از ثمرات سنتی است که بر اساس ایمان به حضور واقعی مسیح در نان مقدس به جای آورده می شود.

33:- چند کلمه ای هم درباره پروتستان ها بگوییم: به رغم تعدد عملکردها و تعالیم مربوط به عشای ربانی در جماعات پروتستان با اسامی و اشکال مختلف خود، یک امر در همه آنان مشترک است: هیچ یک از کشیشانی که طی مراسم، کلام دگرگون کننده تن و خون مسیح را به زبان می آورد، جزو تسلسل رسولی به شمار نمی آید؛ به این ترتیب، این، عملی نمادین به شمار می رود که به یادبود خداوند برگزار می شود و به آن استناد می کند که هرگاه دو یا سه تن به نام عیسی دور یکدیگر جمع شوند، او در میان ما حاضر خواهد بود. این به خودی خود، امر بزرگی است، اما متأسفانه آنان متوجه این امر نیستند که خدا می خواهد چیزی فراتر از اینها به ما ببخشد.

34:- در سروده ای که توماس فن آکوئین، این عالم کلیسا، نگاشته است، این راز ایمان به عشای ربانی به شیوه ای فوق العاده به بیان درمی آید:

Adore te devote, latens deitas

35:- ای پروردگار پنهان در نهان/ تو با این نشان ها براستی در اینجا حضور داری/ بنگر، خود را با تمامی قلبم به تو هدیه می دهم/ چراکه در پیشگاه یک چنین معجزه ای، دریوزه ای بیش نیستم.
چشمان، دهان و دست ها در درک تو خطا می کنند/ اما مژده کلام، تو را بر من افشا می کند/ من به آنچه پسر خدا بر زبان آورد، ایمان می آورم/ او خود، آن راستی است که خطا نمی پذیرد.

36:- پروردگار، زمانی بر صلیب، شکوه خود را افشا ساخت/ در اینجا نیز انسانیت تو به تمامی پنهان است/ ایمان من هر دو را در اینجا در نان می ببند/ من نیز همچون جلاذ به سوی تو فریاد برمی آورم: خداوندا بر من رحم کن.

37:- من هم همانند تو ما زخم های سرخ تو را نمی بینم/ اما همچنان ایماندارانه بانگ می زنم: «خداوند من و خدای من»/ ایمان من ژرف و ژرف تر می گردد/ بگذار که امید، مستحکم تر و عشق وفادار بماند.

38:- ای یادگاری که ما را به یاد مرگ خداوند می آورد!/ تو، ای نان زنده، ما را حیات می بخشی/ تو برای روح من، غذای رحمت شو/ تا که آن همیشه لذت تو را بچشد.

39:- Gleich dem Pelikane starbst du, Jesu mein; * wasch in deinem Blute mich von Sünden rein. * Schon ein kleiner Tropfen sühnet alle Schuld,* bringt der ganzen Erde Gottes Heil und Huld.

40:- Jesus, den verborgen jetzt mein Auge sieht, * stille mein Verlangen, das mich heiß durchglüht: * lass die Schleier fallen einst in deinem Licht, * dass ich selig schaue, Herr, dein Angesicht.

Amen

Exkurs: die wunderbare Brotvermehrung

41:- Markus berichtet von zwei Brotvermehrungen: die Speisung der 5000 (Mk 6,30-44) und wenig später die Speisung der 4000 (Mk 8,1-9). Matthäus folgt der Vorlage des Markusevangeliums (Mt 14,13-21; Mt 15, 32-39) während Lukas (Lk 9,10-17) und Johannes (Joh 6,1-13) nur von einer berichten (die beiden Erzählungen werden zu einer zusammengesetzt).

Was bedeutet die Doppelung?

42:- Geographie: Der See Genezareth verband drei Landschaften: im Westen Galiläa (überwiegend jüdisch mit Herodes Antipas als Landesherr und Tiberias als Hauptstadt), die Gaulanitis im Nordosten (mit Herodes Philippus als Landesherr und Cäsarea Philippi als Hauptstadt überwiegend jüdisch) und die Dekapolis im Süd-Osten (überwiegend heidnisch-hellenistisch).

43:- Seit frühkirchlicher Zeit wird die Speisung der 5000 am nordwestlichen Ufer des Sees geortet. In Tabgha (heptapegon = Siebenquell)

44:- Juden sind es, die Jesus, von Kafarnaum kommend am Ufer vorauslaufen und ihn „am einsamen Ort“ erwarten. Auf Anweisung Jesu hin lagern sie sich, wie sie es nach dem Auszug aus Ägypten auf dem Weg ins Gelobte Land getan hatten, in Gruppen zu hundert und zu fünfzig (vgl. Ex 18,25). Und wenn am Ende 12 Körbe übrig bleiben, so heißt das: für jeden der Stämme Israels ein Korb! Die Zwölferzahl steht für die Ganzheit des Gottesvolkes, wie übrigens auch die Berufung der „12 Apostel“ die Sammlung und Wiederherstellung Israels signalisieren.

45:- Und die zweite Speisung? Sie findet am Ostufer des Sees statt, am Rande der Dekapolis (weil vorher von Tyrus mit der Syrophönizierin und Sidon die Rede ist und Jesus mitten im Gebiet der Dekapolis einen Taubstummten heilt). Hier kommen Heiden zu Jesus, um ihn zu hören. Auch die Heiden sind in seine Sendung mit eingeschlossen. Deshalb zieht er von Tyrus in die Dekapolis östlich des Sees. Sieben Brote und Sieben Körbe (die biblische Zahl der Fülle) lassen an die sieben Heidenvölker denken, die oft in der Überlieferung Israels aufgezählt werden: Hetiter, Geresiter, Amoriter, Kanaaniter, Perisiter, Hiwiter, Jebusiter (Dtn 7,1; Jos 3,10;24,11; vgl. Apg 13,19 „sieben Völker hat er im Land Kanaa vernichtet und ihr Land ihnen zum Besitz gegeben“)

46:- Die zweifache Brotvermehrung ist also theologisches Programm. Das Reich Gottes, das Jesus verkündet, drückt sich aus in prophetischen Zeichenhandlungen: in großen gemeinsamen Mahlzeiten, zu denen er die Menschen sammelt (vgl. a. Jes 55,1-5!). Und diese Versammlungen des neuen Gottesvolkes, die Kirche, besteht aus Juden und Heiden, d.h. aus Menschen aller Völker.

47:- Die eucharistische Rede nach der wunderbaren Brotvermehrung bei Joh 6,23 ff verweist auf den tieferen Sinn dieses Wunders, die Ankündigung der Eucharistie, des Herrenmahles, das wir in jeder heiligen Messe begehen und das auch schon bei Jes 55, 1-5 anklingt.

39:- تو ای عیسی من، همچون پرنده ای جان باختی/ مرا در خون خود از گناهانم پاک گردان/ حتی قطره ای کوچک از آن، همه گناهان را می بخشاید/ تمامی زمین خدا را نجات و رحمت آورد.

40:- ای عیسی که اکنون چشم من تو را در نهان نیز می ببند/ شوق مرا که مرا می سوزاند، سیراب ساز/ بگذار که در نور تو، پرده ها یکباره برافتند/ تا که خجسته فام چهره تو را ای خداوند بنگرم.
آمین.

تبصره: تکثیر معجزه آمیز نان

41:- مرقس دو روایت متفاوت از تکثیر نان را نقل می کند: یکی خوارک دادن به 5000 نفر (مرقس، 6، 30-44) و کمی بعد خوارک دادن به 4000 نفر (مرقس، 8، 9-1). متی مشابه این دو روایت را می آورد (متی، 14، 13-21؛ متی، 15، 32-39)، در حالی که لوقا (لوقا، 9، 10-17) و یوحنا (یوحنا، 6، 1-13) تنها یک مورد را حکایت می کنند (هر دو روایت در هم ادغام و حکایت می شوند).
این دوگانگی را چگونه باید تفسیر کرد؟

42:- نگاهی به جغرافیای زمان بیندازیم: دریاچه جلیل سه چشم انداز طبیعی را به هم مرتبط می ساخت: در غرب، جلیل (بیشتر یهودی نشین با آنتیپاس در مقام حاکم و طبری به عنوان مرکز)، غلاطیه در شمال شرقی (با هرودس فیلیپس به عنوان حاکم و قیصریه فیلیپ به عنوان مرکز و عمدتاً یهودی نشین) و دکاپولیس [شهرهای دهگانه] در جنوب شرقی (عمدتاً متشکل از بی ایمانان و هلنی ها).

43:- از روزهای نخست شکل گیری کلیسا، مکان خوارک دادن به 5000 نفر، در شمال غربی ساحل این دریاچه تلقی می شد، یعنی در طابغه (heptagon به معنای هفت گوش)

44:- آن کسانی که در آن «مکان دور افتاده» در انتظار عیسی بودند که از راه ساحل از کفر ناحوم می آمد، یهودی بودند. به دستور عیسی، آنان در گروه های صد نفری و پنجاه نفری خیمه می زدند، یعنی همان کاری که بعد از خروج از مصر در مسیر سرزمین موعود انجام داده بودند (مراجعه کنید به خروج، 18، 25). و هنگامی که در پایان 12 سبب باقی می ماند، چنین گفته می شود: برای هر یک از قبایل اسرائیل، یک سبب! عدد دوازده، به کل قوم خدا برمی گردد، همان گونه که گزینش «12 رسول»، نشانی از گردهم آیی و استیلای مجدد اسرائیل است.

45:- و درباره دومین روایت خوارک رسانی چه باید گفت؟ این امر در ساحل شرقی دریاچه و در حاشیه دکاپولیس رخ می دهد (زیرا پیش از آن از شهرهای صور و صیدون با حضور زن کنعانیه ای سخن گفته می شود و عیسی در میانه راه در دکاپولیس فرد کر و لالی را شفا می بخشد). در اینجا کافران هستند که نزد عیسی می آیند تا به سخنان او گوش دهند. در مأموریت او کافران هم لحاظ شده اند. به همین دلیل او از صور به سمت دکاپولیس در شرق دریاچه حرکت می کند. هفت نان و هفت سبب (عدد کتاب مقدس که نماد سرشار بودن است)، یادآور هفت قوم کافر هستند که اغلب در روایات اسرائیل از آنان یاد می شود: جتیان، چرجاشیان، اموریان، کنعانیان، فرزبان، جویان و ییوسیان (تثنیه، 7، 1؛ اشعیا، 3، 10؛ 24، 11؛ همچنین رجوع کنید به اعمال، 13، 19) «هفت طایفه را در زمین کنعان هلاک کرده، زمین آنها را میراث ایشان ساخت».

46:- بنابراین می توان گفت که تکثیر نان در دو روایت، طرحی الهیات شناختی است. ملکوت خدا که عیسی از آن سخن می گوید، به شکل نشانه هایی پیامبرگونه به بیان درمی آید: به شکل وعده های غذایی بزرگی که عیسی مردم را برای آن گردهم می آورد (مقایسه کنید با از جمله اشعیا، 55، 5-). و این گردآوری انسان ها در زمان زندگی عیسی بر زمین، برای نمونه در موارد تکثیر نان از سوی او، هنوز به معنای تشکیل کلیسا نیست - برای این کار به برگزاری راز فصیح و به دنبال آن فرود آمدن روح القدس نیاز است. اما این موارد به کلیسا اشاره دارند و ما در مقام افراد ایماندار می توانیم، نشانه های تشکیل کلیسا در آینده را در آنها ببابیم.

47:- سخنرانی عیسی با حال و هوای قربانی مقدس، بعد از تکثیر نان در آیه 23 و آیات دنباله آن در باب 6 از انجیل یوحنا به معنای عمیق تری برای این معجزه اشاره دارند، یعنی اشاره به مراسم عشای ربانی، شام خداوند، آنچه ما در هر آیین مقدس سپاسگزاری برگزار می کنیم و در آیه های 1 تا 5 از باب 55 در اشعیا نیز به آن اشاره می شود.